

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

LET LOVE
FIND YOU

A Novel

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Johanna Lindsey'in, ailesinin evlenmesini sağlamak için yenilikçi bir çöpçatan tuttuğu umutsuz bir sosyete kızının göz kamaştırıcı yeni hikayesi, Lindsey'in en sevilen kahramanlarından birini içeriyor: Amanda Locke, gösterişli Rafe'in kız kardeşi Locke, "zarif ve şehvetli" (Booklist) *The Devil Who Tamed Her*'den!

Londra sosyetesinin kendi Aşk Tanrısı var. Ünlü at yetiştiricisi ve ara sıra çöpçatanlık yapan Devin Baldwin, hayvan manyetizması teorisine dayanarak uygun genç hanımları uygun beylerle eşleştiriyor. *Tonun* tüylerini kabartmaktan korkmayan bu esmer yakışıklı Aşk Tanrısı, aşk efsanesinin en keskin okları kadar sivri bir eşle tanışma şansını artırmak için ipuçları veriyor!

Bir dükün kızı olan güzel Amanda Locke, bir asilzadenin isteyebileceği her şeye sahiptir, ancak üçüncü sezonuna girerken hâlâ bir eş aramaktadır. Dedikodu tacirlerinin dilleri dolaşüyor ve şaşkın ailesi ona bir koca bulmak için sert önlemler almayı düşünüyor. Ancak bu Eros denen adamın dayanılmaz tavsiyeleri Amanda'nın isteyeceği son şeydir.

Atlara tutkun bir kont, kocasının avının hedefi haline geldiğinde Amanda, binicilik korkusunun üstesinden gelme zamanının geldiğini anlar. Baldızı Ophelia'nın binicilik dersleri ayarlayarak romantizmi hızlandırmasıyla Amanda çok geçmeden çileden çıkaran Devin Baldwin'den eğitim almaya başlar. Şaşırtıcı bir şekilde, ona evlilik pazarında kazanılacak bir ödül gibi değil, sıradan bir genç kadın gibi davranan Devin'le günlük karşılaşmalarında Amanda ilk kez tutkuyu deneyimler. Şimdi, bir eş arayışı onu beklenmedik bir yöne götürürken, kendini Eros'un kendisine aşık olurken bulur.

"Güçlü, seksi kimyası" (Booklist) ve esprili hazırcevaplığıyla hayranlık uyandıran Johanna Lindsey, bu yeni romanıyla ısıldıyor.

JOHANNA LINDSEY, romanlarının altmış milyondan fazla satmasıyla romantik kurgunun en popüler yazarlarından biri olarak gösterilmektedir. "Tarihi romantizmdeki ustalığı" (*Entertainment Weekly*) ile dünyaca tanınan Lindsey, birçoğu *New York Times* çok satanlar listesinde 1 numaraya ulaşan, daha önce kırk sekiz ulusal çok satan romanın yazarıdır. Lindsey ailesiyle birlikte New Hampshire'da yaşamaktadır.

YAZARLARLA TANIŞIN, VIDEO IZLEYİN VE DAHA FAZLASI İÇİN

SimonandSchuster.com

• OKUMA GRUPLARI İÇİN KAYNAK -

CEKET TASARIMI: LISA LITWACK CEKET

İLLÜSTRASYONU: ALAN AYERS

ALEX PHOTOGRAPHY'DEN YAZAR FOTOĞRAFI COPYRIGHT ©
2012 SIMON & SCHUSTER

Bırak Sevgi Seni Bulmak

AYRICA JOHANNA LINDSEY TARAFINDAN

Tutku Mükemmel

Birine Hükmettiğinde

Kendime Ait Bir

Haydut

Baştan Çıkarmaktan Başka

Seçenek Yok Onu

Evcilleştiren Şeytan

Arzularımın Esiri

En Skandal Evlilik Sevgi

Dolu Bir Alçak

Benim Diyebileceğim Bir Adam

Bu Galeri Kitapları e-Kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Haber bültenimize kaydolun ve özel teklifler, bonus içeriğe erişim ve Gallery Books ve Simon & Schuster'dan en son çıkan yeni kitaplar ve diğer harika e-Kitaplar hakkında bilgi alın.

Sign Up Here

veya

eBookNews.SimonandSchuster.com

adresinden kaydolmak için bizi
çevrimiçi ziyaret edin

JOHANNA LINDSEY

Bırakın Love Find You

Galeri Kitapları

Hayır York

Londra Toronto

Sidney Neui Delhi

Galeri Kitapları
Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
bölümüdür. 1230 Avenue of the
Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2012 Johanna Lindsey

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

İlk Galerî Kitaplar ciltli baskısı Haziran 2012

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-4516-3327-6

ISBN 978-1-4516-3329-0 (e-kitap)

Bırak Sevgi Seni Bulmak

İçindekiler

<u>Önsöz</u>	<u>Birinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>İkinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Üçüncü</u>
<u>Dördüncü</u>	<u>Beşinci</u>
<u>Altıncı</u>	<u>Yedinci</u>
<u>Sekizinci</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Bölüm</u>
<u>Onaltı</u>	<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Onuncu</u>
<u>Onbirinci</u>	<u>Oniki</u>
<u>Onüçüncü</u>	
<u>Onördüncü</u>	
<u>Onbeşinci</u>	
<u>Onyedinci</u>	<u>Bölüm</u>
<u>Onsekizinci</u>	
<u>Ondokuzuncu</u>	
<u>Yirmi</u>	
<u>Bölüm</u>	<u>Yirmi Bir</u>
<u>Yirmi</u>	<u>İkinci Bölüm</u>
<u>Yirmi</u>	<u>Üçüncü Yirmi</u>
<u>Yirmi</u>	<u>Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Yedi Bölüm</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Dördüncü</u>
<u>Beşinci</u>	<u>Yirmi Bölüm</u>
<u>Yirmi</u>	<u>Yirmi Yirmi</u>
<u>Dokuzuncu</u>	<u>Altıncı</u>
<u>Sekizinci</u>	

Otuz Otuz Bir
Bölüm Otuz Otuz
Bölüm Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
İki Üç Dört Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Beş Altı Yedi
Sekiz Dokuz Dokuz
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Bir İki Dört
Beş Altı Bölüm
Bölüm Bölüm Bir
Bölüm Bölüm Yedi
Sekiz Bölüm Üç Elli
Elli Elli Elli Elli İki
Dört
Sonsöz
.
.
.
.
.

Önsöz

ÇOCUK yatak odasının penceresinde durmuş, yağan karı izliyordu. Kar sokağa yapışmıştı ve bu sefer etrafta kalabilirdi. Hava yeterince soğuktu. Karı severdi. Sokağı çok parlak ve temiz gösteriyordu, özellikle de geceleri sokak lambalarının ışıklarıyla. Yatak odası bakıyordu. Sık sık orada durur ve gün boyunca geçen süslü arabaları izlerdi. Bazen, bir türlü uyuyamadığında ya da bir nedenle uyandığında, geceleri de orada dururdu. Ve işte o zaman, annesi Elaine'le birlikte yaşadıkları kasaba evinin önünde, şimdi olduğu gibi, özellikle bir faytonun durduğunu görürdü. Araba gündüzleri hiç gelmezdi, sadece gece geç saatlerde gelirdi.

Uzun boylu adam arabadan indi, kapıyı kapatmak ve araba hareket etmeden önce şoföre bir şeyler söylemek için döndüğünde paltosu etrafında dönüyordu. Adam aceleyle içeri girdi. Kendi anahtarı vardı. Çocuk kendini bildi bileli bu adam onun evine geliyordu.

Londra'da büyüdüğü ev normal bir ev gibi görünüyordu. Birkaç hizmetçileri vardı. Annesi gündüzleri her zaman onun için hazırды. Ve uzun bir süre boyunca, annesinin gece yanında olamayacağını bilmeyecek kadar erken yatmıştı.

Altı yaşına yeni girmişti ama annesine adamın kim olduğunu sorduğunda kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyordu. Sadece uzun zaman önce olduğunu biliyordu. Annesi o gün onun bu adamı bilmesine bile şaşırmış görünüyordu.

"Lord Wolseley bizim ev sahibimiz, hepsi bu. Evinin iyi durumda olduğundan emin olmak için geliyor."

"Bu kadar sık mı?"

"Aslında arkadaş olduk, iyi arkadaş. O mutlu bir adam değil ve benim de iyi bir omuzum var." Sırıtarak onun omzunu sıvazladı. "Bunu iyi biliyorsun, bütün ağlamalarını onun üzerinde yaptın, değil mi?"

O gün kendini utanmış hissettiğini hatırladı. Eğer onu her zaman kollarının arasına alıp şımartmasaydı ağlamayacağı tüm acılarından ve çürüklerinden bahsediyordu. Onun omzunda ağlayan o uzun adamı hayal etmeye çalıştı ama yapamadı.

Ona babasının öldüğü, o daha bebekken öldüğü söylenmişti ama annesi bundan fazlasını söylemeyi reddetmişti. "Bu anılar beni ağlatıyor," derdi. "Bir gün sana onunla ilgili her şeyi anlatacağım, ama şimdi değil."

Ama ona daha fazlasını hiç söylememişti. Annesinin ona karşı sert davrandığını hatırladığı tek an, babasıyla ilgili sorularda ısrar ettiği zamandı. Ve en son sorduğunda, annesinin gözleri yaşarmıştı. Bir daha hiç sormamış.

Ancak ev sahibi gece geç saatlerde ziyarete gelmeye devam ediyordu ve çocuk annesinin odasının kapısının sessizce açılıp kapandığını duyuyordu. Bazen koridora çıkıyor ve yatak odasının kapısının diğer tarafından annesinin kahkahalarını duyabiliyordu. Madem adam onu mutlu ediyordu, neden evlenmemişlerdi de o da bu mutluluğa ortak olabilmişti?

Bu yılın başlarında merakı yeni bir hal aldı ve annesine "O benim babam mı olacak?" diye sordu.

Onu kendine yaklaştırdı ve şöyle dedi: "Ne düşünüyor olabilirsin ki sevgilim? Lawrence'ın kendi ailesi, karısı ve çocukları var. O sadece bir arkadaş. Yalnızlık çekiyorum, biliyorsun. Onun gibi konuşabileceğim birinin olması güzel." Kısa süre sonra çocuk, Lord Lawrence Wolseley'nin gerçek babası olduğunu düşünmeye başladı. Bu düşünce bir kez yerleşti mi, peşini bırakmıyordu. Yine de annesine sormaya korkuyordu. Bu ev sahibi hakkında konuşmak istemiyordu ve onun "ölü babası" hakkında da konuşmak istemiyordu. Annesine yalan söylediğini düşünmek acı veriyordu. onu. Yanıldığını umuyordu ama emin olmak zorundaydı.

Bu gece koridora çıktı. Annesinin yatak odasının kapısı her zamanki gibi kapalıydı. Kapıyı çalmadı. Kahkahaları duydu, sonra ne dediklerini anlayamayacağı kadar alçak sesle konuşan sesleri. Kulağını kapıya dayamadı, sadece koridorda oturdu, bacak bacak üstüne attı ve bekledi.

Uzun bir bekleyiş oldu. Neredeyse orada uyuyakalacaktı. Ama sonunda kapı açıldı. Üzerine basılmadan hemen ayağa fırladı. Bu adamı daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Çocuğun düşündüğünden daha uzun boylu, yakışıklı, iyi giyimli, saçları kendi saçları kadar siyahtı. Paltosunu koluna geçirmişti ve parmağındaki mücevher işlemeli yüzük ışıktaki parlıyordu.

Çocuk cesaretini kaybetmeden önce sorusunu sordu. "Sen benim babam mısın?"

Henüz onu fark etmemiş olan adam şimdi ona bakıyordu. Adamın yüzünde bir çatıklık oluştu. "Uyuyor olman gerekirdi. Git!"

Adamın sert ses tonundan korkan çocuk kırıdayamadı ama adam koridorda hızlı adımlarla ilerledi. Annesinin odasının kapısı hâlâ açıktı. Çocuk annesinin iyi olduğundan emin olmak için içeri baktı. Annesi odanın karşısındaki makyaj masasında oturmuş, daha önce taktığını hiç görmediği bir kolyeye hayranlıkla bakıyordu.

Çocuk şaşkın ve korkmuş bir halde, adamın ona sorduğu ve cevaplanmayan sorudan bahsetmeyeceğini umarak aceleyle odasına geri döndü.

O haftanın ilerleyen günlerinde, annesi onu alt kattaki fuayeye çağırdı. Kapının hemen içinde daha önce hiç görmediği bir adam duruyordu. Elinde şapkası, iri yarı, sarı saçları ve mavi gözleri vardı, tıpkı çocuğun annesi gibi. Ve kızgın görünüyordu. Ona mı? Yoksa dik dik baktığı yabancıya mı?

Ona baktı ve şöyle dedi: "Bu amcan Donald, benim kardeşim. Uzun yıllardır konuşmuyoruz ama Donald bir süre onunla birlikte kırsaldaki at çiftliğinde kalmanı istiyor. Orayı çok seveceksin."

Çocuğun gözleri büyüdü. Annesinin bir erkek kardeşi olduğunu bilmiyordu! Hayatında hiç olmadığı kadar korkarak döndü ve kollarını sıkıca annesinin beline doladı. Uzaklara mı gönderiliyordu? Anlamamıştı!

"Hayır, lütfen!" diye bağırdı. "Bir daha asla soru sormayacağım, söz veriyorum!"

Ona sıkıca sarıldı. "Sus, sevgilim, yakında seni ziyaret edeceğim. Kırsalda o kadar eğleneceksin ki beni özlemeyeceksin bile."

"Hayır! Burada seninle kalmak istiyorum!"

Onu amcasına doğru itti. "Şimdi, ben ağlamadan önce!" diye bağırdı Donald'a.

Çocuk bildiği tek evden çılgık çılgıya sürüklenerek çıkarıldı. Bekleyen arabadan çıkmaya çalıştı. Amcası buna izin vermeyince pencereden sarkıp annesine seslendi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Hâlâ annesinin verandada durup ona el salladığını görebiliyordu.

Ama annesi haklıydı. Onu çok özlemesine rağmen, aylar geçtikçe Lancashire'daki teyzesi ve eniştesiyle birlikte büyük kır malikanelerinde yaşamaktan keyif almaya başladı. Teyzesinin ona sahip olması için verdiği köpek yavrusu ve büyük evde her zaman ayak altında olan diğerleri yüzünden. Çünkü ilk gerçek arkadaşını, işçilerden birinin oğlunu ve

ayrılmaz oldular. Çünkü orada şehirde olduğundan çok daha fazla yapılacak şey vardı. Ama esas olarak atlar yüzünden. Onlardan o kadar çok vardı ki! Onların bakımına yardım etmesine izin verildi. Kısa süre içinde onları tımar etmekte ve beslemekte ustalaştı ve yeni doğanları eğitmeye kadar ilerledi.

Annesini bir daha hiç görmedi. Canlı olarak. Teyzesi ve amcası ona zatürreden öldüğünü söylemeye geldiklerinde, annesinin onu terk edişinin tüm acısı geri geldi. O yıl sekiz yaşına basacaktı ve yüzünden akan gözyaşlarını nasıl tutacağını bilemeyecek kadar küçüktü.

"Bunu senin almanı istedi."

Donald'ın eline tutuşturduğu porselen ata baktı. Annesi sevgisini ondan almış, onu terk etmiş, gönderdiğinden beri bir kez bile ziyaret etmemişti. Artık ondan *hiçbir şey* istemiyordu ve kalbi kırılmış bir öfke patlamasıyla kolunu kaldırıp heykelciği duvara fırlattı ve bir gün tekrar birlikte olacaklarına dair umutlarını kırdığı gibi onu da parçaladı. Onun yerine ölmüş, bunun asla gerçekleşmeyeceğinden emin olmuştu.

Ama Donald onu durdurdu. "Yapma, delikanlı. Onu saklamayı istedi. Bir gün seni ne kadar sevdiğini anlayacağını ve fark edeceğini söyledi."

Yalan! O gitmişti! Onu bir daha asla göremeyecek, kollarının ona sarıldığını bir daha asla hissedemeyecekti. Ve gözyaşları ne o gün, ne ertesi gün, ne de annesinin cenazesi Lancashire'a, büyüdüğü yere gömülmek üzere getirildiğinde dinecekti. Annesinin toprağa indirilişini izlerken hissettiği acı çok büyüktü. O kadar çok acıyordu ki dizlerinin üzerine çöktü. Teyzesi yanına diz çöktü ve ona sarıldı.

O gece geç saatlerde gizlice evden çıktı ve küçük mezarlığa koştu. Porselen atı da yanında getirmişti. Amcasının onu durduracağını düşünmeseydi bugün onu annesiyle birlikte gömecekti. Atı şimdi annesinin mezarının yanına gömdü ama acısı şimdi daha da artmıştı, gözyaşlarının arasından zar zor görebiliyordu. O aptal atı almayacaktı! Ona ait hiçbir şey istemiyordu, kendi annesinin onu istemediğini hatırlatacak hiçbir şey.

O gece kendi kendine bir daha asla ağlamayacağına ya da kimseyi sevmeyeceğine yemin etti. Çok acı veriyordu.

Birinci Bölüm

LADY AMANDA LOCKE oval aynadaki yansımasına bakarken içini çekti. Kuzeni Rupert'in Londra'daki evinde kendisine tahsis edilen konforlu odada makyaj masasında otururken, bir gözünün köşesinde bir kırıksıklık gördüğünü hayal etti. Nefes nefese kaldı. Öyle miydi? Daha yakına eğildi. Hayır, sadece hayal gücü ve ışıktı, ama öyle olmaması uzun sürmeyecekti. Daha yeni yirmi yaşına basmıştı! *Tonlar* yakında ona kız kurusu diyeceklerdi, tabii henüz demedilerse.

Tekrar iç çekti. Hizmetçisi Alice, Amanda'nın saçının son sarı buklesini yerine tuttururken fark etmemiş gibi davrandı. Eğer bu gece melankolisini dile getirmek isteseydi, bu Amanda'yı durduramazdı ama yapmadı. Alice her şeyi duymuştu ve sık sık duyuyordu. Amanda'nın tüm ailesi de duymuştu ve Amanda'nın geniş bir ailesi vardı. Ama bu üzücü durumdan şikayet etmekten yorulmuştu, bazen elinden bir şey gelmiyordu.

İlk Londra sezonu böyle bir felaket olmamalıydı. Kükreyen bir başarı olması gerekiyordu. Daha azını beklemiyordu. Ailesi de daha azını beklemiyordu. Ne de güzeldi, hatta sarı saçları ve pudra mavisi gözleriyle oldukça modaydı ve ailesinden gelen aristokrat kemiklere de sahipti. Ayrıca Norford'un 10. Dükü Preston Locke'un tek kızıydı. Sadece bu bile tekliflerin akın akın gelmesini sağlamalıydı. Ve hiç kimse onun, iki yıl önce kendisi de dahil olmak üzere, Sezon'a katılan diğer tüm genç kızları gölgede bırakacağından şüphe duymuyordu. Ama aynı yıl ilk kez sahneye çıkan meşhur Ophelia Reid'e kimse hazırlıklı değildi ve hiç kimse, Amanda bile, Ophelia'nın göz kamaştırıcı güzelliğiyle kıyaslanamazdı.

Amanda geriye dönüp baktığında, Ophelia'yı ne kadar kıskandığını, ilk sezonun büyük bölümünü bunu düşünerek ve onu tanımaya çalışan genç erkekleri görmezden gelerek geçirecek kadar kıskandığını düşündü. Yani aslında bu felaket için kendini suçlayabilirdi. Ama tabii ki duyguları kontrolden çıkmıştı, özellikle de kendi kardeşi Raphael'in de buz kraliçesinin büyüüne kapıldığını öğrendiğinde.

Ophelia o zamanlar sevilebilir biri bile değildi! Amanda, sırf Ophelia saçmalıyor diye kardeşinin nasıl bu kadar kalın kafalı olabildiğini merak ettiğini hatırladı.

Güzellik! Ophelia çıkarıcı, yalancı ve kindar biriydi. İki gözü olan herkes bunu görebilirdi, bu da o yıl Londra'daki her erkeğin iki gözünü de kullanmadığı anlamına geliyordu, Amanda'nın kardeşi de dahil!

Rafe gerçekten de Ophelia'ya aşık olmuş, onunla evlenmiş ve cadalozu evcilleştirmişti. Ağabeyinin evlendiği Ophelia'da sevilmeyecek hiçbir şey yoktu.

Tüm bunlar Amanda'nın Londra'daki ilk felaket sezonunun bir parçasıydı. Geçen yıl ağabeyinin tavsiyesine uymaya çalışmış ve aşkın onu bulmasına izin vermişti. Bunu yaparken çok eğlenmişti, belki de çok fazla eğlenmişti. Rahatlamış, sadece kendisinin ve birçok eğlencenin tadını çıkarmış, bazı sevgililerinden gerçekten hoşlandığını fark etmişti, hatta artık onlara arkadaş bile diyebilirdi, ama hiçbir kalbinin tellerini çekmemişti. Ne olduğunu anlamadan ikinci Londra Sezonu bitmişti ve hâlâ bir koca bulamamıştı.

Şimdi, Londra'daki üçüncü sezonunun başında, oldukça çaresizdi. Bu yıl *bir şeylerin* değişmesi gerekiyordu çünkü belli ki koca avına doğru şekilde çıkmıyordu. İnsanların düşündüğü kadar aptal ve uçarı biri değildi ama o bile bazen bu izlenimi verdiğini biliyordu.

"Bu sezon şimdiden sıkıldın, değil mi?" Alice onun arkasında dururken söyledi.

Amanda aynada hizmetçinin gözleriyle karşılaşınca kaşlarını çatı. Sorun bu kadar basit miydi? Bütün gün canı sıkılıyor ve nihayet akşamı yapacak bir şeyler bulduğunda da o kadar memnun oluyordu ki ağız tepki veriyor, olması gerekenden biraz daha coşkulu mu davranıyordu?

Bunu inkar etmeye çalışmadı. "Burası farklı, taşradaki evim gibi değil, beni meşgul edecek çok şey var."

"Teyzen geçen gün bir öneride bulundu. Neden kabul etmedin?"

Amanda gözlerini devirdi. "Arkadaşının başlattığı dikiş kursuna yardım etmek mi? İğne oyasını severim ama balık tutmayı tercih eden küçük kızlara öğretecek kadar değil."

Alice kahkahalarını tutamadı. "Çoğu küçük kızın aklında *senin* gibi balık tutmak olduğunu sanmıyorum. Ama biz Londra'dayken bir sonraki partiye kadar dakikaları saymak yerine yapacak bir şeyler bulmalısın. Mutlak sıkıntıdan mutlak heyecana geçmek hiçbir koşulda iyi bir denge değildir."

Amanda yine iç çekmemeyi başardı ama elbette evden çıkmaya hazırdı ve heyecanı şimdiden hissetmeye başlamıştı. Bu gece olabilirdi

müstakbel kocasıyla tanıştığı gece olabilir. Bu *olabilirdi*. Bu yüzden hizmetçisine başını sallamakla yetindi ve gün boyunca kendisini meşgul edecek bir proje düşünmenin, canı tekrar sıkıldığında yarına kadar bekleyebileceğine karar verdi.

Bu gece bir değil iki parti için güzelce süslendiğini kabul etmek zorundaydı. Amanda hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için boy aynasının önünde son bir kez döndü. Hiçbir şey yoktu. Hizmetçisi bu konuda mükemmeldi. Yeni gece elbisesinin soluk pembesi ona çok yakışmıştı ve annesinin boynundaki ve kulaklarındaki yakutlarla mükemmel uyum sağlamıştı.

İlk sezonundaki halinden farklı görünmüyordu, arkadaşları arasında nişanlanan ilk kişi olacağını düşünmüştü ama nişanlanmamıştı. *Bırak aşk seni bulsun, bulacaktır, biliyorsun*, demişti Ophelia ona. Evet, ama ne zaman? O büyümlü anın gerçekleşmesi için daha ne kadar beklemesi gerekiyordu?

Amanda kuzeni Avery'nin gelip gelmediğine bakmak için aşağı indi. Julie Teyze'nin üç oğlundan ikincisi olan Avery'nin artık Londra'da kendi evi vardı ama Amanda öğleden sonra ona bir not göndermiş ve Julie Teyze'nin en büyük oğlu Rupert ile yeni gelini Rebecca, Amanda'nın umduğu gibi Norford'dan henüz dönmedikleri için bu gece bir refakatçiye ihtiyacı olduğunu bildirmişti. Julie Teyze'nin üçüncü oğlu Owen ise on altı yaşında olmasına rağmen herhangi birinin refakatçisi olmak için çok gençti.

Amanda geçen yıl da sezon boyunca St. John'ların evinde kalmıştı, çünkü babasının Londra'da bir şehir evi yoktu. John kuzenlerinden ikisine ve annelerine, hiçbiri ideal olmasa da, kendisine eşlik etmeleri için güvенеbiliyordu. Ama artık eski arkadaşı Rebecca Marshall da evin bir parçasıydı, kısa süre önce Rupert St. John ile evlenmişti ve *o da* idealdi.

Rebecca ve Rupert'in evlilik haberi Amanda'yı çok sevindirmişti. Rebecca mükemmel bir şaperon olacaktı çünkü Amanda onunla gerçekten eğlenebilirdi. Ancak Becky, Amanda'dan birkaç yaş küçük olduğu için bunun doğru görünmediğini iddia ederek ilk başta kesin bir dille reddederek Amanda'yı şaşırtmıştı. Ama Amanda'nın inatçılığı devreye girmişti - farkında olmadan bile oldukça inatçı olabiliyordu - ve Becky'yi kabul etmeye ikna etmişti. Ama sonra Becky izin almadan taşraya kaçmış ve Amanda'yı eski seçimleriyle tekrar baş başa bırakmıştı.

Eski arkadaşının şimdiye kadar dönmüş olmasını umuyordu. Rupert'in da peşine takılacağından endişe etmiyordu. Balolara ve partilere doymuştu. Geçmişte Amanda'ya eşlik etmiş ve ortalığı karıştırmakta asla başarısız olmamıştı.

Onun kadar yakışıklı ve çapkın olması, orada bulunan diğer tüm beyefendileri kışkandırıyor ve kıskanç erkekler dans etmek istemezdi. Bu yüzden Rupert'tan sadece son çare olarak kendisine eşlik etmesini istemişti.

Annesi Julie de bir o kadar kötüydü! Son Rochwood Markisi olan kocası öldükten sonra üç oğlunu tek başına büyütmüş, onlara hem annelik hem de babalık yapmaya çalışmış ve ne yazık ki bu da onu biraz zorba biri haline getirmişti. Amanda'nın geçenlerde Rebecca'yı kendisine eşlik etmesi için ikna etmeye çalışırken söylediği gibi, "Julie Teyze partilerde bana eşlik etmeyi kabul etse de, bütün geceyi homurdanarak geçiriyor. Ve inan bana, onun kaşlarını çattıktan sonra hemen geri çekilmeyen pek fazla erkek yoktur."

Rebecca yine de iyi bir noktaya değinmişti: Amanda'nın erkek arkadaşları teyzesi tarafından bu kadar kolay korkutulabiliyorsa, o zaman ona göre değillerdi. Amanda, daha iğrenç olanlardan birkaçı Julie Teyze tarafından korkutulduğunda memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Amanda neredeyse merdivenlerin dibine ulaşmıştı ki adımları yavaşladı. Avery'nin henüz gelip gelmediğini merak etti. Avery ona eşlik etmekten hiç çekinmese de -en azından bu konuda hiç şikâyet etmemişti- bunu yapmak için genellikle kendi planlarını iptal etmek zorunda kalıyordu, bu da Amanda'nın kendini kötü hissetmesine neden oluyordu. Bazen de şehir dışında olduğu için müsait olamıyordu.

Onun geleceğine dair onay alana kadar akşam için giyinmeyi beklemesi gerektiğini düşündü. Şimdi paniklemeye başlamıştı. Ona katılmak için son dakikada giyinmek zorunda kalırsa Julie Teyze çok kızacaktı. Ama Amanda Becky'nin yokluğu yüzünden iki randevusunu iptal etmişti bile. Bu akşamki iki partiyi de iptal edemezdi, hele de partilerden biri en yakın arkadaşlarından biri, diğeri de baldızı tarafından veriliyorsa... Amanda ikisine de katılmaya karar vermişti ama yanında bir eskort olmadan!

Salon kapısında beliren Avery değildi, onun yüksek sesle iç çekmesiyle ortaya çıkmıştı ama karşısında duran adam ona tüm sıkıntılarını unutturmuştu.

"Baba!" Preston Locke'un açık kollarına doğru uçtu. "Burada ne *işin* var? İş dışında Londra'ya hiç gelmiyorsun."

Ona kısa bir sarılmanın ardından, "Bu işi aile işi olarak görüyorum. Kuzenin Rupert'in yeni gelini Norford'dayken burada ne yaptığını öğrenmeye geldim. Evliliklerinden beni haberdar etme zahmetine bile girmediklerini biliyorsun, değil mi?"

Amanda kuzeninin hatırı için yüzünü buruşturdu. Ağabeyi Rafe de aynı şeyi yapmış, Ophelia Reid'le aileye haber vermeden, deyim yerindeyse apar topar evlenmiş ve babaları bu durumdan oldukça rahatsız olmuştu.

"Bu, Rue'nun bugün neden aniden gittiğini açıklıyor," dedi Amanda, babasına bilmiş bir sırıtışla. Sinirli amca ile azarlanmış yeğen arasındaki konuşmanın nasıl geçtiğini hayal edebiliyordu. "Yani Becky'yi Londra'ya geri getirecek, öyle mi?"

"Tahmin edebiliyorum."

"Yakında, umarım? Hatta belki bu gece?" "Bundan şüpheliyim."

Amanda iç çekti.

Preston çenesini salladı. "Ne?"

"Bu gece Becky'nin refakatçim olmasını dört gözle bekliyordum. Şimdi yine Avery'ye kaldım."

Preston düşünceli düşünceli kaşlarını çatı. "Becky bunun için biraz genç değil mi-?"

"Hayır, hayır," diye hemen araya girdi Amanda. "O *evli*! Biliyorsun bu onu oldukça kabul edilebilir kılıyor."

Preston ona kuşkulu bir kaş çatı, bu da onun kıpırdanmasına neden oldu. İri bir adamdı, uzun boylu ve iri yapılydı. O ve kardeşi Rafe, sarı saçlarını ve mavi gözlerini ondan almışlardı ama Preston'ın şakaklarında biraz kır vardı ve bu onu oldukça rahatsız ediyordu. Ama nadiren öfkelenirdi, hatta öfkelenmiş gibi bile görünmezdi. Hem dostları hem de düşmanları üzerinde öyle sakinleştirici bir etki yaratırdı ki, onun yanında öfkelenmemek oldukça zordu. Fikirlerini tartışmaz, makul bir şekilde ifade eder ve eğer haksız olduğu kanıtlanırsa, sadece güler ve oradan devam ederdi. Bunun tek istisnası kardeşlerine karşı davranışlarıydı. Kız kardeşleri söz konusu olduğunda, onların iplerini çekmekten hoşlanırdı, bu konuda oldukça alaycıydı. Kardeşi de bu huyunu babalarından almıştı, bu da onu çok kızdırıyordu.

Babası, sırf Amanda'dan birkaç yaş küçük olduğu için Rebecca'ya refakatçi olarak güvenmesini yasaklamadan önce, "Becky'nin Rue'yla evlenene kadar baş nedimesi olduğunu biliyor muydun? Onunla orada, sarayda tanıştı. Ama kraliyet sarayında görev yaptığı için, görgü kurallarına tanıdığım herkesten daha fazla önem veriyor."

"Hayır, her iki da bilmiyordum. Julie teyzen hala senin en iyi-"

"Bu partilere gitmekten hoşlanmıyor. Elbette gidecek ama bir şeyden hoşlanmadığında nasıl olduğunu bilirsin," diye mırıldandı.

Preston iç çekti. "Keşke huysuz bir adam olmaya çalışmak yerine yeniden evlenseydi."

"O da senin için aynı şeyi diliyor," dedi Amanda, sonra da "Huysuz kısmını değil!" diye mırıldandı.

Bu gerçekten yanaklarına tırmanan bir kızarıklık mıydı? Elbette değildi. Karısı öldükten sonra neden bekâr kalmayı seçtiğini ailesi bilmiyor değildi. Onu çok sevmişti. Bu sevgiyi onurlandırmayı ve yerine şey koymaya çalışmamayı tercih etmişti. Aslında o ve Rafe, babalarının ilk eşiyle bu kadar mutlu olduktan sonra ikinci bir eşle hayal kırıklığına uğramak istemediği sonucuna varmışlardı. Buna katılmamaları mümkün değildi. Onlar da annelerinin yerinin doldurulmasını istemiyorlardı. Ama babalarının mutlu olmasını istiyorlardı, bu yüzden onu mutlu edebilecek birini bulursa, kesinlikle itiraz etmezlerdi. Sadece aramıyordu. Evdeki tüm bekâr kadınları zaten tanıyordu ve hiçbiriyle ilgilenmiyordu ve yeni biriyle tanışabileceği Londra'ya nadiren geliyordu.

Ama o şimdi buradaydı. Merak etti.

"Bu arada, Avery'yi eve ben gönderdim," dedi Preston kesin bir ifadeyle. "Bu gece sana eşlik edeceğim, canım. Mevcut adayların durumunu ve karar vermenin neden bu kadar uzun sürdüğünü kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Aynı nefeste hem sevinçli bir çığlık hem de bir inilti çıkarmak oldukça zor olsa da Amanda bunu gayet iyi başardı.

İkinci Bölüm

"BİR GECEDE İKİ PARTİ, bugünlerde bu normal mi?" Preston merakla sordu.

Raphael babasına güldü. "Sen ve Mandy bu yüzden mi Geç mi kaldın? Önce başka bir partiye mi gittiniz?"

Preston yüzünü buruşturdu. "Kız kardeşin ikisini de kaçırmamakta ısrar etti, o yüzden evet. Diğerleri sokağın aşağısındaki eski bir okul arkadaşının evindeydi. Parti bile denemezdi, çok az kişi katıldı."

Raphael o akşam Ophelia'nın konuklarının toplandığı büyük balo salonunun kenarında babasına eşlik ediyordu. Neyse ki Preston'ı tanıyacak kimse yoktu, Londra'ya çok nadir gelirdi ve kraliçenin isteği dışında sosyal etkinliklere katılmazdı. Bu yüzden Norford Dükü'nün orada olduğunu bilmiyorlardı. Eğer bilselerdi, onunla tanışmak için sıraya girerlerdi.

En azından Raphael'in babası Ophelia sayesinde bugünlerde taşrada sosyal toplantılara alışmıştı. Preston'ın beş kız kardeşi Norford Malikânesi'nde sık sık eğlenirdi ama bu o kadar uzun zaman önceydi ki Mandy henüz doğmamıştı bile. Beş kardeşin sonuncusu da evlenip başka bir yere taşındıktan sonra Norford Hall sessiz kalmıştı. Anneleri böyle olmasını tercih etmişti ve o öldükten sonra Preston bir nevi münzevi olmuştu. Amanda'nın ilk çıkışını bile ağırlamamış, onu Londra'ya göndermiş ve oradaki en uygun bekârları seçmesini garanti etmişti. Henüz birini seçememiş olması ailenin baş belasıydı.

Babasının merakı karşısında Rafe, "Hayır, bir gecede iki parti normal bir şey değil ve muhtemelen Phelia'nın hatası. Bu parti oldukça hazırlıksızdı. Bunun davetiyelerini daha bu sabah gönderdi."

Preston şaşırmıştı. "Ve bu kadar çok kişi son dakikada mı geldi?" Raphael kıkırdadı. "Krallığın önde gelen hostesi olmak Ophelia'nın kalbinin arzusuymdu.

Bu fikri annesinden almış.

eğlenceli."

"Ne kadar önemsiz bir şey."

"Bayanlar için öyle değil!" Raphael güldü. "Ama biz evlendikten sonra bu hedefinden vazgeçti. Evlendikten sonra artık onun için en ufak bir önemi kalmamıştı.

Chandra doğdu."

"Yine oldu mu?"

"Elbette öyle oldu, çünkü o bir kadın. Çok güzel, çok tartışmalı, bugün hala hakkında olması gerekenden çok daha fazla konuşuluyor ve buna ek olarak, artık münzevi Norford Dükü'nün gelini."

Preston bu şekilde tanımlanmasına homurdandı. "Siz ikiniz benimle her kaldığınızda Ophelia Norford Hall'da bu kadar çok eğlenirken ben nasıl münzevi olabilirim?"

Raphael, "Evet ama sadece taşradaki komşularını davet ediyor, tanımadığınız hiç kimseyi davet etmiyor. Burada, Londra'da durum tamamen farklı ve buraya kaç yabancı gelmesini sayamıyorum çünkü sadece arkadaşlarını ve tanıdıklarını değil, aynı zamanda ilginç bulduğu herkesi, *tonun* ilginç bulduğu herkesi ve tabii ki davalarına yardımcı olması için mevcut sosyete kızlarını da davet ediyor."

Preston kaşlarını çatı. "Çöpçatanlık yapmıyor, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır, bunu yaşlı kadınlara bırakıyor, şuradaki ikisi gibi, Gertrude Allen ve Mabel Collicott." Raphael, karşılarında duran, odadaki en yaşlı iki kadına doğru başıyla işaret etti. "Şunlara bak, kafalarının içinde dönen çarkları duyabiliyorsun, gözlerine çarpan her bekârı eşleştirmeye çalışıyorlar." Sonra da babasına takıldı: "Dua et de *sana* doğru bakmasınlar!"

Preston gerçekten de güldü. "Sanırım bu konuda güvendesim. Gertrude'u tanıyorum. Yıllar önce tekrar evlenmek isteyip istemediğimi öğrenmek için beni köşeye sıkıştıran tatlı yaşlı kuş. Onu bu konuda doğru yola getirdim."

"Eh, o iki çöpçatan bu gece oldukça mutlu olmalı, çünkü Phelia tüm yeni sosyete kızlarının kim olduğunu bulmaya ve her partisine onlardan birkaçını dahil etmeye özen gösteriyor."

"Bu kadar eğlenmenin sakıncası yok mu?"

"Pek sayılmaz. Bundan hoşlanıyor. Ve onu ne kadar sevsem de onu mutlu etmek istememek çok zor."

"Mandy bunun bir balo olduğundan bahsetmemişti," dedi Preston balo salonuna göz gezdirerek.

Raphael kıkırdadı. "Öyle değil! Ophelia sadece bir suare olarak düşündüğü bu daveti salonda verirdi ama onun partilerinde sık sık olduğu gibi, davet edilenlerin iki katı kişi gelirdi."

Preston onaylamayarak, "Kapıda daha sert bir uşağa ihtiyacınız var gibi görünüyor," dedi.

"Bunlar partiyi basanlar değil. Davet *edilenlerin* arkadaşları ve ekstra eskortları ve Phelia kimseyi geri çevirmekten nefret ediyor, bu yüzden sadece ayarlıyor ve her zaman elinde fazladan yiyecek olduğundan emin oluyor. Basit gerçek şu ki, hiç kimse onun eğlencelerinden birini kaçırmak istemez ve bunun yerine onunkine gelmek için diğer randevularını iptal ederler, muhtemelen bu yüzden bu geceki ilk partinizde bu kadar az misafir vardı. Çoğu ev sahibi Phelia'nın eğlenmeyeceği geceleri seçmeye özen gösterir. Hatta bu konuda ona danışırlar! Ama bazen bunun gibi doğaçlama bir etkinlik düzenler, özellikle de şehre yeni geldiğimiz zamanlarda."

Preston'ın gözleri odanın ortasındaki Amanda'ya takıldı. Raphael de onun bakışlarını takip etti. Kız kardeşi etrafını sarmış, her biri onu eğlendirmek için yarışan dört genç beyefendiyle birlikte keyifle gülüyordu ve görünüşe göre içlerinden biri bunu başarmıştı. Bu cesaret vericiydi.

Preston öyle düşünmemiş olmalıydı. "Ona akın ediyorlar ama bu koca avcılığı işinde neden zorlandığını anlayabiliyorum, eğer Sezon için en iyisi buysa." demeden önce iç çekti.

Raphael'in karısına da üşüşüyorlardı, hem de artık evli olmasına rağmen! Ama Amanda'nın etrafını saran dört genç adaya şöyle bir baktı ve babasına hak vermek zorunda kaldı. Hepsi de oldukça sade görünümliydi, kız kardeşi sırf yakışıklı değil diye bir erkeği küçümseyecek değildi ama en azından ilginç olmayan birine aşık olması da pek mümkün değildi. Ve aşk için direniyordu, unvan için değil, zenginlik için değil, sadece aşk için. Mutlu bir evlilik için tek şeyin aşk olduğunu o *kadar çok* duymuştu ki. Eskiden bununla alay ederdi, ama şimdi aşk yüzünden evliliği bu kadar mutluyken nasıl alay edebilirdi?

"Peki ya arkadaşların?" Preston ekledi. "Hepsiyle tanıştı mı? Tavsiye edebileceğiniz kimse yok mu?"

Raphael neredeyse boğuluyordu. "Tanrım, hayır! Evlenmek isteyen birkaç kişi bunu Mandy reşit olmadan önce yaptı. Geri kalanları kız kardeşimin yanına bile yaklaştırmam, hepsi çapkın. Ama bunun bu sezon eş arayan genç erkeklerin iyi bir seçkisi olduğundan şüpheliyim. Bu tür bir etkinlik olması . Konukların yarısı evli. Ne yazık ki bu çiftlerden ikisinin Mandy'nin eski arkadaşları olduğunu fark ettim."

"Ne yazık ki mi?"

Raphael, "Onları fark ettiğinde melankolisini geri getirecektir," diye tahmin etti. "Ama birkaç gün önce karıma tüm arkadaşlarının ya evli ya da nişanlı olduğundan, dolayısıyla bu yıl hiçbir toplantıya katılamayacaklarından yakındı, Phelia da Mandy'nin hatırı için birkaçını bu gece buraya davet etmiş olmalı. Keşke önce bana söyleseydi de Mandy'nin hatırı için onları davet *etmemesi gerektiğini* açıklayabilseydim."

"Saçmalık. Sevgili kızımın hâlâ evlenmediği için mutlu olmadığını biliyorum. İlle de bilmen gerekiyorsa, ben mutluyum." Raphael'in kaşlarını kaldırması üzerine Preston ekledi: "Kendi evine taşındığında onu çok özleyeceğim ama bunu söylediğimi ona sakın söyleme. Daha fazla endişelenmesini istemem. Ama sırf arkadaşları ondan önce evlendi diye de üzülmemeli."

"Yapamaz mı? Kimse sırada sonuncu olmaktan hoşlanmaz. Sana değilse bile bana bundan bahsetti."

"Bu gece gayet iyi görünüyor, her zamanki gibi coşkulu ve eğleniyor. Aslında, çok fazla gevezelik ettiğini görebiliyorum."

"Ne zaman değil ki?" Raphael gülerek bunu söyledi ve sonra tekrar kız kardeşine baktı. *O* anda eğlendirmeyi *o* yapıyordu ve bu dört genç adaya tek kelime etme şansı vermiyordu. "Onların kulaklarını çınlatıyor ama bu onları vazgeçiremeyecek kadar güzel. Yine de bu geceki çabalar boşa gidecek gibi görünüyor. Phelia'yla konuşup bu sezon vereceği diğer partilere en gözde bekarların da katılmasını sağlayacağım. Eğer gerçekten bu kadarsa, Mandy'nin yaşlı hizmetçi şikayetlerinin sonunu asla duymamaya mahkumuz."

Preston homurdandı. "O hiç de yaşlı bir kız *değil*."

"Onu bu konuda ikna etmeye çalışın. Bir kere bir fikre kapıldı mı, onu bundan vazgeçirmenin neredeyse imkansız olduğunu biliyorsunuz."

"Bundan bahsetti mi?"

Raphael, "Hayır, ama önümüzdeki birkaç hafta içinde müstakbel kocasını göremezse, bunun aklına geleceğinden hiç şüphem yok," dedi. "Bu konudaki başarısızlığı hakkındaki spekülasyonların dedikodu değirmenlerinde şimdiden ilgi çekici bir haber olmamasına şaşırdım. Aslında, bildiğim kadarıyla öyle de olabilir, ama kimse bana bundan bahsetmeye cesaret edemez."

Preston düşünceli bir ifadeyle, "Belki de bu konuda bir şeyler yapmak için devreye girmemin zamanı gelmiştir," dedi.

"Ve ona bir koca mı alacaksın? Tanrım, hayır, deneme bile. Onun için ya aşk ya hiç. Sana söz veriyorum, başka bir şeyle yetinmeyecek."

Preston dudak büktü. "Hayır, Mandy için bir evlilik ayarlamak gibi eski moda bir şeyi kastetmedim. Bunun onu ne kadar üzeceğini çok iyi biliyorum. Ama dediğiniz gibi, üç mevsimin istenmeyen sonuçları olabileceksen, bu konuda acele etmemesini umarak oldukça bencilce davrandım."

"Yaşlı hizmetçi unvanı mı?"

"Kesinlikle. Aptallığın da ötesinde, ama bunun ona olmayacağını kabul ediyorum. Hayır, ben daha çok eski dostum Gertrude Allen ile biraz sohbet etmeyi düşünüyordum."

Raphael iki çöpçatana tekrar bakarken kıkırdadı. "Sanırım bu noktadan sonra zararı olmazdı. Bunu kendim düşünmeliydim."

"Aynen öyle. Böylece onun için çok önemli olan bu koca avında ona yardımcı olmak için bir şeyler yaptığımı hissedeceğim."

Kapıdaki bir kargaşa herkesle birlikte onların da dikkatini çekmiş, geç gelen iki kişi balo salonuna adım atmıştı. Ğki adamdan kısa boylu olanı Raphael'e belli belirsiz tanıdık geliyordu ama muhtemelen yirmili yağlarının ortalarında olan diğ er adam uzun boylu ve yakığıklıydı, sıkı bir v ucudu vardı, siyah sa ları modaya g re biraz daha uzundu ve d zg n giyinmiğ olmasına rağ men ilk bakığta onu olduk a yersiz g steren tehlikeli bir havası vardı. Biraz fazla kaslıydı, Rafe'e kanlı bir   r k  y  ya da daha k t s n  hatırlattı. "Kim o?"

Preston ilgiyle sordu. "  u anki mahsul n bir par ası mı? uygun mu?"

Raphael'in koruyucu i  g d leri  n plana  ıktı. "Kim oldu unu bilmiyorum ama kız kardeşimin yanına yaklaşmasını istemiyorum."

Preston kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Neden?"

Raphael i ten i e inledi. Saf i  g d s  ona bunu s yletmişti ve bu kadar g  l  bir şeyi g rmezden gelmek zordu. Bu yeni gelenin tehlikeli oldu unu hisseden tek kişi o muydu?

"Biraz kaba biri,  yle değ l mi?" " yi arkadaşın Duncan MacTavish de  yle."

"Duncan'ın bir mazereti var.  sko  Dağlık B lgesi'nde b y d ."

"Belki de bu iri adamın kim oldu unu, sırf buraya biraz yabancı g r n yor diye onu indirmeden  nce  ğrenmelisiniz."

Yani babası en azından bunu fark etmiş miydi? Ama adam buraya tamamen yabancı değ ldi. Bu geceki konuklardan bazıları belli ki onu tanıyordu   nk  gen , nişanlı bir  ift ona doğ r koştu ve onu coşkuyla selamladı. Belki de Raphael yanıliyordu. Belki de adam tamamen zararsızdı ve sadece  ok iri oldu u i in tehlikeli g r n yordu.

"Lord Duke?"

Preston kendisine böyle seslenilmesi üzerine öksürdü ve Raphael döndüğünde orta yaşlı bir beyefendinin Preston'a elini uzattığını gördü. Onu bulmuşlardı! Bu Raphael'in aklını bir an için yeni gelen kişiden uzaklaştırdı ve Norford'un münzevi Dükü'yle tanışmak için sıraya giren konukları hayal ederek neredeyse gülecekti.

Raphael sırtarak babasına, "İnkâr et," diye fısıldadı.

"Saçmalama," diye karşılık verdi Preston ve adamın elini kabul etti.

Raphael başka bir çiftin hevesle babasına doğru gördü ve eğlenerek, "Bunu sen istedin," dedi.

Raphael onu orada bırakıp Ophelia'yı bulmaya gitmeden önce Preston'ın iç çektiğini duydu. O çürük adamın kim olduğunu biliyor olmalıydı.

Üçüncü Bölüm

Ophelia, "Kim olduğü hakkında hiçbir fikrim yok ve henüz öğrenecek zamanım da olmadı," dedi. "Kasabaya daha yeni geldik, bu yüzden henüz güncel dedikodulardan haberdar değilim. Ama birkaç kişinin ona Cupid dediğini duydum. Oldukça ilginç."

Raphael, Ophelia'nın bu adamı ilginç bulmasından duyduğu kıskançlık duygusunu bastırdı ve Ophelia'nın hizmetçiye aÇçıya götürmesi için talimat vermeyi bitirmesini bekledi. Elbette partisinde kimlerin olduğunu bilmek isteyecekti. Bir sonraki partisinin davetli listesine dahil etmek isteyebileceği ihtimaline karşı, davetsiz misafirlerin kimler olduğunu gitmeden önce öğrenmeyi ihmal etmezdi.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu ve Rafe'e o çarpıcı gülümsemelerinden birini vermek için geri döndü.

Tanrım, kız çok güzel, diye düşündü. Beyaz-sarı saçları, mavi gözleri, fildişi teni, ona bakan herkesin gözlerini kamaştıracak kadar zarif yüz hatları. Bir at onu ezdiğinde yanağında oluşan küçük çukur, görünüşünü zerre kadar bozmuyordu. Eğer onu üzmeseydi öyle olmasını dilerdi. Kimse *bu kadar* güzel olmamalıydı. Yine de onu başka erkeklerle konuşurken gördüğünde ara sıra kıskanmamayı dilerdi. Sebebi olmadığını *bilse* bile, ona sinsice yaklaştığında bunu kontrol edemiyordu. Ama yine de hiç kimse onun güzelliğiyle kıyaslanamazdı ve muhtemelen de kıyaslanamayacaktı.

"Yakışıklı davetsiz misafirinizden bahsediyorduk," diye hatırlattı ona. "Ah, evet. Arkadaşı Saygıdeğer William Pace'i davet ettim, çünkü kendisi Bu yıl bir kız kardeşinin sahneye çıkacağını duydum ve adını hatırlayamadım. Onu getireceğini düşünmüştüm ama sanırım başka bir işle meşguldü."

"Pace, tabii ki, şimdi hatırladım. İyi bir adamdı. Yakın zamanda anne ve babasını kaybetti. Gerçi kız kardeşiyle tanıştığımı sanmıyorum. . . . Cupid, ha?" Tekrar odanın karşısındaki çifte bakan Raphael gözlerini devirdi. İnsanlar bir konunun tüm detaylarını bilmediklerinde ve kendi başlarına detaylandırıdıklarında, söylentiler ve yanlış dedikodular *tam olarak* böyle başlardı. "Bu muhtemelen ters giden bir söylenti, çünkü aksi takdirde onun bir çöpçatan olduğü anlaşılırdı."

Ophelia kıkırdadı. "Kesinlikle katılıyorum. Eminim sadece kadınlar böyle şeylerle uğraşıyordur. Ama onu benim için biraz heyecanlandıran bir şey olmalı.

Eros'un adını o gelmeden önce en az üç kez, geldikten sonra da birkaç kez daha duydum. Ama nedenini sormadan, baban hakkında soru soruldu. Birileri onu tanıdı, bu yüzden herkes neden kış uykusundan çıktığını merak ediyor."

"Mandy için tabii ki. Bu sonuca varacaklarını ve bu peşini bırakacaklarını düşünürsünüz."

O buna katılmadı. "Şaperonluk yapmadan geçirdiği iki mevsimin ardından pek de uzun sayılmaz."

İkisi de Amanda'ya doğru baktı ama Raphael kaşlarını çattı ve grupta daha önce orada olmayan tek kişiyi fark etti. "Exter'in burada ne işi var? O herif bilinen bir servet avcısı."

"Lord ve Leydi Durrant ile birlikte kalıyor. Onlar gelene kadar bunu bilmiyordum. Ayrıca Mandy onun gibiler tarafından kandırılmaz. Aksini iddia etmekten hoşlanıyor olabilir ama o akıllı bir kız."

"Onu çok seviyorum ama kız kardeşimden bahsediyorsun. O çok dağınık bir beyin olabilir ve-"

Ophelia onun göğsünü dürttü. "O öyle biri değil. Sadece kolay heyecanlanıyor. Bunda yanlış bir şey yok. Hangi sevgilisinin ona, hangisinin babasına aşık olduğunu anlamakta zorlanacağını sanmıyorum." -Ophelia, Raphael'in kahkaha atmasına yetecek kadar uzun bir süre durakladı- "yani babasının unvanını."

Kolunu karısının omuzlarına doladı. "Biliyorum, muhtemelen boşuna endişeleniyorum." Göğsüne vurdu. "Burada sadece Mandy'nin yaşadığı zorluklardan dolayı mutsuz olduğunu hissediyorum. Bu kadar zor zamanlar geçirmemeli. Ona bir baksana, çok sevimli, tam bir av. Bu genç adamların onu kazanması neden bu kadar uzun sürüyor?"

"Çünkü hiçbirisi onun için doğru kişi olmadı elbette. Sorun zamanlamanın kötü olmasıydı. Aşk zorlayamazsınız. Sadece onun için henüz gerçekleşmedi. Ama bu yıl şehre yeni beyefendiler geliyor. Yeni seçimler, yeni şanslar. Bu yıl aşkın onu bulacağını umabiliriz."

İkisi de tekrar yeni gelen uzun boylu, yakışıklı adama bakmaya başladı. Onu nişanlı genç çiftle gülerken gören Raphael, adamın ilk bakışta görüldüğü kadar tehditkâr olmadığını düşündü. Belki de Raphael sosyalleşmeli ve ilk içgüdüsünün doğru olup olmadığını anlamak için onunla tanışmalıydı.

Ophelia tamamen başka bir şey düşünüyordu. Aşk Tanrısı mı? Sadece başarılı olan biri böyle bir lakap kazanabilir. Tabii

sadece bir şakaydı, ki kesinlikle olabilir. Hiçbir erkek meleklerle benzetilmek istemez, değil mi? Her iki durumda da emin olmalıydı.

Odanın öbür ucunda, Sir Henry ve Elizabeth Malcort onlarla sohbet etmeyi bitirip ayrılır ayrılmaz William Pace en yakın arkadaşına, "Sana hemen uyum sağlayacağını ve konuklardan bazılarını tanıyacağını söylemiştim," diye güvence verdi.

Devin Baldwin güldü çünkü ikisi de bu ifadenin ilk kısmının hiç de doğru olmadığını biliyordu. Devin çok iriydi, her gününü dışarıda geçirdiği için çok bronzlaşmıştı ve çok yıpratıcıydı çünkü lafını esirgemezdi ve hangi şirkette olursa olsun asla esirgemezdi. Bir centilmen nasıl olunur konusunda eğitim almış olabilir ama o bu derslerin işe yaramadığını, ya saçma bir şekilde eğlenceli ya da ikiyüzlü olduğunu düşünüyordu.

William yıllardır onu bu tür partilere katılmaya ikna etmeye çalışıyordu ama Devin ancak son zamanlarda bunun bir faydasını görmüştü. Gerçi bu yıl vakit buldukça sosyalleşmeye başlamamış değildi. Ancak müşterilerinden aldığı davetler, iş olarak gördüğü, bunun kadar gösterişli olmayan, her konuğun bir tür unvan taşıdığı daha küçük çaplı davetlerdi. Oysa şimdi hiç tanımadığı unvanlı soylulardan davetler alıyordu, üstelik tüm bunlar birkaç müşterisine yetiştirdiği atlarla ilgisi olmayan konularda yardım ettiği içindi.

Şimdiye kadar süslü davetleri görmezden gelmişti, ta ki bu geceye kadar. Londra'nın bu zengin züppelerini pek sevmezdi, tabii müşterileri değilse. Ama o zaman bile, onları gerçek hayattan ziyade önemsiz şeylerle ve eğlencelerle ilgilenen aptal, anlamsız bir grup olarak görüyordu. Ona nefret ettiği babasını çok fazla hatırlatıyorlardı. Ona Londra'nın günahlarının tadını çıkarabilmek için ailesine sırtını dönen annesini hatırlatıyorlardı. Zaten taşra soylularına daha çok alışkındı, kendi mülklerini faktörlere devretmek yerine gerçekten işleten lordlara, ellerini kirletmekten korkmadıkları için saygı duyabileceği adamlara.

"Büyüleyici, değil mi?" William dikkat çekti.

Devin, "Hangisi?" demeden önce bakışlarını balo salonunun süslü oymalı şöminesine kaydırdı.

William ona güldü. "Ev sahibemiz evli ve anlatılanlara bakılırsa çok da mutlu. Ama Little Miss Sunshine'dan bahsettiğimi biliyorsun."

"Onu fark etmemeye çalışıyorum." "Neden?"

"Zengin bir eş arayan sensin, ben değil," diye cevap verdi Devin. Gözlerinin sürekli dönüp durduğu o küçük geveze de fazlasıyla güzeldi. İhtiyacı olan son şey, asla sahip olamayacağı bir kadın tarafından baştan çıkarılmaktı.

William, "Benim hatırım için bu işten çekilmen iyi oldu, eski dostum, ama ben tam bir mankafa değilim," dedi. "Böyle bir ahmakla hiç şansın yok."

"Saçmalık-"

William kıkırdayarak Devin'in sözünü kesti. ", bunu kabul ediyorum, geçen sezon elimden gelenin en iyisini yaptım. Babasının bir dük olduğunu henüz bilmiyordum. Öğrendikten sonra da umursamadım. Ama o benim adımlı bile hatırlayamadı! Egom için çok zordu, bu yüzden vazgeçtim. Ama sen, büyük, yakışıklı, biraz kaba saba olman umurlarında bile değil."

Bu, William'ın arkadaşından duymak istediği kahkahayı yarattı, her ne kadar doğru olsa da. "Evdeki çiftliği yeniden canlandırmış olabilirim ama aslında bunu gelirim olarak görmüyorum. Ve eskiden aileme ait olan unvan, uzak kuzenlerime geçmek yerine yüzyıllar önce bir kızım aracılığıyla uçup gitti. Küçük Günışığı Güzeli'nin ailesinin bu özelliklerin ikisine birden olmasa bile en azından birine ihtiyaç duyacağının farkında mısınız?"

William düşünceli bir ifadeyle, "Sen de öyle düşünüyorsun," dedi. "Evet, evet, öyle *düşünüyorsun*, ama bazı aileler o kadar zengin ve yüce ki, normal beklentiler geçerli değil."

"Ya da onlar daha da önemli."

William omuz silkti. "Kim bilir? Ama çenemi kapatacağım, çünkü henüz bir eşle ilgilenmediğiniz konusunda ısrar ediyorsunuz. Sadece kucağına bir tane düşmesi ihtimaline karşı açık fikirli olman gerektiğini düşünüyorum-"

"Çeneni kapattığını sanıyordum?"

William sırtı ama sonra gözleri birden parladı ve "Hazır ol, rakibin sana doğru geliyor" dedi.

"Benim neyim?"

Devin dönüp kendisine yaklaşan iki yaşlı kadını gördü. Öndeki tombul ve kır saçlıydı ve tükürecek kadar kızgın görünüyordu. Diğeri düzgün vücutluydu, sarı saçları hâlâ kırlarla karışık ve daha şişman olan kadının peşinden giderken utanmış görünüyordu.

"Genç adam, seninle bir derdim var!" diye çıkıştı başlarındaki yaşlı kadın Devin'e.

"Hanımefendi, ses tonunuzu ayarlayın ya da kemiğinizi başka bir yere götürün," karşılık verdi.

Bir an için nutku tutuldu. William bu fırsattan yararlanarak hızlıca tanışma faslına geçti. İkinci bayan, Gertrude Allen, Devin'in tam adını duyunca şaşırmış bile görünüyordu.

"Lydia Baldwin'le akraba olamazsınız, değil mi?" Gertrude ona sordu.

Devin yumuşak dilli kadına gülümsemeyi ihmal etmedi. "Gerçekten de, o benim teyzem."

"Aman Tanrım, ailenizi oldukça iyi tanıyorum. Rahmetli kocam ahırını onlardan doldurmak için Lancashire'a kadar giderdi. Harika at yetiştiricileri. Eski bir aile geleneği, değil mi? Hatırladığım kadarıyla büyükannen ve büyükbaban o zamanlar hâlâ hayattaydı. Ve yakın zamanda teyzen, amcanla Londra'ya taşındıktan sonra Fluffy'me yardım etti. Ne kadar mükemmel bir köpek eğitmeni. Teyzenle sadece bir hafta geçirdikten sonra Fluffy'm eve döndü ve bir daha asla masa ayağını çiğnemedi! Mabel, sana bahsetmiştim-"

Yaşlı kadın o sırada kendini toparlamıştı ve araya girdi, "İstediği kadar at yetiştirebilir ama burnunu hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerden uzak tutmalı. Dinle beni *Aşk Tanrısı*," dedi Mabel, Devin'in son zamanlarda kazandığı lakabı kullanarak aşağılayıcı bir tonda, "çöpçatanlıkta biraz şansın olduğu için şu anda bir sansasyon olabilirsin, ama kasabaya yeni gelen biriyken bu işe kalkışman bile saçma bir küstahlık ve-"

"Londra'da yeni değilim," dedi Devin.

"Elbette öylesin. Bu sezondan önce seni kim duydu ki?"

William yaşlı kuşu yatıştırmaya çalıştı ama Devin'in adına kendisi de biraz sinirlenmiş gibiydi. "Kendime hiç kimse diyemem, Leydi Mabel. Devin benim en iyi arkadaşımdır. O ve ben aynı okula gittik. Hatta bilmeniz gerekiyorsa, Londra'da doğdu. Okuldan ayrıldığımızdan beri sadece kuzeyde ailesinin at çiftliğini yeniden canlandırıyor, bu yüzden son yıllarda sosyalleşmek için kasabaya gelemeyecek kadar meşguldü. Ancak müşterilerine daha yakın olmak için Londra yakınlarında bir mülk satın aldı, bu nedenle onu artık daha sık göreceksiniz."

Yaşlı kuş bozuntuya vermedi, sadece William'a ters ters , "Bu iyi bir haber değil, William Pace," dedi. Sonra parmağını Devin'e doğru salladı. "Şimdiye , ama kurcaladığın ciddi bir iş ve onları yanlış yönlendirirsen insanlar zarar görür. Bu senin için sadece bir eğlence, değil mi? Sadece eğlenceli bir eğlence mi?"

Devin omuz silkti. "Eğlenceli olduğunu inkâr edemem, ama yapmak için yola çıktığım bir şey değil. Bir anda kucağıma düştü. Ama bu konuda şans yok, iyi bir eşleşme için basit bir hayvan manyetizması. Bir erkek ve bir kadın çiftleşmek istemeli, ama çiftleştikten sonra ortak bir noktaları olmalı, yoksa sonsuza dek sürecek mutlulukları suya düşer."

"Nasıl ... nasıl cüret edersin!" Mabel tükürdü.

"Bunu bir düşün yaşlı kız, haklı olduğumu anlayacaksın. Mutlu eşlerinizden kaçî hâlâ mutlu? Yoksa kocalar çoktan metres tutmaya başladılar mı?"

William öksürüyordu, yarı kahkaha yarı iniltiyle boğulmuştu. Gertrude ayaklarına bakıyordu. Mabel'in yine nutku tutulmuştu ve yüzü o kadar kızarmıştı ki patlayacakmış gibi görünüyordu. Devin bile az önce çizmeyi aştığının farkındaydı ama umurunda değildi. Lanet olası kıskanç ihtiyarın, işe yarayan sağduyulu yöntemler için onu azarlamaya hakkı yoktu.

Ev sahibeleri anda varlığını belli etti ve yüz ifadesine bakılırsa az önce duyduklarından dolayı oldukça eğlenmiş görünüyordu. Ve şimdi Devin'in yüzü kızarıyordu! Lanet olsun.

Ophelia elini nazikçe Mabel'in koluna koydu. "Üzülmen için bir neden yok, canım. Biraz açık sözlülük zaman zaman canlandırıcıdır. Bütün sanatçılar aynı şekilde resim yapmak isteseydi ne olurdu bir düşünsene? Duvarlarımız sıkıcı olmaktan başka bir işe yaramazdı."

"Konuyla pek ilgisi yok," diye mırıldandı Mabel, yanakları soğumaya başlamıştı. "Belki, ama kimse sizin çalmıyor. Denenmiş ve doğru yöntemler her zaman işe yarar, yine de yenilik için yer var, değil mi? Ama Tanrım, bu misafirimle henüz tanışmadım bile." Ophelia iki adama parlak bir gülümseme fırlattı. "Ben Ophelia Locke. Bu akşam bize katılmanız çok güzel. William, seni görmek de her zamanki gibi çok güzel."

Mabel bu noktada gerçekten de kıkırdadı. "Bunu gerçekten yapmamalısın, Phelia."

"Ne?" Ophelia masum bir sırıtışla sordu.

"Çok iyi biliyorsun ki az önce ikisinin de dilini çözdün. Hak ettiklerini buldular." Mabel, Gertrude'u da peşinden sürükleyerek uzaklaştı.

"Sanırım her şekilde hayatta kalacaksınız, değil mi beyler? Ama söyle bana Devin Baldwin, meleklerle benzetilmek seni rahatsız ediyor mu, yoksa bunu sadece eğlenceli mi buluyorsun?"

William hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Devin'in soruyu gerçekten duyması birkaç dakikasını aldı. Zaten bu kadının dünyanın en

Hayatında hiç görmediği kadar güzeldi, ama lanet olsun, gülümsemesi ölümcüldü. Kocasına çok acıyordu, neredeyse kendi kendine gülecekti.

"Efsaneye Cupid, Venüs'ün oğlu olmasının yanı sıra aşk tanrısıdır."

Gözleri parladı. "Tanrım, sana tanrı dediklerini hiç fark etmemiştim!"

Güldü. "Bu da olabildiğince aptalca, yani evet, bunu oldukça eğlenceli buluyorum."

"Tartıştığınız çöpçatanlık yöntemleri oldukça ilginç.

Bu yaklaşım bir eş bulmanıza yardımcı oldu mu?"

"Bir eş için zamanım yok."

William söze girdi, "Dev şu anda Londra'nın hemen dışında, yarış pistinin kuzeyindeki yeni çiftliğinde yarışçı üretmek için çalışıyor."

"Evet," dedi Devin, "ailemin her zaman tercih ettiği odak noktasını değiştirdim. Bu uzun bir süreç ama bahar geldiğinde işe yarayıp yaramadığını anlayacağım."

"Satılık hızlı bineklerin var mı? Kocamın doğum günü yaklaşıyor ve ona yeni bir at almayı düşünüyorum."

Devin sırtıttı. "Muhtemelen daha hızlı."

"Muhteşem! Şimdi *bu* onun için değerli bir sürpriz olacak. Sizinle iş yapmak için sabırsızlanıyorum."

Dördüncü Bölüm

Oliver Norse, Amanda'nın etrafını saran gruba, "VE ORADAYDIK, güzel tekne sudan çıkan ve birkaç dakika önce orada olmadığına yemin edebileceğim bu kayaya doğru ilerliyordu," diyordu. "Yelkenli yepyeni bir tekneydi! Paramparça olacak diye dehşete kapılmıştım."

"Öyle mi?" diye sordu Farrell Exter, grupta hikâyeyi henüz duymamış olan tek kişi.

"Oliver bize gemiden atlamamızı söyledi ve biz de atladık," dedi John Trask ilgi çekici bir sırtışla. Aslında o gün Oliver'la birlikte gemideydi.

"Ama ben gemiyle birlikte battım!" Oliver böbürlendi.

"Yan yattığında üzerinden fırladığını ve o kayayı çevreleyen kara parçasında kıyıya vurduğunu söylemek istiyor."

Farrell güldü. Amanda da geçen sezon bu hikâyeyi ilk duyduğunda gülmüştü. Şimdi çok sıkılmış olmasına rağmen kibarca sırtımayı başarmıştı.

Ophelia ve kardeĞi Rafe'nin Ğehre yeni gelmiĞ olmalarından dolayı, baldızının bu sezon yeni gelenlerin hepsinden haberdar olamayacağını fark etmeliydi. Ophelia sadece geçen yıldan tanıdığı ve henüz evlenmemiĞ olan birkaç genç adamı davet etmiĞti. Ama Amanda onları da zaten tanıyordu ve onlarla arkadaşlık dıĞında pek ilgilenmiyordu. Bu gece konuşmanın çoğunu o yapmak zorundaydı, yoksa Oliver'ın daha önce defalarca anlattığı bir hikâyeyle söze girmesinden önce olduğu gibi küçük grup acı verici bir sessizliğe gömülecekti. Ama erkek arkadaşlarının aksine, anlatacak bir sürü hikâyesi vardı, çoğunlukla da onlardan çok daha heyecanlı bir hayat sürmüş olan erkek kardeĞiyle ilgili.

"Paylaşma zamanı beyler," dedi Phoebe Gibbs gelirken ve Amanda'nın koluna girerek onu bu gece yanından ayrılmayı ısrarla reddeden genç adamlardan uzaklaştırdı. "Mandy'yi bütün hafta görmedim, o yüzden bize biraz müsaade edin."

Amanda kurtarıldığı için minnettardı. Phoebe geçen yıl evlenen okul biriydi. Amanda, evli olan bir başkasıyla da göz göze gelmişti. Artık eski arkadaşlarıyla hiçbir ortak noktası kalmamıştı, bu yüzden de yaklaşmamıştı, en azından bahanesi buydu

Kendine verdiği. İşin aslı, mutluluğu bulma sırasının en sonda olması, içinde bulunduğu durumdan dolayı cesaretinin daha da kırılmasına neden oluyordu.

Ama Phoebe eski arkadaş grubunun en kötü dedikoducusuydu, duymayı severdi, aktarmayı severdi, bu yüzden Amanda onun paylaşmak için can attığı bazı ilginç bilgileri olmasına şaşırmazdı ve Amanda haklıydı.

Phoebe, "Manford Kontu, gerçekten de bu gece burada olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Kim o?"

"*Güzel* bir soru. Unvanını çocukken almış, anne ve babasını kaybetmiş, zavallı çocuk. Daha yeni reşit oldu ama tanıdığım hiç kimse henüz onu görmedi. Onu kasabaya çekebilecek bir şey varsa o da Leydi O'nun partilerinden biridir diye düşündüm."

Amanda'nın ilgisi canlandı. Henüz tanışmadığı genç bir adam mı? Sırıttı. "Ayartılması mı gerekiyor?"

"Görünüşe göre," diye homurdandı Phoebe. "Söylenenlere bakılırsa evlenmeye hazır değilmiş, o yüzden Londra'ya gelmeye zahmet etmeyecekmiş. Hızlı atları kovalamakla çok meşgul."

Amanda anında ilgisini kaybetti. Eğer genç kont evlilikle ilgilenmiyorsa, o zaman onunla tanışmaya da hiç niyeti yoktu. Ama arkadaşına kibarca aksini iddia etti. "Başka bir at yetiştiricisi mi?"

"Hayır, onları sadece koleksiyonu için alıyor. Hevesli bir binici. Adının geçtiğini sadece hızlı atlardan bahsedildiğinde duyuyorum."

Amanda ürperti. Atları sevmezdi, tabii yarış pistinde onları uzaktan izleyip hangisinin kazanacağına dair bahse girmediği sürece. Ama binicilik dersleri başladıktan kısa bir süre sonra çocukken kötü bir şekilde düşmüştü ve ondan sonra ata binmeye korkmuş ve bir daha asla binmemişti.

Phoebe şimdi iç çekti. "Belli ki bu gece burada olan at yetiştiricisini çoktan duymuşsunuz."

Amanda homurdanmamayı başardı. Adı herkesin dilinde olan bu adamdan nasıl haberdar olmamıştı? Geldiğinde onu hemen fark etmişti. Kaba, aşırı erkeksi bir şekilde yakışıklıydı, ama tam da bu yüzden onu elinin tersiyle itmişti. *Çok* vahşi görünüyordu.

"Ona ne kadar aptalca bir lakap takmışlar, Cupid!" Phoebe kıkırdadı. "Yine de çok uygun! Onun gibi birinin başarılı bir çöpçatan olduğunu düşünsenize."

Amanda bu kez homurdandı. "Aynen öyle. Bir haydut gibi görüldüğü sürece buraya ait olduğuna inanmıyorum."

Phoebe'nin gözleri parladı. "O zaman hepsini duymadın! Baldwin'ler Lancashire'lı bir soylu. Hatta bir süre önce soy ağaçlarında bir kont bile varmış. Ama her zaman at yetiştiriciliğiyle uğraşmışlar, bu da bu Baldwin'in biraz daha ... daha-aradığım kelime neydi?"

"*Vahşi mi?*"

Phoebe kaşlarını çatı. "Hayır, bu değildi-oh, *dünyevi*! Aklımdan geçen kelime buydu."

Amanda kendi kendine, *vahşice* demek daha uygun olur, diye mırıldandı. Ve bu konuyu kibarca daha fazla uzatmayacaktı. Aslında Lord Oliver'a bir gülümseme göndererek onu yanına dönmeye çağırdı ve o da hemen buna uydu.

Phoebe dedikodusunun kısa kesilmesinden memnun değildi ve "Gerçekten Oliver, onu *sadece* birkaç dakika tutacaktım" dedi.

"Amanda'dan bir dakika uzak kalmak sonsuzluk gibidir, sevgili bayan," diye cevap verdi Oliver cesurca.

Phoebe dudak büktü ama sonra sırtı. "Buna itiraz etmek zor, sanırım, ve kocamın bana el salladığını görüyorum. Seninle sonra konuşuruz, Mandy."

Etrafı yine erkek arkadaşlarıyla çevrilince Amanda neredeyse gülecekti. Şimdi yine canı sıkılıyordu! Böylece Rafe'in kıtada keçfettiği ve nehirden çıkardıktan *sonra* sponsor olduğu harika ressamla ilgili hikâyeye bağladı. Kısa sürede dinleyicilerini güldürdü ama gözünü odanın diğer ucundaki babasından ayırmıyordu. Konuşmasını bitirir bitirmez gitmelerini önerecekti.

Devin partiden ayrılmaya **fazlasıyla hazır**dı. Uzun bir gün geçirmişti, günün çoğunu yarış pistinde geçirmişti çünkü listedeki atlardan birini satın alma şansı vardı ve aygırın damızlık stoğuna eklemeye değer olup olmadığını ilk elden görmek istiyordu. Aygır üçüncü gelmişti, umduğundan daha iyiydi ama ödemek istediği fiyatı etkileyecek kadar yüksek değildi.

Ama bu geceki konukların çoğuyla tanışmış ve buraya geliş amacını gerçekleştirmişti: Londra'da atlarını satın almak isteyebilecek daha zengin lordlarla tanışabileceği bu tür üst sınıf partilere gelmeye başlamanın zaman ayırmaya değip değmeyeceğini öğrenmek. Gerçekten de öyleydi. Hatta iki olası satış bile ayarlamıştı. Bu yüzden William'ın bugün yarışlarda ona katılmasına ve onu bu gece gelmeye ikna etmesine sevinmişti ama burada kalmayı düşünmüyordu.

yararlı olacağını düşündü. Ve kendine kızgındı. Gözleri sürekli Küçük Günişığı'na dönüyordu. Hayranlarının ona tek bir kelime bile söylemesine izin verecek kadar uzun süre ağzını kapatmıyordu! Onlardan birini kazanmayı nasıl umuyordu ?

William, Devin'le aynı yöne bakarak, "Blythe'ın dün nezle olması ve bugün odasından çıkmayı reddedecek kadar burnunun kızarması çok kötü bir şans," diye yakındı. "Leydi Amanda etrafındaki genç delikanlılarla zerre kadar ilgileniyor gibi görünmüyor. Kız kardeşim onlardan birini seçebilirdi."

"Yakında onlarla tanışacak."

"Evet, biliyorum, sadece onun iyi bir evlilik yapmasını sağlayacak kişinin *ben olacağımı* hiç düşünmemiştim. Annem bunu dört gözle bekliyordu." William iç çekti. "Onları çok özledim."

Devin arkadaşının kederinden rahatsız olmuştu. "Neşelen, eski . Onu evlendireceğiz!"

Devin sadece eski arkadaşına acıdığı için *söylememişti*. Devin, William'a Blythe'la evlenmek dışında elinden gelen her türlü yardımı yapacağına dair güvence vermişti. *O* bile ondan daha iyisini yapabileceğini biliyordu. Gerçek şu ki, Pace'ler, erkek ve kız kardeşler, bu günlerde ceplerinde oldukça sıkışmışlardı, ebeveynlerinin ölümleri onlara bir yığın borç bırakmıştı ve evlilik dışında bu borçtan kurtulmanın bir yolu yoktu. Çalışmak söz konusu bile değildi. Ne de olsa aristokratlar ve üst tabakadan olmasalar da babaları bir lord, amcaları ise bir konttu. Ama plan önce Blythe'ı evlendirmektir, sonra William onun için endişelenmeyi bırakıp kendine bir eş bulmaya odaklanabilirdi. Pace'in mali sorunları güzelce çözülecek ve herkes mutlu olacaktı.

Devin kendi hayatını bu kadar kolay planlayabilmeyi diliyordu ama bir eşin bunun bir parçası olmayacağını biliyordu, en azından *tonlarla* sosyalleşirken tanışabileceği bir eşin. Her ne sebeple olursa olsun onu kabul edebilirlerdi ama kızlarının onunla evlenmesine izin vermezlerdi, hele ki hakkındaki gerçek ortaya çıktığında ve bu, potansiyel bir eşten ya da onun ailesinden vicdanen saklayabileceği bir şey değildi. Ama bu arada, bu insanları yeni çiftliğini tanıtmak ya da kucığına düşen ve şaşırtıcı derecede kârlı olduğu ortaya çıkan ek işten kâr etmek için kullanmakta bir sakınca görmüyordu.

Nereden bakarsa baksın, bu yan çizgi çok komikti. Çöpçatanlık yapıyordu ve bunun için ona para ödüyorlardı! İnsanları okuması kolay bulduğu için, özellikle de çok fazla konuşan gençleri

gergindi. Hatta birkaç hafta önce William için mükemmel bir eşle tanışmış, birbirlerine sırlıslıkla aşık olacaklarını içinden hissetmiş ve onları tanıştırmak için William'ın kız kardeşinin yerleşmesini beklemişti. Ancak Sir Henry ve Elizabeth Malcort nişanlandıklarını duyurduktan ve Devin'in birbirlerini bulmalarına yardım ettiğini iddia ettikten sonra bu ek iş, seçkin partilere davetlerin yağmasına neden olmuştu.

Ton onu bir merak unsuru olarak görüyordu ve bu nedenle partilerinde onu görmek istiyorlardı. Aslında her iki girişimine de iş getirdiği sürece bunun nedenini umursamıyordu. Ama gözlerini Küçük Günışığı'ndan uzak tutabilmeyi çok istiyordu, ama William bir şeyler içmek için uzaklaştığında bunu yapması imkânsızdı.

Gerçekten ışıldıyordu ve bunun taktığı pahalı mücevherlerle hiçbir ilgisi yoktu. Canlı. Coşkulu. Gülümsediğinde ve kahkaha attığında odayı aydınlatıyor gibiydi, o kadar güzeldi ki. Genç hayranlarını böylesine dikkatle dinletmek için ne konuştuğunu bilmek isterdi. Aslında ne söylediği umurlarında bile olmayabilirdi, sadece onunla birlikte olmaktan memnun olabiliyorlardı.

"Niyetinizi öğrenene kadar gözlerinizi kız kardeşimden çekseniz iyi olur."

Devin yan tarafına baktı. Bir metreyi birkaç santim aşan boyuyla diğer erkeklerin üzerinde yükselmeye alışkındı ama henüz tanışmadığı bu adam için durum böyle değildi. Sarışın, mavi gözlü adam en az Devin kadar uzun boyluydu ve gözlerini odanın ortasına, Devin'in gözlerinin olduğu yere dikmişti, aynı genç kadına bakıyor olması gerekmiyordu ama bu iyi bir tahmin olabiliyordu. Adamın ifadesindeki düşmanlık yüz ifadesinden anlaşılmassa da, sesinin tonunda güçlü bir uyarı notu vardı.

"Öyle bir niyetim yok," diye yanıtladı Devin. "Sadece nasıl hem iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüp hem de çok sıkılabildiğini merak ediyordum."

Adam kaşlarını hafifçe çattı, hâlâ kız kardeşine bakıyordu, sonra, "Lanet olsun, bunu fark etmemiştim. İnsanları çok iyi okuyorsun, değil mi?"

Devin omuz silkti. "Bu bir beceri."

Adamın ses tonunda düşmanlık hâlâ mevcuttu. Neden? Ağabey kız kardeşine karşı o kadar korumacı mıydı ki Devin'in onu "merak etmesinden" bile hoşlanmamıştı? Muhtemelen, bu da adamın Devin'in kız kardeşi için yeterince iyi olmadığını düşündüğünün açık bir göstergesiydi. Devin öyle olmadığını biliyordu ama neden ilk kabul edenin o olduğunu başka kimse bilmiyordu. Normalde,

Bu tür tepkiler onu rahatsız etmezdi. Bu gece rahatsız etti ve neden olduğundan emin değildi.

"Evli misin?"

"Hayır," dedi Devin sert bir sesle, uzaklaşmak üzereydi.

"Çok tuhaf o zaman," dediğinde adam hâlâ kaşlarını çatıyordu. Devin kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Bu genç delikanlıların geri kalanı gibi kız kardeşime ağzının suyu akmadığı için." Adam durakladı. "Tabii bekârlığın kesinleşmediyse?"

Devin sadece gülümsedi, ama bu adamın bir an için topukları üzerinde geri sallanmasına neden oldu ve düşmanlık aniden kayboldu. "Bu her şeyi açıklıyor. Çok iyi anlıyorum. Karımla tanışana kadar ben de öyleydim. Bu arada, ben Raphael Locke, arkadaşlarım için Rafe. Ve sen de Devin Baldwin'sin, Lancashire Baldwin'lerinden, unvanlar başka yerlere dağıtılmış, yine de soylu."

Şimdi adam kendini tanıtmaya mı başladı? Devin, "Dedikodu değirmeni bu gece epey meşgulmüş gibi görünüyor," dedi.

Raphael kıkırdadı. "Ben dedikoduya dayanamam. Hayır, karım sadece partilerine kimlerin geldiğini öğrenmeye çalışıyor, belki onları tekrar davet etmek ister diye."

Ruhani ev sahibesiyle evli olan *bu muydu*? William, dükün kızını elde etmek için şansını denediğini itiraf ederken aile bağlarından bahsetmeyi unutmuştu. "Şanslı adam."

"Ah, gerçekten de, bilmiyor muyum," dedi Raphael. "Daha önce hiç karşılaşmamış olmamıza şaşırdım, gerçi yılın büyük bölümünü ailemle birlikte taşrada geçiriyorum. Demek bu eğlenceli çöpçatanlık mesleğiniz sizi şehre getirdi?"

"Bunu bir meslek olarak görmüyorum. At yetiştiriciliği benim mesleğim ve tutkum. Beni meşgul eden şey bu, özellikle de artık sadece kaliteli binekler yerine yarışçılar üretmeye çalıştığımdan beri. Londra'ya taşınan teyzem ve eniştem, ziyaret etmeye vakit bulamadığım için çalışmalarımı onlara yaklaştırmamı önerdi. Bu yüzden şehrin hemen dışındaki eski Harksten evini satın aldım, onlarla tekrar yaşayabileceğim kadar yakın, bu da onları mutlu ediyor."

"Sanırım Phelia bu kısımdan bahsetmeyi unuttu! Yarışçılar, ha? Çiftliğinizi ziyaret etmem gerekebilir."

İşte bu komikti. Devin, Leydi Ophelia'ya kocasının doğum günü hediyesini bir an önce almazsa ona alacak başka bir şey bulması gerektiğini söylemesi gerektiğini düşündü. Ama kadını yakınlarda bir yerde göremedi ve

Gitmek varken onu aramaya çıkacak değildi. William'ın odanın diğer ucunda yaptığı sohbetten sıkılmış göründüğünü fark etti ve onunla göz göze gelerek çıkışa doğru başıyla işaret etti. Arkadaşı sırtarak onaylayınca Devin ev sahibine iyi geceler diledi ve odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı - bu da onu Küçük Gün Işığı'nın yanından geçirdi.

Direnmeliydi. Gerçekten. Ama kız geçen yıldan beri, yani William'ın onunla tanıştığını söylediği zamandan beri evlilik pazarındaysa, o zaman şimdiye kadar neyi yanlış yaptığını bilmesi gerekirdi.

Devin durakladı ve fısıltısı onunkinden başka hiçbir kulağa ulaşmayacak kadar yakınına eğildi ve "Eğer onlara izin verecek kadar uzun süre sessiz kalmazsan, sevgililerin sana nasıl kur yapacak?" diye öğüt verdi.

Beşinci Bölüm

Amanda'nın dün gece uyuyabilmesi bile bir mucizeydi, yatağa o kadar öfkeli gitmişti ki. O iğrenç adamın ona bu kadar çirkin bir şey söylemesi ve sonra da ona dilinin sivri tarafını gösterecek kadar kendine gelemenden partiden ayrılması ne yüzsüzlüktü. Daha tanıştırlmamışlardı bile!

Ama öfkesinin en büyük kısmını uyuyarak atlattı ve ertesi gün adamın onun hakkında hiçbir şey bilmediği halde ona tavsiye verme cüretine sadece sinirlendi.

Devin Baldwin gerçekte kimdi? Düşündüğü gibi bir haydut mu, yoksa görgü ve nezaketten yoksun bir taşralı mı? Bu kesinlikle böyle bir cüreti açıklıyordu, ama bunu şimdiye kadar kesin olarak bilmeliydi çünkü aynı partide saatler geçirmişlerdi! Dün gece bir noktada birinin onu tanıştırmasını sağlamalıydı, böylece onun hakkında doğru olmayabilecek dedikodular dışında daha fazla şey öğrenebilirdi. Neden yapmamıştı ki?

Phoebe'yle yaptığı küçük sohbetten sonra neredeyse meseleyi kendisi halledecekti, bu da onun gerçekten oraya ait olmadığından emin olmasına rağmen merakını biraz artırmıştı. Akşamın ilerleyen saatlerinde kardeşini onunla konuşurken gördüğünde kendini tanıtmayı düşünmüştü. Baldwin Rafe'in yanında dururken, gece ve gündüze yan yana bakmak gibiydi. Rafe sarışın ve açık tenliydi. Vahşi adam çok koyu bronzlaşmıştı ama yine de kuzguni saçları ve kehribar rengi gözleriyle onun aslında ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmekten kendini alamamıştı. Emin olmak için ona yeterince yaklaşmamıştı. Adamın Londra'daki ilk sezonu olmadığına göre yeterince yaşlı *olduğu* kesindi.

Kendini nerede saklıyordu? Çok gizemliydi! Lancashire'dan geldikleri ve uzun süredir at yetiştiricisi oldukları dışında kimse onun ya da ailesi hakkında bir şey bilmiyordu, bu yüzden onun hakkında dolaşan söylentiler doğru olmayabilirdi. Çöpçatan mı? Tek yaptığı birbirlerinden evlenmek isteyecek kadar hoşlanan birkaç arkadaşını tanıştırmakken böyle bir şeyi ona atfetmek ne kadar saçmaydı. İlk sezonunda kendisi de aynı şeyi yapmıştı ama kimse onu aramamıştı.

    atanlık yapardı. Ama *tonların* nasıl olduğunu biliyordu. Dedikodusu değer her Şeye sarılırlardı, at yetiştiren bir     atan gibi aptalca bir Şeye bile! Bu tuhaf bir karışımdı, değil mi? Ve eğer doğruysa tam da bu y    den bu kadar ilgin   olabilir. Ve tam da bu y    den kendi merakı artmıştı.

Neredeyse ağabeyinin Baldwin'le konuşmasına dalacaktı, bunu yapmak i in cesaretini topluyordu. Peki bu neyle ilgiliydi? Gergin mi? Onun mu? *Asla* b  yle bir utanga lığa kapılmazdı! Ama Baldwin kesinlikle onun alışık olduğu t  rden bir beyefendi değildi - eğer beyefendi denebilirse. Ve teredd  t etmesi iyi bir Şeydi. Ona s  ylediği birkaç kelime, onun hakkındaki ilk izleniminin doğru olduğunu teyit etmişti. Kaba, k  stah bir taşralıdan başka bir Şey değildi ve onu bir daha g  rmemesini umsa iyi olurdu, yoksa bunu ona s  ylendi!

Ophelia o sabah erkenden gelip onu bir gezintiye davet etti. "Nereye gidiyoruz?" Amanda aşağı inip salonda kendisini bekleyen Ophelia ve hizmet isi Sadie O'Donald'a katıldığında sordu. "Uygun giyinmiğ miyim?"

Her iki kadın da paltolarını tekrar giymek i in ayağa kalktı. Amanda yanında k  rkl   bir pelisse getirmişti ama ihtiya ı olup olmadığından emin olmadığı i in kolunun   zerinde tutuyordu. Sonbaharın sonlarıydı ama yılın bu zamanlarında tercih edilen daha ağır giysiler ve ekstra kombinezonlardan daha fazlası i in hen  z yeterince soğuk değildi. Amanda'nın soluk mavi-beyaz y  r  y  ş elbisesi kalın brokardan yapılmıştı ve belinde biten uyumlu ceket muhtemelen sıcak tutmak i in ihtiya  duyacağı tek Şeydi.

"Her zamanki gibi m  kemm  l g  r  n  yorsun, hayatım." Ophelia kolunu Amanda'nın koluna dolayarak onu fuayeye geri g  t  rd  . "Alığveriğe gidiyoruz. Evden dığarı   kmak istersin diye d  Ğ  nd  m ve kardeğinin doğum g  n   hediyesini almam gerekiyor."

"Ve onun nelerden hoşlanabileceği konusunda tavsiyeme mi ihtiyacınız var?" "Aslında hayır. Ama gelin, yolda a ıklarım."

Ophelia bu konuyu nasıl a acağından, hatta a ması gerekip gerekmediğinden bile emin değildi. Rafe'in başlangı ta adama karşı duyduğu g  vensizliğe rağmen Amanda'ya yardım etmesi i in Devin Baldwin'i işe almak gibi cesur bir karar vermişti. Aslında, onun isteklerine karşı hareket ediyordu. D  n gece partiden sonra Rafe'le bu konuyu konuşmuş, alaycı bir tavırla Aşk Tanrısı'nın Amanda'nın sorununu   zebileceğini s  ylemişti. Rafe bu fikri elinin tersiyle itmiş, konuştuktan sonra ne yapacağından tam olarak emin olmadığını s  ylemişti.

Amanda'nın bu adamla herhangi bir nedenle tanışmamasını tercih ederdi.

Ophelia her zaman kocasıyla aynı fikirde olmazdı. Bu kesinlikle o zamanlardan biriydi. Dün gece Cupid'in çöpçatanlık konusundaki daha modern yaklaşımı ilgisini çektiikten ve daha önce yardım ettiği çiftle konuşup onlardan diğer başarılarından bazılarını dinledikten sonra, Cupid'in tam da Amanda'nın ihtiyacı olan şey olduğuna ikna olmuştu.

Yine de Rafe'in isteklerine asla karşı gelmemişti. Ama bu iş umduğu gibi sonuçlanırsa, herkes mutlu olacaktı ve Rafe'in bu işte parmağı olduğunu bilmesine bile gerek kalmayacaktı. Ama bu Devin'in işi kabul edip etmeyeceği ile ilgiliydi. Zaten çok fazla müşterisi olabilirdi. At çiftliği birinci önceliği olduğu için buna vakti olmayabilirdi. Önce bunu öğrenmesi gerekiyordu. Bu yüzden, adam ona gerçekten yardım etmeyi taahhüt edene kadar acele etmenin ve Amanda'ya bundan bahsetmenin bir anlamı yoktu.

"Londra dışında alışveriş mi?" Amanda bir köy yolunda olduklarını fark edince "Londra dışında alışveriş mi?" diye sordu.

"Evet, kardeşiniz birkaç ay önce aygırının yaşlandığından bahsetmişti, ben de yeni bir aygırın doğum günü için güzel bir sürpriz olacağını düşündüm. Ve gerçek bir at çiftliğinde seçim yapmak için iyi bir seçenek olacaktır. Ama seni de davet ettim çünkü dürüst olmak gerekirse, canım, ata binmeyi sevmediğini ve nedenini biliyorum, ama tekrar denemenin zamanı gelmedi mi sence? Bugün sana bir binek de alabiliriz."

Amanda hemen, "Hayır," dedi.

"Ama çok eğlenceli ve çok da sosyal bir aktivite, biliyorsunuz. Şehirde kalırken parklardan birinde ata binmek, kiminle tanışacağınızı bilemezsiniz. Ayrıca gün içinde yapacak bir şeyiniz de olur, zira genç sevgililerinizi Julie'lerde sizi aramaktan vazgeçiriyorsunuz - hala vazgeçiriyor musunuz? Yoksa bu sadece geçen yıl mıydı?"

Amanda gözlerini devirdi. "Hiçbiri gerçekten ilgimi çekmezken, onları zaten çok fazla görüyorum." Sonra sırtıttı. "Ve Julie Teyze kullanmak için mükemmel bir bahane. Onunla bir kez tanıştıklarında, salonunu dolduran erkeklerden hoşlanmadığına hemen inanıyorlar. Hanımlar yine de arıyor elbette ama bu bütün sabahı ve öğleden sonrayı almıyor."

"Hayır, tabii ki hayır," diye kabul etti Ophelia. "Bu yüzden tekrar ata binmeyi denemek isteyebileceğini düğündüm. Boş saatlerini doldurmak için iyi bir yol olabilir."

Amanda bir an için dudağını ısırđı. "Şehirdeyken beni meşgul edecek ilginç ve eğlenceli bir şeyler bulmayı umuyorum ama bu ata binmek olmayacak. Gerçekten, Phelia, tekrar denedim - aslında deneyecektim, ama sadece . . . hayır, binicilik bana göre değil."

Ophelia ısrar etmedi. Bu zaten uzak bir ihtimaldi. Raphael ona Amanda'nın çocukken düşerek yaralandığını ve bu yüzden ata binmekten korktuğunu anlatmıştı. Ophelia Amanda'nın bu korkuyu atlatması için yeterince zaman geçtiğini ummuştu ama belli ki geçmemişti.

"Bu sadece bir düşünceydi zaten," dedi Ophelia. "Yine de kardeşin için bir at seçmeme yardım edebilirsin. Eminim uzun sürmeyecektir."

Ancak birkaç dakika sonra bu ifadesini değiştirdi. Ophelia pencereden dışarı baktıktan sonra kendi kendine gülerek, "Aman , neden bütün atların tek bir ahırda olmasını bekliyordum ki? Bu çiftliğin bu kadar büyük olduğunu hiç bilmiyordum."

ğoför arabadan inmelerine yardım ederken Ophelia, Devin Baldwin'in bu işi deneyen pek çok aristokrat gibi sadece at yetiştiriciliğiyle uğraşmadığı, atları çok sevdiği sonucuna varmak zorunda kaldı. Onu nerede bulabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen ahırda olacağını düşünmüştü ama orada üç tane vardı! Ve bir ahır. Bir at çiftliği için kesinlikle makul büyüklükte bir araziydi.

"Madem kimse bize yardım etmek için acele etmiyor, Paul sen soldaki ahır dene, Mandy sen ortadakini kontrol et, ben de sağdakini kontrol edeyim."

"Ne arıyoruz?" Amanda sordu.

"Faktör veya sahibi ya da şu anda satılık olan atları bize gösterebilecek herhangi biri."

Altıncı Bölüm

AMANDA ETKİLENMİŞTİ. Taşrada pek çok at çiftliğinin önünden geçmişti ama bunun kadar büyük ölçekte olanını hiç görmemişti. Üç ahıra ek olarak bir ahır ve iki katlı oldukça yıkık dökük bir ev vardı. Çitlerle çevrili tarlalarda o kadar çok at otluyordu ki, onları saymaya bile çalışmadı. Bir binicilik pisti bile vardı! Teyzesiyle birlikte gittiği güneydeki yarış pistinin daha küçük bir versiyonuna benziyordu ama seyirciler için herhangi bir tribün ya da başka bir konaklama yeri yoktu, bu yüzden burada gerçekten yarış yapıldığından şüpheliydi.

Amanda, Ophelia'nın sahibini araması için onu yönlendirdiği ortadaki ahırın normal büyüklükteki kapısını açmakta zorlandı. Üç ahırın da büyük çift kapısı kapalıydı, hiç Güphesiz serin aylarda içerideki ısıyı korumak için.

Ama sonunda kapıyı açtığından beklediğinden *çok* daha fazla sıcaklıkla karşılaştı. Tanrım, burası sanki bir sera gibiydi. Çok sayıda direkte fenerler asılıydı ve ısının yanı sıra ışık da veren üç büyük mangal saydı. Bir koridorda saman dolu bir araba duruyordu. At ahırları, ortada üçüncü bir ahır setini barındıran kavernöz alanın kenarlarında sıralanmıştı. Sağ taraftaki koridorda yürürken, önünden geçtiği her ahırda bir at gördü.

Tam olarak emin değildi ama atların çoğu hamileliğin son aşamasındaymış gibi görünüyordu. Bu onu şaşırtmamıştı. Yarış pistine yaptıkları ziyaretlerden birinde Julie Teyze ona yarış atlarının genellikle ilkbahar ve yaz aylarında çiftleştirildiğini, çünkü bir kısırağın tay üretmesinin neredeyse bir yıl sürdüğünü söylemişti. Bu zamanlama, iki yaşındaki tayların yarış sezonu başladığında ilkbaharın sonlarında test edilmeye hazır olmasını sağlıyordu. Yarışlar hava şartları elverdiğince yıl boyunca düzenlenirdi, ancak en heyecanlı ve en çok katılımın olduğu dönem yarış sezonuydu, çünkü yarışseverler yeni şampiyonların doğuşuna tanıklık etme şansına sahip olurdu.

Amanda ahırlardan birinde bir kısırağı tımar eden bir işçinin yanından geçti. Tam ona soru soracaktı ki, adamın tişört giymediğini fark etti. Çıplak göğüslü erkeklerle konuşmaya alışık olmadığı için yoluna devam etti. Ahırın arka tarafındaki çift kapılardan biri açılıyor ve içeri daha fazla ışık giriyordu,

ve günün parlak ışığında at üzerinde bir adamın silüetini gördü. Gözlerini siper ederek seslendi: "Merhaba! Sahibi buralarda mı? Baldızım bir at satın almak için burada."

Atı içeri sokan adam kapıyı tekrar kapatıyordu. Onu duymuş muydu acaba?

"Leydi Amanda, değil mi?"

Nefes nefese kaldı ve Devin Baldwin'in az önce önünden geçtiği bölmeden kafasını uzattığını görmek için arkasını döndü. Yine o derin ses vardı, dün gece onu aşağılayan aynı ses. Ona hak ettiği gecikmiş dil darbesini indirmek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı. Vücudunun geri kalanını ahırdan çıkarmış ve ahırın kapısını arkasından kapatmıştı. Bunu yapmamalıydı. Yarı çıplaktı!

Amanda gözlerini kaçırmaması gerektiği gibi kaçırmadı. Bu düşünce aklına bile gelmemişti. Hiçbir şey gözlerini onun böylesine erkeksi bir dağınıklık içindeki uzun boyundan alamazdı. Kasları kollarında toplanmış, terden parlayan geniş göğsünü kaplayan koyu renk saçları, kurumuş çamur ve kim bilir daha nelerle kaplı bir çift eski iş botunun içine sokulmuş pantolonu. Alnı da terlemişti ve şimdi omuzlarından birine asılı duran kısa havluyla onu siliyordu.

Uygun olandan daha fazla tenini gösteren biriyle karşı karşıya kalmak normalde onu rahatsız etmezdi. Sadece kibarca dudak büker ve gözlerini hızla kaçırırdı. Sanki daha önce sıcak yüzünden kıyafetlerini değiştiren erkek hizmetçiler görmemiş gibiydi. Yazın kasabaya giderken kızgın güneşin altında çalışan çıplak göğüslü bahçıvanların yanından geçmişti ama Norford Hall bahçıvanları bu şekilde soyunmuyordu. Bir dükün çalışanları, güneş ne kadar sıcak olursa olsun -ya da ahırlar ne kadar hararetli olursa olsun- her zaman edepli olmak zorundaydı.

Tam bu düşünceye dalmıştı ki, *adam* kıyafetinin ya da kıyafetsizliğinin uygunsuzluğunu fark eder gibi oldu ve tezgâhın demirinde asılı duran gömleğe uzandı. Ama sonra küfretti ve onun yerine bir kova suya uzandı.

Adam öne eğilip başından aşağı su dökerken Amanda'nın nefesi bir kez daha kesildi, su botlarına ve elbisesinin eteklerine sıçradı. Bu adam *tonun* son sansasyonu, Eros denen çöpçatan mıydı? Ona böyle davranmaya nasıl cüret eder! Kaba saba bir hayvandan başka bir şey değildi!

"Özür dilerim." Havluyu başının ve göğsünün üzerinde ovuşturdu. "Burayı sıcak tutuyoruz çünkü bu hanımlardan hiçbirinin cereyana kapılmasını istemiyorum. Benim bir

Onlar için yakınlarda yaşayan iyi bir at doktoru var ve o bile bana onları çok fazla şşöylüyor. Ama şımartmaktan zarar gelmez. Henüz bir tay kaybetmedim."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve tahmin etmesini istedi: "Beni hatırlamıyor musun? Ben Devin Baldwin. Dün gece tanışmıştık."

"Hayır, !" diye girdi, sonunda sesini bulmuştu. "Yersiz tavsiyelerinle beni aşağılamadan önce kendini bana doğru dürüst tanıtmaya zahmetine girmedin. Bilmiyorsan söyleyeyim, biri diğlerinden önce gelir."

"Neyin nereye gittiğinin farkındayım," dedi biraz eğlenerek.

"Ve kesinlikle senin gibilerin tavsiyelerine ihtiyacım yok!" diye homurdandı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Nasıl böyle bir şeye cüret edebilirsin-"

"Çok fazla gevezelik ettiğini biliyorum. Şu da yapıyorsun. Ama dün gece baldızının partisinde o zavallı çocuklara sana bir şey söyleme fırsatı vermedin. İltifatlarını duyacak kadar uzun süre sessiz kalmazsan bir erkek seni nasıl pohpohlayabilir?"

Amanda'nın gözleri kaşlarını çatarak kısıldı. "Bu genç adamların benim yeni tanıdıklarım olmadığı hiç aklına gelmedi mi? Onları uzun zamandır tanıdığım? Akıllarına gelebilecek her türlü iltifatı bana zaten ettiklerini?"

"Bana bir tane söyle." "Ne?"

Homurdandı. "Düşündüğüm gibi, onları duydun ama *gerçekten* dinlemedin. Şimdi anlıyorum. Gerçekten Leydi Amanda, bu beylerle ilgilenmiyorsanız neden vaktinizi harcıyorsunuz?"

"Belki de senin aksine ben *kaba* olmadığım içindir?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sence onları böyle sallamak kabalık değil mi? Gerçekten eş bulmayı uman genç adamlar? Eğer hiçbiriyle evlenmek istemiyorsanız, onları yollayın ki istekli kadınlar bulabilsinler."

Öfkeden deliye dönen Amanda, "Onlara hiç cesaret vermiyorum!" diye bağırdı. "Hayır, sen sadece şansları olsa da olmasa da hepsinin sana akın etmesini seviyorsun.

seni kazanıp kazanmama konusunda. Ama sorunun senin *kim* olduğun olduğunun farkındayım. Bir dükün kızı için uğraşmaktan vazgeçmeyecekler, ta ki o artık müsait olmayana kadar. O yüzden içlerinden birini seç ve diğerlerinin acısına son ver."

Kızın nutku tutulmuştu. Bu kesinlikle onun şimdiye kadarki en kötü hakaretiydi, erkek arkadaşlarının sadece babasının kim olduğu için onunla dans ettiğini şşöylüyordu. Kimsenin onu çekici bulamayacağını ya da onu kendisi için sevemeyeceğini de söyleyebilirdi.

Ama sonra Devin Baldwin'in gözleri onu baştan ayağa süzdü, yavaşça, çok yavaşça *-bu* bile bir hakaretti- ve isteksizce ekledi, "Yeterince güzelsin. Konuşmaları tekeline almak yerine bunu nasıl kullanacağını bulamamış olman çok kötü-"

"Yüce Tanrım," diye öfkeyle araya girdi, başka bir kelime duymak istemiyordu. "Bunu tekrar yaptığına inanamıyorum. Tavsiyeni istemiyorum, *Aşk Tanrısı!*" *Ton'un* ona taktığı lakapla toplayabildiği kadar küçümsedi. "Siz, bayım, tahammül edilemezsiniz!" Amanda döndü ve tepinerek ahırdan çıktı.

Yedinci Bölüm

DEVİN, BAYAN'IN ahırından çıkıp gidişini izledi. Bugün pek güneşli değildi, değil mi? Ve burada ne işi vardı ki? Bekle, o dikkatini çekmeden önce baldızından bahsetmeye başlamıştı. Çabucak giyinmeyi bitirdi ve Ophelia Locke'u bulmaya gitti.

"Mandy'ye ne dedin sen?" Ophelia Locke ona sordu. "Dışarıda çimlere hırlıyor."

Devin güldü. "Öyle mi? Bedava tavsiyenin komik yanı, aileden ya da bir arkadaştan gelmiyorsa görmezden gelinme ya da alay edilme eğiliminde olmasıdır. Ama parasını ödediğinizde paranızın karşılığını aldığınızı düşünürsünüz."

Mükemmel bir zamanlamayla Reed Dutton da onlara katıldı. Devin'in okula gitmeden ve William'la tanışmadan önceki en iyi çocukluk arkadaşı olan Reed ve Devin hâlâ yakınlardı ve Devin Lancashire çiftliğinin sorumluluğunu ona

bırakacak kadar güvendiği Reed olmasaydı, amcasının yetiştirme programından sapıp yarışçılara odaklanmakta kendini özgür hissedeceği Londra yakınlarındaki operasyon asla taşımayacaktı. Reed hâlâ satışa hazır

Baldwin atlarını getirmeye devam ediyordu, çünkü Devin'in amcasının güneyden daha fazla müşterisi vardı ve kuzeydeki çiftlikte işler yavaşladığında Reed yeni çiftlikte Devin'e yardım ediyordu.

Devin, Ophelia'yı Reed'le tanıştıtararak, "Reed piste seçmeniz için birkaç at getirecek. Kocanızın tercihlerini bildiğinizi varsayıyorum. Bazı erkekler aslında bir aygırın gücünü sever ve hatta bir tanesini idare etmenin zorluğundan zevk alırlar - bir tür irade savaşı. Diğerleri ise ara sıra zorlanmadan sadece hız ister."

"Rafe'nin şu anki bineği bir aygır, hatta onu ilk atından yetiştirdi. Duygusal diyebilirsiniz."

Devin sırttı. "İlk kısırağımın yavruları da hâlâ bende. Bugünlerde güzel görünmekten başka bir işe yaramıyor ama gitmesine izin vermeyeceğim."

"Binmek için çok mu yaşlı?"

"Hayır, şu anki hedeflerim için fazla nazik. Dayanıklılığı var ama asla hızlanamayacak ve tüm yavruları onun mizacına doğru çekiliyor, bu yüzden onu yetiştirmeyi bıraktım." Sonra arkadaşına şöyle dedi,

"Reed, konuştuğumuz hayvanları piste getir ki hanımefendi aradığı şeyin bizde olup olmadığını görsün."

Hipodroma doğru yürürlerken Ophelia itiraf etti, "Aslında ben de bugün Amanda için bir at almayı umuyordum, az önce tarif ettiğin gibi bir at, ama o hâlâ ata binmeyi reddediyor. Gençken bir düşüş yaşadı ve ondan sonra tekrar ata binmeye korktu."

"Doğru rehberlik ve talimatlarla korkunun üstesinden kolayca gelinebilir."

"Biliyorum, ama denemek istemesi için gerçekten bir nedeni yok. Bu arada, bugün buraya gelmek için başka bir nedenim daha var. Dün geceki çöpçatanlık teorilerinizden oldukça etkilendim ve bu konuda kesinlikle yardıma ihtiyacı olan biri için sizi işe almak istiyorum - tabii zaten çok fazla müşteriniz yoksa?"

"Uzun boylu değilim, ama aslında bildiğimiz anlamda kiralık değilim. Ancak, iyilik olsun diye bazı kişilere evlilik konusunda yardım etmeyi kabul ediyorum."

"Ama kesinlikle bunun için ücret alıyorsunuz?"

"Hayır ama bu çiftlik hala geliştiriliyor, bu yüzden parasal minnettarlığı geri çevirmiyorum. O zaman kimse sadece bir iyilik için kendini borçlu hissetmez ve bu çabalardan kazandığım her şeyi bu çiftliğe yatırırım."

Gülümsedi. " demek istediğinizi anlıyorum. Ve bu tür iyilikler yapmanıza çok sevindim. Dün gece sana sormak istiyordum, bu nasıl oldu?"

Omuz silkti. "Oldukça tesadüfi bir durum. Sadece yarışçılar için Thoroughbred yetiştirmeye başladığımda, stoklarımı test etmek veya yeni damızlıklar edinmek için buranın hemen güneyindeki pistte çok zaman geçirdim. Orada pek çok insanla tanıştım, diğer at meraklılarıyla. Bazıları yavrularını evlendirmeyi uman babalardı. O babalardan bazıları oğullarını da yanlarında getirmişti. O oğullardan birine neden bir eşte ne aradığını sorduğumdan bile emin değilim. Çocuk atlar hakkında konuşmak istemediği için sadece sohbet ediyordum. Ama garip bir şekilde, William'ın kız kardeşi aracılığıyla genç adamın beklentilerine tam olarak uyan genç bir kadınla tanışmıştım ve ikisini tanıştırdım. Geçen bahar evlendiler. Birdenbire başka babalar da bana yaklaşmaya ve çocuklarını evlendirmem için para teklif etmeye başladılar. Bu kesinlikle zor bir iş değildi ve parayı damızlık stokumu geliştirmek için kullanabileceğimden reddetmedim."

"Kaç kişiye yardım ettiniz?"

"Şimdiye kadar sadece dört çift, gerçi William için mükemmel bir eş buldum. Ama henüz bundan ona bahsetmeyeceğim, çünkü bir eş aramadan önce kız kardeşini evlendirmek istiyor."

"Kız kardeşinin adı ne? Dün geceki suareye onu da getireceğini düşünmüştüm ama davetiye yazmak için adını hatırlayamadım."

Devin kıkırdadı. "Adı Blythe Pace. Bu yılki diğer partiler için onu aklınızda tutarsanız çok memnun olacaktır."

"Onun için de çöpçatanlık mı yapıyorsun?"

"Hayır, henüz zorluklarla karşılaşmadı, on sekiz yaşına yeni girdi. Onun için gözlerimi dört açıyorum ama bana üzerinde çalışabileceğim pek bir şey vermiyor. Onu yıllardır tanıyorum ama hakkında edindiğim tek izlenim, bir evi idare etmekten mutlu olduğu. Konuşacak başka bir ilgi alanı yok, en azından konuşacağı bir şey yok. Sadece çekim, gerçekten mutlu bir evlilik için yeterli değil." Sırıttı. "Yine de topu yuvarlamak için yeterli. Kalıcı bir ilişki için daha fazlasına ihtiyaç var."

"Bu iyi bir nokta ama yine de teorinizin istisnalarıyla karşılaşmışsınızdır, değil mi?"

Güldü. "Elbette her durumda istisnalar vardır. Ama ne kadar çok gencin, bırakın bir eşte ne istediklerini, kendileri için bile ne istediklerine dair en ufak bir fikirleri olmadığını görseniz şaşırırsınız. Yine de çoğu evlenmek zorunda olduklarını düşünüyor, en azından genç kadınlar öyle düşünüyor ve aptalca bir şekilde diğer her şeyin bundan sonra kendiliğinden yerine oturacağını düşünüyorlar."

Ophelia ona meraklı bir bakış attı. "Evliliğe sadece erkek gözüyle bakıyor olabilirsiniz. Siz erkeklerin o kadar çok ilgi alanı var ki, bir kadının da o kadar çok ilgi alanına ihtiyacı olduğunu düşünüyor musunuz?"

Gülümsedi. "Tabii ki hayır. Ve sen bana bazı kadınların sadece bir eş ve anne olarak mutlu olduklarını, dünyalarında her şeyin yolunda olduğunu hissetmek için başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadıklarını söylemek üzeresin."

Nazikçe öksürdü. "Evet, ."

"Ve evet, bu genellikle böyledir. Peki ya bu evliliklerdeki kocalar ne olacak? Birlikte ürettikleri çocuklardan başka eşleriyle hiçbir ortak noktaları olmadığına gerçekten mutlu olacaklarını düşünüyor musunuz? Yoksa bu yüzden mi yanlarında metres tutuyorlar? Eşlerinden memnun olmadıkları için mi?"

Az önce ses tonuna sızan acılığı duyunca dehşete kapıldı ve kadın da bunu fark etmedi. Ona geniş gözlerle bakıyordu. Hizmetçisi bundan daha fazlasını yapıyordu. Leydisinin kulaklarına uygun olmayan bir konu açtığı için ona kızıyordu.

Kendisine kızgın bir şekilde, "Üzgünüm, bunun olduğunu gördüm. Böyle durumlarda kimse mutlu olmaz. Suçluluk, utanç ve çok sayıda

herkesi etkileyen diğerkötü duygular. İşte bu yüzden evlilikte her iki eş için de daha fazlasına ihtiyaç olduğunu düşünüyorum ve bunu evlenmeden önce bilmeleri gerekiyor, iş işten geçtikten sonra değil."

Ophelia bağıını salladı ve bir süre düğündü. "Söylemeliyim ki, bir aşk tanrısından çok koruyucu bir melek gibi konuşuyorsun."

Bir kahkaha patlattı. Kendisi asla böyle düşünmezdi ama kadınların erkekler gibi düşünmediğini çok iyi biliyordu.

"Aman Tanrım." Reed'in arkasında bir dizi atla ahıra dönmekte olduğunu fark etmişti. "Onları bu kadar çabuk nasıl topladı?"

"Onları yetiştirmenin yanı sıra eğitiyoruz da. Onları buraya getirmeden önce eyerleyecek."

Sekizinci Bölüm

AMANDA, Ophelia iğini bitirene kadar arabada beklemeyi denedi ama yapamadı. Hâlâ bir dakikadan fazla oturamayacak kadar öfkeliydi. Bunun yerine öfkesini üzerinden atmaya çalıştı ama bunun da bir faydası olmadı. Devin Baldwin'e hâlâ o kadar öfkeliydi ki ılgılık atmak istiyordu. Daha önce *hiç* kimse onunla böyle konuşmamıştı. Hiç kimse!

Adamın bu etkileyici at çiftliğine sahip olmasına şaşırmıştı. İşle ilgili konuları için halleden başkaları da olmalıydı, yoksa hiç müşterisi olmazdı. Onun gibi kibirli ve küçümseyici biriyle kim iş yapar ki? Adam onu da aşağılamadan önce Ophelia'yı getirmeyi aklından geçiriyordu. Rafe'in doğum günü hediyesini almak için başka bir at çiftliğine gidebilirlerdi.

Birkaç bankın yanından geçti ama onları görmezden geldi, hâlâ oturamayacak kadar tedirgin hissediyordu. Üç ahırın etrafında tam bir tur attığını fark edene kadar birkaç ot kümesini tekmeledi. İkinci kez dolağtığında Ophelia'nın nereye gittiğini gördü, ahırların arkasındaki piste. Üç at az önce pistin içine sokulmuştu. Ve o da oradaydı. Kafasına gökten dolu taneleri yağmaması bir mucizeydi, ona öfkeyle bakıyordu.

"Çekilmez bir ahmak," dedi.

"Cadaloz ne demek?"

Amanda bir solukta arkasına döndü ve küçük bir kızın orada durduğunu, bir midillinin dizginlerini tuttuğunu ve merakla ona baktığını gördü. Beş ya da altı yaşlarında, güzel, çilli bir yüzü ve kırmızı at kuyrukları vardı. Bu çiftlikte bir çocuğun ne işi vardı?

Tanrım, Amanda yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi. Kıza yanıt olarak, "Bir ahlaksız, tanışmak isteyeceğin biri değildir," dedi.

"Oh." Kız şaşkın görünüyordu. Ama sonra eksik bir dişini göstererek gülümsedi. "Benimle tanışmak ister misiniz? Ben Amelia Dutton."

Kötü ruh haline rağmen Amanda gülümsemekten kendini alamadı. "Evet, seninle tanıştığımı memnun oldum Amelia. Ben Amanda. Burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, ailemle birlikte Lancashire'da Devin Amca'nın diğer at çiftliğinde yaşıyorum ama babam bazen buraya at getiriyor. Annem ve ben genelde

ama Devin Amca'nın benim için bir hediyesi var." Amelia midillinin yelesini okşadı. "Bu sefer ben de geldim. Harika biri, değil mi?"

Amanda, Devin'in adından hemen sonra *harika* kelimesini duyunca irkildi ama sonra çocuğun kendi midillisinden bahsettiğini fark ederek neredeyse gülecekti.

"Evet, harika bir midilliniz var." "Sen de mi atları seviyorsun?"

"Eskiden, senin yaşındayken öyleydim ama artık pek öyle değilim."

"Atları nasıl sevmezsin?" Amelia şaşkınlık içinde sordu.

Amanda, Amelia'nın yaşındayken attan düşerek geçirdiği korkunç kazadan bahsederek çocuğu korkutmak istemiyordu, bu yüzden bir daha asla ata binmemişti. Bunun yerine, "Demek Devin Baldwin'le akrabasınız?" diye sordu.

Bir başka eksik diş gülümsemesi Amelia'nın yüzünü aydınlattı. "Keşke öyle olsaydım, o çok iyi ve komik biri, beni hep güldürüyor. Ama annem babamın en iyi arkadaşı olduğu için ona amca demem gerektiğini söyledi. Şu anda yanında babam var."

Amanda çitlerle çevrili piste dönüp baktığında iki adamın atlarını yarıştırdığını gördü. Gösteri, Rafe için hangi atı alacağına henüz karar verememiş olan Ophelia içindi. Siyah bir aygıra binmiş olan Devin biraz önde gidiyordu. Amanda, Amelia'nın babasının bindiği beyaz atı seçerdi ama bunun tek nedeni, kısa bir süre önce Hyde Park'ta bir tanıdığının şık beyaz bir kısrak üzerinde arabasının yanından tırısra geçtiğini görmesi ve kendisinin de beyaz bir ata binse muhteşem görüneceğini düşünmesiydi. Hatta o gün içinde bir cesaret kıvılcımı çakmış ve tekrar ata binmeyi denemesi gerektiğini düşünmüştü. Bu düşünce daha eve varmadan uçup gitmişti.

Görünüşe göre Ophelia kararını vermişti çünkü Devin'e el sallıyor ve bineğini işaret ediyordu. Amanda hiç şaşırılmamıştı. Devin'in at üzerinde ne kadar zarif ve hükmedici görüldüğünden o bile etkilenmişti. Öyle bir duruşu vardı ki, bir dırdırcıyı bile satılabilir hale getirebileceğinden şüphelenmişti. Onun hakkındaki yargısında çok mu acımasız davranmıştı? Bu çocuk bile ona hayrandı ve çocuklar esrarengiz bir şekilde anlayışlı olabiliyordu.

Tam da bu düşünceye sahip olan Amanda, küçük kızın "Atlardan onlara zarar verecek kadar nefret etmiyorsun, değil mi?" dediğini duyunca şaşırıldı.

Amelia'nın kaşlarını çatarak ona baktığını görmek için aşağıya baktı. "Onlardan nefret etmiyorum, sadece onlara binmeyi sevmiyorum. Ama onlara zarar vermek isteyeceğimi nereden çıkardın?"

"Babamın bundan bahsettiğini duydum."

"Benim hakkımda mı?"

Amelia başını salladı. "Hayır, anneme bazı atları hasta eden çürük samanlardan bahsediyordu ve annem atların çürük samanlara burun kıvırdıklarını, bu yüzden onları inciten başka bir şey olması gerektiğini söyledi."

Amanda şimdi anlıyordu. Elbette çocuk kulağa gizemli ve korkutucu gelen bir şeyi not edecek ve bunu zihninde oluşturunca.

Çocuğun endişelerini hafifletmeyi uman Amanda, "Bana anlattıklarına bakılırsa Devin amcan, düşmanları olamayacak kadar iyi birine benziyor," diye hatırlattı.

"Kimsenin ona zarar çalıştığını sanmıyorum, sadece atlara."

Amanda, Amelia'yı daha da fazla endişelendirdiği için kendini azarladı ve durumu hafifletmek için kıkırdadı. "Eminim Devin atlarının başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyecektir. Şimdi kardeşimin karısına katılmalıyım, çünkü görünüşe göre satın almak istediği atı seçmiş. Seninle tanışmak güzeldi, Amelia."

Amanda aceleyle ahırın önüne geri döndü. Küçük kızla konuştuktan sonra sakinleşmişti ama o kadar uzun süre dışarıda kaldıktan sonra biraz üşüdüğünü fark etti. Birkaç dakika ısınmak için ahıra girdi ve binanın arkasından Ophelia'nın sesini duyunca o tarafa yöneldi.

"-bu yüzden onu alacağım."

"İyi bir seçim," dedi Devin. "Şu anki damızlığım onun tarafından yetiştirildi, gitmesine izin vermemin tek nedeni de bu. Ama önce fiyatını öğrenmek istemez misin?"

"Konu kocamı memnun etmek olduğunda, fiyatın hiçbir önemi yoktur. Ve bu onun ailesi için de geçerli."

Amanda köşeyi döndüğünde Ophelia'nın Devin'e ağır bir çanta uzattığını gördü. "Bu senin çöpçatanlık yeteneklerin için," diye ekledi Ophelia. "Başarılı olduğunda bunu iki katına çıkaracağım."

"Peki kime yardım etmemi istiyorsun?"

"Kocamın kız kardeşi. Aşk bulmakta çok zorlanıyor ve daha azıyla yetinmek istemiyor. Ve üç sezonluk çabadan sonra, tüm aile onun kötü durumunu hissediyor. Bu durumu tersine çevirmek için gereken tek şey sizsiniz ve yardım etmeyi kabul ettiğiniz için çok mutluyum."

Amanda olduğu yerde donup kalmış, Ophelia'nın kendisiyle konuşmadan böyle bir şey yapmasına çok sinirlenmişti. Ve sanki çok ihtiyacı varmış gibi konuşması?! Ona bunu söylemek!

Ophelia'nın açıklamasının yarısında Devin'in kaşlarını çatmaya başladığını fark etmedi bile ama "Kocanızın birden fazla kız kardeşi olduğunu sanmıyorum?" diye sorduğunu duydu.

"Hayır, sadece Amanda."

Devin kaba bir homurtuyla çantayı Ophelia'ya geri uzattı. "Unut gitsin. Eğer bir dükün kızı üç sezonda bir eş bulamıyorsa, benim yardımına değil, bir mucizeye ihtiyacı var demektir ve size nedenini bile söyleyeceğim, hem de ücretsiz. Çok fazla konuşuyor, kimsenin ona neyi yanlış yaptığını söylemesini dinlemeyecek kadar kibirli ve her şeye rağmen, bir ipucu bulmadan önce kaç erkeği sallantıda tutabileceğine dair bir çetele tutmayı tercih ediyor."

"Bu ne *cüret!*" Amanda araya girdi, ileri doğru yürüyordu. "Hiçbir fikri olmayan sensin, seni iğrenç herif!"

Devin kaskatı kesildi ama tek söylediği şeydi: "Az önce duydukların biraz fazla açık sözlü olmuş olabilir ama genç bir hanımın ahırında gizlice dolaşip beni dinleyeceğini tahmin etmemiştim. Gerçeği herhangi bir nedenle güzelce örtbas etmek gibi bir alışkanlığım olduğundan değil."

Amanda'nın nefesi kesildi, yanakları daha da kızardı. "Hayır, sen sadece küstah bir hödük olma alışkanlığındasın." Ama Ophelia'ya daha da öfkelenmişti ve Devin'i tamamen bir kenara bırakarak kızgın bakışlarını ona çevirdi. "Pheli, bunu nasıl yaparsın?! Arkamdan onu işe mi aldın? *Onu mu?* Boğuluyor olabilirdim ve *onun* yardımını kabul etmezdim!"

Ophelia yüzünü buruşturdu. "Mandy-"

"Hayır, onun önünde olmaz. Onun önünde tek kelime daha etme!" Amanda tısladı.

Eteğini kaldırdı ve geldiği yoldan geri koştu, her an gözyaşlarına boğulacağından korkuyordu. Duygularına yenik düştüğü zar zor nefes alabiliyordu. Hiç bu kadar aşağılanmamıştı ama hiç bu kadar şirret davranmamıştı da. Tanrım, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, duydukları mı yoksa buna nasıl tepki verdiği mi!

Ahırın kapısını iterek açtı, dışarı koştu ve hemen biriyle çarpıştı. Bir çift el onu sabitlemek için hızla omuzlarına gelmeseydi dengesini tamamen kaybedebilirdi. Kazaya ramak kaldığı için özür dilemek için başını kaldırdı ama ağzından tek kelime çıkmadı. O güne kadar gördüğü en gösterişli beyefendilerden birinin sevimli yüzüne bakıyordu.

"Merhaba," dedi derin bir sesle. "Sakarlık ettim. Seni incitmedim, değil mi?"

"Hayır, I-" O bulundu kendisi tamamen dili tutulmuş.O oldu Çok yakışıklı! Kıvrıcık, açık kahverengi saçlar, güzel yeşil gözler, neredeyse iki metre boy. "İyi olduğundan emin olmak için seni biraz oturtalım." Onu ahırların önündeki yalnız ağacın altındaki banka götürdü. "Lütfen kendimi tanıtmama izin verin. Lord Kendall Goswick, leydim.

Hizmet. İsminizi öğrenebilir miyim?" Kızarak, "Amanda" dedi.

"İyi misiniz? Lütfen beni temin edin."

"Gerçekten, ben iyiyim. Hata bendeydi, adımlarıma dikkat etmiyordum."

Çocuksu bir sırıtışla, "Bunu iyi bir şans olarak görüyorum. Buraya yeni bir binek mi almaya geldiniz? Baldwin'in olağanüstü stokları var."

"Evet, kardeşimin doğum günü için."

"O zaman siz de atları benim kadar seviyor olmalısınız!"

"Aslında bu baldızımın fikriydi ama evet, kesinlikle, atların sevilmeyecek nesi var ki?" Amanda ona gülümsedi ama içinden inledi. Az önce bunu söylediğine inanamıyordu!

Dokuzuncu Bölüm

DEVİN, o gözden kaybolduktan sonra o yöne doğru kaçarken gözlerini dikip baktı. Şimdiye kadar iki kez öfkeyle uzaklaşmıştı. Amanda Locke, tüm ateşi ve kükürtüyle kesinlikle görülmesi gereken bir manzaraydı. Mavi gözleri parlıyor, yumrukları sıkılı, küçük vücudu kıpır kıpır, Ophelia'nın açıklamasını bile dinlemeyecek kadar öfkeliydi. Herhangi bir nedenden ötürü bu kadar edepli davranabilecek çok fazla kadın tanımiyordu -hayır, onu da geç, aklına tek bir tane bile gelmiyordu.

Birkaç dakika sonra Ophelia onun dikkatini çekmek için parmaklarını yüzünün önünde Çaklattı. Kendi kendine gülmeye ama gülmeyi kesip Ophelia'ya baktı. O da pek memnun görünmüyordu ve canı sıkılmış gibi bir hali vardı.

"Muhtemelen onu uyarmalıydın," dedi eğlenen bir sırıtışla. "Hayır, konuyu açmadan önce senin müsait olduğundan emin olmak istedim. konu onunla."

Omuz silkti. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu koca avını yanlış yaptığını kabul etmek yerine, alınganlık gösteriyor."

Ophelia ona dudak büktü. "Az önce söylediğin şeye herkes alınabilirdi."

"Bunu duymaması gerektiğini kabul eden ilk kişi ben olacağım, ama gerçek her zaman güzel değildir."

"Gerçek, alay içermeyen herhangi bir şekilde dile getirilebilir, ancak ilk izlenimler her zaman doğru değildir ve bakılırsa Mandy hakkında yanlış bir yargıya varmışsınız. Herkesten önce sizin böyle bir sonuca varmayacağınızı düşünürdüm."

Kadın onu azarlıyor muydu? Bu sefer güldü. "Benim yardımımı istemiyor ve bugün hiçbir erkeği katliama götürmek istemiyorum. Bu yüzden neden bu çöpçatanlık görevini yapılamaz olarak silmiyoruz?"

"Onun ümitsiz vaka olduğunu düşünüyor muşsun gibi konuşuyorsun. Öyle değil, biliyorsun. Sadece henüz doğru adamla tanışmadı. Ama onun için doğru erkeği bulmak için sen devreye girecektin. O yüzden bu sende kalsın." Ophelia çantayı onun göğsüne vurdu. "Ve ona sadece biraz

düşündüm. Eğer bir ya da iki hafta sonra henüz tanışmadığı ama hoşlanabileceği tek bir erkek bile aklınıza gelmiyorsa, o zaman sorun yok demektir."

Amanda Locke'un bundan çok daha fazla yardıma ihtiyacı olacaktı ama Devin bunu zaten söylemişti. Eğer kadın hâlâ parasını boşa harcamak istiyorsa, Devin hediye edilen bir atı ikinci kez elden çıkarmayacaktı.

"Çok iyi," dedi.

"Oh, ve eğer kocamla tekrar karşılaşırsanız, lütfen sizi işe aldığımı ."

"Yeni bir at almak için uğrayacağını söyledi, o yüzden aygırını bugün eve götürüp hediyesini erkenden vermek isteyebilirsin. Ama neden bu diğer işi bilmesini istemiyorsun?"

İçini çekti. "Dün gece Mandy'ye yardım etmen için seni işe alma konusunu açtım. Bu fikir onu dehşete düşürdü, dilimi ısırmanı ve bir daha düşünmememi söyledi. Kız kardeşinin bunu halinde dehşete düşeceğini düşünüyordu ve az önce senin de tanık olduğun gibi bu konuda haklıydı."

"Bunu ayarlamayı yasakladı, değil mi?"

Hafifçe irkilerek başını salladı. "O da buna uyacağımı düşünecek."

"Kız kardeşi ne kadar kızgın olursa olsun ona söylemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunun iyi bir fikir olmayacağına onu ikna etmek için elimden geleni yapacağım." "Ama onu kandırmaktan gerçekten endişe etmiyorsun, öyle mi?" Devin tahmin etti.

Gözlerini kırptırdı. "Öyle bir şey yapmıyorum-oh, bekle, onun diktesinin bu konuda son söz olduğunu mu düşünüyorsun?" Neredeyse gülecekti, ama buna karşı koyduğu belliydi. "Kesinlikle hayır. Sizin ayarlamaya çalıştığınız türden, her yönden mutlu bir evliliğimiz var. Ben onun kız kardeşine yardım etmeye çalışıyorum. Mandy'nin bunu kendisine karşı kullanacağını düşünmeseydi o da aynısını yapardı. Ama babaları bile bu noktada yeni bir eylem planına ihtiyaç olduğu sonucuna vardı ve dün gece tanıdığı eski çöpçatanlardan biriyle konuştu."

Devin güldü. "O zaman bana ihtiyacın yok."

"Tam tersine, Dük'ün çöpçatanla yaptığı konuşmadan ne çıktı bilmiyorum ama yardım edebileceğini sanmıyorum. Senin yardım edebileceğini düşünüyorum, yoksa sormazdım. Yaklaşımınız yenilikçi. Bir eşleşmenin kalıcı olacağından emin olmak için yüzeyde görünenin ötesine geçiyorsunuz."

İlk işlerini tamamlamak üzere onu ahırın arka tarafındaki ofisine götürürken ona şüpheli bir bakış attı. "Aygır bugün Londra'daki evinize teslim etmemi ister misiniz?"

"Hayır, Norford Hall'da tüm doğum günlerini kutlarız ve Rafe'nin doğum günü önümüzdeki aydan önce değil. Tüm ailesi ülkesine için erteleyecek."

Kutlama." Devin için yeri ve tarihi not etti. "Bu arada Rafe'in kendine bir binek almaması için bir şeyler düşüneceğim."

"Nasıl isterseniz."

Devin, kızın satış faturasını kaldırmasını ve ahırın önüne doğru yürümeye başlamalarını bekledikten sonra, "Baldızına iyi bir tavsiye verdiğimi biliyorsun. Gücendi ve dediğin gibi, bu yüzden dışarıda çimlere hırlıyordu. Şimdi, duyduklarından sonra, hedefine ulaşmak için benimle çalışmaktansa bana tükürmeyi tercih ediyor."

"İçinde bulunduğu durumdan dolayı alınganlık gösteriyor ve bu oldukça anlaşılabilir bir durum.

Bütün arkadaşları koca buldu. Bunu yapmayan tek kişi o." "Bu da onun çok titiz olduğunu kanıtıyor," dedi adam nefesinin altından.

Leydi Ophelia için ahırın kapısını açtı.

"Sizi duydum ama aynı fikirde değilim. Kendiniz de söylediniz, cazibe önce gelmeli ve-" Dışarıya bakarken durakladı. "Aman Tanrım, sanırım bu gereklilik yerine getirildi. Amanda'nın yanında oturan ve heyecanla onun kulağını çınlatan şu yakışıklı genç adam kim? Onun tarafından oldukça büyülenmiş görünüyor."

"Kendall Goswick, Manford Kontu," diye cevap verdi Devin, Kendall'ı orada gördüğüne şaşırarak. "Geçen yıl reşit olup vasilerinden kurtulduğundan beri benim müşterim. Oldukça iyi bir at meraklısıdır. Eğer Amanda'yı tekrar ata bindiremiyorsanız, o at ona göre değil."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Adam mecbur olmadığı halde günlerinin çoğunu eyer üzerinde geçiriyor! Atları sadece sevmekle kalmıyor, onlar konusunda biraz takıntılı ve artık kesenin ağzını açtığına göre, ahırına yeni binekler bulmak için başka ülkelere gitmekten çekinmiyor. İrlanda'dan yeni dönmüş olmalı. Birkaç hafta önce duymuş olduğu bir kısrakı satın almak için oraya gitmiş."

Fark edilmişlerdi. Kendall, Devin'e gösterişli bir selam verdi ve Ophelia'yla tanışmak için yanına geldi. Devin onları tanıştırdı. Amanda onlara katılırken hiç de öfkeli görünmüyordu. Gözlerini genç adamdan alamıyor gibiydi.

"Yolculuğun başarılı mıydı?" Devin Kendall'a sordu.

"Gerçekten! Bu kısrakı gördüğünde çok şaşıracaksın Devin ve evet, ilk hâlâ alabilirsin. Onu ilkbaharda getireceğim.

."

"Elbette," dedi Devin, karışık bir ortamda Devin'in damızlık hizmetinden bahsettiği için delikanlının daha fazla kızarmasını önlemek için.

Kendall, Ophelia'ya, "Siz Leydi Amanda'nın refakatçisi olmalısınız? Ben de tam ona bir sabah şehirde, belki Hyde Park'ta bir gezintiye çıkmamı kabul edip etmeyeceğini soracaktım. Orada geniş at binme yolları olduğunu duymuştum ama henüz için şehre gitmedim. Buna izin verir misiniz, Leydi Ophelia?"

Amanda'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Devin onun bu fikir karşısında hafifçe irkildiğini fark etti. Ata binmediği halde elbette evet diyemezdi!

Ama genç adam Amanda'nın tepkisini fark etmeden önce Ophelia hemen, "Neden bu hafta çaya gelmiyorsun, bu konuyu tartışabiliriz. Eminim ağabeyi Rafe de seninle tanışmak ister."

"Elbette, ne kadar aptalım, her şeyin bir sırası var!" Lord Kendall hevesle kabul etti.

Biraz daha konuştular, Ophelia'nın Çehirdeki evini tarif ettiler ve genç adam ayrıldıklarında Amanda'nın elini öpmek için eğildi ve Amanda'nın yeniden kızarıp gülümsemesine neden oldu.

Arabaya döndüğünde Ophelia muzaffer bir edayla, "Gördün mü, Devin Baldwin'in yardım edebileceğini biliyordum!" dedi.

"O buluşmayı o ayarlamadı," diye sertçe söze başladı Amanda, sonra içini çekti. "Bu kurtarma için teşekkür ederim. Lord Kendall ata binmekten bahsettiğinde ona ne diyeceğimi bilemedim."

"Bu bir sorun olabilir," dedi Ophelia dikkatle. "Yoksa sadece genç konttan hoşlanıyor gibi görüldüğünü mü hayal ediyordum?"

Amanda sırttı. "O kadar belli miydi? Onda sevilmecek ne vardı ki? Yakışıklı ve çekici!"

"Ama o hevesli bir at meraklısı ve binicisidir." "Öyle mi?"

"Evet, Devin'e göre, son derece öyle. Bu yüzden seni aramak yerine seninle gelmek istemesine şaşırmadım. Bunun ne anlama geldiğinin farkındasınız, değil mi?"

"Ne?"

"Senin de ata binmeyi onun kadar emin olmak istiyor. Bunu bir eş için zorunlu bir gereklilik olarak düşünebilir."

Amanda koltuğuna yığıldı.

Ophelia hafifçe azarladı, "Pes etme! Bugün doğru rehberlik ve talimatlarla tekrar ata binebileceğin ve bundan keyif alabileceğin konusunda teminat aldım. Seni kısa sürede Hyde Park'ta kontla birlikte ata bindireceğiz!"

Ama Amanda'nın korkusu devreye girmişti ve umutla, "Belki de bu zorunlu bir şey değildir. Boynumu tekrar kırma riskine girmeden önce bunu öğrenmek faydalı olabilir."

Ophelia dudak büktü. "Bu Manford Kontu'nu yakında tekrar görme fırsatını ertelemek olur, yoksa çaya geldiğinde derslerine hemen bağılamadığın için davetini geri çevirmek zorunda mı kalacağız? Eğer bunu ona söylemek zorunda kalırsam onu bir daha asla göremeyebilirsin." Amanda dudağını çiğneyerek Ophelia'nın, "Gerçekten Mandy, doğru rehberlikle boyun kırmak diye bir şey olmaz," diye eklemesine neden oldu.

"Baldwin mi demek istiyorsun?" Onu hatırlayan Amanda tekrar, "Pheli, onu asla işe almaya çalışmamalıydın ve iyi ki reddetti," dedi.

Ophelia her şeye rağmen reddetmediğinden bahsetmekten kaçındı. Artık buna gerek bile yokmu? gibi görünürken bunu tartışmanın bir anlamı yoktu! Bu yüzden sadece, "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. Adamın İngiltere'nin her yerinden müşterileri var, başka türlü asla tanışamayacağınız ama tam da beklediğiniz kişi olabilecek adamlar. Lord Kendall gibi. Bugün orada onun gibi biriyle karşılaşacağımızı kim tahmin edebilirdi ki? Kolayca yenebileceğiniz basit bir korku yüzünden onun üstünü çizecek misiniz? Çoğu erkek ata binmeyi sever. Çoğu koca eşleriyle ata binmekten hoşlanır. Kırsaldayken her sabah Rafe ile ata binerim. Eğlenceli, heyecan verici ve ara sıra yarıştığımız bile oluyor, gerçi ona yeni aygırını verdikten sonra muhtemelen artık o yarışları kazanamayacağım!"

"Baldwin bana ata binmeyi öğretmeyi kabul etti mi?"

"Hayır, ama eminim ikna edilebilir. Kolay olacağını söyleyen oydu."

Onuncu Bölüm

"Dün geldiğimizde Bayan Hilary'nin evleneceğini söylemeyi unuttuk."

Devin başını kaldırdığında Reed'in bir direğe yaslanmış onu izlediğini gördü Londra'ya dönmek için aygırını eyerledi. "Bu ismi uzun duymamıştım," diye cevap verdi Devin. "Bu kadar uzun süre beklemesine şaşırdım. Lancashire'dan ayrılalı neredeyse iki yıl oldu."

Reed rahatlayarak iç çekti. "Yani bu seni rahatsız etmiyor mu? Ona kur yapıyor gibi görüldüğün için rahatsız edebileceğini düşünmüştüm - gayri resmi olarak tabii ki."

Devin başını salladı. "Ona kur yapmıyordum, sadece ara sıra arkadaşlık etmesinden hoşlanıyordum."

Yine de Hilary'den etkilenmişti. Sadece onu sevmiyordu ve istese bile onunla evlenemezdi. Ona asla arkadaştan başka bir şey olamayacaklarını açıkça anlatmaya çalışmıştı. Ama yine de daha fazlası olabileceklerine dair umut beslediğinden korkuyordu ve başka bir adamdan gelen evlilik teklifini kabul etmek için bu kadar uzun süre beklemesinin nedeni de buydu. Artık mutlu olacağını umuyordu. Onun hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra onunla asla mutlu olamazdı.

Devin pişmanlık duymadığını kanıtlamak için neşeli bir ses tonuyla ekledi: "Annesinin aşçısı ilçenin en iyisiydi! Gerçekten de beni onun evine çeken şey buydu."

Reed güldü ve gözlerinde alaycı bir ışıkla, "Bu sabah ziyarete gelen hanımlar kesinlikle çok güzeldi, bir erkeğe tanıdığı diğer tüm kadınları unutturacak kadar güzeller!" dedi.

Devin kıkırdadı. "Bunu fark , değil mi?"

"Evli olan beni kışkımdan vurdu. Bir kadının güzelliği karşısında hiç bu kadar afalladığımı hatırlamıyorum."

"Leydi Ophelia'nın çoğu erkek üzerinde böyle bir etkisi var gibi görünüyor - en azından ilk görüşte. Ama kesinlikle kârlı bir ziyaret oldu. Lord Goswick bile ayrılmadan önce beni bir yılkı atından daha vazgeçirdi."

Reed sırtarak, "Görünüşe göre şansın sonunda dönüyor," dedi.

"Ben de aynı fikirdeyim. Aslında bugün için kendimi çok iyi hissediyorum. Yaşadığımız aksiliklerden sonra merak etmeye başlamıştım. Bir tuhaflık da

Yeterli, ama birkaç hafta içinde iki tane mi?"

Reed'in mizah anlayışı kayboldu. "Biliyorum. O gün olan şeyin bir çiftçinin dikkatsizliği yüzünden üç tay ve bir kısırak kaybetmek olduğuna hâlâ ikna olmuş değilim. Gerçi aygırın yarışın ortasında düşüp ölmesi gibi olaylar olur. Ama tüm kısıraklarınızı yok edebilecek kötü saman? Bu sadece kötü şans olmazdı, bu çiftliğin sonunu getirirdi."

"En azından o gün bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettiniz."

Üç ahıra da dağıtılan samanları geri çekmek için çılgınca bir koşuşturma olmuştu. Samanları yiyen ilk kısırak ölmüş, tayı da onunla birlikte ölmüştü. Diğerleri toparlanmıştı ama her ikisi de ertesi gün ölmüştü. Samanları teslim eden çiftçi daha önce böyle bir şey görmediğine yemin etmişti. Devin de öyle. Ama samanın biraz tuhaf bir kokusu vardı, yani belli ki gelmeden önce bir şey bulaşmıştı ama kimse ne olduğunu anlayamamıştı.

"Ama o gelecek vaat eden aygırı daha yeni satın almıştım!" Devin öfkeyle, o ölümden hâlâ rahatsız olduğunu söyledi. "Geçen haftaki küçük yarışta onu test etmek için bu kadar hevesli olmasaydım hâlâ hayatta olacaktı."

"Bu senin hatan değildi. Kendini kanıtlamamıştı, onu damızlık olarak kullanmadan önce test etmeniz gerekiyordu."

"Liderdi, biliyorsunuz, kolayca kazanabilirdi. Bundan bahsetmiş miydim?"

Ama sonra çok saçma bir şey oldu; hayvan düşüp öldü. Genel kanı, kalbinin durduğu yönündeydi. O kadar genç atlarda nadiren görülse de duyulmamış bir şey değildi. Yine kötü şans. Ama en azından binici düşüşten sağ kurtulmuştu.

Reed Devin'e, "Her ihtimale karşı buradaki çocukları yakından izliyorum," diye güvence verdi. "Ama hepsi dürüst çalışanlar gibi görünüyor."

"Başka türlüünden şüphelenmezdim, ama haklısınız, her taşın altına ve her kuytuya bakmaktan zarar gelmez - her ihtimale karşı. Bu seyahatte burada kalmayı uzatmayı kabul ettiğin için memnunum. Tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım."

Reed güldü. "Amelia'yı eve götürecek kadar uzun süre midilliden indiremiyorum! Karımın da umurunda değil. Aslına bakarsanız, bu yolculukta o eski evi baştan aşağı temizletecek kadar zaman bulduğu için çok mutlu."

Devin kıkırdadı. "Bu lanet şey parçalanıyor." "Ama en azından temiz bir karmakarışık olacak!"

Devin Londra'ya dönerken iyi arkadaşların bir lütuf olduğunu düşündü. Ama şansının yaver gittiği bugün kesinlikle bir dönüm noktasıydı. Sadece birkaç at satmakla kalmamış, hiçbir şey yapmadığı halde iki yüz pound daha kazanmıştı. Ama bundan çok daha ucuza birinci sınıf bir at satın alabilirdi ya da nihayet, satın almak için asla yeterince para biriktiremeyeceğini düşündüğü, çoktan kanıtlamış şampiyon Safkan bir at alabilirdi. Ya da nihayet mülkle birlikte gelen evi . Ve o huysuz fingirdeşmeyi gerçekten evlendirirse dört yüz pound daha vaat edilmişti.

Bu kesinlikle kaçınılmaz bir sonuç değildi. Olabilirdi de. Eğer Amanda Locke bir atçı olsaydı, bu şimdiye kadar kazandığı en kolay altı yüz pound olurdu. Hatta bugün Kendall'la atlardan başka bir ilgi alanı olup olmadığını anlamak için daha derinlemesine bir konuşma bile yapmıştı. Yoktu. Ama Devin zaten bunu tahmin etmişti. Amanda'nın genç lorda duyduğu ilgiye rağmen, eğer kışını tekrar ata bindirmezse bu iş pek de iyi gitmeyecekti.

Ama yine de bir sonraki Norford Düşesi tarafından işe alınacağı için kendini iyi hissediyordu. Başarılı olursa bu inanılmaz bir şans olacaktı ya da olmazsa geri tepebilirdi. Geri tepme kısmı onu biraz endişelendiriyordu. Kârlı yeni ek işine son verebilirdi. İçine düştüğü bu çöpçatanlık işi, yetiştirme çiftliğini finanse yardımcı olan bir nimete dönüşmüştü. Ve şimdi, Londra'nın en zenginleri de onu işe aldığına göre, bu iş çiftliğin şimdiye kadar olduğundan daha kârlı hale gelebilirdi.

Ek işinin sona erdiğini görmek istemiyordu. Yeni çiftliğinde başlattığı şey, Lancashire'da amcası için kurulmuş olan çiftliği işletmekten çok daha heyecan verici ve zorlayıcıydı ve ona daha büyük bir amaç duygusu veriyordu. Atları ne kadar çok sevdiği düşünüldüğünde Lancashire'da çalışmaktan mutlu olmayacağından değil. Ama Donald ve Lydia Londra'ya taşındıktan sonra orası eskisi gibi değildi.

Bunu yapmayı uzun süredir planladıklarını bilmiyordu ve planlarını ona anlatmak için okulu bitirmesini beklemişti.

Okuldan eve döndükten birkaç hafta sonra Donald ona, "Seni terk ettiğimizi düşünmeni istemiyorum, hiç de öyle değil," demişti. Elini tüm araziye kapsayacak şekilde sallayarak, "Tüm bunlar bir gün senin olacak, çünkü sen benim varisimsin. Artık okulu bitirdiğine göre, burayı devralacak yaştasın."

Donald aslında Devin'in annesi öldükten sonra onu evlat edinmişti, böylece Devin aile soyadını devam ettirebilecekti. Babası Devin'in çocukken yaşadığı evden gitmesini istemeseydi, ailesinin hayatta kalan bu tek üyesiyle tanışıp tanışamayacağını defalarca merak etmişken, bu ne kadar ironikti. Annesi de onu hayatından kovduğu güne kadar bir erkek kardeşi olduğundan hiç bahsetmemişti.

Devin bu konuları amcasıyla hiç konuşmamıştı. Annesi öldükten sonra, onun hakkında konuşmaya bile cesaret edememişti. Öldüğü için ondan nefret etmişti. Sonra süslü bir okula gönderilmiş ve sorulamayacak kadar acı veren tüm sorular gömülmüştü.

Ta ki Donald'ın ona çiftliği vereceğini söylediği ve "Annen seninle gurur duyardı" diye eklediği o güne kadar.

Annesinden bahsedilmesi taşkın kapılarını açtı. "Onu evlatlıktan reddettin, değil mi? Bu yüzden mi beni Londra'dan aldığın güne kadar bana senden hiç bahsetmedi?"

"Hayır, sadece bir yaşadık. Artık bir önemi yok."

Belli ki amcası o zaman bile bu konuda konuşmak istememişti. Ama Devin'in acısı geri dönmüştü ve hiç sormadığı tüm o eski sorular yeniden su yüzüne çıkıyordu.

"duyacak kadar büyüdüğümü, bir piç olduğumu düşünmüyor musun?"

"Tabii ki değilsin!" Donald ısrar etmeye çalıştı ama yüzündeki renk soldu ve Devin'in gözlerinin içine bakamadan tekrarladı: "Babanla evlendi. Sen daha bebekken öldü."

"Adını bile hatırlayamadığım bir adam çünkü ondan hiç bahsetmeyi reddetti? Onun eseri miydi? Yoksa senin mi?"

Donald iç çekti, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. O zamanlar ellili yaşlarının ortasındaydı ama daha yaşlı görünüyordu. Sarı saçlarına iyice ak düşmüştü, mavi gözleri kız kardeşininkilere benziyordu, yıpranmış bir cildi vardı, omuzları çöküktü. Hayatı boyunca sadece at yetiştirmekle kalmamış, onları eğitmiş, tımar etmiş, beslemiş, onlara kendisinin hiç sahip olmadığı çocuklarıymış gibi davranmıştı. Ve yıllar önce yanına aldığı çocuğa tüm bilgisini ve at sevgisini aktarmıştı.

Devin amcasının başka bir şey söyleyeceğini sanmıyordu, çok acı çekmiş görünüyordu. Devin bu yüzden konunun kapanmasına izin verebilirdi. Amcasını seviyordu. Adam ona karşı iyi ve nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"Kız kardeşimin çok iyi beklentileri vardı," dedi Donald sonunda eski bir . "Daha reşit bile olmadan üç evlenme teklifi aldı, biri

bir vikont. Ama Londra'dan sahip olamayacağı bir adama aşık oldu ve sonuç sen oldun. Eve gelmediğinde, beni asla affetmeyeceği bazı sert şeyler söyledim. Gururun aşktan önce gelmesine izin verdim ve bugüne kadar bundan pişmanlık duydum. Evet, evlendiğini ve kocasının siz doğduktan hemen sonra öldüğünü öğrenmesine izin verdim. Bana o kadar kızgındı ki, onun için yarattığım ismi kullanmadı, ancak hikayeyi kullandı, sadece insanlara uzun süredir evli olmadığı için kızlık soyadını tercih ettiğini söyledi."

Amcasının sözleri Devin'in uzun zamandır unuttuğu bir anıyı canlandırdı. "Bir keresinde bana, 'Böyle sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Umarım asla öğrenemezsin' demişti. O gün babamı sormuştum. Onun hakkında konuşmak istememesinin bahanesi buydu. Ama gerçek babamdan bahsediyordu, değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum, Dev. Onu sevdiğinden şüphem yok. Sanırım bu yüzden eve gelmedi. Onunla evlenmeyecek olsa bile yanında olmak istiyordu."

"Lord Wolseley, lanet olası ev sahibi?"

Devin'in sesindeki nefreti duyan Donald'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Wolseley mi? Annenin bir arkadaşıydı, evet, ama ev sahibi değildi. O evin sahibi annendi. Orayı ona baban verdi."

"O zaman neden - neyse, belli ki gece geç saatlerde yaptığı ziyaretleri açıklamak için bir yalan söyledi. O onun sevgilisiydi! Beni onun yüzünden gönderdi!"

"Devin, hayır, öyle değildi. Seni gönderdi çünkü sorular sormaya başlamıştın ve cevapları duymak için çok küçük olduğunu düşünüyordu. Gelip seni almamı istediğinde, bana yanlışlıkla ne düşündüğünü ve büyüdüğünde sana gerçek baban hakkında açıklama yapacağını söyledi. Wolseley'i sevip sevmediğini bilmiyorum ama babanı sevdiğine eminim. Bana onun kim olduğunu asla söylemezdi. Onu öldürmeye çalışacağımdan korkardı ve muhtemelen öldürürdüm de. Okul masraflarını o karşıladı, biliyorsun. Ben de öyle yapabildim. Bana gelen, tüm eğitiminin zaten ödendiğini ve seni bekleyen okulun adını söyleyen o isimsiz mektubu neredeyse çöpe atıyordum."

"Neden?"

"Çünkü sırf ondan nefret ettiğim için sana kin besleyecek değildim. Ve teyzen bunun senin için en iyisi olduğuna beni ikna etti. Orada öğrendiklerin ve kurduğun bağlantılar senin en yüksek mevkilere çıkmanı sağlayacaktı."

toplumun kademeleri. Dürüst olmak gerekirse, başka türlü hayatınızın bir parçası olmak istemediği için en azından bunu size borçlu olduğunu hissettim."

Devin hâlâ Lawrence Wolseley'nin babası olmadığına inanmıyordu. Annesi ona yalan söylemişti. Neden kardeşine de yalan söylemesin ki? Hepsi o çok sevdiği piçi korumak içindi, onun için ailesini, *tüm* ailesini terk etmişti. Bir gün Wolseley'le bu konuda yüzleşecekti. Ama henüz çözümü olmayan bir konu yüzünden amcasını daha fazla üzmemek istemiyordu.

Beş yıl boyunca Donald'ın büyük malikanesinin günlük işlerine o kadar karıştı ki, çözülmemiş sorunları düşünecek fazla zamanı kalmadı. Donald her şeyi ona devretmekle kalmadı, Lydia'yla birlikte Lancashire'dan temelli ayrılıyorlardı! Daha fazla yaşlanmadan önce biraz seyahat etmek istiyorlardı ve bunu yapmak için üç yıllığına gitmişlerdi. Ama Lydia aynı zamanda yeniden doğup büyüdüğü şehirde, Londra'da yaşamak istiyordu. Tüm eski arkadaşları hâlâ oradaydı ve yıllar boyunca yeteneklerini onlara geri getirmesi için ona yalvarmışlardı. Taşrada çoğunlukla köpek yetiştirmişti ama aslında onları eğitmekte de çok başarılıydı ve becerileri Londra'da oldukça rağbet görüyordu. Donald da resim yapmaya başlamıştı!

Teyzesi ve eniştesi dört yıldır Londra'da yaşıyorlardı -Devin sadece yarısı kadar bir süredir oradaydı- ve orada mutluydular, özellikle de Devin artık neredeyse yine onlarla birlikte yaşadığı için. Çiftlikteki evi henüz onarmamış olmasının gerçek nedeni de buydu.

Amcasının evi Jermyn Sokağı'nın batı ucunda, Aziz James Meydanı'na çok uzak olmayan ve Bond Sokağı'na bağlanan Piccadilly'nin hemen güneyinde güzel bir konuma sahipti, bu nedenle çiftliğe günlük gidip gelmesi uzun sürmüyordu.

Donald'ın hizmetkârlarından birinin bakması yerine atını köşedeki ahıra kendisi bıraktı. Burası o kadar sessiz ve hoş bir caddeydi ki, caddeyi kaplayan ağaçlar şu anda olduğu gibi çıplak olsa bile, kısa yürüyüşten gerçekten keyif alıyordu.

Evin ana girişine çıkan merdivenlerde durdu, annesinin eski kasaba evinin bulunduğu bir sonraki bloğa doğru baktı ve yine onu düşündü. O eve bir daha adımını atmamıştı, atmak da istememişti. Tüm mobilyalar satılmış, annesinin kişisel eşyaları paketlenmiş ve Lancashire'daki tavan arasında saklanmıştı. O sandıklara da hiç bakmamıştı. Güzel annesi öldüğünde sadece yirmi altı yaşındaydı. Hâlâ evlenebilir ve normal bir hayat yaşayabilirdi.

hayat. Ama o piç Lawrence Wolseley'i sevmeye devam ettiği sürece bunu yapmadı. Devin bugün bile bunun nedenini anlamıyordu. Onun bahanesi olan aşk, hayatını mahvetmek için iyi bir neden değildi. Belki de Wolseley onu iyi bir şekilde desteklediği içindi. Hizmetçileri, süslü kıyafetleri, mücevherleri vardı. Hatta Donald'ın ona devrettiği oldukça yüklü bir birikimi bile vardı. O da bunu reddetmemişti. Bu sayede yeni bir çiftlik kurabilmişti ve şimdi kendi masraflarını çıkarıyordu. Ve artık kendisine ait bol miktarda hayvanı vardı. Hepsini damızlık olarak tutmak *zorunda değildi*, bu yüzden sonunda biraz kâr elde ediyordu. Ve Ophelia Locke sayesinde yeni bir talih kuşu konmuştu.

Devin teyzesini salonda buldu. Donald'dan on yaş kadar daha gençti, hâlâ düzgün bir vücudu vardı, siyah saçlarında henüz ak yoktu. İki misafiri vardı, ama biri muhtemelen müşterisiydi, diye tahmin etti, çünkü kadın kucağında bir köpek tutuyordu ve odada bu kadar çok köpek varken onu yere bırakmakta tereddüt ediyor gibiydi. Lydia'nın başka meşgaleleri de olabilirdi ama köpek eğitmek ve yetiştirmek en sevdiği şeydi ve evde her zaman en az yarım düzine köpek ve yavrusu olurdu. Köpeklerden üçü ayaklarının dibinde yatıyordu, bir diğeri kanepenin köşesine kıvrılmıştı ve iki yavru da evin bir yerinde buldukları bir dantel parçası için kavga ediyordu. Diğer misafir, daha genç bir kadın, eğilmiş yavru köpeklerin maskaralıklarına gülüyordu.

Lydia ayağa kalktı. "Devin, Leydi Brown ve kızı Jacinda'yı tanıştırmama izin ver. Az önce ayrılıyorlardı, Jacinda sizi tanıdığından bahsetti."

Devin genç kadını tanımıyordu ama bunu söyleyerek onu utandırmadı. Hafifçe eğilerek, "Memnun oldum hanımlar," dedi.

Jacinda doğruldu ve şimdi ona yavaşça gülümsedi. Annesinden daha uzun boylu, kıvrak, sarı saçları ve kahverengi gözleriyle oldukça güzeldi, yüzden daha önce tanışmış olsalardı onu unutmayacağını biliyordu. *Ton*'un bu sezonki debut kızlarından biri olacak kadar gençti, ona bakarken gözlerinde ilgi çekici, şehvetli bir parıltı vardı. Sosyeteye yeni giren bir kızın bir erkeğe bu şekilde bakmasını beklemezdi.

Annesi gitmek için sabırsızlanıyordu ve kapıya doğru ilerlerken, "Tekrar teşekkür ederim Lydia. Artık tırnaklarını daha sık kesmeyi unutmayacağım."

Devin, kadının kızından değil köpeğinden bahsettiğini fark edene kadar şaşkındı!

Kız annesini takip ederken onun yanından biraz fazla yakından geçti. "Ne yazık ki eve daha erken dönmedin," diye fısıldadı somurtkan bir ses tonuyla.

Teyzesinin müşterilerine karşı her zaman nazik çalışırdı ama bu bir istisna olabilirdi. Bu kız belli ki belalıydı, onun uzak durduğu türden.

"Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu açık açık.

"Bilmiyorum. Ama kötü şöhretli Cupid hakkında o kadar çok şey duydum ki, sanki daha önce tanışmışız gibi geliyor!"

"Jacinda, gelsene," diye seslendi Leydi Brown salondan.

Jacinda içini çekti. "Umarım seni Hammond'ların gelecek balosunda görürüm. Senin için bir dans daha ayıracam, böylece birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz."

Bu duraklama biraz fazla uzundu. Devin başını salladı. "Bunun olacağından şüpheliyim. Hadi git, annen bekliyor."

Gülümsedi ve kalçalarını seksi bir şekilde sallayarak odadan çıktı. Devin gözlerini devirdi.

Lydia bir süre sonra gülerek yakınmak için geri döndü, "Leydi Brown beni köpek doktoru sandı! Ama yine de yardım edebildim. Zavallı köpeği topallıyordu çünkü bir kere bile tırnaklarını kesmemişti. Unutmadan, ön kapı bugün oldukça yoğundu, her zamankinden çok daha fazla."

"Salondaki davetiye yığınının iki katına çıktığını fark ettim."

Lydia ona hoş bir gülümseme verdi. "Hiç şaşırmadım. Bak ne kadar yakışıklı olmuşsun. Bu kasabadaki hostesler seni seviyor olmalı. Bilmem gereken biriyle tanıştın mı?"

Devin neredeyse gülecekti. Teyzesi evlenip de ona bakacağı bebekler verirse çok sevinecekti. İşin tuhafı, gayrimeşru olmasını bir engel olarak görmüyordu ama bunun asla ortaya çıkmayacağından da emindi. O ve Donald bundan emindi. Ama insanların ne düşündüğünü umursamasa da, bu umursamaz tavrını bir evliliğe taşıyamayacağını bilmiyorlardı. Yine de aile adını devam ettirmek için evlenmesini bekliyorlardı. Annesinin ne olduğunu umursamayacak bir kadın bulmadıkça bunu yapamazdı.

"Tüm bu davetleri alan Cupid, Lydia Teyze."

Ona gözlerini devirdi. Teyzesi ve eniştesi kendisine takılan lakattan bahsettiğinde ikisi de kahkahalarla gülmüştü. "Buna inanma," dedi. "Sen gözde bir bekarsın, *bu* da sana davetiye getiriyor. Umarım tavsiyemi dinlemiş ve bu sezon için resmi kıyafetler sipariş etmeyi unutmamışsındır. O yığının içindeki davetiyelerden ikisi yaklaşan balolar için."

, unutmuştu. Tek bir takım bile şık gece kıyafeti yoktu. "Meşguldüm.
Korkarım aklımdan çıkmış."
Nefes nefese kaldı. "Devin!"

On Birinci Bölüm

AMANDA gerçekten de evden dışarı çıkıyordu. Babası çalışma odasından çıkmak için tam o anı seçmeli ve ön kapıya doğru ilerlediğini fark etmeliydi.

"Nereye , canım?"

Ona söyleyemezdi! Eğer görevinde başarısız olursa, bunu itiraf etmek zorunda kalacaktı ve bu hiç de iyi olmazdı. Bu yüzden yalan söylemeden, ajandasında o gün yapmayı planladığı diğer şeylerden bahsetti.

"Güneş bir yürüyüş. Rebecca ve Rue'ya birkaç günlüğüne eve geldiğimi haber vermek için Lilly'nin evine hızlı bir ziyaret. Ve muhtemelen Norford Kasabası'nda duracağım. Ama öğle yemeği için zamanında dönmüş olacağım."

"Onları yemeğe davet et o zaman." "İyi fikir!"

El salladı ve adam onunla gelmeyi teklif etmeden önce kapıdan sıvıştı. Dükalık malikânesi o kadar geniş bir alana yayılmıştı ki, ahıra gitmek epey uzun bir yoldu, bu yüzden yürüyüşe çıkmak konusunda yalan söylememişti! Norford Malikânesi'nin her odasında annesinin dokunuşları hâlâ belirgindi. Ölmeden önce tüm evi yeniden dekore etmişti ve kimse tek bir şeyi bile değiştirmek istemiyordu. Konak o kadar büyüktü ki, misafirlerin içinde kaybolması oldukça kolaydı. Zemin kattaki üç ayrı kanadın her birinde üç salon bulunuyordu.

Norford Hall. Burası eviydi, onu huzur ve esenlik duygusuyla doldurabilecek tek yerdi. Aile, birlikte büyüdüğü ve ailesi gibi olan hizmetkârlar, pek çok anı. Rafe ve Ophelia yılın büyük hâlâ burada yaşıyorlardı. Amanda'nın büyükannesi Agatha da burada yaşıyordu ama o da süit odasından nadiren çıkıyordu. Ailenin çoğu onu üst katta ziyaret etmekten korkardı çünkü o odaları çok sıcak tutardı ama yine de herkes ziyaret ederdi. Agatha da artık kimsenin adını hatırlayamıyordu, yaşı çok ilerlemişti. Amanda'yı her zaman kızlarından biriyle karıştırırdı. Amanda buna aldırmıyor, Agatha'yı düzeltmeye çalışmaktan çok daha kolay olan bu durumu kabulleniyordu.

Amanda ahıra ulaştığında içeri girdi ve yaşlı Herbert'i kendisiyle buluşmasını istediği yerde buldu. Bunu yapacağına hâlâ hayret ediyordu. Ama yapmak zorundaydı!

Geçen gün Devin Baldwin'in at çiftliğinden dönerken, Ophelia Amanda'yı doğruca Bond Street'e götürmüş ve birkaç binicilik alışkanlığı sipariş etmişti. Amanda henüz ders almayı kabul etmemişti! Hâlâ bunu düğünüyor ve bu fikre direniyordu. Sanki kazadan sonra iyileştikten sonra tekrar ata binmeye çalışmamış gibi. Onu yenen korkuyu hâlâ hatırlayabiliyordu. Ama belki de çok erken olmuştu, o korkunç acı zihninde hâlâ çok tazeydi. Bu yüzden Ophelia'nın her ihtimale karşı ona uygun kıyafetleri önceden hazırlama teklifini geri çevirmedi.

Kendall Goswick'le tanıştığı için hâlâ oldukça heyecanlıydı. Uzun zamandır gerçekten etkilendiği ilk genç adamdı. Hem de çok! Ophelia'nın söylediği gibi, sırf ata binmekten korktuğu için onun üstünü çizecek değildi. Elbette bu, filizlenmekte olan bir romantizm için gerçek bir zarar olamazdı. Ama ya öyleyse? Bu riski göze almaya cesaret edebilir miydi?

O günün sonunda, bu konu için çok endişelenmiş ve sonunda en azından tekrar bir ata binmeyi *denemesi* gerektiği sonucuna varmıştı. Ama o sinir bozucu at yetiştiricisinden yardım istemeyecekti. Hayır ve yine hayır! Bu yüzden ertesi sabah babasıyla birlikte Norford Hall'a dönmeye karar verdi. Kırsalda ailesi ve arkadaşlarıyla birkaç gün geçirmek cesaretini artıracaktı. Ve çocukken ona binicilik dersleri veren yaşlı seyise, bunu tekrar denemeye hazır olduğuna dair bir mesaj gönderdi. Onu tekrar ata bindirebilecek biri varsa, o da Herbert'ti. Ona karşı nazik ve sabırlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Herbert ahırın arkasında onu bekliyordu. Onun için getirdiği at da kendisi kadar yaşlı görünüyordu. Amanda, atın yanında gerçekten durana kadar korkusunu uzak tutmayı başarmıştı. O anla birlikte, geçirdiği kazanın anıları, acı, çok fazla acı, hepsi ona geri geldi.

..

Herbert onun endişesini hissederek, "Bu işi ağırdan alacağız leydim," dedi. "Acelelerimiz yok."

Kadın ona cevap vermeyince, adam sessizce durdu ve kadın onun için eyerlediği bineğe baktı. Ve baktı. Ve baktı. Ve ter içinde kaldı.

Sonunda dedi ki, "Endişelenmeyin leydim. Binicilik herkese göre değildir."

İçini çekti ve uzaklaştı. Hayır, bu herkes için değildi. Bunu Kendall Goswick'e söylemesi gerekiyordu. Ve eğer ona olan ilgisini kaybederse, onun için çok kötü olacaktı. Sezon daha yeni başlamıştı! Lord Goswick'in bu yıl Londra'daki tek yeni yüz olmayacağı kesindi.

Sezon'a bile katılacaktı. Ama onu at dışında bir yerde tekrar görmek isterse, bunu yapabildi. Ayrıca, adamın evliliği bir kadının ata binmekten hoşlanması gibi aptalca bir şarta dayandığına hâlâ inanamıyordu. Ophelia sadece olabilecek en kötü sonucu ortaya atmıştı; bu haklı olduğu anlamına gelmiyordu.

Morali çok daha iyi olan Amanda, kuzeni Rupert ve eşi Rebecca ile birlikte Londra'ya döndü. Rebecca'nın annesi Lilly'yi ziyaret etmek için ülkede birkaç gün daha kalmışlardı. Amanda onları bu akşamki ikinci balosunda kendisine eşlik etmeleri için ikna etmeyi bile başardı. Ve arkadaşı Larissa Morrise o öğleden sonra Amanda Hammond'ların balosuna hazırlanırken onu ziyaret etmek ve son birkaç gündür neler kaçırdığını anlatmak için uğramıştı.

Amanda'nın okul arkadaşlarının çoğu gibi Larissa da çoktan evlenmişti. O da beş ay kadar önce evlenmişti ve bu yüzden akşam eğlencelerinden kaçınıyordu. Ama yine de şehirde bulunan arkadaşlarını her gün arıyordu ve Phoebe gibi o da dedikodu yapmayı seviyordu. Görünüşe göre Devin Baldwin'in adı hâlâ herkesin dilindeydi, ancak Larissa, genç sosyete kızlarından birkaçının onun için keplerini hazırladığını söyleyen ilk kişiydi.

"Özellikle Jacinda Brown, onu kazanacağıyla övünüyor."

Amanda arkadaşına bir süre inanamayarak baktıktan sonra, "Ama o bir at yetiştiricisi," diye alay etti. "*Ve son derece nezaketten yoksun ve bir o kadar da kaba*" diye ekleyebilirdi ama o zaman arkadaşı ona neden böyle düşündüğünü soracaktı ve Amanda da at çiftliğinde onunla karşılaşmasından bahsetmemeyi tercih edecekti.

Larissa kıkırdadı. "Yani? Bu kadar çok soylu bu işle ilgilenirken, bunda sıra dışı bir şey yok. Atlar, köpekler, eğer yarışabiliyorsa, üzerine bahis oynayacakları ve dahil olacakları bir şeydir!"

"Peki Jacinda Brown kim?"

"Bu yıl ilk kez sahneye çıkanlardan biri ve bana sorarsanız biraz fazla cesur. Olabileceğinden daha sofistike davranıyor. Ama en son gelen Vikont Altone, Londra'da ilk kez bu akşamki baloda boy gösterecek. Bu yılın en gözde ismi olacağını söylüyorlar."

"Neden?"

"Şey, o yakışıklı ve zaten unvanlı. Babası da bir markiz, ve zengin."

"Emin misin?" "Hangi konuda?"

"Yakışıklı olduğunu mu?"

Larissa yine kıkırdadı. "Hayır, bu kısmı doğrulamak için onunla tanışmadığımdan emin değilim. Ben sadece dün duyduklarımı tekrarlıyorum. Ama ortalıkta dolaşan dedikodularda genellikle doğruluk payı vardır."

"Ya da hiçbiri. Ve ben onu daha önce hiç duymadım-" Amanda durdu ve aniden sırtıttı. "Ya da ben? Adı Kendall Goswick olamaz, değil mi?"

Larissa duyduklarını iki yana salladı. "Hayır, adı Robert Brigston, ama Kendall Goswick kim?"

"Birkaç gün önce tanıştığım çekici bir genç adam." "Adını neden duymadım?"

"Henüz Londra'ya gittiğini sanmıyorum. At almak için gittiği İrlanda'dan yeni döndü. Bana her şeyi anlattı."

Ve daha fazlası değil, Amanda fark etti. Tanıştıklarında konuştuğu tek şey *buydu*. İçten içe inledi. Muhtemelen onu unutmak zorunda kalacaktı - hayır, henüz buna karar vermemiştir.

Amanda, "Ama Robert Brigston adını daha önce hiç duymadım" dedi.

Larissa omuz silkti. "Ben de bilmiyordum ama muhtemelen ailesi kuzeyde yaşadığı içindir. Neredeydi?" Kaşlarını çattı, sonra aydınlandı. "Essex, sanırım. Hayır, Kent de olabilir, ya da neyse, onunla tanıştığınızda soracak bir şeyiniz olur, değil mi? Ama herkesin bildiği kadarıyla Londra'ya ilk gelişi."

Amanda kaşlarını çattı. "Okuldan yeni çıkmadı, değil mi? Bu onu benden daha genç yapar!"

Larissa yüzünü buruşturdu. "Bu oldukça mümkün, ama *o* bunu bilmeyecek. Ama belki de bilmiyordur. Kıta turuna çıkmış ve daha yeni dönmüş olabilir. Pek çok erkek eş aramaya başlamadan önce böyle yapar. Ama onun adını duyar duymaz aklıma sen geldin."

Amanda iç çekti. Arkadaşlarının her biri onun kendilerinden önce evlenmesini beklemişti. Her biri, o evlendikten ya da nişanlandıktan sonra, bir kuzeni ya da erkek kardeşi, hatta genç bir amcasıyla onun için çöpçatanlık yapmıştı! Ya da Larissa gibi, sadece göz kulak olması gereken kişileri ona bildirmişlerdi. Onların sadece yardım etmeye çalıştıklarını biliyordu ve bunun için onları seviyordu. Ama bu sadece kendi başına bir koca bulamayacağı hissini pekiştiriyordu. O bir başarısızlıktı. Yakında

yaşı bir hizmetçi olacaktı. Kendini biraz fazla mı eleştiriyordu?

Bu oldukça mümkündü. Ne de olsa Kendall Goswick'le tanışana kadar, son iki yılda ilgisini biraz olsun çeken tek erkek İskoçyalı Duncan MacTavish'ti ve o da Ophelia'yla nişanlıydı. Ophelia'yla birbirlerine uygun olmadıklarını anladıkları sırada MacTavish gidip Sabrina Lambert'e aşık olduğu için nişanlılıkları evliliğe kadar ilerlememişti. Amanda'nın tanıştığı diğer tüm erkekler de ilginç değildi - hayır, bu da tam olarak doğru değildi. John Trask ve Farrell Exter gibi bazıları yakışıklıydı. Oliver Norse gibi birkaçı da komikti ve onu çok güldürmüştü. Oliver o kadar arkadaş canlısıydı ki onunla hâlâ arkadaştı. Ama hiçbirisi gözlerini tekrar tekrar ona dikmemiş ya da kalbini çalmamıştı.

Bu onun hatasıydı! Çok mu seçiciydi? Beklentileri çok mu yüksekti? *Bunu bir an önce düzeltmesi gerekiyordu.* Yine de aşkın kendiliğinden olması gerekiyordu, değil mi? Her zaman *onu* gördüğü anda aşık olduğunu anlayacağını düşünmüştü. Ama eğer öyleyse, *adam* ortaya çıkmakta acele etmiyordu.

Birden arkadaşına dönüp baktı ve "Aşk sana hemen mi geldi?" diye sordu.

Larissa güldü. "Tanrım, hayır, bir anda aklıma geldi." "O zaman ne zaman öğrendin?"

"İlk sezonumuz bitip de eve, Kent'e döndüğümde Lord Henry'yi o kadar çok özliyordum ki dayanamıyordum."

"Doğru, onunla ilkbaharda tekrar karşılaştınız, değil mi?"

"Evet, bir kır toplantısında. Daha bitmeden evlenme teklif etti." Larissa sırtıttı. "O da beni çok özliyordu."

Amanda kendi kendine iç geçirdi. Muhtemelen sorun tam da buradaydı. İlk görüşte aşık olmayı, aşık olduğunda bunu hemen anlamayı bekliyordu ve bu gerçekleşmediği için, kendisine uygun olabilecek tüm o genç erkeklerden vazgeçmişti - eninde sonunda. Ve tüm bunların nedeni, hayalindeki zaman çizelgesinde hiçbirine aşık olmamasıydı!

On İkinci Bölüm

DEVİN balo salonunun etrafına göz gezdirdi ve zaten tanıdığı insanları not aldı. Birkaç müşteri gördü ve Owen Culley'i görünce şaşırdı. Devin'in yaşlı asilzadeyi bulmayı beklediği yer tam olarak burası değildi, gerçi yaşça büyük olan Mabel Collicott ve Gertrude Allen da balodaydı. Ama *onların* bu baloya ve bu sezonki diğer tüm önemli sosyal etkinliklere neden katıldıklarını biliyordu. Blythe'dan uzak duracaklarını umuyordu. Kız, Mabel gibi kabadayı biriyle uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince endişeliydi.

Blythe fısıltıyla, "Kıpırdanma, bu seni gergin gösteriyor," diye azarladı.

Neredeyse gülüyordu. Gergin olan Blythe'dı, kısık ses tonu her şeyi ele veriyordu. Etrafında olmaktan zevk almadığı tek zaman buydu. Ama Devin bunu ona göstermeyecekti, yoksa yanakları kızaracaktı. Bu gece onun parlamasını istiyordu ama utanarak değil.

Onun neden gergin olduğunu biliyordu. Bu gösterişli balo için davetiye ona değil, kendisine gönderilmişti ve bu davetiye aslında sadece bir konuk getirebileceğini belirten ilk davetiyeydi. Öyle olmasaydı William'ı da davet ederdi ama arkadaşı bu gece ertelenemeyecek başka bir işi olduğunu söylemiş, hatta Devin ve Blythe bu gece Pace ailesinin büyük arabasını kullanacakları için Donald'ın arabasını ödünç alıp alamayacağını bile sormuştu.

Tanrıya şükür Blythe hazırlıklıydı ve son anda balo elbisesi için çabalamak zorunda kalmamıştı, tıpkı onun süslü kıyafetleri için yapmak zorunda kaldığı gibi. *O* terziyi bir daha asla kullanmayacaktı. Ama Blythe'ın sezon için gardırobu çoktan hazırды ve William şimdi bunun için borçlanmıştı. Will son aylarda birden fazla kez, "Kız kardeşimi evlendirmek çok pahalı," diye yakınmıştı.

"Yeni kıyafetler yüzünden," dedi Devin, kıpırdanışını açıklarken. "Rahatsızlar, sertler, kaşındırıyorlar."

Blythe'ın yeşil gözleri kısa bir süre onun kadife yakalı, çuha kumaştan siyah kıyafetinin üzerinde gezindi. "Rahatsız görünmüyorlar ve üzerinize tam oturmuşlar."

"Terzi onları yünle kapladı! Kadınların kombinezonlarını bu şekilde yaptırdıklarını, neden erkeklerin de soğuk mevsimler için fazladan bir katman almaması gerektiğini söyleyip durdu. Lanet olası aptal."

Her zamanki adamı çalışmadığında fazla mesai yapacak yeni bir terzi bulmak zorunda kalması kendi suçuymuş ve zaten acele ettiği için ona fazladan ödeme yaptığından, yumuşak yün için fazladan masraf yapmak istemiyordu. Ama abartılı şikâyetleri amaçladığı şeyi yaptı. Blythe şimdi çok daha rahat görünüyordu, hatta bir kahkahayı bile tutuyor gibiydi.

"Ve söylemeliyim ki, bu gece oldukça çekici görünüyorsun." diye ekledi. Pembe-beyaz balo elbisesi içinde gece için görkemli bir şekilde hazırlanmıştı. Sarı saçlar, yeşil gözler, doğru yerlerde dolgunluk, iyi kemikler, hiçbir şekilde bir güzellik değildi, ama yine de güzeldi, orada bulunan diğer genç sosyete kızlarından çok daha güzeldi. Belki biraz kısaydı ama katılan erkeklerin çoğu da öyleydi.

Blythe'ın yanaklarına hafif bir kızarıklık dokundu. "Zaten söylediniz ama tekrar teşekkür ederim."

"Peki geldiğimizde kapıda size verilen şey neydi?"

Bileğine çoktan ilişirmiş olduğu, ön yüzünde ev sahibinin arması bulunan deri ciltli küçük kitapçığı ona gösterdi. "Bunun benim olduğu gibi senin de ilk balon olduğunu biliyorum ama dans etmeyi öğrenirken dans kartlarını da öğrenmişsinizdir herhalde?"

Devin kıkırdadı. "Neredeyse hiç dikkat derslerden biri." Nefes nefese kaldı. "Dans edebiliyorsun, değil mi?"

"Sanırım bunu başarabilirim."

"Dans kartında bu gece orkestra tarafından çalınacak tüm müziklerin bir listesi var. Hatta bir de kalem var. Devam edin, danslardan birinin yanına adınızı yazın. Bu sizin için rezerve olacaktır."

Bunu yaparken inleyecek gibi hissetti. Endişelenmesi gereken bir şey daha: Blythe'ın dans kartını doldurması. Sorun şuydu ki, bu balo sosyeteye yeni katılanlar içindi ve Blythe henüz katılanların yarısını bile tanıyacak kadar partiye gitmemişti. Devin de bu gece pek çok yeni yüz görüyordu. İlk başta bu daveti Ophelia Locke'un ayarladığını düşünmüştü, bu da Amanda'nın da katılacağı anlamına geliyordu ama salon zaten oldukça doluydu ve müzisyenler enstrümanlarını akort ediyorlardı ve Amanda'yı görememişti, yani muhtemelen katılmayacaktı.

Genç adamlar dans kartlarını imzalayarak tur atıyorlardı ama müzik başlamak üzereydi, şimdi acele ediyorlardı. İçlerinden Devin'in daha önce tanıştığı iki kişi selam vermek için yanlarına uğradı. Devin onları hemen Blythe'la tanıştırdı. Kartını imzaladılar ve birkaç dakika sonra beş adam daha gelip kartını imzaladı. Bu rahatlatıcıydı.

Ona sırtıttı ve alaycı bir tavırla kartını tekrar kontrol etti. Oliver Norse iki kez imzalamıştı bile. Norse'un ilgi alanları nelerdi? Devin bu hafta o kadar çok yeni insanla tanışmıştı ki not almaya başlaması gerekecekti. Tekne gezintisi! İşte buydu.

"Lord Oliver için iki dans mı? Dans pistinde dönüp dururken ona yelkencilikten bahsedebilirsin," diye önerdi Devin. "Ailesinin birkaç yatı var. Bu konuya aşırı düşkündür."

Blythe'ın gözleri parladı ve Devin'in yüksek sesle "Tekne gezintisini sever misin?" diye sormasına neden oldu.

Güldü. "Bilmiyorum! Ama hep istemişimdir. Küçükken babamla bize küçük bir yelkenli alması için konuşmaya çalıştım ama o bunu anlamsız bir masraf olarak nitelendirdi ve bu konuda tek kelime daha duymak istemedi. Ben de kendime bir tane almak için para biriktirdim, biriktirdim ama sonra anne ve babamız öldü ve Will'in her kuruşun hesabını yaptığını bildiğim için bu fikirden vazgeçtim."

"Yani başka ilgi alanlarınız var mı? Neden hiç söylemedin?"

"Bahçeyle uğraşmayı ben de severim ama tekne cilage gelince, gerçekleşmesini hiç beklemediğim şeylerden bahsetmenin ne anlamı var?"

Devin gözlerini devirdi. "Evlenmeyeceklerini kim söyledi? Senin yapmaktan hoşlandığın şeyleri yapmaktan hoşlanan bir adamla evlenmeyeceğini kim söyledi?"

"Kayıkla gezmeyi sever misin?"

Soruyu duymamıştı. İlk şarkı başlamıştı ve dans pisti vals yapan çiftlerle dolmuştu. Amanda Locke, olağanüstü yakışıklı genç bir adam olan refakatçisiyle balo salonuna girmek için o anı seçti.

Devin onun ailesinin başka bir üyesi olmasını umuyordu. Adam *çok* yakışıklıydı. Akıbaşı olmasa hangi hanımefendi onun için şapkasını çıkarmazdı ki? Ama Devin'in endişesi, Amanda onun tavsiyesi olmadan seçimini yapmışsa Ophelia'nın "minnettarlığının" geri kalanını kaybetme düşüncesi idi.

Bu gece onunla konuşmayı denemeye, öfkesi alevlenmeden onunla sohbet etmenin bile mümkün olup olmadığını görmeye niyetliydi. Bir balo bunun için mükemmel bir yerdi, dans pistinde, geçici olarak yalnız, etrafını saran adamları olmadan. Goswick için uygun bir eş olabilmesi için onunla işbirliği yapıp yapmayacağını ve tekrar ata binip binmeyeceğini öğrenmesi gerekiyordu. Eğer değilse, Devin onun için başka bir öneride bulunmadan önce onun hakkında çok daha fazla şey öğrenmek zorunda kalacaktı.

Ama Amanda ve yakışıklı delikanlının yanına bir başkası daha gelmişti; balo salonuna girmekte olan başka bir genç kadın, kollarından birini Amanda'nın, diğerini de yakışıklı delikanlının kollarına dolayarak onları salonun içine doğru götürdü. Orada dans etmeyen her erkek hemen Amanda'ya doğru koşmaya başladı. Lanet olsun, *onun* kartını imzalamak için sıraya mı girmesi gerekecekti?

On Üçüncü Bölüm

REBECCA ST. JOHN kahkahayı patlattı. "Bu gece evde kalmamız gerektiğini biliyordum. Genç bir hanımefendi görkemli bir giriş yapmak istediğinde partiye geç gelmeye bazen izin verilebilir ama dans başlamadan önce dans kartlarının doldurulması gereken bir baloda bu asla ve asla yapılmaz."

Rebecca'nın gördüklerini görünce Amanda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı: erkekler balo salonunun dört bir yanından Amanda'ya doğru koşuyor, hatta birkaçı ona daha çabuk ulaşmak için dans pistindeki çiftleri itiyordu. Önce selamlaşmak yok, bunun için zaman yok! Sonraki birkaç dakika boyunca Amanda'nın bileği bir o yana bir bu yana çekildi, genç delikanlılar hızla dans kartına isimlerini yazdılar, sonra ilk vals bitmeden ve bir sonraki grup ona doğru koşmadan önce yoldan çekildiler.

Rupert karısına, "Bu Mandy için normal, hayatım," dedi. "Zamanında gelseydik de böyle olacaktı. Daha önce de ona eşlik ettiğimi unutuyorsun."

"Korkarım baş nedime olarak hiç normal bir sezon geçirmedi. Sarayda böyle acele eden birini bulamazsınız. Asla. Gençken de böyle davranır mıydınız?"

"Gerek yoktu. Kitler bana geldi."

Amanda bunu duydu ve gülmemeye çalıştı. Kuzeni Rue abartıyordu. Rebecca ona gözlerini devirdi.

O çılgın koşuşturma sırasında Amanda'yla konuşmaya çalışan tek kişi Lord Oliver'dı, çünkü ilk imzayı o atmış ve uzaklaşmayı reddetmişti. Bu yüzden etrafını saran adamların yarısını göremedi ve sadece Robert Brigston'ın onlardan biri olup olmadığını merak edebildi.

Baloda mıydı ki? Dans pistine çıktığında bunu öğrenmek için çaba sarf etti, Lord Oliver soluk su rengi elbisesinin içinde ne kadar şık görüldüğünden, bu rengin gözlerini nasıl daha mavi yaptığından, şimdiye kadar görme zevkine eriştiği en güzel kadın olduğundan bahsederken gözlerini gelişigüzel odada gezdirdi.

Gerisini duymamıştı, gözleri Devin Baldwin'in üzerinden geçmiş ve hemen ona dönmüştü. *O* burada mıydı? Evet, neden olmasın? *Ton* onu buldu

O kadar etkileyiciydi ki hâlâ dedikoduların odağındaydı ve dolayısıyla herkesin konuk listesindeydi.

Dans etmiyordu. Amanda neredeyse sırtacaktı, onun gibi kaba saba bir tipin muhtemelen dans etmeyi bilmediğini düşünüyordu. Sonra da o kaba adamı düşündüğü için kendine kızdı, özellikle de Lord Brigston'ı düşünmesi gerekirken. Peki Devin'in yanında durduğu genç kadın kimdi?

"Onunla geçen yıl Yorkshire'da bir kır partisinde tanıştım. Biraz sessiz olsa da iyi bir adam."

Gözleri tekrar Oliver'a kaydı. "Kim?"

Başıyla odanın diğer tarafını işaret etti. "Lord Brigston. Az önce geldi."

Girişe doğru baktı ama giriş çoktan boşalmıştı. Ve yakınındaki herkesi uzaktan da olsa tanıyordu. Vikont bu kadar çabuk nereye kaybolmuştu? Sonra müzik sona erdi ve Lord Oliver ona kuzeninin yanına kadar eşlik etti ve bir sonraki partnerini bulmak için aceleyle uzaklaştı.

Amanda bir an için dans kartını açıp Lord Robert'ın imzalamaya geldiğinde imzalaması için bir ya da iki boş yer olduğundan emin oldu. İlk sayfadan ötesine bakmadı, gözleri beşinci dansın yanındaki Devin'in isminde durdu. Demek dans ediyordu? Yoksa bunu denerken ayaklarını mı öldürecekti? Ve o kadar büyük olmasına rağmen kartını imzalamasını nasıl gözden kaçırmıştı? Kartını arkasında dururken imzalamış olmalıydı ve Oliver onun dikkatini tekeline almıştı.

John Trask onunla dans etmek için geldiğinde resmi bir şekilde elini eğdi, sonra onu dans pistine götürürken gülmesine neden olan arsız bir sırıtma yaptı. John'la geçen sezon tanışmıştı, bir düzine kez sohbet etmiş olmalıydılar ama onun hakkında gerçekten ne biliyordu ki? Ya da bu genç adamlardan herhangi biri hakkında? Gerçekten de ilk görüşte aşkın kendisi için bir koca meselesini çözeceğine güveniyordu ve bu henüz gerçekleşmediği için bu iyi adamların hepsini gözden çıkarmıştı. Şu anda iki heyecan verici aday olabiliirdi ama biri ata binmediği için kaçabilirdi ve diğeriyle henüz tanışmamıştı bile. Peki ya ikisi de olmazsa? Her şeye baştan başlamak zorunda kalırdı, değil mi? Ne ürkütücü bir düşünce!

Lord John'a tüm dikkatini vermeye karar verdi. Onun iyi bir mizah anlayışı olduğunu hatırlıyordu. Oliver gibi John da onu kolayca güldürebilen sevgililerinden biriydi. Ama başka bir şey hatırlayamıyordu.

Bu yüzden tüm dansını ona muhtemelen daha önce sorduğu soruları sorarak geçirdi! Umarım o da bunu fark etmezdi.

Bir kontun oğlu olan ama üçüncü kez doğan John, babasının unvanı için sıraya girmemişti. Yarışlarda bahis oynamaktan hoşlanıyordu. Kim sevmezdi ki? Ama atlardan bahsedildiğinde, başka bir şey hakkında konuşmak istemezdi. Başka bir at tutkunu mu? John koyu kahverengi saçları ve gözleriyle onun en yakışıklı hayranlarından biriydi, uzun boylu, iri yapılıydı ama onun kadar kaslı değildi... Bu düşünceyi kısa kesti. Neden onu Devin Baldwin'le kıyaslıyordu ki?

Dans sona ermişti ve bir sonraki partneri kuzeniyle sohbet ederek onu bekliyordu. Ama Amanda, bir sonraki dansı Devin Baldwin üstlenmişken ona konsantre olamazdı.

Onunla dans etmeyeceğini söylemek zorundaydı. Ama ya o da alındıysa ve açık sözlülüğüyle onu utandırdıysa? Onun da böyle yapacağından hiç şüphesi yoktu. Pekâlâ, onunla dans edecekti ama sadece neden onunla dans etmek istediğini öğrenmek için. Onu biraz daha aşağılamak için mi? Adamın yine onu çileden çıkaracak bir şey söylemesinden ve sonunda asla unutamayacağı bir olay çıkarmasından korkuyordu. Öfkesini bir dansı atlatacak kadar kontrol edebilir miydi? Yapabilirdi, elbette yapabilirdi, gerekirse dilini ısırırdı.

Bu gece resmi kıyafetleri içinde çok yakışıklı görünüyordu, buradaki en yakışıklı erkekti - en azından evli olmayan bir erkek. Kendi kuzeni Rupert St. John'dan daha yakışıklı bir erkek bulmak zordu. Ama Larissa'nın bahsettiği gibi bazı Deb'lerin Devin'den neden etkilendiklerini anlayabiliyordu, yine de muhtemelen henüz onunla konuşmamış ve aslında ne kadar kaba olduğunu öğrenmemişlerdi! Peki Lord Robert hangi cehennemdeydi? Onun da yakışıklı olması gerekiyordu ama Larissa onu hâlâ görememişti. Devin'i son üç dansın her birinde görmüştü ama o dans etmiyordu, hatta son iki sette dans eden arkadaşıyla bile.

Sonra o an geldi. Devin onun önünde durdu ve kibarca eğildi. En azından onu doğrudan dans pistine sürüklememişti. Kendisini refakatçilerine tanıtmayı için ona bir an verdi.

"Kötü şöhretli Aşk Tanrısı mı?" dedi Rupert ve güldü. "Aman Tanrım, dostum, kısa boylu, tombul bir adam görmeyi bekliyordum, lanet bir Korintli değil."

"Kibar ol Rue," diye azarladı Rebecca.

Rupert, "Ben her zaman iyiyimdir," diye karşılık verdi ve Rebecca'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Mabel Collicott'a zorluk çıkaracak kadar cesur olan herkes benim gönlümdeki adamdır. Şaka yaptığımı biliyor."

"Bunu duydun mu?" Devin sırtarak söyledi.

"Phelia kulak misafiri oldu. O da ailenin bir üyesi, biliyorsunuz."

"Evet, Leydi Amanda'nın ailesi oldukça geniş."

Müzik henüz başlamamıştı ama Devin kolunu Amanda'ya uzattı ve onu dans pistinin etrafında dönen kalabalığın önüne doğru götürdü. Devin'in ailesine karşı bu kadar iyi davranmasına şaşırmıştı ama onu onlardan uzaklaştırdığı için en kötüsünü bekleyerek kendini hazırladı, ancak bunun arkadaşıyla tanışmak olduğunu gördü!

"Kibar ol," diye fısıldadı Amanda'ya, sonra da arkadaşına, "Blythe, Leydi Amanda Locke'la henüz tanıştığını sanmıyorum. Kardeşin ve ben hafta başında onun baldızının evindeki partiye gittik." Ve Amanda'ya: "Blythe'in kardeşini tanıyorsun, Saygıdeğer William Pace."

Amanda kelimelere inanamayacak kadar şaşkındı ve adamın söylediklerinin geri kalanını zar zor duydu. *Gerçekten* de ona sadece "Kibar ol" diye fısıldamamıştı, değil mi? Onu yanlış duymuş olmalıydı.

Blythe gülümsedi. "Memnun oldum leydim. Bu sizin de Londra'daki ilk sezonunuz mu?"

Amanda, kızın Amanda'ya bakmadan önce gözlerinde hayranlıkla Devin'e nasıl baktığını gördü. Şapkasını onun için hazırlayan başka bir sosyete kızı mı? Ama sonra kızın sorusu aklına geldi ve Amanda kaskatı kesildi. Genç kadın bunun onun ilk sezonu olmadığını biliyor muydu yoksa sadece sosyalleşmek için mi sormuştu? Kimi kandırıyordu? Amanda'nın üçüncü sezonunda olduğunu artık *herkes* biliyordu. Blythe Pace az önce oldukça sinsî bir yorum yapmıştı.

İlk görüşte nefret, *işte bunu* başarmak hiç de zor değildi.

Bölüm On Dört

MÜZİK yeniden başlamıştı, Lord Oliver Blythe'a dans pistine kadar eşlik etmeye geldi ve ardından Devin Amanda'ya "Gidelim mi?" dedi.

Amanda şimdi anlıyordu. O Blythe'ın refakatçisiydi, bu yüzden dans etmediği zamanlarda ona eşlik etmek için. Ama neden Blythe'ın kardeşi yerine o?

Ama Devin Baldwin'in eli vals için onun elini kavradığında ve diğer elinin beline çok az dokunması gereken parmakları onu sıkıca kavradığında bu düşünce aklından uçup gitti. Ona çok yakındı! İzin verilen mesafede bile, ki bu pek yakın sayılmazdı, kendini çok yakın hissediyordu. Onunla birlikte. Bunun, adamın göğsünün ve omuzlarının dans etmeye alışkın olduğu erkeklerden çok daha geniş olmasından kaynaklandığını anlaması bir anını aldı. Bu genişlik ve adamın boyu, sanki onu çevreliyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

"En iyi arkadaşım ile tanıştığını , değil mi?" Devin sordu. "Kim?"

Kıkırdadı. "Aynen öyle."

Dudakları gerildi. "Hayır. Kimden bahsediyoruz ki? Blythe'ın kardeşinden mi?"

"Evet. Geçen gece benimleydi. Onunla geçen yıl tanışmıştınız."

Omuz silkti. "Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama hayır, Phelia'nın partisinde seninle birlikte olan adamla tanıştığımı hiç hatırlamıyorum."

"Belki de sorununuzun bir parçası da budur. Sen-"

Sertleşti. "Bir sorunum yok, olsaydı da bunu seninle tartışıyor olmazdım." Kadın nefesini tutmuş olabilirdi çünkü adam sanki sözünü kesmemiş gibi devam etti.

"-Bütün bu adamlarla tanış, sonra onları hemen unut. Neden?"

"Belki de çok fazla insanla tanıştığım içindir?" diyebilmek için dilini ısırması ve ona kadar sayması gerekti. *Senin de bildiğin gibi* üç yıldır bu işi yapıyorum. Neden arkadaşına şimdiye kadar tanıştığı herkesi hatırlayıp hatırlayamayacağını sormuyorsun?"

"Muhtemelen yapabilir, ama bu onun ilk koca alışverişi sezonu, o yüzden bu noktayı kabul ediyorum."

Sanki normal bir konuşma yapıyorlarmış gibi geliyordu ama öyle değildi tabii ki. Kabul mü ediyordu? Küçük bir noktayı mı? Peki ya sadece varsayımlara dayanan diğer tüm kötü sözleri ne olacaktı? Peki ya akrabası olmayan genç bir kadına eşlik ederek kuralları alenen çiğnemesine ne demeli?

Blythe'in ona nasıl baktığından bahsetmeyecekti, Amanda bunun sadece bir hayranlık bakışı olduğunu düşünmüştü, bu da onun refakatçisi olmasını son derece uygunsuz kılıyordu. Kız aşık olduğu başka bir adamı düşünüyor olabilirdi ve Devin onu Amanda'yla tanıştırmak için Blythe'in gözlerini kendisine çektiğinde bu hoş düşüncelerin önüne geçmişti.

Ama ona ettiği onca hakaretten sonra Amanda onu eleştirme fırsatını kaçırmadı ve "Bayan Pace'in refakatçisi olmamalısınız. Sosyeteye takdim edilecek genç bir kız için uygun refakatçi başka bir kadın, bir akraba ya da nişanlısıdır."

Dudakları hafifçe yukarı kalktı. Bunu eğlenceli bulmuştu, değil mi? Yoksa sadece bundan bahsetmesi gerektiğini mi? Ona karşı bu kadar kaba davranan bir adam görgü kurallarını umursamazdı. Aslında muhtemelen daha iyisini de bilmiyordu.

"Şey, bunlardan hiçbirisi olmadığım doğru," dedi. "Yine de onu uzun yıllardır tanıdığım için benim için bir kız kardeş gibi hissediyor. Ayrıca, bu akşam nişanlı olan erkek kardeşinin yerini dolduruyorum. Arayabilecekleri başka akrabaları yok."

"Yani ona iyilik mi yapıyorsun?"

"Aynen öyle. Her şey yolunda. Hizmetçisi bile arabada bekliyor. O yüzden listene güvenilir, uzun süreli bir aile dostunu da eklemek isteyebilirsin."

Başını sallayarak bu noktayı kabul etti. *Büyük* bir aileye sahipken bile kendi refakatçilerini bulmak için çabalamak zorunda kalırken, güvenilebileceği tek bir aile üyesinin olmasının nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu. Bu durumda güvenilir arkadaşların işe yaraması gerekirdi - hayır, aslında bu yine de yeterli olmazdı! Evli bir kadın arkadaş olmalıydı. Amanda, Rebecca'ya sezonun ilk balosunda kendisine eşlik etmesi için yalvardığında bu seçeneği kendisi seçmişti çünkü eski bir arkadaşının eşlik etmesinin çok daha eğlenceli olacağını düşünmüştü. Ama bir erkek arkadaş asla olmazdı. Hele Devin Baldwin kadar genç ve yakışıklı biri hiç olmazdı. *Bu hâlâ çok sıra dışıydı.*

O da aynı şeyi söyledi. "Eğer erkek kardeşi gelemiyorsa, bir kadın aile dostundan rica etmeliydi. Hiç yok mu?"

Kıkırdadı. "Israrcısın, değil mi? Bilmen gerekiyorsa, davetiye benimdi. Benim misafirim olarak burada. Yoksa burada olmazdı. Kardeşi, evlenebileceği yeni erkeklerle tanışması için harika bir fırsat olduğunu düşündü ve öyle de oldu."

Amanda kızardığını hissediyordu ve fark etmemesini umarak gözlerini kaçırdı. Evet, bu bir fark yaratıyordu ama bunu söylemeyecekti. Hem neden dans ediyorlardı ki? Sırf onu tekrar eleştirebilsin diye mi? Eleştirmeye başlamıştı ama kadın bir açıklama yaparak onu durdurmuş, o da kabul etmişti. Onun kendisi hakkındaki diğer olumsuz varsayımlarını da açıklayabilirdi ama yapmadı. Kendisine sakladığı sürece onun ne düşündüğü umurunda bile değildi.

Ona tekrar baktı. "Benden özür dilemek için mi dans etmemi istedin? Eğer değilse, bence beni kuzenlerime geri götürmelisin. Seninle aramızda hiçbir şey yok-"

"Gerçekler her zaman hoş değildir. Ama baldızınıza söylediklerim sizin duymanız için değildi ve bir noktaya değinmek için biraz abartmış olabilirim. Kulak misafiri olmanızı beklemiyordum."

Yanaklarındaki renk bu kez öfke nedeniyle yeniden yükseldi. Bunun bir özür mü olması gerekiyordu? Hayır, öyle bir şey değildi.

Sert bir sesle, "Yani bu ona dolambaçlı yollardan iş için uygun olmadığını söyleme şeklin miydi?" dedi.

Kara bir kaşını kaldırdı. "Basit bir hayır demek yerine önyargı mı? Hayır, bu benim tarzım değil."

Gözlerini şüpheyle ona dikti. "Hâlâ benim için aşk tanrısı rolü oynamak üzere işe alındığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Senin kadar çaresiz birine kalbimin iyiliğinden yardım etmek isteyebileceğimi düşünmüyor musun?"

Böylesine başarısız bir komiklik girişimi karşısında homurdandı. "Söylediklerinizden sonra mı? Hayır, istemiyorum! Ayrıca, senin bir kalbin olduğunu da sanmıyorum."

"Çaresiz olduğunuzu inkar etmediğinizi fark ettim."

Nefes nefese kaldı ve elini onun elinden çekerek gitmek için döndü. Adam elini tuttu ve onu kendine doğru çekti, elini ve belini sıkıca kavradı. Buna inanamıyordu! Ya biri bunu görseydi! Tanrım, bu sinir bozucu adama bir daha yaklaşırsa olay çıkaracağını *biliyordu*!

"Bırak beni!" diye ısrar etti.

"Dansımız bitmedi. Yani öfkeniz başka bir sorun mu?" "Senin gibi küstahların yanında olmadığım sürece sinirli değilim!"

"Eleştiriyiyle pek başa çıkamıyorsun, değil mi? Ne kadar iyi niyetli olursa olsun?"

"İyi niyetli hakaretler, şimdi her şeyi duydum," dedi sert bir şekilde.

"Hiçbir şey seni aşağılamak için söylenmedi, sadece bu konuda yanlış yaptığını kabul edemeyecek kadar alıngansın - eğer bir sebepten dolayı gerçekten evlenmek istemiyorsan? Bu kesinlikle iyi tavsiyelere karşı direncini açıklar."

Ağzını kapattı. Ona ters ters baktı. Öfkeden çılgılık atmasına ramak kalmıştı. Eğer çenesini kapatmazsa onu mahvedecekti!

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi başını sallayarak. "Bu yüzden kendine rağmen sana yardım edeceğim. Buna bir iyilik diyelim."

"Anlıyorum, aşk *tanrısı* lakabını biraz fazla ciddiye alıyorsun, öyle mi?" dedi, her kelimesinden alaycılık damlıyordu. "Gerçekten *mucizeler* yaratabileceğini mi düşünüyorsun?"

Aslında güldü. "Abartı *buydu*. Peki hangisi olacak? Lord Goswick ve binicilik dersleri mi yoksa kiminle uyumlu olduğunu bulup oradan mı devam edelim?"

Ona "*Birlikte hiçbir şey öğrenmeyeceğiz*" demek dilinin ucundaydı ama Kendall'dan bahsetmesi kızgınlıkla "Kendall Goswick'i kimsenin yardımı olmadan da kazanabilirim, çok teşekkür ederim" demesine neden oldu.

Başını iki yana salladı. "Bu çok kötü oldu. Aslında ondan hoşlanıyormuşsun gibi görünüyordu ama yanıltmış olmalıyım."

"Yaptım. Biliyorum." Ama sonra kaşları birbirine çarptı. "Kes şunu. Bana tavsiye edebileceğin onlarca başka şey var-"

"Atları sevmediğini öğrendikten sonra zerre kadar önemi kalmayacak."

"Atları severim. Onları yarışırken görmeyi seviyorum. Arabama hızlı atların bağlanmasına bayılırım. Böyle faydalı bir şeyi kim sevmez ki?"

"Binicilikten bahsettiğini biliyorsun. Goswick'i çok iyi tanırım. Evlenmesi için başının etini yiyecek bir ailesi yok. Sosyalleşmek umurunda bile değil, o yüzden bu davetlerde görünmesini beklemeyin. Muhtemelen reşit olduğundan beri en ufak bir ilgi gösterdiği ilk kadın sizsiniz."

Bunu duymak heyecan vericiydi ve o an için öfkesini sildi. "Benim hakkımda bir şey mi söyledi?"

"Evet, aslında. Seninle ata binmeyi dört gözle beklediğini söyledi. Ama bu gerçekleşmediğinde, ondan bir daha asla haber alamayacaksınız."

"Saçmalık. Aşk *gereklilikleri* aşar."

Devin kıkırdadı. "Tanrılar hakkında konuşmaya geri mi döndük?" "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı.

"Evet, elbette, aşkın tüm engelleri aşabileceğini düşünüyorsunuz. Bazı nadir durumlarda olabilir. Ama Goswick'le o noktaya bile gelemeyeceksin. Onu bir daha hiç görmezsen sana aşık olma şansı olmayacak. Ve ata binmekten korktuğunu öğrenir öğrenmez, onu bir daha asla görmeyeceğini garanti ederim."

On Beşinci Bölüm

DANS SONUNDA BİTTİĞİNDE Amanda, Devin'den hızla uzaklaşacaktı ama Devin hâlâ onu bırakmıyordu. Amanda'nın kolunu kendi koluna doladı ve onu kuzenlerinin yanına götürdü. Pekâlâ, birkaç dakika sonra onunla bir daha konuşmak zorunda kalmayacaktı.

Ama sanki konuşmaları bitmemiş gibi, onu bırakmadan önce bir kenara çekilerek, "Düklerin çocuklarının cesur olması gerektiğine dair yazılı olmayan bir kural yok mu?" dedi.

Ne kadar gülünç! Ama kız bunu ona söyleyemeden adam çekip gitti. Ve onun kendisine korkak dediğini fark etmesi sadece bir anını aldı! *Bu* sözün tartışmasız gitmesine izin veremezdi! Ama nereye gittiğini görmeye çalıştığında, sonunda onu tekrar dans pistinde gördü, bu sefer yanında Blythe Pace vardı.

Lanet olası adam. Ona tekrar ata binmesi için meydan okumaya nasıl cüret eder? Ve elbette, onun yanıldığını kanıtlayabilmesinin tek yolu gerçekten bir ata binmekti. Ama bunu babasıyla eve gittiğinde denemişti! Gerçekten denemiş miydi? Hayır, aslında yaşlı Herbert onu hiç cesaretlendirmeyerek pes etmesine yardım etmişti.

Alt dudağını çiğnedi. Ophelia'nın Kendall Goswick'le eşleşmek için ata binmenin bir ön koşul olduğunu söylemesine rağmen, onunla tanışıklığını ilerletme konusunda hâlâ umutluydu. Ama şimdi Devin de ona aynı şeyi söylüyordu ve umudu buhar olup uçmuştu. Umutsuzluk ona sinsice yaklaşıyordu. Sezon için iki adayının olması *gerçekten* hoşuna gitmişti ve diğeri neredeydi? Robert Brigston'ı hâlâ görememişti bile.

"Bir sorun mu var?" Rebecca, Rupert duymasın diye ona fısıltıyla sordu.

"Hayır, neden?"

"Kaşlarını çatıyordun."

Amanda iç çekti. "Aralarımdan seçim yapabileceğim çok fazla, gerçekten çok fazla erkek seçeneğim var. Hepsini ayıklamak biraz zorlaşıyor."

"Gerçekten mi?"

Amanda güldü. Rebecca çocukken onun en iyi arkadaşıydı ve onu çok iyi tanıyordu.

"En çok beğendiğim kişi hevesli bir binici. Phelia ata binmediğimi öğrenirse bana kur yapmayacağını düşünüyor."

"Hâlâ istemiyor musun? O düşüşten sonra bütün bir yaz boyunca yatağa girmeyi reddettiğini biliyorum ama şimdiye kadar-"

"Onun yerine kendi arabamı kullanıyorum. Gerçekten *ihtiyacım* olacağını hiç düşünmemiştim. ata binmek için. Şimdi biniyorum ve *bineceğim* ama ya binemezsem?"

Rebecca güldü. "Cesaret ve şüphe aynı nefeste, bunu sadece sen böyle bir yetenekle başarabilirsin. Tavsiyemi isterseniz, arabayı atın önüne koymayın. İyi bir öğretmen bul ve endişelenmeden önce bir dene-"

Mabel Collicott Amanda'ya, "ĞĞte buradasın, gel," dedi. "O at yetiştiricisiyle dans ederek ne halt ediyordun? Kendi türünle, Farrell Exter gibi iyi bir adamla takıl-"

Mabel'in az önce konuşmasına burnunu soktuğunu düşünen Amanda sözünü kesmekte bir sakınca görmedi: "Affedersiniz hanımlar, ama bir sonraki danstan önce bir şeyler atıştırmak için verdiğim aranın bitmesine sadece birkaç dakika kaldı. Hemen döneceğim Becca."

Amanda aceleyle uzaklaştı, bu yaşlı kadının nesinin onu rahatsız ettiğinden emin değildi. Ama gerçekten, Amanda Farrell'ı zaten tanıyordu, onu bir arkadaş olarak görüyordu, ama bir çöpçatanın ona hiçbir beklentisi olmayan ikinci bir oğul önermesi? Kadın ilerlemiş yaşına rağmen çıldırmış olmalıydı.

Odanın diğer tarafındaki içecek masasına doğru uzun bir yürüyüşe çıkan Amanda, tanıdığı biri tarafından durdurulmamak için kalabalığın arkasından dolaştı. Yine de durduruldu. Aslında, dans kartı bileğinden çekildi!

Adamdan sadece beklemesini istemediği için onu azarlamak üzere harekete geçti. Kelimeler ağzından hiç çıkmadı. Genç adam orta boyluydu, sarı saçlı, mavi gözlüydü ve yakışıklıydı! Bu Robert Brigston olmalıydı, Vikont Altone. Ve işte buradaydı, kartını imzalıyor ve bunu yaparken sırtıyordu.

Küçük kitapçığı ona geri verirken gözlerinin içine baktığında, sırtışı yüzünü terk etti. Gözleri kızın yüzünde gezinirken gerçekten şaşırılmış görünüyordu, sonra kısa bir süre aşağı indi. "Vay, vay, vay. Uzaktan güzel görüldüğünü kabul ediyorum ama seni yakından görmek beni büyüledi. Çılgın bir güzelliğin var, değil mi?"

Buna ne diyeceğini bilemedi. Tanışmadan önce iltifat mı? En azından kızarak karşılık vermeden önce kimin kendisine iltifat ettiğinden emin olmak isterdi.

Ama daha bitirmemişti! "Evlenmeyecektim, henüz gerek yok, ama şimdi seninle tanıştığıma göre, evlenmeliyim. Evet de."

Kıkırdamasına engel ama hemen kesti. Ne kadar çirkindi! Ama bu tür aptallıklara pek aldırımıyordu. Sırtarak cevap verdi: "Öyle bir şey demeyeceğim. Ve henüz bana kendinizi tanıtmadınız."

Biraz fazla yüksek sesle gülerek dikkatleri üzerine çekti. "Gözlerimi öyle kamaştırıyorsun ki, terbiyem kapıdan dışarı uçtu. Robert Brigston, hizmetkârınız, köleniz, ne bulursam alacağım. Ve sen de eşsiz Amanda Locke olmalısın?"

Yanında refakatçileri olmadan onunla konuşmaması gerektiğinin farkındaydı, en azından dans edene kadar. Adamın kartında bir satırdan fazlasını imzalamış olmasını umuyordu. Kesinlikle onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu! Ama şu an için bu ilk karşılaşmayı sona erdirmesi ya da daha uygun bir şekilde yönlendirmesi gerekiyordu.

Başını salladı. "Kuzenlerime katılmadan önce bir şeyler atıştıracaktım. Belki gelip onlarla tanışmak istersiniz?"

"Bu fırsatı kaçıracağım, güzel bayan. Akrabalar çok sıkıcı. Dansımıza kadar mı?"

Elini öptü! Dudakların nazikçe tene değmesi gibi de değil, sert bir öpücük. Sonra da onu şaşırmış ve kuzenlerine geri götürerek karşılaşmalarını uzatmak istemediği için hayal kırıklığına uğramış bir halde bırakarak çekip gitti.

Ama en azından bu gece Lord Robert'la yapacağı dansı dört gözle bekliyordu. Bu, içindeki umutsuzluğu bir nebze olsun söndürdü ve Rebecca ile Rue'nun yanına dönerken içini kabarcıklı bir heyecanla doldurdu.

Sonraki altı dansı boyunca partnerlerine hiç konsantre olamadı! Şimdi Lord Robert'ın nerede olduğunu fark etmişti, diğer genç kızlarla dans ediyordu. Ve göz göze geldikleri her seferinde, ona göz kırpmıyor ve tekrar kıkırdama isteği uyandırıyor. Bu çok heyecan vericiydi! Demek ilk iki sezonda eksikliğini hissettiği şey buydu, bir erkeğe gerçekten ilgi duymak. Ve bu yıl, sadece bir değil, iki erkek vardı! Acaba gerçekten de

Hangisini daha çok sevdiğine karar vermek için ne kadar zaman harcadı? Ne harika bir düşünce! Ama bu, Devin'in teklifini kabul etmesi halinde geçerliydi.

Sonra Robert kulağına fısıldadı, "Sonunda sana dokunabileceğim."

Nefesini sertçe içine çekti. Daha önce hiç kimse ona bu kadar müstehcen bir şey söylememişti. Döndü. Adam onu dans pistine götürmek için elini tutarken sırtıyordu. Henüz onun eline dokunmaması gerekiyordu, dans pistine çıkana kadar değil. Belki de görgü kuralları dersini kaçırmıştı.

Robert onu dans pozisyonuna çekmek için döndüğünde, aslında onun elini arkasına çekti, böylece ona çok fazla yaklaştı. Hatta kızın göğüsleri göğsüne değdi! Ama bu "kazayı" hemen düzeltti ve dansa uygun pozisyonda başlamak için geri adım attı. Bunu kasıtlı olarak mı yapmıştı? Kesinlikle hayır.

Dansı birkaç kez döndürdükten sonra başını öne eğerek boğuk bir ses tonuyla, "Harika kokuyorsun," dedi.

Gözlerini kırıştırdı. Bu kesinlikle uygun bir iltifat değildi. Ama gençti. Belki de daha iyisini bilmiyordu.

"Sanırım görgü kuralları derslerinden bazılarına katılmakta gecikmiş olmalısın," diye hafifçe azarladı.

Güldü. "Sadece sen varsın, tatlı Amanda. Bana kendimi unutturuyorsun."

Adamın sözleri onu heyecanlandırdı ve güzel bir kızarıklık yarattı. Ama konuşmayı kabul edilebilir konulara yönlendirmek ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için çaba sarf etti. "Londra'ya ilk gelişiniz olduğunu duydum. Kıtadan yeni mi döndünüz? Ya da evde çok meşgul olduğunuz için mi dışarı çıkamadınız?"

Neredeyse *okuldan yeni çıktığını* söyleyecekti! Tanrım, onu o kadar sarsmıştı ki doğru düzgün düşünemiyordu. Bu her ikisini de utandırabilirdi. Onun on sekiz yaşında olmadığını umuyordu. Öyle görünmüyordu. Genç lordların yüksek öğrenim için tercih ettiği üniversitelerden birinde saklanıyor olabilirdi.

"Beni merak etmekten ölüyorsun, değil mi?"

Elbette öyleydi ama bunu kesinlikle kabul etmeyecekti. "Üniversite o zaman?"

Onun kaçamak cevaplarına güldü. "Nerede olduğumun bir önemi var mı? Önemli olan tek şey şu anda burada, senin yanında olmam."

Yine o kabarcıklı his vardı. Bu heyecan verici adamlar iki yıl önce neredeydi? Eğer o kalmak istiyorsa sorun olmayacağını düşündü.

Şimdilik gizemli. *Birileri* onun hakkında daha fazla bilgi bulacak ve dedikodu değirmenine atacaktı. Bu kaçınılmazdı.

Birkaç dakika sonra, "Bu dans yakında sona erecek. Size söylemeliyim ki, tekrar buluşana kadar sabırsızlanıyorum."

Gülümsedi. "Eminim alacağız. Büyük olasılıkla siz de benimle aynı davetiyeleri alacaksınız."

"Ben daha az sosyal bir şey düşünüyordum."

Ona kur yapmak istiyordu! "Şehirdeyken teyzem Julie St. John'da kalıyorum." Ona Arlington Caddesi'ndeki adresi verdi. "Arayabilirsin."

Sabırsız bir ses çıkardı. "Akrabalarını tanımak istemiyorum sevgili kızım, *seni* daha yakından tanımak istiyorum."

Kaşlarını çattı, anlamamıştı. "Nişandan önce mahremiyete izin verilmez, peki sizin aklınızdan ne geçiyordu?"

"Bana burada, yerde bir öpücük çaldıracaksın, değil mi?"

Nefes nefese kaldı ve ondan uzaklaştı.

Kıkırdadı. "Kimse seninle dalga geçmiyor mu? Parkta bir yürüyüş iyi olurdu. Hizmetçini de refakatçi olarak yanında getir tabii ki."

On Altıncı Bölüm

DEVİN, Amanda'yı binicilik derslerine katılmaya cesaretlendirmenin zor bir iş olduğunu biliyordu. Bir erkek bu meydan okumayı kabul eder, bir kadın ise reddetmek için sayısız bahane bulurdu. Belli ki Leydi Ophelia kızı binicilik derslerinde kendisine yardım etmesi *ya da* evlenmek için başka adaylar bulması konusunda ikna edememişti. Ophelia'ya bu iyiliği yapmayı kabul ettiğini bile bilmiyordu. Görünüşe göre, kız için başka adaylar bulmak zorunda kalacaktı.

Devin için bir eğlence olarak başlayan şey kesinlikle kanlı bir iş gibi hissettirmeye başlamıştı - en azından Amanda'nın durumunda. Sorun şu ki, çok fazla hayranı vardı. Bu listeyi daraltmak için ona Goswick dışında hangilerini tercih ettiğini sorması gerektiğini düşündü, ama ona söyleyeceğini sanmıyordu. Baldızına söylediklerine kulak misafiri olduğu için hâlâ öfke doluydu ve bu gece onunla konuşmak bir yana, dans etmiş olması bile mucizeydi. Eğer Çu anda bir meydan okumanın heyecanını hissetmiyorsa, Ophelia'ya Amanda'nın gerçekten ümitsiz bir vaka olduğuna dair bir not gönderecek ve bu işi burada bırakacaktı.

Bu hâlâ bir olasılıktı. İki mevsim boşa gitti, üçüncüsü yolda. Çok mu titizdi? Bir erkekte henüz bulamadığı özel bir şey mi arıyordu? Babasının böylesine yüce bir unvana sahip olması basit bir unvan meselesi olabilirdi. Tanrım, başka bir düğ aramıyordu, değil mi?

Bir balo, Amanda'nın erkek arkadaşlarını ya da Blythe'a hangi beyefendilerin yakışabileceğini araştırmak için kesinlikle uygun bir yer değildi. Eski Devin'lerin üçte ikisi zaten tanışmış ve konuşmuştu ama Amanda bu gece ilk kez gördüğü birkaç genç erkekle dans etmişti. Blythe dans pistindeyken, ki bu Blythe'ın yanında olmadığı tek zamandı, bu adamları dans pistinin dışında bulmak oldukça zordu.

Bir kez daha denedi ve içecek masasını kontrol etti ama masanın yanında sadece birkaç çift duruyordu. Koridora bir göz attı. Boştu. Balkona doğru yöneldi. Kapıların ardına kadar açık tutulması için hava çok soğuktan ama insanların kısa süreliğine de olsa serinlemek için balkona çıktıklarını görmüştü.

dans pisti. Lanet olsun, balkon da boştu. Ondan başka herkes dans ediyor muydu?

"İçimde beni beklediğine dair bir his var."

Devin arkasını döndüğünde Jacinda Brown'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Onu daha önce odanın diğer ucunda görmüş ama yaklaşmamıştı. Kız onun zevklerine göre fazla ileri gidiyordu. Arada sırada bir cilveleşmeye aldırmazdı ama evli kadınların ve masumların peşine düşmek konusunda sınırı vardı. Hilary ile tanışmasından öğrendiği bir şey varsa, o da masumların basit bir arkadaşlıktan onun sunabileceğinden daha fazlasını anladıklarıydı.

"Aslında biraz yalnız kalmayı umuyordum," diye cevap verdi.

Kız ipucunu anlamadı ve ona çok yakın durdu. "Annemin bu sezon bana yardım etmesi için Eros'u tutmasını sağlamaya çalışıyordum." Ona şehvetli bir bakış attı.

Ne zaman istediğini elde etmeye çalıştı? Devin gülmek istedi. "Muhtemelen burada yardıma ihtiyaç duyacak en son kişi sensin."

Bunu bir iltifat olarak kabul ederek güzelce kızardı. "Ama erkeğimi bulmak için sezon sonuna kadar beklemek istemiyorum. Ayrıca, seninle çalışmak eğlenceli olurdu. Sence de öyle değil mi?"

Açık sözlülüğüyle onun duygularını incitmemeye çalışıyordu ama böyle aptalca flörtlere ayıracak zamanı yoktu. "Yaptığım şey eğlenceli değil. Şimdi müsaade edersen

."

"Üşüyorum!" Hatta titriyordu.

"O zaman içeri gir."

"Ama beni ısıtabilirsin. Sadece bir an için."

Gerçekten de kollarını ona doladı ve vücudunu onunkine yaklaştırdı. Onun bu cüretkârlığı karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, gerektiği kadar çabuk tepki vermedi. İşte bu yüzden Mabel Collicott balkon kapılarını cereyana karşı kapatmak için o anı kolladığında ve onları aşıkların kucaklaşması gibi görünen bir şekilde orada dururken gördüğünde skandala uğramış gibi görünüyordu.

Ancak yaşlı kadın hatalı çıkarımlarını dile getiremeden Devin, "Bayan Collicott, ne mükemmel zamanlama!" diye seslendi. Jacinda'yı Mabel'in yanına sürükledi. "Jacinda sezon için bir çöpçatan aradığını itiraf etti. Tam bu iş için sizi önermek üzereydim ki üşüdü. Onu senin emin ellerine bırakıyorum."

Devin kaçtı, ama Mabel'in şu sözlerini duymadan önce değil, "Bu çocuğun akli başına geldi mi gerçekten? Annenle konuşacağım, Gel. Sadece ..."

Başka bir şey duymadı, da gerek yoktu. Jacinda'nın hilesi geri tepmişti ve umarım *bu* onun peşini bırakırdı. Rahatlamış bir halde, Blythe'in onu bulmayı beklediği kalabalığın kenarına döndü ve tam zamanında da gelmişti. Lord Carlton Webb resmi bir baş selamıyla onu Devin'in yanına geri gönderdi. Ama genç adam uzaklaşırken Blythe içini çekti.

Devin ona baktı. "Ne? Ayağına mı bastı?" diye alay etti. "Hayır. Dans boyunca tek yaptığı Vikont Altone hakkında söylenmekti. Ben olsam aldırmazdım ama -Lord Robert son derece yakışıklı, Ne de olsa Lord Carlton onun hakkında iyi bir şey söylememiştir."

Devin kaşlarını kaldırdı ama Blythe'in bir sonraki partneri geldi ve onu uzaklaştırdı. Carlton'ın hâlâ kalabalığın arasında ilerlediğini gördü ve bir sonraki dans partnerine doğru gitmediğini umarak onu takip etti. Ama gitmiyordu. Bir kadeh şampanya almak için doğruca içeceklere yöneldi. Devin ona katıldı ve sohbet etmeye başladı.

Devin'in bu gece konuştuğu diğer iki adam kendileriyle ilgili hiçbir şey anlatmamış, Carlton Webb gibi sadece Robert Brigston hakkında dedikodu yapmakla ilgilenmişlerdi. Bu şaşırtıcı değildi. Her ne kadar dedikodular bu geceden önce sadece meraktan ibaretken, şimdi bambaşka bir hal almıştı.

Görünüşe göre kıskançlık ve kızgınlık odada kol geziyordu. Brigston, sosyeteye yeni katılan genç kızların kendisiyle dalga geçmesini istemeyecek kadar ama bu gece genç beylerin çoğunu çileden çıkarmasının nedeni bu değildi. Hepsi bu sezon eş aramak için buradaydı ama genç Vikont hakkında dolaşan yeni söylenti, onun aslında evlilikle ilgilenmediği ve Londra'ya sadece biraz eğlenmek için geldiğiydi. Bu iyi bir şeydi ama Devin, genç bir adamın eğlenmeye kalkışması için sosyeteye takdim edilen bir balonun doğru yer olmadığını kabul etmek zorundaydı. Brigston hakkındaki bu yeni dedikodunun doğru olup olmadığını öğrenmeliydi, özellikle de Amanda'yı o adamla dans ederken gördüğüne göre.

Ama Carlton'ı takip etmesinin nedeni bu değildi. Aslında Webb'in Blythe'a yeni bir konu -kendisi- hakkında konuşmaya hazır olduğunu söyleyecek kadar yakınmış olmasını umuyordu. Devin daha iyi bilmeliydi.

"Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım," dedi Carlton hemen. "Brigston, Leydi Amanda'yı istemediği halde onu kazanmak için burada!"

"Lord Robert Brigston?" Devin açıklığa kavuşturdu.

"Nerelerdeydin, eski dostum? Elbette Brigston'da, günün adamı."

Devin yüz ifadesini nötr tuttu. "Evlenmek istemediği izlenimine nereden kapıldınız?"

"Bu bir tahmin değil. Bana kendisi söyledi!" "Bu gece mi?"

"Elbette bu gece. Onu daha önce hiç görmedim ve bir daha da görmemeyi umuyorum. *Umarım* Leydi Amanda aldanmaz ama muhtemelen . Yakışıklı olduğu için bütün kadınların başını döndürdü. Ve eğer evlenmek istemiyorsa, neden hepsini büyülüyor, ha?"

Devin neredeyse gülecekti. "Bir tahminde *bulunayım*, belki de Büyüleyici mi?"

Carlton homurdandı. "Bana sorarsan, o sadece çapkınlık yapmak, fetihler yapmak istiyor, ama babası Norford'un kızını kazanmasını emrederek bunu engelledi."

İşte bu hiç de eğlenceli değildi. "Asılsız spekülasyonlar, Webb, bunları kendine saklamalısın."

Carlton oflayıp pufladı ve uzaklaştı. Devin şu anda günün erkeği hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Muhtemelen oradaki erkeklerin yarısı bir süreliğine bekâr kalmayı, yuva kurmadan önce biraz eğlenmeyi tercih ediyordu ama ailelerinin isteği üzerine evlilik pazarına katılmışlardı. İtaatkâr evlatlar, hoşlarına gitse de gitmese de söyleneni yaparlardı. Brigston sadece itaatkârmış gibi mi davranıyordu? Ona evlenmesi söylenmemiştir, özellikle tek bir kadınla, Amanda Locke'la evlenmesi söylenmişti. Onunla olan şansını kurnazca sabote ederse, babasına dürüstçe başarısız olduğunu söyleyebilir ve evlilikten kurtulabilirdi.

Webb'e inanılabilirse öyleydi ama genç adam bu konuda çok heyecanlıydı ve sadece spekülasyon yaymaya çalışıyordu, bu yüzden gerçekten de söylediği her şeyi bir tuz tanesi ile almak gerekiyordu. Özellikle de Brigston sahneye çıktığına göre Amanda'yla artık hiçbir şansı kalmadığından emin olduğu için kıskançlıktan yeşile döndüğü çok açık olduğu için. Devin, yeni dedikodunun sadece Carlton'ın kindarlığı yüzünden çıkmış olmasına bile şaşırmasdı.

Devin, Blythe'ı bekleyeceği dans pistinin kenarına dönerken herkesin bahsettiği adamı gördü; kısa kesilmiş sarı saçları, mavi gözleri, kayıtsızca eğilmiş duruşu. Tek başına durmuş dansçıları izliyordu, elinde bir kadeh şampanya, yüzünde dalgın bir ifade vardı. Belki de tilkilenmişti. Bu yeni dedikoduların bir kısmını açıklayabilirdi.

Devin genç adamın yanında durdu ve onun üzerinde biraz yükseldi. Hiçbir şey söylemedi. Lord Robert'ın söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi.

"Aralarından seçim yapabileceğiniz güzel bir çift var, ha?" Robert Brigston umursamaz bir tavırla yanlarından geçip dans eden çiftlere başıyla selam verdi. "Arkadaşınız bile oldukça güzel. Özel stok mu?"

"Özel stok mu?"

"Senin mi?" Robert söyledi.

"Dışarı çıkmak ister misiniz?"

Genç lord güldü ama aslında abartılı bir sesi vardı. "Özel stok o! Bunun için sinirlenmenize gerek yok."

Devin, genç lordun kasıtlı olarak kendisini kışkırtmaya çalıştığını bildiğinden, düşünceli bir ses tonuyla, "Biliyor musun, eğer gerçekten evlenmek istemiyorsan, adını lekeleyecek şekilde davranmak doğru bir yol değil. Neden babana karşı dürüst olmuyorsun?"

Robert iç çekti. "Öyleydim. İyi bir şey yapmadım. Tanrım, daha on dokuz yaşındayım. Neden bacaklarımın zincirlenmesini isteyeyim ki? Bir eşe asla sadık kalamam, daha çok erken. Onu da kendim gibi perişan ederim."

"Bu da evlenmemek için çok iyi bir sebep. Ama herhangi bir eşten bahsetmiyoruz, değil mi?"

"Hayır," dedi Robert acı acı. "Önce hayatın tadını iyice çıkarmam gerekiyordu. Babam da bu konuda tamamen hemfikirdi, bu da çifte darbe oldu. Şimdi kafayı takmış durumda ve Norford Dükü'nün kızının hâlâ evlilik pazarında olduğunu öğrendiği andan beri de öyle. Ne olursa olsun onu ailede istiyor."

"Ya başka bir kadına aşık olursan?"

Robert gözlerini devirdi. "Bana gülümseyen her güzele aşık olduğumu düşünüyorum. Ben aşk hakkında ne bilirim ki?"

"Bu şehvet."

"Aynı değiller mi?"

Devin kıkırdadı. "Yaklaşamadım bile."

Amanda tam o sırada dans pistinde süzülerek yanlarından geçti ve de gözlerini yakaladı. Kötü zamanlama.

Robert bir kez daha iç çekerek, "Nadir bulunan bir güzelliği var," dedi. "Bunu inkâr edemem. Sanırım evlenmek *zorunda kalırsam*, en azından onunla birlikte olmaktan biraz zevk alacağım."

Devin artık eğlenmiyordu. Çocuk Amanda'yı yatağa atmaktan bahsediyordu ve Devin'in aklından böyle bir şey geçtiği için bile onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek geliyordu. Bu da neydi böyle? Birdenbire onun koruyucu meleği mi olmuştu? Ama Brigston belli ki ona göre değildi. Genç lord hayattan ne istediğini bilmiyordu, sadece bunun bir eş olmadığını biliyordu. Ve Amanda'nın ilgisini çekerse Devin'in işini çok daha zorlaştıracaktı.

Devin, "Sanırım doğru bir fikre sahiptin," dedi. "Neymiş o?"

"Adını karala. Eğer gerçekten babana karşı koyacak cesaretin yoksa, o zaman bu ikilemine zekice bir çözüm. Çünkü söz konusu hanımefendinin duygularıyla oynarsan seni parçalayacak akrabaları var."

Devin'in Amanda'nın akrabalarının ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu tehdit aslında ondan gelmişti.

On Yedinci Bölüm

AMANDA ayağının sabırsızlıkla yere vurduğunu fark etmedi. Müzik birkaç dakika önce başlamıştı ve sıradaki dans partneri gecikmişti. Onu bekletmeye kim cüret ediyordu? Merak etmekten vazgeçti ve bir göz atmak için dans kartını açtı. Devlin. İki kez imza atmıştı!

Devlin ve arkadaşının akşamın erken saatlerinde bulundukları yerde durup durmadıklarını görmek için parmak uçlarında yukarı doğru eğildi. Orada değillerdi, ama Blythe Pace'in yere götürüldüğünü gördü, ama Devlin tarafından değil. Kendi kendine iç geçirdi. Rebecca ve Rupert'a çoktan eve gitmelerini önermeliydi. Uzun bir gece olmuştu. Zaten balo da neredeyse bitmek üzereydi. Devlin'in teklifini kabul etmeye karar vermişti ama muhtemelen sonunda pişman olacaktı, bu yüzden ona bu gece söylemek yerine düşünmek için daha fazla zaman ayırmalıydı. Ama gece bitmeden önce Robert'la konuşmak için bir şansı daha olmasını çok istiyordu.

Onun hakkındaki yeni dedikoduları duymuştu elbette. Dans partnerlerinin her biri, Vikont'un Londra'ya diğerleri gibi evlenmek için gelmediğini söylemekten çekinmemişti. Gerçi ona aşık olduktan sonra bu bir şeyi değiştirmeyecekti. Ailesindeki tüm erkekler, eşleri olacak kadınlara aşık olana kadar bekârlıklarını sürdürmüşlerdi. Ama bir beyefendinin Robert kadar cesurca açık saçık olmasına alışık değildi ve onun sadece şaka yaptığını düşünmüş olsa da, ya yapmamış olsaydı? Bu tür bir cüretkârlık bir çapkının karakteristik özelliği idi. Ama Robert'ın ahlaksız olmak için çok genç olduğu kesindi. Yine de bütün çapkınlar bir yerden başlamak zorundaydı, değil mi?

Kendall'ın parkta özel bir yürüyüşe davet etmesi, bu düşüncelere normalde olduğundan daha fazla itibar etmesine yol açmıştı. Kendall'ın önerdiği gibi, bir uşak ya da Ophelia'nın eşlik edeceği bir gezinti gayet uygundu. Ama bir hizmetçi çoğu gezinti için kabul edilebilir bir refakatçi olsa da, bir erkekle buluşmak için durum böyle değildi. Ne de olsa güvenilir bir hizmetçi istendiği takdirde sır saklayabilirdi ve arkasında sadece bir hizmetçinin olduğu özel bir yürüyüş, bir beyefendinin öpücük çalması için bir fırsattı! Robert bunu yapmaktan bile bahsetmişti!

Evet, çok yakışıklı ve heyecan vericiydi ama aslında onu birkaç kez rahatsız da etmişti ve bu hoşuna gitmiyordu. Onunla bir kez daha konuşmak her şeyi kolayca açıklığa kavuşturabilirdi, bu yüzden onu kalbi için bir rakip olarak kesinlikle silmiyordu. Ama bu arada, bu konudaki tedirginliği Kendall'ı ikisi arasında daha tercih edilebilir kılıyordu. Yakışıklı, çekici ve mükemmel bir beyefendiydi ve ailesinin onu onaylayacağından şüphesi yoktu. Aynı şeyi Robert için söyleyemezdi, henüz.

Devin sonunda geldi ve elini hafifçe üzerine koyabilmesi için bükülmüş kolunu uzattı. Kız bunu hemen yapmayınca, adam sırttı ve kızın onunla bir kez daha dans etmeyi bile bir cesarete dönüştürdüğünü fark etmesini sağladı.

Tekrar ata binmesi için ona yardım edebilirdi ama bu onunla daha fazla temas kurması anlamına geliyordu ve daha da önemlisi, öfkelenmeden onunla başa çıkması mümkün müydü? Şu an öğrenmek için iyi bir zamandı, bu yüzden geç kaldığından bahsetmedi ve hatta parmak uçlarını koluna yerleştirmeden önce ona hafif bir gülümseme bile verdi.

Elini tutup onunla vals yapmaya başladığı anda tahammülü sınanmıştı. "Baban neden senin için bir evlilik ayarlamadı?"

Soru çok kişiseldi, bu yüzden tarafsız bir şekilde cevap verdi: "Çünkü yapmayacağına söz verdi."

"Evet, ama neden?"

Ve ona inatçı mı demişti? Ama sabırlı olması gerekiyordu, bir amaca ulaşmak için bir araçtı, bu yüzden ona kendi işine bakmasını söylemek yerine, ona sadece gerçeği söylemeye karar verdi.

"Son iki yılda birkaç kez keşke o sözü vermeseydi diye düşündüm ama bu sadece aşkın beni bulmasının bu kadar uzun sürmesinden kaynaklanan sabırsızlığımı. Ama babam aşk için evlendi ve ben ve Rafe için de daha azını istemedi. Elbette tamamen uygunsuz birini seçmeme izin vermeyecekti ama bir kez olsun benim seçebileceğimden endişe etmedi. Kardeşime güvendi ve doğru seçimi yapacağım konusunda bana da güveniyor."

"Ve sen veremiyorsun."

Sinirlerinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Öyle değil a'tall. İlk sezonum koca bulma konusunda tam bir zaman kaybıydı çünkü o sezonu, o sezonda da ortaya çıkan Ophelia'yı o kadar kıskanarak geçirdim ki, o yıl her erkeğin zaten ona aşık olduğundan emindim. Bu yüzden hepsini görmezden geldim."

"Peki ya geçen yıl?"

Dudaklarını büzdü. "Geçen yıl kardeşimin tavsiyesine uyarak rahatladım ve keyfime baktım. Belki biraz fazla ciddiye aldım. Ne olduğunu anlamadan Sezon bitmişti ve ben hala aşık değildim."

Devin ona düşünceli bir bakış attı. "Yani bu evlenme işini ciddiye alacağın ilk sezon olduğunu mu söylüyorsun?"

"Şey, ben öyle demezdim ama-evet. Ve *bu* konuda yardımınıza ihtiyacım yok, bu yüzden iyiliklerinizi benim için harcamayı unutabilirsiniz. Ama merak ediyorum. Aşk Tanrısı olmayı nasıl beceriyorsun?"

Kıkırdadı. "Ok atarak değil!"

Büyük bir şaşkınlık içinde, gerçekten de güldü. "Hayır mı? Ben de yayın odada bir yerde saklı olmalı diye düşünmüştüm. Ama cidden, kimin kime uygun olduğunu nasıl anlıyorsun?"

"Metodik olarak. Öncelikle, her iki tarafın da çıkarlarını bilmem gerekiyor. Örneğin kendinizi ele alalım-"

"Hayır, yapmayalım. Ama bunun konuyla ne ilgisi var? Yoksa benim, daha doğrusu diğer kadın müşterilerinizin bu genç lordlarda neyi ilginç bulduğunu mu kastettiniz?"

"Hayır, ilgi alanlarınızı kastetmiştim. Yapmaktan hoşlandığınız şeyleri. Nelerden hoşlanmadığınızı.

Sonra da hangi sevgililerinizin aynı ilgi alanlarına sahip olduğunu öğreneceğim."

"Beni örnek olarak kullanmayı bırakın. Ayrıca, bu genç adamlardan herhangi birinin iğne oyasından hoşlandığından şüpheliyim!"

"Aslında ..."

Sadece takılıyordu. Gözlerindeki eğlence ve gülümsemesi ona bunu söylüyordu ve aslında kendini tekrar gülerken buldu. "Buna inanamıyorum!"

"İğne oyası dışında başka ne var?"

Bu sefer ona çöpçatanı olmadığını hatırlatmadı, sadece böyle basit bir soruyu cevapsız bıraktığı için kendine kızdı. "Eğer gerçekten benden bahsediyor olsaydık bunu biraz düşünmem gerekirdi."

"Hayır, sevmiyorsun. Mesela dans etmeyi seviyorsun." "Aslında sevmiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "O zaman burada ne işin var?"

Sırıttı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu büyük ölçekte bir evlilik pazarı."

"Touché. Kroket?"

"Bunu seviyorum, yani kardeşimi yenmeyi seviyorum."

"O halde rekabetçisiniz?"

"Hayır, pek sayılmaz, sadece onunla."

"Kardeş rekabeti mi?" Başını iki yana salladı. "Pek tipik bir ilgi alanı değil, o yüzden devam edelim."

"Dur orada." Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Gerçekten, iyi bir örnek teşkil etmiyorum ve zaten merakımı tatmin ettin."

"Biliyorsun Amanda, sadece bunu söyleyerek kendini bir iyiliğin alıcısı olmaktan çıkaramazsın. Seni zaten kanatlarımın altına aldım, bu da ne istersen iste benim yardımımı alacağın anlamına geliyor."

"Sahip olduğun şeytan!"

"O halde bu gece buradaki adamlardan herhangi biri çekiyor mu ya da Lord Goswick hala başlıca adayınız mı?"

Kadın ağzını kapattı. Adam ona kaşlarını kaldırdı ama sonra sırtarak kendi sonuçlarını çıkardı. "Goswick o zaman ve çiftliğimin nerede olduğunu biliyorsun. Seni tekrar ata bindirdiğimde tereddüt ettiğin için kendine güleceksin."

"Bunu düşünüyorum."

"İçimde öyle bir his vardı."

Adamın kendini beğenmiş ses tonu karşısında dişlerini sıktı. Yapacağını biliyordu çünkü bunu bir *meydan* okuma haline getirmişti. Dayanamayıp ekledi: "Düşünüyorum dedim, henüz karar verdiğimden değil. Ata binmediğim için hiç pişman olmadım. Babam Norford Hall'da bir sürü at arabası ve fayton tutuyor, bu yüzden ata binmeyi altımda rahat bir koltukla yapmayı tercih ediyorum. Ama sen ..." Sözleri kesildi.

Kehribar rengi gözleri birden parladı, dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrıldı. Hatta elleri avuçlarında ve belinde hafifçe sıkılaştı. Nefesini sertçe içine çekti, nabızı hızlanmaya başladı. İçinde aniden dönüp duran bu his de neyin nesiydi? Hiçbir şeyden utanmadığı halde yüzü ve boynu bile sıcaktan kızarmıştı.

Gözlerini ondan ayırdı. Az önce ne oldu? *Düşün! Hayır, bunu düşünme, başka bir şey düşün.*

"Ne yaptım?" dedi.

Neredeyse çaresizce onun sorusuna takıldı ama gözlerini ondan kaçırmadan cevap verdi: "Denemek için gerekeni yaptınız. Ama sadece yarış atı yetiştirdiğinizi söylerlerse, bu nasıl işe yarayacak? Yarışlarda bahis oynamayı seviyor olabilirim ama o kadar hızlı bir ata binmeyi deneyecek değilim."

Adam hemen cevap vermeyince, kızın gözleri tekrar onunkilere döndü ve aslında onu şaşırtmış olduğunu gördü. "Yarışlara mı gidiyorsun?"

Hoşuna gittiği için cevap vermekte bir sakınca görmedi. "Evet, şehre geldiğimde Julie Teyzemle birlikte."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Seni orada hiç görmedim ve çok az yarışı kaçıyorum."

"Tabii ki bizi fark etmezsiniz. Teyzemin arabasının rahatlığından izliyoruz ve bahislerimizi oynaması için bir uşak gönderiyor. Kumar oynamayı sevdiği tek şey bu ve ben de katılıyorum, bizim seçtiklerimiz kazandığında çok heyecan verici oluyor."

"Sık sık doğru seçim yapar mısınız?" "Kaybettiğimden daha fazla!"

"Beni şaşırttınız. Bu genç bir bayandan beklemediğim bir ilgi."

"Neden olmasın? Whistte kumar oynarız, krokette kumar oynarız, gerçi bunlar yarışlarda kazanmak kadar eğlenceli değil. Ama biliyor musun, bunu hiç ilgi alanım olarak düşünmemiştim, muhtemelen Londra'daki ilk sezonumdan önce hiç yarışlara gitmediğim için. Şimdi benim endişeme gelince, dersler için uygun bir bineğiniz var mı?"

"Çoktan halledildi. Lancashire'dan ideal bir binek getirttim."

Bu onu çok kızdırmıştı. Ders almak için ona geleceğinden o kadar emindi ki, önceden bir binek ayarlamıştı? "Eğer işe yaramazsa, en azından Robert Brigston bu gece dikkatimi çekti. Ve benden ata binmemi istemiyor."

Onaylamaması anında oldu. Aslında onun gerildiğini hissetti. Ama adam oldukça ürkek bir sesle. "Okuldan yeni çıkmış kadar genç görünüyor. Bu tanışıklığı ilerletmek istediğine emin misin?"

"Çok yakışıklı."

"Bu sizin için önemli bir kriter mi?"

"Pek sayılmaz, sadece onu tanıırken kayıtsız kalmayacağım anlamına geliyor."

"Bu senin sorununun bir parçası mı? Sevgililerinin çoğu seni sıkıyor mu?"

Olayları çözme konusunda biraz fazla iyiydi. Bunu tam kafasına çivilemişti. Hayır, Robert onu sıkılamıştı, Kendall da sıkılamıştı. Bu nedenle, Devin'in varlığında da sıkılmış tek bir an bile geçirmemişti, gerçi o kesinlikle yarışta değildi, peki bu ne fark ?

Cık cık etti. "Hâlâ yapmaya mı çalışıyorsun? Senden yapmamamı istediğim halde işbirliği yapmamı bekleme."

"Brigston'un size uygun olmadığını şimdiden söyleyebilirim."

"Dedikoduları dinliyordun, değil mi?" diye tahmin etti. "Henüz çapkın olmak için çok genç olduğunu biliyorsun, ama amacı bu olsa bile, bu onu küçümsemek için iyi bir neden değil - henüz."

"Tabii ki öyle."

Kıkırdadı. "Hayır, öyle değil. Tırmıklara oldukça aşınayım, ailemde de var, yani ben yaptım. Öz kardeşim Rafe evlenmeden önce kesinlikle . Ve kuzenim Rupert, onda hiç deneme yoktu! Tam bir etek avcısıydı ama o da bu yıl evliliğe adım attı. Geriye sadece kardeşi Avery kalıyor ama onun da kardeşinin izinden gitmeye çalışıp çalışmadığından emin değilim. Birinin kuzeniyle tartışmak için pek de uygun bir konu değil."

"Ama benimle tartışmakta bir sorun yok, öyle mi?"

Kızarmamayı başardı. "Size neden çapkınlara aşına olduğumu ve Lord Robert'ın neden onlardan biri olduğunu düşünmediğimi anlatıyorum. Eğer bir şey varsa, o sadece kendine biraz müstehcen bir cazibe katmak için meşhur bacağını çekiyor. Dedikoduların geri kalanı bu gece ters giden kıskançlıktan ibaret."

"İster tırmıkçı olmaya çalışıyor olsun, isterse sadece cesur davranışlarla kadınları etkilemeye çalışıyor olsun, gerçek şu ki bu çocuk evlenmek istemiyor ve bundan kaçınmak için ne gerekiyorsa yapmaya niyetli. Gerçekten onun tüyüyle katranlanmak istiyor musun?"

Dans sona erdi. Görünüşe göre Devin, onu kuzenleriyle bırakırken yaptığı ayrılık uyarısıyla, hâlâ aklında olan son sorusuna cevap almak istemiyordu.

"Brigston skandala doğru gidiyor ve eğer mesafeni korumazsan seni de kendisiyle birlikte sürükleyecek. Sezon daha yeni başlamışken babanın dizginleri eline alıp seni eve geri çekmesini gerçekten istiyor musun?"

Amanda'nın nefesi kesildi, yüzü alev alev yanıyordu. Bunu Rupert'ın duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğinden hiç şüphesi yoktu!

On Sekizinci Bölüm

Uzun gecenin sonunda Devin, Amanda ve Blythe'a mükemmel kocalarını bulmadan önce daha fazla baloya katılmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Eve dönerken Blythe'a "Yorgun musun?" diye sordu.

"Hiç de uzun değil!" diye heyecanla cevap verdi. "Bu gece çok eğlenceliydi. Sence Lord Oliver beni çekici bulmuş mudur?"

"Onu seviyorsun, değil mi?"

Sırıttı. "Evet. Konuşmaya başladıktan sonra duramadık. Sadece kardeşimin benimle ilgili umutlarını karşılayacak kadar zengin olmayabileceğinden endişeleniyorum. Öyle mi? Biliyor musun?"

"İskandinav ailesinin cebi oldukça dolgun, evet. Emin olun, *siz* memnun olduğunuz sürece William da memnun olacaktır. Senin mutluluğun onun için hâlâ her şeyden önce geliyor."

"O zaman Oliver mükemmel! Eve gidip Will'e ondan bahsetmek için sabırsızlanıyorum." Oliver Norse şu anda Blythe için en büyük adaymış gibi görünüyordu ama adam şu anda Amanda'yı kazanmayı umuyordu. Ama şu anda tüm o genç delikanlılar Amanda'yla ilgileniyordu ve sadece biri onu kazanacak kadar şanslı olabilirdi, bu da diğerlerini hayal kırıklığına uğrattı, ama yine de

mevcut.

Amanda'ya Brigston'ın, babasının onunla evlenmesini emrettiğini açıkladığını söylemeliydi ama bunu cesaret verici bulmasından korkuyordu. Muhtemelen o da öyle düşünecekti, aptal herif. Brigston'ı ne kadar çabuk savunmuş, dedikodunun kötü niyetli bir hal almasıyla alay etmişti.

Aşkını bekliyordu, yani belli ki romantik biriydi. Aşkın her şeyi fethedebileceğini düşünüyor gibiydi, rakish türünün onaylanmış bekarları da dahil. Bu iyi ve güzel bir şeydi ve Robert Brigston'ın ona aşık olamayacağını kim söyleyebilirdi ki? Ama çocuk hayatı daha fazla tecrübe etmek istiyordu ve eninde sonunda, bir karısı olsa da olmasa da bunu yapacaktı. Ve Amanda'nın mutlu evliliği de boşa gidecekti. Goswick ona iyi bir koca olacakken, zaten ondan hoşlanıyordu ve tek yapması gereken ona karşı bir aşk geliştirmektir.

Onun kalbini kazanmak için ata binmek mi? Basit, garantili ve adının gereksiz skandallarla anılmasına gerek yok.

Hayır, Devin Amanda'nın ailesinin devreye girip onu Robert Brigston'dan uzaklaştırmasını sağladığı için en ufak bir suçluluk duygusu hissetmiyordu. Devin onu refakatçilerine geri verdiğinde Rupert St. John'un yüzündeki asık ifadeye bakılırsa, bu gece uyarılacaktı. Emin olmak için yarın Leydi Ophelia'ya da bir not yazacak ve Amanda'nın ilgisinin tehlikeli bir yöne kayabileceği konusunda onu uyarakı.

Bunu ondan duymaktansa ailesinden duyması daha iyiydi. İşbirliği yapmayı reddettiğinde onunla başa çıkmakta yeterince zorlanacaktı. Onun kıskanç erkekler sürüsüne katıldığını düşünmesini istemiyordu.

Tabii ki kıskanç değildi. Kabul etmek gerekir ki, dans ettikleri sırada kızın dikkatsiz sözleri yüzünden ona karşı kısa süreli bir çekim hissetmişti. *Altımda rahat bir koltuk varken ata binmeyi tercih ederim.* Bu sözlerin bir erkeğin zihninde nasıl bir imaj uyandıracağı hakkında bir fikri var mıydı? Tabii ki yoktu. O masumdu ve sahip olamayacağı bir kadını ilk kez istemiyor olamazdı.

Blythe ve hizmetçisini evine bıraktıktan sonra, eve gitmeden önce William'la birkaç kelime konuşmak için içeri girdi. Ama o geç saatte bile Will randevusundan dönmemişti. Bu yüzden Devin, Blythe'a kardeşinin kendisini yarın Hyde Park'taki gezintiye götürmesini hatırlatmakla yetindi. Bu gece edindiği bazı tanıdıklarını ilerletmesi ve muhtemelen Oliver Norse'u tekrar görmesi için mükemmel bir fırsattı, böylece aşk tanrısının yardımı olmadan bu ikisi arasında doğal olarak aşk filizlenebilirdi.

Pace şoförü Devin'i Jermyn Sokağı'na hızlı bir şekilde geri götürdü çünkü o saatte trafik neredeyse hiç yoktu. Ancak Devin arabadan inerken adam ona bağırdı, "Dikkat edin efendim, kapınıza giden yolu bir şey kapatıyor."

Devin engelleri gördü ve başını salladı. İlk bakışta oldukça büyük bir çöp yığınının benziyordu ama sonra dışarı çıkmış bacağı fark etti. Bir sarhoş mu? Baldwin'lerin evinin önünde sızmayı mı seçmişti? Araştırmak için harekete geçti. Sürücü yardımı ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Devin eğildi ve sarhoşu ters çevirdi, sonra nefesini içine çekti. Şoföre dönüp bakmadan bağırdı: "Bir doktor getirin, kim olduğunu biliyorsanız Pace doktoru ya da *herhangi bir* doktor. Acele edin!"

Devin arkadaşını zar zor tanıdı, o kadar kötü dövülmüştü ki. Yüzüne kan bulaşmış, ceketine ve paltosuna sıçramıştı. "Will!" Devin

dedi, arkadaşının omzunu hafifçe sarsarak. "Will, Tanrı aşkına ne oldu?" Ama William cevap vermedi. Devin elini William'ın göğsüne koydu ve kalbinin attığını hissedince biraz rahatladı. William'ın bu gece ödünç aldığı Devin'in amcasının arabası hangi cehennemdeydi? Donald'ın şoförü William'ı burada böyle bırakmış olamazdı.

Devin, kemikleri kırılmış olabileceğinden korktuğu William'ı dikkatle kucağına aldı ve evin içine taşıdı. O saatte hizmetkârlar uykudaydı, bu yüzden onu yukarı taşımak için yardıma ihtiyacı olmadı. Ama hizmetçilerin yakında uyanacağını biliyordu çünkü Lydia'nın köpekleri onun dönüşünü fark etmiş ve onu selamlamak yerine havlamaya başlamışlardı. Arkasında kan izleri bıraktığını fark etmemişti ama köpekler fark etmişti.

Teyzesi ve amcasının kapısının önünden geçerken, "Amca, yardımına ihtiyacım var!" diye bağırdı. Devin, William'ı boş yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı,

sonra lambayı yakmak için döndü. Lydia mırıldanarak içeri girdi, hâlâ bornozunu giyyordu ama odaya ışık dolduğunda nefesi kesildi ve yatakta kimin yattığını görebildi.

Hızla ileri atıldı, sonra bir başka solukla geri çekildi. "Bu gerçekten arkadaşın William mı?" dedi kuşkuyla. "Yüce Tanrım, biri onu öldürmeye mi çalıştı?"

Donald odaya girdi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Devin başını salladı. "Onu merdivenlerin yanında buruşuk bir yığın halinde yatarken buldum ve koçunuzdan hiçbir iz yoktu. Onu bu gece aldı, değil mi?"

"Evet, kız kardeşi onu buraya bıraktıktan kısa bir süre sonra ayrıldı ve siz de onunla birlikte yola çıktınız."

"O zaman bütün gece orada yatmış olabilir, tüm bildiğimiz bu!" "Aslında yarım saat kadar önce köpeklerin havladığını duydum," dedi Donald. dedi. "Pencereden dışarı baktığımda bir şey göremedim ama itiraf etmeliyim ki ön kapıda kimseyi değil bir koçu arıyordum."

Lydia, Devin'in telaşlı ve giderek öfkelenen ses tonundan endişelenmişti ve ona, "İyi olacak. Hâlâ nefes alıyor," dedi ama emin olmak için tekrar William'a baktı. "Evet, nefes alıyor."

"Lanet kapıya kadar bile !"

Lydia aceleyle yatağın etrafından dolandı ve kollarını Devin'e dolayarak ona sarıldı. "Onun senin arkadaşın olduğunu ve onu bir kardeş gibi sevdiğini biliyorum. Ne olduğunu yarın öğreneceğiz ama şu anda bir doktora ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum-"

"Çoktan gönderildi."

"O zaman beklerken onu temizleyelim. Ben biraz su getirirken sen ve Donald paltosunu çıkarın."

William'ın sadece kollarını paltonun içinden çıkardılar ve onu paltonun üzerinde yatar halde bıraktılar çünkü onu hareket ettirdiklerinde acı içinde inlemişti. Ceket çok daha dar olduğu için onu öylece bıraktılar.

Lydia taze suyla dönerken temkinli bir ifadeyle, "Sanırım giysilerinin geri kalanını da kesmeliyiz, yoksa yaralarının boyutunu bilemeyiz," dedi. "Odamda makas var, hemen döneceğim."

Devin hiçbir şey söylemedi. Teyzesi ve eniştesinin henüz fark etmediği şeye bakıyordu: William'ın ceketinin sağ alt tarafındaki ıslak, koyu lekeye. Devin de ceketin siyah kumaşındaki bu lekeyi neredeyse kaçıyordu.

Lydia odadan çıkar çıkmaz William'ın gömleğini yırtarak açtı ve kenara çekti. Yan tarafında iki yara vardı, sanki biri arkasından yaklaşıp bıçak saplamış gibiydi. Devin şimdi William'ı kıpırdatmaya bile korkuyordu, sırtında başka yaralar olup olmadığına bakmak için bile. Yüce Tanrım, William hayatında hiç kimseye zarar vermemişti. Bunu ona kim yapmış olabilirdi?

Donald, Devin'in yanında dururken, "Bu hiç iyi görünmüyor," dedi.

Lydia tekrar içeri girerek, "Sanırım ön taraftan bir at arabasının geldiğini duydum," dedi. Devin ona bakmadan, "İki bıçak yarası buldum, daha fazlası da olabilir."

Hemen arkasını döndü. "Doktoru acilen buraya getireyim."

Sadece birkaç blok ötede yaşayan doktor William'ı tanııyordu; sadece şoförün bildiği en yakın doktordu. Yeterince yetkin görünüyordu ama tavırları bir şifacıdan çok bir cenaze levazımatçısına uygundu. William'ın yaralarını temizlemek, düzeltmek, dikmek ve sarmak için yaklaşık iki saat harcadı ve bitirdiğinde iyimser değildi.

"Kırık kemiği yok ama çok kan kaybetmiş. Geceyi atlatırsa yaşayabilir. Dua edin de ateşi çıkmasın. Eğer enfeksiyon kaparsa, ona veda edebilirsiniz."

Eğer Devin o anda adama bir şey söylemiş olsaydı, bu hiç de hoş olmazdı. Donald o kadarını anladı ve doktoru hızla evden dışarı çıkardı. Devin sabah Blythe'ı çağırdığında, ona aile hekimlerini de yanında getirmesini söyleyecekti.

Lydia kapı aralığından, "İstersen onunla oturabilirim," dedi.

"Hayır, sabah bana büyü yapabilirsin ya da Blythe yapabilir. Onu gördüğünde çok üzülecek."

"Ona haber gönderdin mi?"

"Yorucu bir akşam geçirdi ve muhtemelen uyuyakalmıştır. Bu gece burada yapabileceği bir şey yok."

Lydia başını salladı ama William'ın yattığı yatağın yanına çektiği sandalyede yorgun bir şekilde oturan Devin'e bir kez daha sarılacak kadar uzun süre içeri girdi. "İyileşecek. O sağlıklı bir çocuk. Doktor onu iyileştirdiğine göre iyileşmemesi için hiçbir neden yok."

Ne olmuştu ve neden? Devin acımasızca merak etti. Will kendini neye bulaştırmıştı?

On Dokuzuncu Bölüm

"BALO NASILDI?"

Devin gözlerini kırptırdı ve aniden öne doğru oturdu. Arkadaşının bir gözü açıktı, en azından yarı açıktı ve ona bakıyordu. Diğer gözünün köşesine birkaç dikiş atılması gerekiyordu, bu yüzden bandajı tutmak için bir göz bandıyla .

Uykudan uyanan Devin inanamayarak, "Neredeyse ölüyorsun ve tek sorduğun kanlı bir top mu?" dedi.

"Berbat görünüyor olmalıyım ama ölmüyordum. Yine de çok acıyor." "Çok kan kaybetmişsin."

"Neyden?" William gözünün üzerindeki bandı parmaklayarak söyledi. "Sadece bir dayaktı. Bunu beklemiyordum ama lanet olası herif bir noktaya değinmek zorunda olduğunu söyledi."

"Hangi nokta?"

"Borcumu zamanında ödemenin tek yol olduğunu söyledi. Bir daha unutmamayım diye beni biraz dövdü."

"Bir borç yüzünden neredeyse öldürülüyor muydun?" Devin haykırdı. "Kimden borç aldın?"

William iç çekti. "Yaz sonunda Blythe'ın gardırobu için borç aldığım adam. Adını uşağımdan aldım, o da adamın bankamın istediği gibi teminata ihtiyacı olmayacağını söyledi ve haklıydı. O borçla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Güzelce ödüyordum. Geçen ay sezon başlamadan önce Blythe'ın çeyizi için birkaç pound daha borç almak üzere adama geri döndüm. Ama sonra haydutlarından biri dün eve gelip borcun ödenmesini istedi. Daha bir ay bile geçmemişti! Ama bana daha büyük bir borcun daha fazla para gerektirdiğinin ve daha erken ödenmesi gerektiğinin söylendiğini iddia etti. Böyle bir şey söylendiğini hatırlamıyorum."

"Tuzak mı? Sahtekar mı bunlar?"

"Ben de bunu merak etmeye başladım. Ama hemen geri ödemek zorunda kalacaksam borç almanın ne anlamı var ki? Bilseydim, bir senet daha imzalamazdım."

Devin William'ın başını kaldırarak kırmızı şaraptan birkaç yudum içmesini sağladı ve sonra tekrar oturdu. "Önce bana gelmeliydin. Şartlarını açıkça belirtmeyen bir tefeciye asla gitmemeliydin."

"Damızlık hayvanlarınızın yarısını satmadan o kadar kütüğe sahip olamazsınız, bu da yeni çiftliğinizi felce uğratar ve amcanızdan borç alacak değildim."

"O kadar da sıkışmış değilim, Will. Çiftliğimden başka mal varlığım da var." "Hiç bahsetmediğin varlıklar mı?"

Devin omuz silktili. "Annemden kalan küçük bir miras vardı, onu da çoğunlukla yeni çiftliği kurmak için kullandım."

"Evet, biliyorum."

"Ama istemediğim bir ev de vardı. Henüz onu elden çıkarmaya fırsat bulamadım."

"Ah, annen," dedi William dikkatle. "Senin için öldüğü için ondan hâlâ nefret etmiyorsun, değil mi? Bir genç için doğal bir tepki, ama bunu aşmış olmalısın."

"Onu zar zor hatırlıyorum."

Bu bir yalandı ama Devin amcası dışında kimseyle annesi hakkında konuşmamıştı ve şimdi de konuşmaya başlamayacaktı. Ayrıca Will'in anlayacağını da sanmıyordu. Annesini düşündüğünde hissettiği acıya bağlı öfke -annesinin yaptıkları ve ona yapılanlar- bir türlü geçmiyordu. Kesinlikle geçmemişti, ruhuna işlemiş gibiydi.

Ama William anlayışlı bir adamdı ve ısrar etmedi. Onun yerine, "*Benim* hesabıma bir şey satmayacaksın. Ayrıca, bu benim sorunumdu ve geçici bir sorundu. Blythe iyi bir evlilik yaptıktan sonra kocasından borç alacağım ve kendime zengin bir eş bulur bulmaz geri ödeyeceğim."

"Önce onu evlendirmeye çalışmak yerine en başta bunu yapmalıydın."

"Lanet olası zamanlama, Devin. On sekiz yaşına basmadan önce arıyordum ve hiç şansım yoktu. *Bu* konuda senden yardım istemeliydim ama istediğim gibi zengin bir eş bulmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Evlenmekten onur duyacağım birkaç kadınla tanıştım, hatta birini biraz fazla sevdim ama onlar da benim kadar fakirdi."

"Hoşuna gideceğini düşündüğüm birini tanıyorum," dedi Devin. "Seni daha önce tanıştırmalıydım ama önce Blythe'ı zincire vurmaya o kadar kararlı görünüyordun ki bu fırsatı kaçıracağımdan korktum."

"Muhtemelen haklısın. Ama Blythe artık on sekiz yaşında, ondan oturup beklemesini isteyemem. Biz erkeklerin evlendiğimizde kaç yaşında olduğumuzun bir önemi yok ama genç bir kadın için bu çok büyük bir şey. Ne kadar sıkıştığımızı bilmiyor ve ben de bilmesini istemiyorum. Sırf bana yardım etmek için aldığı ilk teklifi kabul etmesini istemiyorum, oysa o adamı sevmeyebilir bile. Kız kardeşiniz olsaydı ona bunu yapar mıydınız?"

"Sezon için onu süslemek için borçlandın. Davetiyeler onun için geliyor. Planınız zaten işliyordu. Neden daha fazla borç alarak durumu daha da kötüleştirdin?"

"Onun için bir çeyize ihtiyacımız vardı. Elinde bir şey olmadan evlenmesine izin veremezdik."

"Bugünlerde pek çok kişi tam olarak bunu yapıyor. Görücü usulü evliliklerle aynı zamanda çeyizler de önemini yitirdi. Bu Mevsimlerin amacı gençleri bir araya getirerek kendi seçimlerini yapmalarını sağlamak."

"Zorunlu olmasa bile çeyiz parasını ondan esirgeyemem. Masaya bir değer getirdiğini hissetmeli."

Basit bir gururla tartışmak zordu. "Ne kadar borç aldınız?" "Çok değil, sadece birkaç yüz pound."

Devin başını salladı. "Onu geri vermek zorundasın. Hiçbir şey sana böyle bir şey yapabilecek insanlarla uğraşmaya değmez."

William iç çekerek tek gözünü kapattı. "Katılıyorum. Bunun olacağını gerçekten tahmin etmemiştim."

"Peki ne zaman bıçaklandın? Yüzüne tekme yemeden önce mi sonra mı?"

"Bıçaklandı mı?" William'ın yanaklarına geri dönen küçük renk şarabı içerken akıp gitti. "Bunu hatırlamıyorum ama ben yumruklanırken olmuş olamaz. Beni öldürmeye çalışmaları için bir neden yok. Bu şekilde paralarını geri alamayacaklar."

"Yine de karnınızın sağ alt tarafından ve görünüşe göre arkadan iki kez bıçaklanmışsınız."

"Tefecinin kabadayısı beni sokağa fırlattığı zaman dışında arkamdan hiç gelmedi."

"Hissedemeyecek kadar çok acı çekiyor olabilir misin?" Devin sordu.

"Muhtemelen bir at sürüsü tarafından ezilebilirdim ve kendimi daha kötü . Şoföre bizi o mahalleden çıkarmasını söyledikten sonra neler olduğundan emin değilim. Arabanın zeminine yüzüstü yuvarlandığımı hatırlıyorum ve bayılmış olmalıyım çünkü bir sonraki bildiğim şey soğuk zeminde bir yerlerde yattığımdı. Ayağa kalkıp bir süre boş sokaklarda başım dönerek yürüdüğümü hatırlıyorum ve sonra tekrar bayılmış olmalıyım. Sanırım o bölgeden bir hırsız beni tefecinin evinden çıkarken görmüş ve ceplerimin dolu olduğunu düşünmüş olabilir. Ya da zaten hırpalanmış olduğum için kolay bir hedef gibi görünmüş olabilirim."

"Ama tüm bunlar olurken Donald'ın şoförü neredeydi? Buraya nasıl döndünüz? Yürüdünüz mü? Ve araba şimdi nerede?"

William başını salladı. "Bilmiyorum ama şehrin o köhne kısmında böyle şeylerin her zaman olduğundan şüphem yok."

"Soyuldun mu?"

William sanki gülmeye çalışıyormuş gibi bir ses çıkardı ama hemen kesti. "Ne için? Ceplerim zaten boştu. Üzerimdeki her şeyi borç verene verdim. Yani ben biraz para için bıçaklandım ve haydut hiçbir şey alamadı mı? Bu iyi tarafından bakmam gereken bir şey mi? Evet, sanırım öyle."

Devin buna pek parlak bir taraf demezdi ama mantıklı olan tek şey bir soygun girişimiydi. Hırsızlarla dolu bir bölgede süslü, armalı bir at arabası. İçlerinden herhangi biri arabanın arkasına atlayıp kurtulmadan önce ıssız bir sokağa dönmesini bekleyebilir, sonra da arabaya girip William'ı yerde baygın halde bulabilirdi. Will'in ceplerini boş bulmanın öfkesi, siyah muhafızın Will'i bıçaklamasına ve onu arabadan atıp arabayla uzaklaşmasına neden olabilirdi.

Donald'ın şoförü şafaktan kısa bir süre sonra eve döndüğünde bu senaryoyu hemen hemen doğruladı. Devin ve Donald'a arkadan bir sürprizle karşılaştığını ve tünediği yerden düşerek kafasını kırdığını, bu yüzden gecenin çoğunu yol kenarında sızarak geçirdiğini söyledi. Ama en azından dönüş yolunda Donald'ın arabasını bulmuştu. Kasabanın daha iyi bir yerinde terk edilmişti, muhtemelen başka kimsenin onunla kaçmamasının tek nedeni de buydu. Devin, gecenin tek iyi yanının bu olduğunu düşündü.

Yirminci Bölüm

Hammond'ların balosundan sonraki gün Amanda hâlâ Devin Baldwin'e ve onun gevşek diline öfkeliydi. Kısa bir ateşkes olmuştu, tabii buna ateşkes denebilirse. Balonun sonunda kuzeninin kulağının dibinde söyledikleri yüzünden sadece bir ders dinlemek zorunda kalmamıştı, dört ders dinlemek zorunda kalmıştı! Robert Brigston'ın sırf tavsiyesiyle alay ettiği için onu bir skandalın içine sürüklemesiyle ilgili o uyarıyı yapmaya hakkı yoktu.

Rupert o gece eve dönerken konferansını verdi. "Brigston'la dans etmeden önce dedikoduları duymamış olabileceğinizi kabul ediyorum ama Eros'un sizi uyarması için dikkatinizi vermemiş olmanız gerekir."

"Onun bir adı var, Cupid değil," diye mırıldandı Amanda nefesinin altında.

"Konuyu değiştirme, kedi. Lord Robert'a bir şey sorulduğunu gördün *mü*? Topu terk etmek mi? Biri ne kadar sık topun dışına atılır ki? Bunu daha önce hiç görmediğinizi garanti ederim."

"Bu sefer de böyle bir şey olduğunu görmedim," diye gecikmedi.

"Evet," dedi Rupert. "Ve bu, bu gece dedikodu değirmeninde uçuşan şeyin gerçekte bir temeli olduğunu ima ediyor."

"Öyle bir şey ima etmiyor. Belki de onu eve çağıran bir mesaj geldi ve ev sahiplerimiz de bunu ona ilettiler. Ya da belki de akşam bitmeden biraz fazla sarhoş olmuştur. Daha önce de *bu* nedenle gitmesi istenen adamlar görmüşüm."

"Bu çocuk için bahane üretmeyin. Büyük bir heyecan yarattı. Herkes bundan bahsediyordu. Ve eğer henüz evlenmeye niyeti yoksa, o zaman bu gece önüne gelen her hatunu etkilemeye çalışmamalıydı. O sana göre değil ve sen de bunu biliyorsun. Bunların hiçbirisi doğru olmasa bile, artık bir skandalı var. O yüzden bu skandal ortadan kalkana kadar mesafenizi koruyacaksınız, tabii ortadan kalkarsa."

"Bu hiç adil değil!" Amanda yardım için Rebecca'ya baktı ama eski arkadaşı da ona sert bir bakış atıyordu, belli ki o da kocasıyla aynı fikirdeydi. Pekala, Robert Brigston için kötü görünüyordu ve Amanda endişeleri için onları suçlayamazdı, ama yine de bu hiç de adil değildi!

"Belki de değil," diye izin verdi Rupert, "ama Preston Amca bunu bilmek isteyecektir."

"Rue, sakın buna cüret etme!" diye soluk soluğa bağırdı.

Ama dudakları sertçe kıpırdıyordu. Babasına söyleyeceğini, söyleyebileceği hiçbir şeyin Rupert'ı caydıramayacağını biliyordu, çünkü dedikodunun doğru olup olmaması bile önemli değildi, önemli olan tek şey Lord Robert'ın hakkında bir skandalın patlak vermiş olmasıydı. Bu da onu şimdilik kız için kesinlikle uygunsuz kılıyordu.

Sonra bugün erkek kardeşi geldi, Hyde Park'taki gezinti yerine gitmesini engellemek ve tamamen kaçırmasını sağlamak için tam zamanında. Ve çok öfkeliydi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Raphael onun yatak odasına girer girmez bağırdı. Önce kapıyı çalmasına bile şaşırmıştı ve girebilmesi için seslenmesini bekledi. Park için çoktan giyinmişti ve paltosuyla eldivenlerini giymek üzereydi. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve hizmetçinin aceleyle odadan çıkmasını sağlamak için Alice'e sadece bir kez bakması yetti.

"Adamla bir kez dans etmek dışında hiçbir şey yapmadım!" Amanda bağırarak karşılık verdi.

"Yani tam olarak neden burada olduğumu biliyorsun? Elbette biliyorsun. Bu zaman kazandıracak, değil mi? Brigston'la bir daha asla konuşma."

"Bağırmayı kesersen bunu makul bir şekilde tartışabiliriz. En azından senin açık fikirli olacağını düşünmüştüm, özellikle de henüz hiçbir şey kanıtlanmamışken."

"Aptal herif dün gece üç genç kadına sırf onları baştan çıkarmak için evlenme teklif etti. Bu, bir dayanağı olmadan ortalıkta dolaşmayacak bir şey." Raphael kızın yanaklarının kızardığını fark edince durakladı. "Yüce Tanrım, sen de mi? Sanırım onu öldürmem gerekiyor."

"Böyle bir şey yapmanıza gerek yok. Uzun boylu biriyle evlenmek istemediğini de söylüyorlardı."

Ama Raphael sanki onu duymamış gibi homurdanmaya devam etti. "Sen üçüncü müydün? Lanet olsun, bahse girerim dördüncü teklif sendin, değil mi, henüz kimsenin duymadığı? İtiraf et."

Amanda gülmeye başladı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Hangisi, evlenmek istemiyor mu yoksa önüne gelen herkesle evlenmek mi istiyor? Bunlar çelişkili söylentiler Rafe, bu da ortada pek bir şey olmadığını kanıtlıyor. Dedikodunun nasıl kontrolden çıkabileceğini en iyi sen bilirsin."

"Bildiğim tek şey, gerçek olsun ya da olmasın, skandalın çağrışımla ortaya çıktığıdır."

Onun ne demek istediğini anlamamış değildi, sadece bunu yapması onu çileden çıkarmıştı. "Brigston'ın sadece alay ettiğini bir tek ben mi fark ettim? Tanrım, o aptal kızlar onun ciddi olduğunu nasıl düşünebildiler? Bunun zararsız bir flörtten başka bir şey olduğunu nasıl düşünebildiniz? Hiç bir kadına -Ophelia'dan önce tabii ki- eğlendirmek amacıyla abartılı bir Gey söylemedin mi? Ve bu beni güldürdü."

"Konunun dışında."

"Henüz bir skandal yok, Rafe, ama skandal olan şey onun bu şekilde karalanması, çünkü o birinci sınıf bir av ve diğer genç lordlar kıskançlıktan yeşilleniyor. O ortaya çıkana kadar gerçek bir rekabet yoktu. Ve daha kapıdan içeri adımını atmadan adını karalayarak bu şekilde kalmasını sağlamaya çalışıyorlar. Dün gece herkes onu gerçekten görene kadar hakkındaki dedikodular hiç de kötü değildi, tam tersi. Tek başına bu bile kıskançlığın işi kötüye götürdüğünü destekliyor."

"Neden onu savunuyorsun? Yemin ederim Mandy, eğer *onun* üç sezondur beklediğin adam *olduğunu* düşünüyorsan, bu düşünceyi *hemen aklından* çıkaracaksın."

Bu kardeşçe koruyucu tavrı takındığında onunla konuşmak mümkün değildi, bu yüzden onu başka bir şekilde ikna etmeye çalıştı. "Ben öyle düşünmüyorum. Aslında, Larissa ve ben nihayet yaşadığım zorluğun ne olduğunu çözdük."

"Söyler misiniz?"

"İlk görüşte aşk. Gülmeyin ama ben de böyle olmasını bekliyordum. Ve şimdiye kadar tanıştığım genç erkeklerin hiçbirinde bu gerçekleşmeyince, hiçbirinin yapamayacağını düşündüm."

"Şaka , değil mi?"

"Hayır, keşke olsaydım. Sırf böyle yanlış bir varsayımda için ne kadar zaman kaybettiğime bir bakın. Örneğin geçen yıl Lord Peter çok sevimliydi ama-"

"Mandy, sana bir tavsiye. Bir erkeğe *asla* sevimli olduğunu söyleme."

Gözlerini devirdi. "Ben yapmadım. Yapmazdım. Ama demek istediğim, görünüşü çok hoştu, yine de onu görmezden geldim çünkü ona hemen aşık olmadım. Ama onu biraz daha yakından tanımak için yeterince uzun süre ilgileniyormuş gibi yapsaydım, o zaman onu o kadar sıkıcı bulmayabilirdim ve olması gerektiği gibi yavaş yavaş aşık olabilirdim. Ama tabii ki artık çok geç, o sezon başka biriyle evlendi."

Raphael şimdi gözlerini devirdi. "Bu yeni fikrini çok fazla tersine çevirme. Gerçekte olmayan bir şey varmış gibi davranmaya çalışma."

"O zaman ne aramalıyım?" Adam yere bakıp biraz da utanmış görününce ekledi: "Bu ciddi bir soruydu Rafe. Bir an için küçük kız kardeşin değilmişim gibi davran ve bana cevap ver."

"Bir erkek için aynı şey geçerli değil," diye çekincesini belirtti. "Bunu aşkı bulmuş ve sana doğru bakış açısını verebilecek bir kadınla tartışmalısın."

"Dün Larissa ile bunu zaten yaptım. Ama tek söylediği kocasını çok özlediği - yani kocası olmadan önce - ama ona aşık olduğunu bu şekilde anladı."

"Mükemmel bir nokta! Onun ayrıldığı anda Pheli'yi özlüyorum."

Mandy kıkırdadı. "Gerçekten özlüyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

"Ophelia bugün seninle geldi mi?"

"Hayır, ama onu göndereceğim-"

"Zaten bu tartışmayı yaparken beklemek istemiyorum. Bugün buraya beni gerçekten ilginç bulduğum birkaç erkekten biri hakkında uyarmak için geldin."

"Bu başlangıç için iyi bir temel, sadece bu skandalcı adamla değil." Raphael altın bir kaş kaldırdı. "Birkaç adam mı? Ah, doğru ya! Pheli ata binmen gereken şu adamdan bahsetti. Senin için binicilik dersleri ayarlamamı ister misin?"

Dişlerini sıktı. "Çoktan ayarlandı."

"Mükemmel. Buna konsantre ol, canım, o zaman birini öldürme ihtiyacı hissetmeyeceğim."

Gözlerini ona dikti. "Konuyu değiştirme, Rafe. Bir erkeği görmeye hevesli olmak aramam gereken tek ipucu olamaz."

"İpucu aramayı bırak ve sadece tadını çıkar-"

"Bunu bana bir daha söyleme. Bunu geçen yıl denedim ve hiçbir faydası olmadı."

Öfkeli bir ses çıkardı. "Evet, ama geçen yıl hâlâ ilk görüşte aşkı arıyordun. *Şimdi* daha iyi biliyorsun, dediğin gibi."

İç çekti. "Senin için de ilk görüşte değildi, mi?"

"İlk görüşte bir şey oldu ama bunu tartışmayacağız." Canlandı.

"Ne?"

"Mandy ..." dedi uyarırcasına.

"Bana söylemek zorundasın!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sert bir şekilde, "Böyle bir şey yapmak zorunda değilim," dedi.

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Çekicilikten mi bahsediyorsun? Pheli'yi ilk gördüğünüz andan itibaren ondan etkilendiğinizden mi? Ama kim etkilenmez ki? O tüm İngiltere'deki en güzel kadındı ve hâlâ da öyle. Peki bu *gerçekten* iyi bir gösterge mi?"

Şimdi iç çekti. "Çoğundan daha iyi. En azından bu olmadan, çok memnun olmayacağın sıradan bir evliliğe sahip olursun. Sadece çekiciliği aşkla karıştırmayın. Aynı şey değildir."

Başını salladı ama düşünceleri çoktan akıp gitmeye başlamıştı. Son derece yakışıklı bulduğu iki adam vardı, bu yüzden ikisinden de etkileniyordu ve ikisine de aşık olamayacağına göre - bu mümkün değildi, değil mi? - cazibe ve aşkın aynı şey olmadığı konusunda kardeşiyle hemfikir olabilirdi. Ama ailesi bu adamlardan birini görmezden gelmesini istiyordu. Yapması gerektiğini biliyordu ama şimdiye kadar seçebileceği hiçbir seçenek yoktu ve bu koca avı işinde bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, düşünebileceği birden fazla seçenek olması onu heyecanlandırmıştı.

Ailesinin endişelerini aklında tutacaktı ama yine de Robert'la tekrar konuşacak ve ortalığı karıştıran şeyin rakiplerinin kıskançlığından daha fazlası olup olmadığını kendi başına öğrenecekti. Sadece onunla parkta özel bir yürüyüşe çıkmayacaktı. Bu hiç de iyi bir fikir değildi. Ama şu anda tek yapmak istediği, ailesinin gereksiz yere endişelenmesine neden olduğu için Devin Baldwin'e ağzının payını vermektir.

Yirmi Birinci Bölüm

AMANDA, yanında sadece hizmetçisiyle evden çıkmayı başardığına ŞAŞIRMIŞTI. Ama iki yeni binici kıyafetinden birini, teslim edildiği kutuda tutuyordu ve teyzesine göstererek, "Sanırım benimkiyle başkasınınkini karıştırmışlar çünkü bu uzun boylu birine uymuyor, bu yüzden nedenini öğrenmek için geri götüreceğim. Yeni bir malzeme gözüme çarpmazsa uzun süre kalmayacağım."

Julie dün öğleden sonra Raphael eve döndükten sonra kendi bilgeliğini çeteleye eklemişti bile. En azından teyzesinin dersi Rupert ve Raphael'inki kadar ürkütücü ya da uzun olmamıştı, muhtemelen Amanda artık Lord Robert'ı savunmamaya karar verdiği ve teyzesinin bu konuda söylediği her şeyi kabul ettiği için.

"Böyle zamanlarda her zamankinden daha ihtiyatlı olman gerekir," dedi teyzesi ona. "Adının bu aptal çocukla hiçbir şekilde ilişkilendirilmesine izin veremezsin. Onunla konuşamazsın, onunla aynı odada bile bulunmak istemezsin."

Amanda başını sallamakla yetinince Julie'nin söyleyecek fazla bir şeyi kalmadı. "Kardeşin sağ olsun, seni ikna edebileceğini biliyordum."

Yine de dördüncü ders dün akşam yemekten önce geldi. Belki gerçek bir ders değildi ama başka ders verilmesine gerek kalmamasını sağladı - babası şehre geri dönmüştü ve sezon boyunca burada kalacaktı.

Preston odaya girerken ona, "Buraya mazeret dinlemeye gelmedim," dedi. "Bahane üretmene gerek kalmayacağından emin olmak için geldim."

Amanda her ne sebeple olursa olsun babasının gelişinden hoşnut değildi. İlk sezonundan beri babasının kendisiyle birlikte şehre gelmesini ummuştu ama hiç çünkü zaten Londra'da yaşayan o kadar çok akrabaları vardı ki ona refakat etmesine gerek yoktu. Bu yüzden onu hiç ikna çalışmamıştı çünkü tüm aile onun Londra'da uzun süre kalmaktan hoşlanmadığını biliyordu.

Bu yüzden koltuktan fırlayıp ona sarılırken mutlu bir kahkaha attı. "Rafe çoktan kaşımı yardı."

"Kardeşler bir şey için iyidir, değil mi?" Preston alay etti.

En azından babası, sırf ona göz kulak olmak için Londra'da kalmaya zorlanmasına kızmamıştı. Ama artık her yerde ona eşlik etmek niyetindeydi. -Bond Caddesi hariç. O da sınırı çizdi.

En son annesiyle alışverişe gittiğinde, işi bitmeden onu neredeyse boğduğunu söyledi. Elbette şaka yapıyordu ama ekledi: "Bunu bir daha asla yaşamayacağıma yemin ettim ve yaşamayacağım. Ama bu yıl alışverişe doymadıysan adamımı seninle gönderirim."

Bu da Amanda'yı oldukça ikilemde bırakmıştı. Eğer ailesinden birine gerçekten nereye ve neden gittiğini söylerse, Julie'nin ailedeki erkeklerden birini yanına alması için ısrar edeceğinden şüphesi yoktu, çünkü onlar atlara aşinaydı ve kendisi değildi. Buna pek aldırmazdı ama ilk dersi için değil. Eğer bugün ata binmeyi başaramazsa, başka ders olmayacaktı, bu yüzden kimseye önceden deneyeceğini söylemenin bir anlamı yoktu, sadece daha sonra başarısızlığı kabul etmek zorunda kalacaktı. Ayrıca, bugün Devin Baldwin'i görür görmez ona ağzının payını verecekti ve bunun için biraz mahremiyet istiyordu.

Arlington Sokağı'ndaki ev zaten Julie, iki oğlu, yeni gelini ve Amanda ile dolu olduğu için babası bu uzun şehir gezisi sırasında kız kardeşiyle kalmayı tercih etmedi. Onun yerine Raphael'in evinde ve hatta Amanda'ya da aynı şeyi düşünmesini söylemişti, artık sezon bitene ya da nişanlanana kadar (hangisi önce gelirse) Londra'dan ayrılmayacaktı. Devin'in çiftliğine yapacağı bu ilk ziyaret için gizlice kaçmayı bitirdikten sonra muhtemelen evini değiştirecekti. Ve babası henüz adamını göndermemişti, bu yüzden bu sabah muhtemelen sadece hizmetçisiyle birkaç saatliğine dışarı çıkabileceği tek fırsattı.

Julie Amanda'nın anlattıklarına inanarak el salladı. Alice yola çıkmadan önce Amanda'nın odasında şikayet etmekten başka bir şey yapmadı ve arabaya bindikleri anda tekrar şikayet etmeye başladı çünkü nereye gittiklerini tam olarak biliyordu.

Alice, Amanda'nın hatırlayabildiğinden çok daha uzun yıllar Amanda'nın hizmetçiliğini yapmıştı. Orta yaşlarda, sade görünümlü bir kadın olan Alice, Amanda okula ilk gittiğinde işten çıkarılmamıştı; Amanda Norford Hall'a döndüğünde her zaman işine devam etmek için orada olurdu. Mükemmel bir hizmetçiydi, ancak uzun yıllar süren yakın ilişkileri nedeniyle, söyleyecek bir şeyi olduğunda asla dilini tutmamak gibi bazı özgürlüklere sahipti.

"Bu konuda yalan söylemek zorunda değildin," dedi Alice, arabanın pencerelerindeki perdeleri indirip Amanda'nın üzerine tam oturan binicilik kıyafetini giymesine yardım etmeye başlar başlamaz. "Yalan söylemek sadece daha fazla yalana yol açar ve yakında neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemeyeceksin. Hiçbir zaman iyi bir amaca hizmet etmez ve bunu yaptığın için kendini suçlu hissetmene neden olur."

Amanda içini çekti, bu suçluluk duygusunu kabul etmek istemediği kadar derinden hissediyordu. Bu sözlerin hiçbirisi doğru olmadığı halde teyzesine bunları zar zor söyleyebilmişti.

Ancak yalan söyleme nedeni hala daha güçlü bir motivasyon kaynağıydı ve bunu hizmetçisiyle paylaştı. "Ya bunu yapamazsam? Baldwin kulağa çok kolaymış gibi geliyor, ama aynı zamanda bunu denemem için bana meydan okudu, bu yüzden onun bile yapabileceğimi düşünmediğini hissediyorum."

"O zaman yapma," dedi Alice inatla. "Aileni kandırmaya değmez-"

"Duracak mısın? Eğer bugün tekrar ata binebilirim, bunu herkese anlatacağım ama bunu gerçekten başarana kadar kimsenin bilmesini istemiyorum. Ailemin ne kadar sempatik olduğunu biliyorsun. Bunu denediğimi ve işe yaramadığını öğrenirlerse beni boğarlar."

"Peki bu ilk ders için gizlice kaçtığını öğrenirlerse neyle boğacaklar?"

Amanda yüzünü buruşturdu. "Ondan hoşlanıyorum, Alice! Bir erkek hakkında bunu söyleyebilmek için bile ne kadar uzun süre beklediğimin farkında mısın?"

Alice'in nefesi kesildi. "At yetiştiricisi mi?"

Amanda gözlerini kırptırdı, sonra homurdandı. "Saçmalama, *ona* zar zor tahammül edebiliyorum. Lord Kendall'ı kastettiğimi çok iyi biliyorsun. Kalbine giden tek yolun bu olduğundan emin olmasaydım bunu yapmazdım."

"Bence *bu çok* saçma."

"Ben de öyle, ama bazı erkekler eş isteklerinde aptalca olabiliyor. Tekrar ata bindiğimde, muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşünmeyeceğim. Kim bilir, belki de ata binmeyi çok severim ve kendime ait bir bineğim olması gerekir. Daha geçen hafta bana şehirdeyken zamanımı geçirecek bir şeye ihtiyacım olduğunu söylememiş ? Eğer tekrar ata binebilirim, birkaç derse ihtiyacım olacak. Aldığım ilk derslere hiç dikkat etmedim çünkü o hafta büyük bir balık yakalamıştım ve tek düşünebildiğim Rafe ile tekrar balığa çıkmaktı."

"Ve muhtemelen bu yüzden o düşüşü yaşadın."

"Evet, muhtemelen öyle. O yüzden bu kadar yaygara koparmak yerine biraz cesaretlendirsen iyi olur Alice. Bugün *çok* önemli. Bugün yapacağım şey bana bir koca kazandıracak!"

Yirmi İkinci Bölüm

ÇÜNKÜ YETERİNCE İLERİYİ DÜŞÜNMEMİŞTİ -aldatma onun harcı değildi- Amanda, aile armasıyla süslü St. John arabasının Londra'dan ayrılırken ya da bugün hiçbir yarış yapılmayacakken yarış pistinin önünden geçerken görülmesini istemediğini çok geç fark etti. Bu yüzden önce Bond Caddesi'ne gitti. Ophelia'nın en sevdiği terzi dükkânına uğradı, ölçüleri zaten alınmıştı, sadece iki binicilik kıyafeti daha sipariş edecek kadar kaldı, sonra Alice'le birlikte Gehir dığına çıkmak için bir at arabası kiralamak üzere aceleyle caddeye indi. Terziyle uğraşmak Julie Teyze'ye yaptığı açıklamayı biraz daha doğru hale getirmişti. Bugün başarılı olursa daha fazla alışkanlığa ihtiyacı olacaktı. İşte, olumlu bir düşünce!

Alice şikâyetlerini mırıldanmaya devam etti, özellikle de Amanda'nın St John şoförüne birkaç saat izin almasını, çünkü alışverişini bitirmek için en az o kadar zamana ihtiyacı olduğunu söylemesinden sonra. Alice yine yalan söylediğini belirtti ama Amanda onu dinlemeyi bırakmıştı. Binicilik dersi için cesaretini toplaması gerekiyordu ve bu da konsantrasyon gerektiriyordu. Ama yeni soluk yeğil kadife binicilik kıyafeti içinde, sarı saçları gösteriğli bir Çapkanın altında düzgünce toplanmış, çekici görüldüğünü bilmesinin de yardımı olmuştu. Biraz daha sıcak tutması için ona uygun bir ceket giymişti ama muhtemelen bugün buna ihtiyacı yoktu çünkü hava sadece biraz soğuktu.

Devin'in at çiftliğine olan yolculuk uzun sürmedi ve yolun yarısında biraz heyecan hissetmeye başladı, ancak nedeninden emin değildi, oysa bugünün çabası karşısında korkudan başka bir şey hissetmeyi beklemiyordu. Alice'e söylediği o söz yüzünden olmalıydı. Bugün gerçekten de hayatında büyük bir dönüm noktası olabilirdi. Sadece küçük bir korkunun üstesinden gelmesi gerekiyordu. . . .

Çiftliğe vardıklarında, kiraladığı arabayı ortadaki ahırın önüne bıraktı, üç bina birbirinden çok uzak değildi ve Alice'i ısınması için araçta kalması konusunda uyardı. Aslında şoförün onları beklemekten sıkılıp onları yolda bırakarak gidebileceğinden endişe ediyordu ama arabası hâlâ dolu olduğu sürece bunu yapmayacaktı.

Bir işçi köşeden döndü, onu arabanın yanında dururken gördü ve ne iş yaptığını sordu, sonra da onu sağdaki ahıra doğru yönlendirdi. Devin yine atlarını mı tımar ediyordu? Onun daha düzgün giyinmiş olmasını umuyordu.

Bu sefer! Orada olduğu için bile şanslı olduğunu düşündü. Buraya her gün mü geldiğini yoksa haftada birkaç kez mi uğradığını sormak aklına gelmemişti. Bu sabah onca kurnazlık yaptıktan sonra bunun boşuna bir çaba olduğunu anlamak çok can sıkıcı olurdu.

Ziyaret ettiği diğer ahırın içindeki sıcaklığı hatırladı. Kapıyı arkasından kapatırken bunun da çok sıcak olduğunu fark etti. Sadece birkaç dakikalığına iyi hissetmişti. Evet, Devin atlarını kesinlikle şımartıyordu. Atların, en azından kar yağana kadar, Devin'in çok sayıdaki tarlasından birinde oldukça rahat edeceklerinden emindi.

Bu kez hemen Devin'i gördü, koridora atılmış bir yığından saman topluyordu. Yine ceketini yoktu ama en azından gömleğini henüz atmamıştı. Yine de kollarını sıvamış, kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Koyu gri pantolonunun içine soktuğu bol beyaz gömleğinin düğmeleri göğsünün yarısına kadar, olması gerekenden çok daha fazla açıktı. O kadar yakışıklı bir adamdı ki, onu çekici bulmamak imkânsızdı. Bu yüzden mi onu gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başlamıştı? Yoksa sadece savaşa mı hazırlanıyordu? Adam ona meydan okuyordu, hem de diğer tüm erkeklerden daha fazla.

Onun yaklaştığını görünce dirgeni bir kenara bıraktı ve gömleğinin düğmelerini boynuna kadar iliklemeye başladı. Gözleri adamın vücudunda gezinirken, daha önce giydiği çamurlu iş çizmeleri yerine bugün süslü binici çizmeleri giydiğini fark etti.

Adamın Londra'daki akrabalarının yanında kaldığını duymuştu, bu yüzden buraya sadece çiftliğine bakmak için geldiğini düşünmüştü ama belki de gerçekten arazideki o köhne evde yaşıyordu. Ya öyle ya da burada fazladan kıyafet bulunduruyor olmalı. Londra'da geçen gün giydiği iş botlarıyla ata bindiğini düşünemiyordu.

Ona ulaştığında adımlarını yavaşlattı. Korkuluğun üzerine örtülmüş olan ceketini giyyordu. Cekete uzanmak için ona bir adım daha yaklaşmıştı. şimdi gördü ki, yüzünü gölgeleyen sadece hafif fener ışığı değildi; yanaklarında kirli sakal vardı. Gerçekten Londra'da olmadığı sürece bir beyefendi kılığına girmemeliydi.

Ama burada, çalışanlarının yanında çalışırken, inanılmaz derecede iyi uyum sağlamıştı. Adamlarını rahatlatmak için bunu kasıtlı olarak mı yapıyordu? Bazı hizmetkârlar işverenlerinin huzurunda aşırı sert davranma eğilimindeydi. Yine de Devin, yanında bu işi onun için yapacak fazlasıyla adam varken, neden bu işe girişmişti ki? Sadece atlarla çalışmaktan mı hoşlanıyordu?

kendisi mi? Ve neden onunla ilgili tüm bu sorular geliyordu?

Sonunda ona ne kadar kızgın olduğunu ve bunun nedenini hatırlayarak, "Seninle bir derdim var," dedi.

"Hiç kalmamış olması bile mucize, son zamanlarda benden çok kişi koparıldı.

Neden diğerlerini rahat bırakmıyorsunuz ve işimize bakalım."

Sanki tek kelime etmemiş gibi, "Kuzenimin önünde Lord Robert hakkında söylediğin o son söz yüzünden kaç derste oturmak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin. Bu-"

"Güzel."

Gözlerini kırptırdı. "İyi mi?!"

"Ve artık o çocuğu tartışmıyoruz. Yoksa eş yerine anne mi olmak istiyorsun?"

Nefes nefese kaldı. Aradaki birkaç yıllık yaş farkı çok önemsizdi. Neden bu noktayı vurgulasın ki? Ama ona bunu söylemek için ağzını açtığı anda yine nefesi kesildi. Adam aralarındaki mesafeyi kapatmış ve onun üzerinde yükseliyordu. Adamın gerçekten ona dokunacağını ya da onu sarsacağını düşündü, o kadar sinirli görünüyordu ki.

"Bu konuda senden bir kelime daha duymak istemiyorum," dedi soğuk bir sesle. "Brigston herhangi bir nedenle boyun eğer ve mihraba kadar sana kur yaparsa, bundan sonra uyuyacağı tek şey senin yatağın olmayacak. Karısı olsun ya da olmasın, tek bir kadınla yuva kurmaya hiç niyeti yok."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, onun masum kulaklar için uygun olmayan şeyler söylemesine neden olan şeyin ortam ve iş kıyafetleri olup olmadığını merak etti. Sosyal ortamlarda bile onun açık sözlülüğüne zaten aşinaydı ama adam bunun çok ötesine geçmişti. İnce bir işçilikle dikilmiş ceketini giymeden önce, bu çiftliğin sahibi gibi değil, bir seyis gibi, toprak gibi, fazla erkeksi görünüyordu. Bu ona, kısa bir süreliğine de olsa, kadının bir hanımefendi olduğunu ve onun yanında sözlerine dikkat etmesi gerektiğini unutturmuş muydu?

Sonra, sanki az önce ona hırlamamış gibi, normal bir tonda ekledi, "Ama Lord Kendall'ın senin için daha iyi bir seçim olduğunu anlayacak kadar zekisin, yoksa bugün burada olmazdın. Doğru mu?"

Robert konusunda haklı olduğunu kabul etmiyordu. Ancak, onu susturmak için gözünü korkuttuktan sonra bu konuyu *onunla* tartışmayı kesinlikle bırakmıştı. Tartışmayı kazanmak için cüssesini kullanan ne küstah bir hayvandı!

O da sertçe de olsa başını salladı. Ama sırf onun tavsiyesine uymadığını bilsin diye ekledi: "Ayrıca, kardeşim bana çoktan güvence verdi."

ona bir daha bakarsam Lord Robert'ı öldürecek."

Devin geri adım attı, sonra gerçekten güldü. "Kardeşinden hoşlandığımı biliyordum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

"LORD Kendall'ın bugün burada olacağını umuyordum," dedi Amanda, Devin onu ahırdan çıkarıp kendisi için ayarladığı atı tuttuğu ortadaki ahıra götürürken.

"Olmadığına şükret. Sana biraz zaman kazandırdım." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu hafta çay içmek için baldızınıza uğramasını ve onu parkta gezintiye hazır olmadığınızı ve nedenini söylemeye zorlamasını ister miydiniz? Hayır, ben öyle düşünmedim. Bu yüzden ona Fransa'da duyduğum olağanüstü bir Thoroughbred aygırı hakkında bilgi verdim ve onu satın almak için yola çıktı. Bu sana ustalaşman için bir ya da iki hafta verir."

"At hakkında söyledikleri doğru muydu?"

"Evet, onu kendim almayı düşünüyordum."

Onun adına bir iyilik daha mı? En azından bunun için ona teşekkür edebilirdi ve etti de.

Ahırdaki diğer atlara kıyasla daha gösterişli olan doru bir kırsağı göstermek için ahır açtı. Hatta atı eyerlemeye başladı ve ona, "Bu eyeri bir komşumdan ödünç almak zorunda kaldım. Çiftliğime gelip de burada ata binmek isteyen ilk kadın sizsiniz."

Gördüğü her şeyi içine almak için bir elini salladı. "Ailenin Lancashire'da zaten bir çiftliği varken neden tüm bunları satın aldın?"

"Hepsini satın almadım. Sadece ev ve bir ahır ile çitlerle çevrili otlaklar vardı. Evin durumu içler acısıydı, bu yüzden bu kadar düşük bir fiyata satılıyordu. Gerisini ben ekledim."

Aslında sorusuna cevap vermedi ama aklına başka bir soru geldi. "Evi onarmak istemedin mi?"

"Ne için? yaşamayı düşünmüyorum."

"Ama neden iki çiftlik?"

Ona bakmamasına rağmen, cevap verirken yüzündeki sırtışı fark etmekten kendini alamadı: "Baldwin'ler Lancashire'da nesiller boyunca at çiftliklerini işletmiş, mükemmel binek ve araba atları üretmişlerdir. Atalarımın çoğu atların idaresini ve yetiştirme kararlarını eğitmenlere bırakmış."

"Ama sen değil?"

"Hayır. Donald amcam da sevmezdi. Onun gibi ben de atlarla çalışmayı seviyorum. Ama beni büyüten teyzem ve eniştem, Londra'ya emekli olabilmek için iftliği bana devretmek üzere okulu bitirmemi bekliyorlardı. Operasyonu sorunsuz bir şekilde yürütmem sadece birkaç yılını aldı, artık zamanımın çoğunu almıyordu. Ve sonunda beni zlemeye başladılar. Aslında bu iftliği kurmak onların fikriydi. Amcam iftliğin önceki sahibini tanıyordu ve çiftlik çok ucuza alınabilirdi, ayrıca Londra'ya da yakın olduğu için tekrar onlarla birlikte yaşayabilirdim. Ama ben de sizin gibi aynı tür atları üreten iki çiftliğe gerek görmüyordum. Sonra amcam yakınlardaki yarış pistinden bahsetti. Bu benim yaşımdaki ge bir adam için sihirli bir sözcük gibiydi ve meseleyi anında çözdü."

Eyeri bağlamak için eğildiğinde bacağındaki kasların nasıl hareket ettiğini izliyordu ve bunu yaparken pantolonunun bacaklarını bu kadar germemesini diledi, ama onun sözleri gözlerini tekrar yüzüne çevirdi. "Ah, demek nedeni buymuş." Güldü. "İki iftlik tamamen farklı."

Başını salladı. "Donald iyi binekler yetiştirir, yarışçılar değil. Benim amacım Londra'nın gördüğü en iyi yarışıları yetiştirmek ve onları yarıştırmak."

Aslında onunla konuşmak kolaydı - ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmadığı zamanlarda. Ama bu konuyu gerçekten de heyecan verici bulmuştu. "Başardın mı?"

Kısrağı ahırdan dışarı çıkardı. "Henüz değil, en azından birincilik için değil, ama sonra bunun zaman alacağını biliyordum çünkü tamamen farklı bir yetiştirme programıyla uğraşacaktım. Hatta altı ayımı sadece tüm hayvanları test etmeye ayırdım, bu yüzden arkadaki pisti inşa ettim."

"Hız için mi?"

"Sadece hız değil, dayanıklılık da. İy bir yarışçı hızını finiğ kadar korumalı, sadece başlangıçta iyi bir patlama yapmamalı. Kısrakların hepsinde gerekenler var, sadece onları tamamlayacak kendini kanıtlamış mükemmel şampiyonu henüz bulamadım - aslında buldum ama lanet sahibi fiyatını sürekli yükseltiyor."

"şampiyon bir aygır mı? Pistlerde bunlardan çok fazla göremezsiniz." Kısraklar da yarıştığında olmazdı ama bu, sözünü edemeyeceği hassas bir konuydu. Ama yarışan ve her seferinde kazanan en az bir aygır biliyordu. Hatta sahibi, teyzesinin eski bir arkadaşı olduğu için bir gün yarış pistinde Julie'nin arabasında ona ve Julie'ye katılmıştı.

Devin kıkırdayarak ona hak verdi. "Birini kontrol etmek için çok iyi bir binici gerekir ama yarışçı iğdiş edilmişse onu istemezdim."

Ona elini uzattı. Atın üzerine çıkmasına yardım etmek istediğini anlaması bir anını aldı. Geriye doğru bir adım attı. Orada duran küçük bir kısrak değildi. O hazır değildi! Yan eyere nasıl oturacağını bile hatırlıyor muydu?

Bekledi ama kız hâlâ elini tutmayınca, atı ahırın arkasına götürdü ve uzun çift kapılardan birini açarak, "Piste kadar ata bineceğimizi sanıyordum ama onun yerine yürüyebiliriz," dedi.

Tekrar nefes alabilirdi. Bir erteleme. Ama bu da ne? Hâlâ bir ata binemiyorsa, bu asla işe yaramayacaktı! Derin nefesler alarak hızla onu takip etti. Bunu yapabiliirdi, bunu yapmak zorundaydı, bunu *herkes* yapardı, dedi kendi kendine.

Ahırın arka tarafında birkaç eyerli binek daha bağlıydı ve o da onlardan birini kapmıştı. Küçük yarış pistine doğru ilerlerken ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu.

Devin, Amanda'nın bineceği at hakkında, "Çok nazik ve iyi huyludur, Sarah'cığım," diyordu. "Eğer düşersen, bunun onun hatası olacağından şüpheliyim."

Amanda, adamın bunu söylerkenki ses tonundaki eğlenceyi duyunca içinden homurdandı. Onu rahatlatmaya çalışıyordu ama bunu neyin yapabileceğine dair fikri hoşuna gitmemişti.

"*Senin* Sarah mı?"

"Annesi ben çocukken ilk atımdı, bu yüzden ona çok düşkünüm. İkisi de çocuklar ya da senin gibi yeni başlayanlar için uygun bineklerin iyi üreticileriydi. Binicilik derslerinden herhangi birini hatırlıyor musun?"

Bunu sorarken ona tekrar baktı. Minnettar olması gerektiğini bildiği halde, bir çocuğun bile binebileceği bir atın kendisine verilmesine hâlâ içerliyordu. Bugün söylediği her şeye alınacağı için çok mu gergindi?

"O dersleri alırken balık tutmaya gitmeyi düşünmekle çok meşguldüm," diye mırıldandı. "Yani, hayır, onlara pek dikkat etmedim."

Aslında birkaç adım geri atarak onunla yüzleşmek için döndü. "Balık mı tutuyorsun? *Sen mi?*"

Çenesini kaldırdı. "Neden ben değil?"

Sırıttı. "Seni kancalara solucan takarken hayal edemiyorum. Demek balık tutmayı seviyorsun, öyle mi?"

Biraz zaman aldı ama o da sırıttı. "Evet, Rafe bana öğretti. Eskiden onunla ya da arkadaşım Becky ile balık tutardık.

çocuklar."

"Hâlâ mı?"

Gülümsedi. "Garip. Çocukken yem aramaktan hiç çekinmezdim. Rafe ve ben gecenin bir yarısı kalkıp solucan bulmak için dışarı çıkıp kayaları devirirdik. Ama şimdi ..." Nazikçe ürperdi. "Hayır, uzun zamandır balığa çıkmadım."

"Ama solucanları yakalamak zorunda olmasaydın yine de balık tutmak ister miydin?" "Tabii ki isterdim, çok eğlenceliydi."

"Demek bilmediğin bir ilgi alanın daha var. Eminim Kendall senin için olta atmaktan çekinmez."

Arkasını dönmüş, yüzü öne bakıyordu. "Ben de öyle" diye eklediğini duyduğunu sandı ama muhtemelen yanılıyordu, çünkü ona bir atı nasıl kontrol edeceği, farklı durumlarda ne yapması gerektiği hakkında bazı ipuçları vermeye başladı ve dinlediğinden emin olmak için birkaç dakikada bir ona baktı.

Sonunda itiraf etti, "Hiç kimseye ata binmeyi öğretmeye çalışmadım, ama her şey düşünüldüğünde gerçekten çok fazla bir şey yok. Bir kez denediğinizde muhtemelen her şey size geri dönecektir."

İki atı çitlerle çevrili içinden geçirerek ortadaki çimenlik alana götürdü. Pist, son yağmurdan dolayı biraz çamurlu olsa da, düzgün yüzeyli, sert dolgulu topraktı. Gerçekten de minyatür bir yarış pistiydi. Devin yine ona elini uzatıyordu. Ona baktı. Ve baktı. Bu önemli bir andı. Bunu yapması için ona meydan okumuştı. Elini tutması için onu teşvik eden öfkesi neredeydi? Herhangi bir öfke hissedemiyordu çünkü korku onu olduğu yere mihliyordu. Hareket edemiyordu!

Yirmi Dördüncü Bölüm

"ŞİMDİ GÖZLERİNİ AÇABİLİRSİN."

Hayır, yapamazdı, onu lanet ata bindirmişti! Nazik kısrağa değil, yanında getirdiği diğer ata, normal eyerli olana ve o pistte at sürerken kucağında yanlamasına oturuyordu.

"Ben seni tutarken düşemezsin."

Bu sözler Amanda'nın paniğini delip geçti. Adamın güçlü kollarının onu sımsıkı sardığını, güvenle kucakladığını hissedebiliyordu. Bu, tahmin edebileceğinden çok daha fazla güven vericiydi. Ama böylesine yetenekli kollara sarılmış olmasına rağmen, korku hala onu bırakmıyordu, tamamen değil. Ama en azından eskisi kadar bunaltıcı değildi.

"Konuş benimle," dedi Devin usulca. "Söyle bana, bunu sana ne yaptı? Bu gerçekten yardımcı olabilir."

Başka bir şey söylemedi, sadece yarış pistinin etrafında dönmeye devam etti. Bir süre sonra kendini o kadar rahat hissetti ki neredeyse ona sokulacaktı! Ama ona verdiği bu güven duygusu yanılttı. Ata binmeyi o değil, adam yapıyordu. Eğer eyerde yalnız olsaydı, tamamen korunduğu hissine kapılmak yerine yine de dehşete düşerdi. Korunmuş mu? Evet, ona öyle hissettiriyordu.

Gözlerini açtı ve ona baktı. Adam ona bakıyordu, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı ve hâlâ bir şey söylemesini bekliyordu.

Başka tarafa baktı. "Düşerken bacağımı kırdığım için acı çekmiyordum. Çok kötüydü, tek hatırladığım bu. Kemikler yerine oturtulurken bile acı çekmedim, ki bu çok daha kötüydü. Çılgılık attığımı hatırlıyorum ama doktorun işi bitmeden bayılmışım."

"Kaç ?" "Sekiz."

"Şimdiye kadar belirsiz bir anı olarak kalmalıydı. Neden değil?"

"Doktor bir daha asla düzgün yürüyemeyeceğimi söyledi. Dört ay boyunca o bacağımın üzerinde durmama izin vermediler. Dört ay boyunca her gece uyuyana kadar ağladım."

"Ama topallamıyorsun. Bir doktor neden bir çocuğa bunu söyler ki?"

"O yapmadı. Beklediklerinden daha erken uyandım ve doktorun babama bu olasılığı anlattığını duydum. Kimse bana bunu söylemedi ama ben biliyordum ve aylarca büyük bir korkuyla yaşadım!"

"Bu doğal olmayan korkuyu biriktirmene izin vermek yerine, iyileşir iyileşmez seni tekrar ata bindirmeleri gerekirdi."

Ses tonundaki öfke onun adına mıydı? Ama anlamamıştı. O yıl kimse onu bir şey yapmaya zorlamayacaktı. En derin yası tutan bir ev olmuşlardı.

Küçük bir sesle, "O yıl annemi kaybettim. Hepimiz hala yas tutuyorduk."

"Özür dilerim."

Bunu söylerken kollarının ona sarıldığını hissetti. Yanağı kısa bir süreliğine başına dokundu mu? Bu sempati onu şaşırtmıştı. Birinden böyle bir tepki beklemezdi -o anda onu bir kaba olarak düşünmeyi başaramadı.

"Ama yine de babamın ata binmem konusunda ısrar edeceğini sanmıyorum," dedi. "Ata binmek yapmak *zorunda olduğum* bir şey değildi. Bunca yıldır antrenör kullanarak gayet iyi idare ettim - ta ki şimdiye kadar."

Devin, atı durdurup Amanda'yı dikkatlice yere indirmeden önce pistin ortasındaki çimlere kadar sürdü ve sonra attan indi. "Attan düşmek nadir görülen bir olaydır Amanda. Ve çoğu düşme kırık kemiklerle sonuçlanmaz. Gerçekten de öyle. Ama ata binmek de şu anda yapman *gereken* bir şey değil."

"Evet, öyle." Çenesi aniden yukarı kalktı. İnatçılığı devreye giriyordu. Az önce bir atın üzerindeydi ve bayılmamıştı. Bunun hakkında konuşmak gerçekten de yardımcı olmuş olmalıydı. Ve bu cesur düşüncüyü *aklından* geçirirken, kısırağın üzerine çıkmasına yardım etmesi için elini uzattı.

Devin bir süre kızın eline baktı, sonra birkaç saniye daha onunla göz göze geldi. Ama sonunda elini tuttu ve önüne çekti. Yüzünü görmek için kaldırması gerekirdi, o kadar yakındı ki, ama gözlerini kaçırdı. Adamın ellerinin belini kavradığını hissettiğinde hafifçe soludu, neredeyse belini çevreliyordu, parmakları çok uzundu. Adam onu bir an için öylece tuttu. Nedenini merak ederek başını kaldırdı ama adamın kehribar rengi gözlerinde nefesini kesen bir şeyle karşılaştı. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve bu korkudan değildi!

"Sağ dizini hemen eyerin boynuzuna geçir," dedi onu kaldırıp eyere yerleştirirken. "Bu seni yerine sabitleyecektir."

Sonra sol ayağı için üzeniği ayarladı ve hatta botunun sıkıca içine girdiğinden emin oldu. Ama bunları sadece onun yaptığını hissetti, çünkü eyerde tek başına otururken, eyer boynuzunu can havliyle kavrarken, gözleri sıkıca kapalıydı.

Adam fark etmiş olmalı çünkü kız onun "Goswick'i bu kadar çok mu istiyorsun?" dediğini duydu.

"Bunu sana göstermek için yapıyorum. . . Korkak değilim." "Tanrı seni seviyor Mandy, öyle olmadığını biliyordum." Kıkırdadı. "Sen de korkak olmak için öfkeli olmak gerekir."

Gözleri birden açıldı ve adamın ona sırttığını gördü. O da sırtarak karşılık vermek istedi. Tanrım, adam gerçekten de onu rahatlatmıştı. Aşağı baktığında, yerin o kadar da uzakta olmadığını gördü, çocukluğundan hatırladığına hiç benzemiyordu! Ve adam hâlâ onun yanındaydı. İstmeden attan düşse bile onu yakalayabilecek kadar yakındaydı.

Kendine olan güveni aniden yükselince kalçalarını öne bakacak şekilde konumlandırdı; ne de olsa eski derslerinden bu kadarını hatırlıyordu. Kısarak hiç hareket etmeyerek işbirliği yaptı.

"Sana biraz ben önderlik edeceğim." Devin kısrağın dizginlerini topladı.

Amanda başını salladı ve onu pistin etrafında tam bir tur attırırken ona şu talimatı verdi: "Onu durdurmak için dizginleri geri çektiğinde bunu yavaşça yap. O ürkek değil. Aniden geri çekersen sana karşı koymayacaktır ama bunu yapmana nadiren gerek vardır. Ve unutmayın, yan eyer kullanıyorsunuz, bu yüzden ağırlığınızı tek üzeniğe vermeye çalışmayın. Sadece yavaş ve kolay tutun. Sarah'ya karışık sinyaller de vermek istemezsiniz. Kontrolün sizde olduğunu bilmeli. Eğer gerginseniz, bunu hissedebilir, bu yüzden rahatlamayı ve sürüşün tadını çıkarmayı unutmayın."

Ama onunla birlikte ikinci kez pisti turlamaya başladığında, kendini şımartılmış bir çocuk gibi hissetmeye başladı. Midillisiyle çok mutlu olan Amelia'yı hatırladı. Altı yaşındaydı ve hiç kimse *onu* bir pistte gezdirmemişti. Kısrağın üzerinde güzelce dengelenmişti, rahat bir tüneği vardı ve atın kaçmayacak kadar nazik olduğu konusunda güvence almıştı. Dersin bir sonraki bölümüne geçmeye hazırды: hayvanı kendi başına kontrol etmek.

"Bir de ben deneyeyim."

Durdu ve at da onunla birlikte durdu. Dizginleri ona devretmeden önce, "Gözlerini açık tutacağına söz veriyor musun?" diye takıldı.

Güldü. "Düşersen beni yakalayacağına söz verdiğin sürece."

"Bu size ekstra ücrete mal olacak."

Dizginleri salladığında şakalaşma onu gülümsetti ama hiçbir şey olmadı. Daha agresif bir fiske denedi ve hatta kısrağı harekete geçirebilirmiş gibi eyerde öne ve arkaya doğru kaydı. Birdenbire oldu, biraz fazla, kanlı bir tırıs! Nefesi kesildi, kalbi aniden kulaklarında çarpmaya başladı, panik yükseldi, her sıçrayışta kıcı eyere çarparken atın üzerinde kalmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve kısrağın yürüyüşünü daha yavaş ve yumuşak bir hale nasıl getireceğini bir türlü bulamıyordu.

Yerine oturmakla o kadar meşguldü ki pistin yarısını geçtiğini ve neredeyse diğer ucundaki yarım daireye vardığını bile fark etmedi. Devin'i nereden bıraktığını görmek için arkasına bakması gerekti. Gerçekten de onun peşinden koşuyordu. Tanrı'ya şükür! Hayvanı biraz yavaşlatabilirse, ona yetişebilir ve atı durdurabilirdi!

Adamın söylediği gibi dizginleri yavaşça geri çekmeyi denedi ama çok fazla geriye yaslanmak zorunda kaldı ve o kadar panik içindeydi ki dizginleri önce kendine yaklaştırmak aklına gelmedi. Bunun yerine dizginleri sıkmak için üzengide ayağa kalkmaya çalıştı. Çok geç, bunu yapmaması gerektiğini unutmuştu!

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Eyer, içinde kendisi varken kısrağın sırtından sola doğru kaymaya başladı! Yer gittikçe yaklaşıyordu, eyer artık tamamen eğriydi ve kendini düzeltmeye çalıştıkça eyeri daha da yana itti.

Yine oluyordu! Tarih tekerrür ediyordu. . . .

Yirmi Beşinci Bölüm

ÇIĞLIĞI hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Çarpmanın etkisiyle bir an için nefesini kaybettiğinde yere çarpması çığlığını aniden kesmişti. Amanda hareket etmeye korkuyordu. Acıyı hissediyordu, aynı acıyı, daha önce olduğu gibi aynı yerde. Gözleri yaşarırken, tarih gerçekten de tekerrür ediyor, diye düşündü.

Devin ona zamanında yetişememişti ama yanında dizlerinin üzerinde patinaj yaparak durduğunda yüzündeki tozu karıştırdı. Devin'in ona dokunup acısını daha da kötüleştireceğinden korkuyordu. Yıllar önce taşınırken çektiği acıyı hatırlıyordu. Onu eve taşımışlardı ve o kadar acı vermişti ki bayılmıştı, bu bir lütuftu - ta ki uyanana kadar.

"Yaralandın mı?" Devin telaşla sordu. "Neresi olduğunu söyle." Ama onun gözyaşlarını gördü ve küfretti.

Küfür edecek gibi hissetmeseydi, onun sözlerini duyunca muhtemelen yüzü kızarırdı. Hâlâ kırıdayamayacak, hatta eğilip ona bakamayacak kadar korkuyordu. Ve gözyaşları bu yüzden durmuyordu. Hareket etmesi gerektiğini biliyordu ama bunun nasıl bir his olacağının korkusu onu felç ediyordu.

"Neren ağlıyor?" diye tekrarlardı, bu kez daha ısrarlı bir şekilde.

"Sol bacağım."

"Başka bir yer var mı?"

"Bilmiyorum. korkuyorum." "Oturmana yardım edeyim de-"

"Hayır!" diye bağırdı. "Dokunma bana!"

Histerik not muhtemelen ona "Biraz aşırı tepki verdiğini düşünmüyor musun? Bir şeyin kırılıp kırılmadığını bile bilmiyoruz. Yoksa bu sadece daha önce olanlar yüzünden mi? O eski kazada bana anlattığından daha fazlası var mıydı? Yoksa kadın olduğun için mi bu konuda bu kadar özensiz davranıyorsun?"

"Sakın-!"

"Bu daha iyi. Öfke bazen işe yarar."

Bunu kasten mi yapmıştı? İşe yaradığını fark etti, dehşete düşmüş panik gitmişti. Acının da onunla birlikte gitmesini diledi ama onun bile azaldığını fark etti. Elbette henüz bir zerre bile kıpırdamamıştı. Kıpırdadığı anda acının onu tekrar bastıracağından emindi.

"Soğuktan kurtulmaya hazır mısın?"

"Hayır." Hâlâ aşırı tepki verdiğini düşünmesi ihtimaline karşı, "Hiç de üşümüyorum," diye ekledi.

Bu tam olarak doğru değildi. İçinde hareket ettiği sürece genellikle böyle sert havalara aldırılmazdı. Ama kıpırdamadan yatarken, sonbahar sonu havasının ısırlığını yanaklarında ve ellerinde hissedebiliyordu. Yakında titremeye . Bu canını yakabilirdi!

", birkaç dakika vereceğiz ama en azından yüzünü çamurdan ."

Aslında yere, onun yanına uzandı, böylece kolunu başının altından geçirebildi, vücudunun başka bir yerini hareket ettirmeden yanağını kolunun ön kısmına yaslamasına yetecek kadar. Bu onun için oldukça cesurcaydı. Boynunu oynatmak da canını acıtmamıştı. Aşırı tepki mi veriyordu?

Amanda şimdi onun yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Sesi endişeli gelmiyordu ama öyle görünüyordu ve bu onun korkusunu daha da artırıyordu.

Ama yatıştırıcı bir şekilde, "Eğer bir kırılma varsa, kırılmanın nerede olduğunu bulmalıyız. Acıyan yeri gösterirsen-"

"Hayır. Bilmek istemiyorum, bilmekten korkuyorum. Anlamıyorsun. Bu benim ilk binicilik kazama çok benziyor."

"Emin misiniz? Daha önce bayıldığınızı söylemişsiniz. Burada hiç bayılmadın."

Bu doğrudu. Bu ağrı da o kadar kötü değildi ve sol bacağına hareket ettirmediği sürece acıımıyordu. Korktuğu gibi bacağına tekrar kırdıysa, sadece uyuşuyor olabilir miydi?

"Sana bunu nasıl yapacağımızı anlatayım," diye aynı yatıştırıcı ses tonuyla devam etti. "Seni kucağıma alacağım ve ahıra geri götüreceğim. Çok nazik olacağım ve sen de dişlerini sıkıp kulağıma bağırmamayı başaracaksın. Ne kadar cesur olduğunu biliyoruz Mandy. Bunun üstesinden gelebilirsin. Hazır mısın?"

"Hayır," diye inledi.

"Şimdi hazır mısın?" diye tekrar sormadan önce birkaç dakika bekledi.

Biraz üşümeye başlamıştı. Başını salladı ve adamın önerdiği gibi gözlerini kapatıp dişlerini sıkı, muhtemelen bayılmasına neden olacak o acı sarsıntısını bekledi. Gerilimi uzatmadı. Kaldırdı

onu hızla yerden kaldırdı. Acı çok kötüydü. Bacağından yukarı doğru uçu ve doğrudan kafasına gidiyor gibiydi, ama bu hızlı pozisyon değişikliğinden kaynaklanıyor olabilirdi. Bayılmadı ama acı kısa süreliğine dayanılmazdı. Çılgılık atma isteğini . Ama Devin o kadar sabit bir yürüyüşle yürüyordu ki onun hareket ettiğini bile hissetmedi ve acı bir kez daha azaldı. Yoksa Devin'in kollarına sarıldığının o kadar farkındaydı ki ondan başka bir şey hissetmiyor muydu?

Onun sıcaklığıyla çevrelendiğini hissetti. Hatta onu sabit tutmaya yardımcı olmak için çenesini başının üstüne koydu ve muhtemelen küçük şapkasını ezdi. Soğuk kesinlikle gitmişti! Sonra ahırın sıcaklığı üzerine çöktü. Adamın atların peşinden bir işçi gönderdiğini duydu ama birkaç dakika sonra adam ahırın kapısını açık tutarak arka taraftaki küçük ofise girdi. Amanda eski bir masa, birkaç tahta sandalye ve onu nazıkçe yatırdığı dar bir karyola gördü. Bacağı karyolaya değdiğinde sadece hafifçe inledi.

Doğruldu ve ona baktı. Hafifçe gülümsedi ve bir parmağını yanağında gezdirdikten sonra ona gösterdi. "Toz ve gözyaşı, iyi bir karışım değil. Biraz su getireyim. Hiçbir yere gitme."

Şaka mı yapıyordu? Kırık bir bacakla nereye gidiyordu ki? Ama o odadan çıkar çıkmaz bir dirseğinin üzerine yaslandı ve binici eteği ile botlarının örttüğü bacaklarına baktı. Devin bir kova suyla içeri girdiğinde, hasarı görebilmek için eteğini kaldıracak cesareti topluyordu. Bir an daha geçseydi yüzü kızaracaktı.

Kovayı karyolanın yanına, yere koydu. "Tüm bu eşyalar için bir dolap almalıyım ama burada daha fazla mobilya için yeterli yer yok."

Birdenbire karyolanın üstündeki duvarda bulunan rafa ulaşmak için onun üzerine eğildi. Adamın vücudunun uzunluğu görüş açısına girdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı ama adam sadece raftan küçük bir havlu alıyordu. Sonra onun yanına oturdu. Bunu yapmak için neredeyse hiç yeri yoktu, ama yine de ona yer açmak için bile vücudunun alt kısmının herhangi bir parçasını hareket ettirmekten korkuyordu.

Önce küçük şapkasını çözdü ve masasının üzerine attı, sonra havlunun bir kenarını suya batırdı ve onunla yanaklarını kurulamaya başladı. Ona yine çocuk gibi mi davranıyordu? "Bunu yapabilirim."

"Sakin ol." Yüzünü yıkamaya devam etti. "Bir şeyleri kaçıracaksın ve sonra aynaya baktığında kendine kızacaksın."

Ona homurdanmamayı başardı. Adam yardımcı oluyordu. Onun bu kadar yardımcı olmamasını tercih etse bile, şikâyet etmemeliydi. Ama adam

Uzun süre yüzünü sildi ve o kadar dikkatli davrandı ki sanki yüzünü yıkamak yerine okşuyormuş gibi hissetti. Ne olduğunu bilmiyordu ama adamın tüm dikkatinin kendisini bir şekilde rahatsız ettiğini hissetmeye başlamıştı.

Aklını adamın yaptıklarından uzaklaştırmak için, "Ne eşyası?" diye sordu. Adamın gözleri onunkilerle buluştu ama kafası karışmış görünüyordu. "Ne?"

O kadar dalgındı ki az önce ne dediğini hatırlamıyor muydu? "Dedin ki-"

"Oh, sadece atlar için sakladığımız şeyler-ilaçlar, tentürler, ve benzeri şeyler. Bazen içeri girdiğimde bir şişenin raftan karyolaya düştüğünü görüyorum çünkü lanet olası raf o kadar eski ki eğilmiş."

Onu güldürmeye mi çalışıyordu? "Basit bir çivinin bunu düzeltebileceğinin farkında mısın?"

"Marangoza benziyor muyum?"

Hayır, diye düşündü Amanda, bir yatakta bana bu kadar yakın oturmak için fazla yakışıklı ve erkeksi bir adama benziyorsun!

Yirmi Altıncı Bölüm

"İŞTE," DEDI DEVİN KESİN BİR İFADEYLE. "Her şey temizlendi ve korktuğun şey için hazırsın. Bacağına bir bakmam gerekecek Amanda."

"Hayır, böyle bir şey yapmanıza gerek yok," dedi telaşla. "Eğer bir doktor getirebilerseniz, çok minnettar olurum."

Ayağa kalkarken kaşlarını kaldırdı. "Henüz bir doktora ihtiyacımız olup olmadığını bilmiyorken mi? Bildiğim kadarıyla yakınlarda hiç doktor yok. Elbette Londra'ya bir adam gönderip bir tane getirmeceğim ama önce bunu yapmak için bir neden olup olmadığına bakalım. Hangi bacağın, sol mu? Aslında, sadece otur ve nerenin acıdığını göster. Bana elini ver, sana yardım edeyim. Çok yavaş olursak, uzun süre acımaz."

Ona inanmıştı. Daha önce ağrıyı alevlendirmeden eğilmişti. Kalçasından aşağısını hareket ettirmediği sürece . . .

Otururken, bacaklarını önündeki karyolaya uzatarak, parmağını doğrudan sol baldırında ağrıyan bölgenin üzerine, aslında dokunmadan koyabildi.

Bulunduğu yer onu şaşırtmış gibiydi. "Ayak bileğinden değil mi? Güzel, botunu çıkarmak zorunda kalsaydım çığlıklarını ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi anlatamam. Muhtemelen ahırdaki tüm atları korkutup ahırlarından kaçmalarını sağlardın." Ama sonra dehşete düşmüş gibi yaptı. "Sakın bana diz üstü çizme giydiğini söyleme!"

Abarttığının farkında olarak ona ters ters baktı. Yine faydalı bir öfkeyi mi kışkırtıyordu? Bunu kanıtlamak için gülümsedi bile. Ama adam eteğinin kenarını sol bacağından dikkatlice kaldırıp bacağının altından çekip çıkardığında, o korkunç acıyı tekrar hissettiğinde nefesi kesildi.

"Dur!" diye bağırdı.

Yapmadı ve yatıştırıcı bir şekilde, "Daha görmedik bile, sadece bir an daha." dedi.

Şişmiş baldırını gördüğünde gözleri parladı ama parmakları baldırına yaklaştığında inlemeye başladı. Kulaklarına bile yaralı bir hayvan gibi geliyordu.

"Şşş," diye yatıştırdı. "Sanırım bunu düzeltebilirim."

Bu düşünceyle dehşete düşmüş görünüyordu, en son kemiklerinin yerine oturtulduğu zamanı hatırlıyordu. "Bu acıyı daha da kötüleştireceksin!"

"Sadece kısa bir süreliğine, sonra tekrar eskisi kadar iyi olacaksın."

Yeni gibi mi? Kadın histeri krizinin eşiğindeyken adam saçmalıyordu! Yavaşça başını ona doğru salladı ve küçük bir sesle, "Şimdi mucizelerinden biri için iyi bir zaman olabilir, Aşk Tanrısı, çünkü bu mucize olmadan düzeltilemez," dedi.

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi ciddiyetle. "Pekala, bir mucize hemen geliyor."

Masasına doğru gitti. Onun çekmeceleri açtığını duydu ama onu izlemiyordu, hâlâ bacağına şişmiş kısmına dehşet içinde bakıyordu, bunun yine bir kemiğini kırdığının kanıtı olmasından korkuyordu.

Tekrar karyolanın yanına dönerek ona ağzına kadar koyu, kehribar rengi bir sıvıyla dolu bir bardak uzattı. "İç bunu."

Kaşlarını çattı. "Bu ne tür bir mucize?"

"Bana teşekkür edeceğin bir tane. O yüzden iç. Ve tadına bakmadan hemen iç. Seni sakinleştirecek ve korkularına gülmeni sağlayacak."

Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı ve bakışları da bunu gösteriyor olmalıydı. Ona at ilacı mı vermeye çalışıyordu? Kadın yine bardağı almayınca, zararsız olduğunu kanıtlamak için içindeki sıvının yarısından biraz fazlasını kendisi içti, sonra bardağı tekrar ona uzattı.

Bu sefer içti ve hatta adamın talimatlarına uyarak bardakta bıraktığı sıvıyı yudum yudum içti. Ama bardağı dudaklarından indirmeye bile fırsat bulamadan kekelemeye ve öksürmeye başladı. Gözleri yaşardı. Boğazı yanıyordu!

"Bu sert bir ruh haliydi!" diye bağırarak suçladı.

Pişmanlık duymadan başını salladı. "Ve bazen harikalar yaratabilirler - böyle durumlarda."

Bunu söylerken yatağın ucuna oturdu. Ayaklarını kucağına koymak zorunda kalmadan bunu yapmak için yeterince yeri vardı. Karyola daha önce gördüklerinden çok daha uzundu. Onun uzun boyu için mi tasarlanmıştı? Tanrım, aslında onun yatağında değildi, değil mi?

Bu düşünce onun üzerinde tuhaf bir etki yaratmıştı, yoksa viski yüzünden miydi? Tadı iğrenç olan bu sıvı içinden akıp gidiyor, kaslarını pelteye çeviriyor ve uzuvlarını *fazlasıyla* gevşetiyor gibiydi.

"İyi haber şu ki, hiç kemiğin kırılmamış."

O kadar rahatlamış hissetti ki neredeyse kıkırdayacaktı, ta ki gözleri tekrar bacağına şişmiş kısmına gelene kadar. "O zaman *bu* ne?" Suçlayıcı bir parmakla baldırını işaret etti.

"Tahminimce sadece bir kas spazmı. Kas spazmlarının bir atı yere serdiğini görmüştüm. Gerçek bir hasar yok ama çok acıtıyor. Ve masajla giderilebilir."

"Ya yanılıyorsan?"

"Eğer kasın yırtılmış olsaydı, şimdiye kadar kulaklarım acı çekiyor olurdu, çünkü bunca zamandır çığlık atıyor olurdun. Bu yüzden arkana yaslan, gerekirse dişlerini sık ve bu düğümü çözmeme izin ver, acın da onunla birlikte geçecektir."

Yönergelerini tam olarak takip edemedi, olacaklar yüzünden çok gergindi. Sadece dirseklerinin üzerine yaslandı ve onu izlemeye ve acıya dayanamazsa onu durdurmaya hazırlandı. Önce ellerini baldırının altına koydu ve parmaklarını yavaşça iltihaba doğru ilerletti. Acı çok azdı. İlk başta neredeyse hiç hissetmedi, sonra çok fazla hissetti! Ama en kötüsü kısa sürdü ve onun talimatlarını izlemeye ve dişlerini sıkmaya devam etti, onun haklı olduğunu, yakında tamamen geçeceğini ummaya devam etti.

Acı azaldı ve dağıldıkça daha da rahatladı. Çok geçmeden tek hissettiği Devin'in parmaklarının bacağına hafifçe masaj yapması oldu ve bunun ne kadar güzel bir his olduğuna şaşırdı. Daha önce hiçbir erkek ona böyle dokunmamıştı. Bunu sadece ona yardım etmek için yaptığını biliyordu ama yine de o kadar şehvetli hissettiriyordu ki birden fazla kez nefesi kesildi. Gözlerini ondan alamıyordu. Adamın dokunuşu daha nazikleşti ve artık daha çok bir okşamaya dönüştü ve aniden gözleri kilitlendi. Adamın gözleri alev alev yanıyor gibiydi, çok parlaktılar. Nefesini içine çekti, karnı zangır zangır titriyordu. O viski ona ne yapmıştı böyle?

"Daha iyi mi?" dedi derin bir ses tonuyla.

O anda sesini bulabileceğini bile sanmıyordu, sanki kendinden geçmiş gibiydi. Sonra kıkırdama dürtüsü hissetti! Kadınların sert içkiler içmesine izin verilmemesine şaşmamalı!

Az önce kendisini kontrol altına alan etkilerden kurtulmaya çalışarak tekrar doğrulup hafifçe takıldı: "Sen bir marangoz değilsin ama bir at yetiştiricisi, bir çöpçatan, bir binicilik eğitmeni ve mükemmel bir doktorsun. Bana öğretebileceğin ve faydalanabileceğim başka bir şey var mı?"

"Öpüşme konusunda nasılsın?" "Bilmem."

"O zaman öğrenmeliyiz."

Adamın ona nasıl öpüşüleceğini göstermeyi teklif ettiğini fark ettiği anda, kıza tarif edilemez bir şey oldu. Düşünce berraklığı araya girmeden önce, ona doğru eğildi ve ağzını nazikçe onunkine koydu. Bu aslında onun ilk öpücüğüydü çünkü daha önce hiçbir erkeği kendisinden öpücük çalmaya çalışacak kadar cesaretlendirmemişti. Yine de bunu öğrenmek için uzun süre merak içinde beklemişti, bu yüzden onu durdurmayacaktı, henüz değil. . . .

Adam daha da yakına eğilip onu yavaşça karyolaya yatırırken eli boynunun arkasına kayd. Birden göğsü kızın göğsüne bastırdı. Ama onu durdurmak istemedi.

Dudakları ayrıldı, onunkilere doğru eğildi ve onu da dudaklarını açmaya teşvik etti. Öpücüğünün hiçbir yanı ılık değildi ve ona hissettirdiklerinden kısa sürede etkilenmişti. İçinde çırpınan bir his vardı, heyecan verici bir şekilde dönüp duruyordu. Nefesi kesilmişti. Sonra adamın dili gerçekten de ağzına girdi! Böyle alışılmadık bir his karşısında geri çekilmeye başladı ama adamın tutuşu, onunla işinin bitmediğini anlamasına yetecek kadar sıkıştı.

Çok yakındı, çok yakışıklıydı, çok heyecan vericiydi! Onun her şeyini hissedebiliyordu; ağzı ağzını yakalıyor, güçlü elleri onu okşuyor, göğsü göğüslerine bastırıyordu. Bu onun tutkuyla tanışmasıydı. Amanda bunun ötesini düşünemiyordu, sadece hissediyor, her şeyi özüksüyor, deneyimleyebileceğini bile bilmediği pek çok yeni duyguya hayret ediyordu.

Adamın eli yanaklarında ve boynunda gezinerek sırtından aşağı ürpermesine neden oldu. Çenesindeki kirli sakal onu aşındırıyor gibiydi ama umurunda değildi. Adamın inlediğini duydu, ses kızın içinde yankılanıyor gibiydi - yoksa kulaklarına o kadar heyecan verici geliyordu ki her yeri titremeye mi başlamıştı? Bilemiyordu! Hepsi yeni, hepsi heyecan verici pek çok his. Adamın göğsüne sıkıca bastırdığı göğüsleri bile karıncalanmıştı.

Ama bu harika an, Devin'in ayağa fırlamasıyla aniden, çok ani bir şekilde sona erdi. Nefes nefese, öpücüğün daha uzun sürmesini dileyerek, sitemkâr bir ifadeyle ona baktı. Eğer biraz olsun düşünüyor olsaydı, merakının kontrolden çıkmasına izin vermezdi. Ama o zaman da onu kendisini öpmesi için asla kışkırtmazdı. Yüce Tanrım, ne yapmıştı?!

"Kes şunu," dedi onun kızardığını görünce. "Acıyla başa çıkmaya yardımcı olması için sana verdiğim çok güçlü bir içkiydi. Yan etkisi şu ki

yargılar, düşüncelerinizi bulanıklaştırır ve normalde yapmayacağınız şeyleri yapmanıza neden olur. Şimdi bu bacak nasıl?"

Adamın söylediklerinin etkisiyle başı dönmeyi bırakır bırakmaz Amanda doğruldu ve ayaklarını yere koydu. Onun tarafından daha fazla kibarlık mı? Az önce aralarında geçenlerin suçunu içkiye mi atıyordu? Eğer bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorsa, bunun için de minnettar olacaktı.

"değil, sizin de bildiğiniz gibi. Teşekkür . Şimdi gerçekten gitmeliyim."

Ayağa kalktı, belki biraz fazla hızlıydı. Bacakları kadar sallanıyordu ki, altında parçalanmadıklarına şaşırdı. Saçları darmadağın olmuş gibiydi. Tek, uzun bir tutamın göğsünün altından sarktığını görebiliyordu. Yanakları ve çenesi aşınmış hissediyordu ve dudakları biraz şişmişti. Şimdi o kadar yakınında duruyordu ki, yine üzerinde yükseliyor, aklından çıkarması gerektiğini bildiği o öpücüğü düşünmesine neden oluyordu.

Ama o bu konuda yardımcı oldu. Birdenbire vahşi adam tekrar öne çıktı ve kararlı bir ses tonuyla, "Derslerinin bittiğini sanma. Bugün tekrar ata bineceksin, binmek için değil, korkularını kontrol altına almak için. Ve bu sefer bunu doğru şekilde yapacağız."

Aniden karyolaya geri oturdu. "Sadece tek bir yol var ve o da işe yaramadı."

"İlk tur bir hataydı ama bu benim hatamdı. Arzuladığın şeyi elde edememenin sorumlusu ben olmayacağım. Bugün tekrar ata bineceksin Mandy, hoşuna gitsin ya da gitmesin."

"Ne gafi?"

"Seni asla lanet olası bir yan eyerle başlatmamalıydım. Sana neden bahsettiğimi göstereyim."

Elini tuttu ve onu ofisten çıkarıp koridordan aşağıya, işçilerden birinin bir direğe bağladığı iş atının yanına götürdü. Hiçbir uyarıda bulunmadan onu eyerin üzerine fırlattı. Kız bacağını boynuzun üzerinden geçirmeye çalıştı ama bu bir erkek eyeriydi ve Devin kızın sağ bacağını nazikçe eyerin üzerinden iterek diğer tarafa sarkmasını sağladı.

Amanda soluk soluğa eteğini açıkta kalan bacaklarının üzerinden indirmeye çalıştı. Ama bacaklarının arasında bir at varken bunu yapamazdı! "İndirin beni! Böyle bir atın üzerinde oturamam!"

"Tabii ki yapabilirsin. Zaten ." "Ama bu uygunsuz!"

"Bacağını zaten gördüm," dedi, gözleri onunkilere kilitlenmişti.

"Bu konunun dışında-"

"Dik otur," diye sertçe araya girdi. "Bacaklarını kullan kızım. Hayvanın yanlarını kavra. Bu senin cesaretin. Bu senin kontrolün. Bu şekilde o lanet koltukta kalacaksın. Eğer laf kalabalığına bir an ara verip dikkat edersen, bunun ne kadar doğal bir his olduğunu göreceksin."

Haklı olmak *mydı*? "Hâlâ böyle süremiyorum," diye homurdandı.

"Tabii ki düzgün kıyafetler olmadan olmaz. Bu sadece senin için bir gösteriydi. Ama bugünden sonra hala bir atlı kadın olmak istiyorsan, yan eyerde tekrar ustalaşmaya çalışmadan önce ilk önce ata binme konusunda ustalaşacaksın. Bu yüzden kardeşinin pantolonlarından bir çift ödünç al ya da binicilik için yapılmış bir etek al."

"Zaten sadece ata binmek için yapılmış bir etek giyiyorum," diye homurdandı.

"Hayır, eteğe benzeyen bir çift pantolondan bahsediyorum. Bu tür bir giysi giyen sadece birkaç kadın gördüm, ama attan inince etek gibi görünüyordu. Yine de kadın atın üzerinde otururken bacaklarını tamamen örtüyordu. Hepsi çok uygun. Terzinizle konuşun. Eminim sizin için böyle bir şey bulabilir."

Kulağa ilginç geliyordu. Adamın ne hakkında konuştuğunu bile hayal edebiliyordu. Ve atın üzerinde bu şekilde oturmaktan korkmuyordu, bacakları ona bu kadar sağlam bir tutuş sağlarken değil. Gerçi bu sadece ona verdiği o berbat içki yüzünden de olabilirdi ama yine de denemeye değerdi.

". Ama biri içeri girmeden önce beni aşağı indirin ve-"

Sözünü bitirmesine gerek kalmamıştı, adam kollarını ona doğru uzatmıştı bile. Yan tarafa doğru eğilerek adamın omuzlarına uzandı ama adam onu çok hızlı bir şekilde attan çekmeden önce o kadar uzağa gidemedi. Kadın adamın göğsüne çarptı! Adam onu sabitlemek için hızla kollarını ona doladı, ama kız sabitti - ta ki adamın gözlerindeki bakışı fark edene kadar. Aman Tanrım! Kehribar rengi gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu ve içlerinde yine o tutku parıltısı vardı. Kadın nefis bir şekilde ürperdi. Ama adam bıraktı. Nefes nefese, *yine* telaşla, eteğinin yerine tam olarak oturduğundan emin olmak için geri adım attı.

"Bir dahaki sefere yanında bir refakatçi getir," dediğini duydu belirgin bir şekilde sinirlenmiş bir tonda.

Gözleri ona doğru kaydı. "Bende bir tane var, o-"

"Bir erkekten bahsediyorum. Tercihen biniciliğin hakkında bilgi sahibi olabilecek ve bir günde kaldırılabileceğinden daha fazla ders almanı engelleyecek bir akraban."

Kadın sertleşti. Yani içki onun muhakeme yeteneğini de etkilemişti ve şimdi ona öpüşme dersi verdiği için pişmanlık mı duyuyordu? Belli ki bir dahaki sefere yanında bir akrabasını getirmesi konusunda ısrar ederek bunun tekrarlanmamasını sağlamak istiyordu. Sesinin bu kadar keskin çıkmasına şaşmamalı. Ne kadar utanç verici.

Dirseğinden tutup ahırdan çıkmasına eşlik etti ve ekledi, "Ama kardeşini getirme, yoksa Leydi Ophelia'nın onun için hazırladığı sürprizi mahvedebilirsin."

Onu doğruca kiralık arabaya götürdü ve binmesine yardım etti. Düzgün bir veda edebilirdi, hatta bugün kendisi adına gösterdiği çabalar için ona teşekkür bile edebilirdi ama kapıyı kapatıp şoföre gitmesi için işaret vermeden hemen önce söylediği veda sözleri onu suskun bıraktı.

"Bu arada, güzel bacakların var."

Yirmi Yedinci Bölüm

AMANDA BUNU YAPTIĞINA İNANAMIYORDU! Devin ikinci kez, refakatçilerinden birinin önünde onu azarlatacak bir şey söylemişti.

Alice onu beklerken uyuyakalmış olsaydı iyi olurdu çünkü o zaman Devin'in skandal sözlerini duymazdı ama öyle bir şansı yoktu. Hizmetçi şimdi ona fincan tabağı kadar geniş gözlerle bakıyordu.

Amanda "Sadece şaka yapıyordum" diyerek bu dersten kaçmaya çalıştı.

"Şaka mı? Çenende ve dudaklarında aksini gösteren kanıtlar varken mi? Eve varmadan yüzündeki sıyrıkların geçmesini umsan iyi edersin, yoksa sana çizgiyi o kadar aştığını söyleyen tek kişi ben olmayacağım, hala tepeden aşağı yuvarlanmamana şaşıyorum!"

Amanda irkildi. Düşünmek bile nabzını yeniden hızlandırırken o öpücükten bahsetmek istemiyordu. Bu yüzden düşüşünü anlattı, Alice'e bir yerini kırmadığını söyledi ama sonra yalan söyledi: "Beni ahıra taşıırken yüzü bana sürtünmüş olmalı."

Alice bundan söz kadar Amanda, Devin'in kendisine verdiği öpüşme dersinin kanıtları konusunda endişelenmemişti, ama doğrudan eve gitmedikleri ve St John arabasını almak için Bond Caddesi'nde durmaları gerektiği için, terzi dükkanına tekrar gitmeye ve Devin'in ona bahsettiği özel binicilik eteklerinden birkaç tane sipariş etmeye karar verdi, böylece ata binebilecekti. Alice'le birlikte St John arabasıyla eve dönerken, Devin'in sert yüzünün Alice'inkine sürtünmesinden kaynaklanan hafif kızarıklığın geçmesi için yeterince zaman geçmişti. Ve bu iyi bir şeydi. Babası Julie'nin evinde onu bekliyordu.

Julie, Preston ve Rebecca öğle yemeği için yemek odasındaydı. Amanda onlara katılırken selam verdi, ardından babasının yanındaki koltuğa oturmadan önce arkasından boynuna sarıldı.

"Anladığım kadarıyla bugün bizden ayrılıyorsun," dedi Julie hemen. "Öğleden sonra bavullarınızı Rafe'in evine göndereceğim."

Amanda sırtıttı. "Yani babam sana bu süre boyunca şehirde olacağını mı söyledi?"

Julie abartılı bir şekilde, "Evet, bu haber beni neredeyse kış üstü yere seriyordu," dedi.

Preston kız kardeşine kıkırdadı. "Neden benim lanet bir münzevi olduğumu düşündüğünü anlamıyorum. Norford Hall'u seviyor ve oradaki rahatımı tercih ediyor olmam, iyi bir amaç uğruna bir sezon boyunca Londra'daki şenliklerin tadını çıkaramayacağım anlamına gelmez. Ve kızım son derece iyi bir amaç."

"Tabii ki öyle."

Ama Amanda'ya dönerek, "Ama ne olduysa oldu, Phelia Rafe'in doğum günü için hepimizi eve geri götürmek istiyor," dedi.

"Ama doğum günlerini hep orada kutlarız," diye hatırlattı Amanda ona.

Başını salladı. "Biliyorum, ama büyük bir parti için planlar yapıyor, görünüşe göre uzun bir konuk listesi gerektiren bir hafta sürecek gerçek bir mesele, bu yüzden bu konuda yardımınızı istiyor."

Amanda sevinçle ciyakladı. "Kır partisi mi veriyor? Gerçekten kabul ettin mi?"

"Evet, çünkü bunun ikili bir amacı var. Tüm genç adayları davet edecek ve de davetli listesine birkaç isim ekliyorum, şiddetle tavsiye edilen genç erkekler, bu yüzden onlara biraz dikkat etmek isteyebilirsiniz."

Kaşlarını kaldırdı. "Kim tavsiye etti?" Tek

söylediği "Bir arkadaşımın arkadaşı" oldu.

Julie bu şifreli yanıtı merak edemeden, "Terziyle aranızdaki talihsizliği düzeltebildiniz mi?" diye sordu.

"Evet, ama oradayken aklıma harika bir fikir geldi ve benim için deneyecek kadar ilgisini çekti. Bacaklı bir etek." Julie kaşlarını kaldırdı, Amanda kıkırdadı ve bacaklarını mevcut eteğinin izin verdiği kadar açmak için geri sıçradı. "Gerçekten, hayal et Julie Teyze, durmadığım sürece etek gibi görünecek. Ancak o zaman bunun aslında *çok* bol bir pantolon olduğunu anlayabilirsin."

"Pantolon mu?" Rebecca kıkırdadı.

Preston kararlılıkla "Pantolon yok," dedi ve yemeğini yemeye devam etti. "Sanırım ata binmek için demek istiyorsun?" Julie söyledi.

"Tabii ki binicilik için, başka bir şey için onlara ihtiyacım olmaz."

Preston onunla yüzleşmek için döndü, ani endişesi çok açıktı. "Ata binmeye ne zaman başladın?"

"Henüz denemedim ama tekrar denemek istiyorum," diye tereddütle itiraf etti. Babasının tek söylediği "tercih ederim" oldu ama bu çok şey anlatıyordu.

Amanda onun düşerken ne kadar acı çektiğini ve bu yüzden bir daha asla düzgün yürüyemeyeceğine dair duyduğu korkunç endişeyi hatırladığını biliyordu. Elbette onun bir daha asla ata binmemesini tercih ediyordu. Hatta şimdiye kadar onunla aynı fikirdeydi.

Elini babasınınkinin üzerine koydu. "Bu gerçekten üstesinden gelmek istediğim bir şey. Eğer sonunda nefret edersem, o zaman bu iş biter. Ama geliştirmedim için hep pişmanlık duyduğum bir beceri. Bu yüzden en azından son bir kez denemek istiyorum. Geçenlerde denedim, biliyorsun."

İşte, yapmıştı. Geri dönüşü yoktu. Artık ailesi yeniden ata binmeye çalıştığını bildiğine göre, başarılı olmak zorundaydı.

Preston, "Evet, Herbert bana fikrini değiştirdiğini söyledi," diye cevap verdi.

"Benim için getirdiği ata binmeye bile cesaret edemedim." "O zaman neden bunu tartışıyoruz ki?"

"Çünkü henüz başarılı olmak için zorlanmamıştım. Ve doğru koşullar altında bunun ne kadar kolay *olabileceği* henüz bana söylenmemişti. Ve çünkü oldukça ilgi duyduğum bir adamla tanıştım," diye hafifçe kızarak bitirdi.

"Kim?" diye sordular hep bir ağızdan.

"Kendall Goswick, Manford Kontu. Sezon için şehirde bile değil. Onunla Phelia'yla birlikte Rafe'in doğum günü hediyesini almak için at çiftliğine gittiğimizde tanıştım. O kadar yakışıklı ve çekiciydi ki nefesimi kesti! Gerçekten daha fazla görmek istediğim ilk erkek o."

"Bu harika Mandy," dedi Rebecca ona gülümseyerek.

"Onunla ne zaman tanışacağız?" Preston sordu.

"Yakında, umarım."

"Peki onun senin aniden ata binmek istemenle ne ilgisi var?" Preston sordu.

Amanda sırtıttı. "Çünkü ben evliliğe kadar ilerisini düşünüyorum. Lord Kendall hevesli bir binicidir. Hatta atları o kadar çok seviyor ki şu anda Fransa'da ahırına katmak için bir tane daha kovalıyor. Eğer evlenirsek, kocamın çok sevdiği bir şeyden nefret edersem bu nasıl olacak? Bu konuda berbat hissederim! O da bu konuda mutsuz olur. Ata binmediğimi öğrenirse benimle evlenmek bile istemeyebilir."

"Saçmalık." "Saçma."

"Hiç bu kadar aptalca bir şey duymamıştım."

Amanda dudağını ısırıldı. Sesleri çok emin geliyordu. Hayır, alay ediyorlardı çünkü onu seviyorlardı. Bunu Kendall ile test etmek istemedi. Ayrıca,

Kendall olsun ya da olmasın, ata binmeyi öğrenmek hâlâ başarmak istediği bir şeydi. Ve Devin'le vakit geçirmek heyecan vericiydi! İmkânsız biri olmasına ve kendi sosyal çevresinden biri olmamasına rağmen, onu ilgi çekici bulduğunu en azından kendi kendine inkâr edemezdi. Şimdiye kadar tanıştığı diğer erkeklere hiç benzemiyordu. Onun ne zaman şaka yaptığını, ne zaman ciddi olduğunu anlayamıyordu. Ve ondan ata binmekten çok daha fazlasını öğrenebilirdi. . . .

Ağabeyinin aksine, erkekler hakkındaki sorularına cevap vermekten çekinmeyeceğini düşününce neredeyse nefesi kesiliyordu. Devin'in bu konudaki açık sözlülüğünden faydalanabilirdi. Ondan koca avında başarılı olmasını sağlayacak şeyler öğrenebilirdi. Ama bunların hiçbirini ailesine söyleyemezdi!

Ama Devin karşılaştığı zorluklardan birine, eyer üzerinde otururken kendini nasıl rahat ve kontrollü hissedeceğine dikkat çektiği için ata binme konusunda kendini çok daha iyi hissediyordu.

Bunu babasına açıkladı. "Mesele sadece Lord Kendall ve ata binmenin onunla nasıl mutlu bir evlilik yapabileceği değil - eğer o kadar ilerlersek. Atlarla ilgili her şeyi hep kaçırdım ve bundan pişmanlık duydum. Korkunun beni ata binmeye *ihtiyacım* olmadığına ikna etmesine izin verdim, ancak bu korkunun bir kısmı at üzerinde kendimi hiç güvende hissetmememden kaynaklanıyordu. Ama şimdi *bunun* eyerin hatası olduğuna ikna oldum. İlk derslerimle ilgili hatırladığım tek şey bu, her seferinde çok gergindim çünkü çok garip hissettiriyordu. Atın üzerinde yarım oturmak gibi bir şey!"

"Bundan daha iyisini söyleyemezdim," diye katıldı Julie. "İğrenç mekanizmalar, yan kürekler."

Teyzesinin desteğine minnettar olan Amanda sözlerine şöyle devam etti: "Elbette tekrar ders alacağım. Ondan sonra hala ata binmeyi sevmiyorsam, en azından denediğim için kendimi iyi hissedeceğim. Ve bana ata binmenin çok daha kolay olduğu söylendi, bu yüzden bunun için özel bir etek yaptırıyorum. Bir hanımefendi gibi binmeyi daha sonra düşüneceğim."

"Bu konuda yaygara koparmak yok, Preston," diye ekledi Julie sertçe. "Norford'da eteklerimin altında pantolonla ata bindiğimi çok iyi biliyorsun. Jölenin eyerde rahat hissetmesi gerekiyor. Karşıma tehlikeli bir koltuk eklemekten üstesinden gelmesi gereken yeterince şey var. Ayrıca, aklına bir fikir geldiğinde ne kadar inatçı olabileceğini biliyorsun."

Preston içini çekti. "O zaman elbette. . ."

Yirmi Sekizinci Bölüm

"CUPID NASIL?" Owen sordu. "Yakında duyacağımız başka maçlar var mı?"

Devin satmaya karar verdiği iki kısrakın eğitimine ara verdi ve Devin'i beklediği çitin orada Lord Culley'e katıldı. Beyaz saçlı, yaşlı beyefendiyle geçen yıl ve ondan sonra birkaç kez yarışlarda karşılaşmıştı. Sonra Owen geçen yıl yeni bir araba atı almak için ona gelmişti. Devin'in onu vazgeçirmeye çalışmasına rağmen Devin'in hızlı safkanlarından birini almakta ısrar etmişti. Owen yarış atını bir hafta sonra geri vermişti. Devin bunu yapacağını hissetmişti ve Donald'ın Lancashire'dan getirttiği kısraklardan biri yaşlı beyefendiyi bekliyordu.

Ondan sonra Owen Culley Londra'ya gidip gelirken çiftliğe uğramayı alışkanlık haline getirmişti. Sadece sohbet etmek için. Devin yaşlı adamın yalnız olduğunu hissediyordu, bu yüzden bu kısa ziyaretlerde onu asla görmezden gelmedi ya da başından savmadı ve sonunda beklenmedik bir dostluk geliştirdiler.

"Şu anki müşterimle sorun yaşıyorum," diye itiraf etti Devin, ancak isim vermedi. "Huysuz bir kız. Güzel ama bunun öfkesini telafi etmek için yeterli olduğundan emin değilim."

"Elbette öyle," dedi Owen gülerek. "Bir kadını mutlu edersen, öfkelenmesi için hiçbir neden kalmaz."

"Sanırım, yine de beni endişelendiren mutlu kısmına gelmek. Öfkesini ona yönelttiğinde geri çekilmeyecek bir erkek düşünemiyorum."

"Sen yapar mıydın?"

Devin güldü. Owen'ı seviyordu, ama daha çok ona saygı duyuyordu çünkü hatalı olduğunu kabul etmekten korkmuyordu. Owen gençliğini hızlı bir at arabası gezintisiyle yeniden yaşamak istemiş, bunu yapabileceği konusunda ısrar etmişti ama yaşlı kemikleri buna izin vermemişti. Başka kaç lord yenilgiyi böyle kabul eder ve sonrasında buna gülerdi? İlerleyen yaşıyla birlikte hayata daha farklı bakıyordu, bu yüzden Devin konuşmalarından keyif alıyordu.

"Ben yarışta değilim, bu yüzden onunla başa çıkıp çıkamayacağım önemli değil." "Yani onunla başa çıkabilirsin?" Owen tahmin etti. "Peki, adaylara Kalbine biraz daha güven. Aşkın iyiyi kötüyle birlikte kabul etmek gibi bir huyu vardır."

Devin, Kendall'ın Amanda'nın öfke nöbetlerinden birine dayanabileceği konusunda neden aniden şüpheyne düştüğünü merak ediyordu. Çünkü bu ilişkide patronun kendisi olacağına dair bir his vardı ve bundan hoşlanacağını düşünmüyordu. Binicilik dersi gibi basit bir şeyi bile büyük bir felakete dönüştürmek zorunda kalmıştı. Ama bu aslında onun hatasıydı. Lanet olası yan eyerler. Tanrı korusun, bir kadın bir ata binilmesi gerektiği gibi bacaklarıyla tutunabilirdi. Bunun yerine bir kadın vücudunu saçma bir pozisyonda bükme zorundaydı, böylece bacaklarını göstermeden atın üzerinde *zarifçe* oturabilirdi.

Owen'ın son sözleri aniden aklına yattı. Çocuğa çoktan aşık olmuş *muydu*? Karısından çok ahırına ilgi gösteren bir adamı elde etmek için, kendisi için cehennem olduğu belli olan bir şeye katlanıyordu. Tabii ki bunu bilmiyordu ve bu Goswick'in iyi ve sevgi dolu bir koca olmayacağı anlamına gelmiyordu, sadece karısının onun ilk önceliği olmayacağı anlamına geliyordu. Ama eğer Amanda, Goswick'in tek ilgi alanını paylaşırsa, sonunda tarla kuşları gibi mutlu olabilirlerdi. Yine de sırf bir koca kazanmak için bu kadar ürkütücü bulduğu bir konuda ustalaşmak *zorunda kalmamalıydı*. Şu anda Devin'i rahatsız eden de buydu ve bunu harekete geçiren de oydu. Ama bunun onun için ne kadar travmatik olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hâlâ işe yarayabilirdi ama bu arada aklını diğer olasılıklara da kapatmamalıydı, Devin de öyle.

Şüphe duymaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden onları bir kenara bırakmaya çalıştı ve Owen'a sırtıttı. "Etrafta senin daha genç bir versiyonunun olmaması çok kötü. Bu fingirdek kızın çok sabırlı olması gerekecek, üzgünüm Owen. Unutmuşum-"

"Başka bir şey düşünme. Torunlarım uzun zaman önce öldü."

Yaşlı adam Devin'i rahatlatmak için gülümsedi. Owen'ın yüzündeki üzgün ifadeyi ilk kez fark etmese de -tüm ailenin hayatta kalması kolay olamazdı- bugün onlardan biri değildi.

"Yine de yola çıkmadan önce bir kadeh viski alacağım. Üşümemek için," diye ekledi Owen sırtarak.

Devin başıyla onayladı ve Owen'la birlikte ahıra gitmek için kapıyı açtı ama viskiden söz edilmesi ona o sabah ofisinde olmaması gereken şeyi hatırlattı. Ama bir kurşun ayaklarının dibindeki toprağa çarptığında bu ve diğer her şey aklından çıktı.

"Yüce Tanrım!" Devin içgüdüsel olarak yaşlı adamın kolunu tutup onu hızla ahıra doğru götürürken Owen haykırdı. "Kaçak avcılar yanlış ateş ediyor

bir çiftliğe bu kadar yakın mı?"

Devin az önce ne olmuş olabileceğini fark edince yüzünü buruşturdu. Owen ya da Reed vurulmuş olabilirdi. Amelia şu anda annesiyle birlikte evdeydi, bu yüzden tehlike altında değildi ama bu olay Amanda hâlâ buradayken de gerçekleşmiş olabilirdi. Vurulmuş olabilirdi!

"Onu elime geçirdikten sonra olmaz," diye hırladı Devin, dönüp çiftliği çevreleyen ormana bakarak. "Seni ahıra sokmama izin ver, sonra -"

"Hayır, devam et, bu yaşlı bacaklar hala nasıl acele edileceğini biliyor. Bana bir şey olmaz. Kaçıp gitmeden önce bu dikkatsizliği yapmanı bulun."

Devin başıyla onayladı ve çite doğru koştu. Bineğinin bağlarını çözdü ve üzerine atladı. Ahırdan bir tüfek almayı düşündü ama Owen haklıydı. Eğer ona kaçması için yeterince zaman verirse onu kaybedecekti. Reed daha ormana varmadan silah sesini duymuş ve ona doğru koşmaya başlamıştı. Devin onu kuzeye sürmesi için yönlendirdi, böylece bir kerede daha fazla alanı kapsayabileceklerdi, sonra bazı işçilerin de ata bindiğini görmek için geriye baktı. Onu bulacaklardı. . .

Yapmadılar. Arazisini çevreleyen orman sıkı ve bir avcının yanında binek hayvanı olması pek mümkün değildi. Saklanmayı ya da çabucak kaçmayı başarmıştı. Devin ve adamları öğleden sonrayı kaçak avcıyı arayarak geçirdikten sonra Devin bir sulh yargıcının izini sürerek olayı rapor etti. Kaçak avcılar daha önce mülküne hiç yaklaşmamıştı. Çiftliğe bu kadar yakın bir yerde avlanmak için adamın tam bir aptal olması gerekiyordu. Devin'in endişelenmesi gereken bir şey daha vardı artık.

Aslında, gün bitmeden önce başka bir endişesi daha vardı. William artık tehlikeyi atlattığına göre, Blythe onu evlerine geri götürmüştü. Ancak kız kardeşinin eskortluğunu üstlenecek kadar iyileşmesi birkaç hafta alacağından, Devin onu o gece davet edildiği partiye götürdü. Diğer konukların çoğu gibi o da Robert Brigston içeri girdiğinde dikkatini çekmeden edemedi. Devin, geçen geceki balodaki davranışından sonra çocuğun daha fazla davet alacağını düşünmemişti. Birdenbire yine herkesin dilindeydi.

"Duyduğuma göre, tilkiye kapıldığı için göt gibi davranmış."

"Bu yüzden mi önüne gelen her etekle flört ediyordu? Çok içtiğimde benim de böyle bir sorunum oluyor."

"Anlaşılabilir."

"Hepsi bu kadar duyduğuma sevindim. Kız kardeşim onun için şapkasını hazırladı."

"Bir kez daha birinci sınıf av, ne kötü şans."

"Bu kadar kıskançlık yeter evlat, Lord Robert hepsine sahip olamaz. Aralarından seçim yapabileceğin bir sürü jel kalacak."

Devin, Brigston'la ilgili dedikoduların aldığı yöne bakarak homurdandı. Akıntıyı çocuk mu değiştirmişti, yoksa babası mı? Robert'ı geçen gece yarattığı skandaldan kurtarmak için ne kadar önemsiz bir bahaneydi bu. Yine de görünüşe göre işe yarıyordu. Ama Devin kanmamıştı ve Blythe'ın Robert Brigston tarafından kafasının karıştırılmamasını sağlayacaktı. Amanda'nın hâlâ çocuğun cazibesine kapılabileceğinden endişe etmiyordu. Ona göre, ağabeyi ona yaklaşırsa delikanlıyı vuracaktı. Rafe yapmazsa, Devin yapabilirdi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

DEVİN nadiren yaptığı bir şeyi yaptı. Böylesine hareketli bir günün ardından yatağa girdiğinde aklından geçenler düşünüldüğünde buna şaşırılmamıştı. Ama saatin geç olması onu çiftliğe koşturmuştu. Eğer Amanda bugün derse gelecekse, muhtemelen çoktan orada olurdu. Ama oraya vardığında Amanda orada değildi ve Reed'e göre daha önce de gelmemişti. *Eğer* daha fazla binicilik dersi için geri gelecekse onunla gerçek bir program ayarlamalıydı. Reed'in bacakları hakkında söylediği o son laftan ve dün çiftlikteyken olan diğer her şeyden sonra gelmeyebilirdi.

Binicilik dersinin bu şekilde sonuçlanmasını, kendisinin gaf üstüne gaf yapmasını kesinlikle beklemiyordu. Yıllardır ata binmemiş ve binmekten korkan birinin yan eyer gibi şeytani bir alette ustalaşabileceğini düşündüren şey neydi? Bu tür bir korkuyla ya da hafiften tilkileşmiş bir dükün kıızıyla başa çıkmak için boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Lanet olsun, onu ne ele geçirmişti? O viski bardağının yarısını kendi başına içmesi bir mazeret olamazdı. Ama bu sayede artık onun tadının ne kadar tatlı olduğunu, yakından ne kadar hoş koktuğunu ve kanını ne kadar çabuk ısıtabileceğini biliyordu. Ama onun hakkında bileceği tek şey buydu. Kız onun liginin o kadar dışındaydı ki gülünçtü.

En son bir kadın hakkında böyle düşündüğünde omuz silkmişti. Bu sefer yapamadı. Yasak meyvenin tadına bakmıştı, sahip olamayacağı şeyin.

-Annesi yüzünden. Onu ve kendisini mahveden ve bunun için en ufak bir pişmanlık duymayan o piç yüzünden. Devin pek çok kez onunla yüzleşmeyi düşünmüştü ama o piçi azarlayacak kadar uzun süre kendine hâkim olamayacağından korkuyordu. Bunun yerine onu öldürebileceğinden korkuyordu çünkü onu düşünmek bile öfke uyandırıyordu.

Masasında oturmuş babasını düşünürken Amanda'nın şapkasını elinde ezdiğini fark ettiğinde, şapkayı odanın öbür ucuna fırlattı. Oda çok küçük olduğu için fazla uzağa gitmemişti ama yine de yaptığı şeyden dolayı irkildi. Kızgın olduğu kişi o değildi ve muhtemelen küçük şapkayı daha fazla mahvetmeden ona geri vermeliydi. Yine de ona bir özür borçluydu.

İşlerin bu kadar kontrolden çıkmasına izin verdiği için. Hatta öfkeli bir babanın davranışlarıyla ilgili şikayetleriyle yüzleşmek zorunda kalabilir.

Bu yüzden şapkayı tekrar aldı, cebine koydu ve Londra'ya geri döndü. Zaten terzisinden bir sipariş alması gerekiyordu ve her gün bütün gününü çiftlikte geçirirse bunu yapamazdı. İyi bir bahane. Doğruca St. John'un malikanesine gittiğinde neredeyse kendi kendine gülecekti.

Sabahın geç saatleriydi, evin hanımlarını ziyaret etmek için uygun bir zamandı. Ama görmeyi beklediği son şey, merdivenlerden inen Robert Brigston'dı. Kapı arkasından kapanıyordu. Geri mi çevrilmişti? Yoksa bir ziyaretten sonra mı ayrılıyordu? Devin bunu öğrenmeye karar verdi ve çocuğun kaldırıma giden yolunu kesti.

"Aşk Tanrısı, değil mi?" Robert gülümsedi bile. "Sanırım geçen gece tanıştığım ve bana soğuk davranmayan tek adam sensin."

"Doğru ya, aslında kendimizi tanıtmamıştık, değil mi? Ben Devin Baldwin'i o aptal takma isme tercih ederim ve senin burada ne işin var Robert?"

"Müstakbel eşimi arıyorum."

"Bunun sizin açınızdan sadece hüsnükuruntu olduğunu varsayacağım. Son duyduğumda, eğer ona yaklaşırsan ailesi seni vuracaktı."

Robert yüzünü buruşturdu. "Her şeyi berbat ettim, değil mi? Ama şimdi güzelce toparlanıyor."

Devin dün gece duyduğu dedikoduları hatırlayarak kaşlarını kaldırdı. "Tilki mi? İkimiz de biliyoruz ki o baloda en ufak bir tilkiye kapılmadın."

Robert omuz silkti. "Babamın önerisi ve dedikoducuların ağzından yayılmasını sağlıyor. Görünüşe göre ortalığı sakinleştirmek için işe yarıyor."

"Ama şimdi istediğin bu mu?"

Robert kıkırdadı. "Ah, evet, sana söylemem biraz daha fazlasını söyledim, değil mi? O gece çok perişan haldeydim. Sanırım ağlamak için bir omuza ihtiyacım vardı."

"Yani babanın emirlerine boyun mu eğiyorsun?" Devin tahmin etti.

"Artık başka seçeneğim yok," diye itiraf etti Robert iç çekerek. "Yaşlı adam beni eve çağırdı. Beni izlediğini bilmiyordum ama bilmeliydim. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Eğer bu işin sonunu getiremezsem beni evlatlıktan reddedecek."

Amanda işin içinde olmasaydı, Devin genç lorda neredeyse acıyacaktı. "Eğer başka biriyle evlenirse, bu seni kancadan kurtarır."

"Haklısın, ama bunun ne şansı var ki? Şimdi ona kur yapmadan duramam. Çaba göstermek *zorundayım*. Mirasım buna bağlı." Sonra Robert fısıldadı, "Babamın adamı arabamda bekliyor. Onun da emirleri var, ona doğru dürüst kur yapmaya başlamam için."

"Eve girmene izin verdiler mi?" Devin merakla çocuğun arkasındaki kapıya başını sallayarak sordu.

"Oh, davranışımı affettiren yeni dedikoduları henüz duymadığımı mı düşünüyorsunuz? Bu mümkün. Ama burada değil. Kâhya dün öğleden sonra evini değiştirdiğini söyledi. Taşınmış."

Amanda şehri terk mi etmişti? Devin kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu onun hatası olmalıydı. Ama en azından bu, onu Robert'ın da ulaşamayacağı bir yere koyuyordu. Çocuktan hoşlanmadığından değil ama Amanda'nın peşine düşmesinin ardındaki nedenlerden hoşlanmıyordu. O daha iyisini hak ediyordu. Brigston kötü başlangıcının üstesinden gelebilir ve Amanda'ya kur yapmasına gerçekten izin verilebilirdi. Ne yazık ki Devin, Amanda'nın Brigston'ın gerçek nedenlerini görebileceğini bir an bile düşünmemişti. Hayır, muhtemelen Robert Brigston'ın kendisi için binicilik derslerinden çok daha tercih edilebilir olduğu sonucuna varacaktı.

"Kendine bir iyilik yap," dedi Devin kayıtsızca. "Eğer bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyorsan, ılık ılık yap."

"Yani babam elimden gelenin en iyisini yaptığımı düşünsün diye Leydi Amanda'nın peşindeymişim gibi mi görüneyim?"

"Aynen öyle."

Robert kaşlarını çatmadan önce bunu bir an düşündü. "Ama o bana aşık olmak zorundayken bu nasıl işe yarayacak?"

Devin gülmekten kaçındı. "Belki de ona karşı pek samimi görünmeyerek? Ya da onun arkadaşlığından biraz sıkılmış gibi görünebilirsiniz? Ya da basitçe ona kur yapma emri aldığınızı bilmesini sağlayabilirsiniz."

Robert dehşete düşmüş görünüyordu. "Ona gerçeği söyleme riskini göze alamam! Bu babama geri dönebilir."

"O zaman tekrar ediyorum, ılık tut. Kız aptal değil. Eğer gerçekten ilgilenmediğinizi hissederse, tanıştığı tek birinci sınıf erkek siz değilken evlenme teklifini kabul etmeyecektir. Diğerine meylettiği sürece güvende olursunuz."

"Rakibim mi var?" Robert'ın sesi endişeli geliyordu ama sonra Devin çocuğun gözlerinde bir heyecan parıltısı fark etti.

Devin kendi kendine inledi. Az önce ne halt etmişti? Ama Robert, Devin daha fazla bir şey söyleyemeden aceleyle uzaklaştı. Hâlâ şapka takması gerekiyordu.

Bu yüzden küçük şapkayı cebine koydu ve nereye kaçtığını öğrenmek için Amanda'nın teyzesini ziyaret etmeye karar verdi.

Uşak onu doğruca salona götürdü.

Julie St. John okuduğu kitaptan başını kaldırıp ona baktı. Kaşları birbirine çarparak, "Uşağımı kovmam mı gerekiyor? Umarım Amanda'yı görmek isteseydin kapıdan içeri adımını atamayacağını biliyorsundur genç adam."

Devin neredeyse ırkiliyordu. Belli ki Amanda ağzındaki baklayı çıkarmıştı. "Evet, taşındığını biliyorum-"

"çevrilmenizin nedeni bu değil. Sevgililerinin onu aramasına izin vermiyor, geçen sezondan beri de vermiyor, bu yüzden onu bir sosyal etkinlikte bulana kadar bekleseniz iyi olur. Kardeşinin kapısından da geri çevrileceksiniz."

Kasabayı terk etmemiş miydi? Ve Amanda'ya karşı uygunsuz davranışları yüzünden teyzesi tarafından halının üzerine çağrılmamış mıydı? O zaman neden kadının sesi ona ateş püskürmek istemiş gibi çıkıyordu?

Suyu dikkatle test etti ve sırtıttı. "Öyle mi?"

Altın rengi kaşları keskin bir açıyla yukarı kalktı. "Bunu eğlenceli buluyorsun, değil mi? Neden?"

"Muhtemelen onun sevgililerinden biri olmadığım için? Ben Devin Baldwin-"

Julie homurdandı. "Öyle demeliydin. Oğlum Rupert'a göre, Mandy'nin topuklarını koklayan o tırmık hakkında bizi uyardığın için sana teşekkür etmeliyiz. Rue senden övgüyle bahsetti - çok eğlenceli bulduğu lakabına rağmen."

Devin bir kakhaha attı, kadının tavrı çok kavgacıydı. "Sanırım siz de benim çöpçatanlık yapmamı büyük hanımefendi Mabel Collicott kadar onaylamıyorsunuz?"

"Mabel! Onda büyük bir şey yok! O yaşlı pezevenk *hiçbir* konuda zerre kadar mantıklı değil. Oğlum hakkında en ufak bir doğruluk payı olmayan dedikodular yayarken yakaladım onu. O zamandan beri onunla kan davalıyım. Aslında, bu sezon Amanda'nın romantik çıkarlarıyla ilgilenmen için seni işe almaya karar vermemiş olsaydım, bunun yerine Mabel Collicott'u işinden etmek için seni işe alırdım."

Devin inanamıyordu. Amanda'nın ailesinden bir kişi daha mı onu işe almaya çalışıyordu? Leydi Ophelia ona gizlilik yemini ettirmişken zaten onun için çalıştığını itiraf edemezdi.

"Yeğeniniz için iyi olasılıkları göz önünde bulundurmaktan mutluluk duyacağım.

Bunu yapmak için beni işe almanıza gerek yok."

"Saçmalık, tazminat almadan bizim adımıza çalışmanıza izin veremeyiz. Başarılı olursanız hoş bir sürprizle karşılaşacaksınız."

Devin kadını vazgeçirmeye çalışmaktan vazgeçti. Reddetmeyi kabul etmeyecek kadar kabadayıydı. Yine de onun parasını almayacaktı. Eğer başarılı olursa bu konuyu itiraf etme işini Ophelia'ya bırakacaktı. Ve eğer Amanda binicilik derslerine devam ederse başarılı olacaktı, bu da ilişkilerini bundan böyle tamamen profesyonel tutması gerektiği anlamına geliyordu.

Eve gelene kadar, hâlâ cebinde duran kanlı şapkayı geri vermeyi unuttuğunu fark etmedi. Ama Amanda onu çiftlikten alabilirdi. Sadece bir sonraki ziyaretini bu kadar iple çekmemeyi diliyordu.

Otuzuncu Bölüm

OPHELIA dün AMANDA'yı o kadar meşgul etmişti ki, dün gece katılması istenen partilerin hiçbirine gitmek istememiş ve erkenden yatmıştı. Yeni binicilik kıyafeti öğleden sonra gelmişti ve bir sonraki binicilik dersi için kendini çok daha iyi hissediyordu. En büyük engelin ortadan kalktığından artık emin olduğuna göre, bunu dört gözle beklediğini bile söyleyebilir miydi? Ama hemen uykuya dalmadı.

Kendall'la birlikte parkta ata bindiklerini hayal etmeye çalışmış, kendisini Devin sayesinde son derece iyi idare edebildiği güzel beyaz bir kısırağın üzerinde hayal etmişti. Ama onun yerine Devin'in yanında ata bindiğini görmeye devam etti. Bunun suçunu daha yeni başlamış olan derslerine atabilirdi. Binicilikte ustalaşmadan önce Kendall'ı yanına yerleştirerek çok fazla adım atıyordu. Sadece ata binebileceğini düşünmek onu öyle yapmıyordu.

Ama sonra o öpücüğün anısı aklına geldi ve bir türlü gitmedi. Yine öpüşen Kendall'mış gibi davranmaya çalıştı. Bunun çok daha heyecan verici olacağından emindi. Yine de o gerçek öpücük, bir erkekle yaşadığı en heyecan verici şey olmuştu. Kendall'ın daha da iyisini yapacağına kendini inandırırken, kehribar rengi gözlerin kendisinininkilere derin derin baktığını görmeye devam etti. Ne kadar sinir bozucuydu! Belli ki, rüyalarına Devin yerine Kendall'ın girmesini sağlamak için onu gerçekten öpmesi gerekiyordu. Alçak sesle homurdanarak yastığını başının üzerine koydu ve koyunları saymaya başladı.

Ama bu sabah neşeli bir ruh hali içindeydi. İyimserlik inanılmaz bir şeydi, günü aydınlatıyor ve yüzüne bir gülümseme yerleştiriyordu. Birdenbire, bir kez daha, seçebileceği iki erkek olmuştu! Robert Brigston geçen geceki pek de ihtiyatlı olmayan davranışları yüzünden affedilmişti. Skandalı hızlı bir ölümle sonuçlanmıştı. Larissa ona bu konuda bir not yazmıştı ama not dün yanlış eve teslim edildiği için Amanda'nın eline bu sabaha kadar geçmemişti.

Aklına artık binicilik dersi almayabileceği ve sadece Robert'a konsantre olabileceği geldi, ama bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. Artık ata binmenin başarabileceği bir şey olduğunu hissettiğine göre, bunu görmek istiyordu.

Sadece Kendall için değil, kendisi için de... Devin'le uğraşmaya devam etmesi gerektiği anlamına gelse bile.

O sabah biraz sonra çiftliğe vardığında, Devin onun geldiğini fark etmeden önce birkaç dakika Devin'in küçük ofisinin açık kapısında durdu. Masada oturmuş, yumruğunu yavaşça düz ve dairesel bir şeye vuruyordu. Ne olduğunu tahmin edemiyordu ama adam onu düzleştirmeye çalışıyor gibiydi. Hayır, aslında ne yaptığına pek dikkat ediyor gibi görünmüyordu, oldukça dalgın, hatta düşünceli görünüyordu. Yalnız olduğu zamanlardaki tipik tavrı bu muydu? Onun asık suratının muhteşem ruh halini bozmasına izin vermeyecekti.

"Merhaba!" dedi neşeyle.

Başını kaldırıp baktı. "Dün seni bekliyordum," dedi huysuz bir ses tonuyla. "Gelmeyince bu projeden vazgeçeceğini düşündüm."

"Uzun değilSadece bu eteği yaptırmak biraz zaman aldı."

Ailesi için yaptığı gösteride olduğu gibi bacaklarını açmadı ama kahverengi kadife kumaşı yana çekti, böylece etek giymediğini görebilecekti. Bunun onu gülümseteceğini düşündü. Ne de olsa bu onun fikriydi.

Ama adam ayağa kalkarken tek alabildiği başını sallamak ve mırıldanarak

"Mükemmel" demek oldu.

"Ayrıca," diye devam etti, artık neşeli bir ton tutturmakta zorlanıyordu ama yine de deniyordu, "Pheli dün beni birkaç hafta içinde Norford Hall'da vereceği büyük partiye yardım etmem için sıkıştırdı."

"Bir davetiye aldım. Sadece kardeşinin doğum günü içinmiş gibi görünmüyor."

"Hayır, yapılacak her türlü eğlenceli şeyin olduğu tipik bir kır partisi olacak! Ve bunu tamamlamak için bir balo olacak. Sence beni partiye hazırlayabilir misin?"

"Atlar uçabilir mi?"

Güldü ve hafifçe azarladı, "Yapma ama, o kadar da abartılı değil. Senin ve bu yeni binicilik alışkanlığının sayesinde kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kaşlarını kaldırdı. "Norford'daki toplantı aynı zamanda sizin için en iyi adayları sunmak için bir fırsat mı?"

"Tabii ki! Sence Lord Kendall Fransa'dan zamanında dönecek mi?"

Pheli adresini öğrendi ve elbette ona bir davetiye gönderdi."

"Yani hâlâ listenin başında o mu var? Son zamanlarda onun yerine düşündüğünüz yeni bir arayan yok mu?"

Sesi biraz fazla meraklıydı, sanki onun cevabını nefesini tutmuş bekliyordu.

Hâlâ ona iyilik yapmayı mı düşünüyordu? Hâlâ onun işlerine karışmaya niyetli miydi? Onun yardımını istemediğini açıkça belirttikten sonra mı? Şey, *o* konuda değil. Binicilik derslerinde yardımını ve belki de cesaretini toplayıp sorabilirse erkekler hakkında biraz tavsiye istiyordu. Ona basit gerçeği söyledi. "Arkadaşlarım dışında ziyaretçi kabul etmiyorum, ilk sezonumdan beri de etmiyorum. Evlenmemiş olmamın nedeninin bu olduğuna dair küçümseyici bir yorum önce, ilgilenmediğim erkekleri cesaretlendirmediğimi söylediğime eminim. Döndüğünde *Kendall*'ın aramasına izin verilecek. Ve-"

Lord Robert'tan bahsetmemeye karar vererek ağzını .
daha önce.

Ama Devin buna izin . "Ve?"

Cık cık etti. "Eminim Robert Brigston hakkındaki gerçeğin ortaya çıktığını duymuşsunuzdur; baloda gerginliği yüzünden içkiyi fazla kaçırmış, bunun sonucunda da kadınlara karşı aşırı coşkulu davranmış ve söylediğini bile hatırlamadığı şeyler söylemiş."

"Kardeşin bu saçmalığı satın aldı sanırım?" Devin kabaca sordu. "Rafe neden konuda anlayışlı olmasın ki? Bazı aptalca şeyler yaptı.
"O da tilkileştiği zaman bir şeyler yapar."

"İçkinin doğasında bu var. Ama boş ver. Neden bu konuda bana güvenmiyorsun: O çocuk sana göre değil. Brigston'dan önce servet avcısı Farrell Exter'ı tavsiye ederim. En azından Exter, yoksul ailesine kazandıracakların için sana tapacaktır."

"O zaman iyi ki tavsiyelerinizi kabul etmiyorum! Ayrıca, Exterlar fakir değil, Farrell sadece unvan ya da servet için sırada değil, bu yüzden elbette zengin bir eş arıyor ve bu konuda hiçbir şey yapmayacak kadar dürüst. *Neden* Robert'a bu kadar karşısın?! Sırf onu benim için seçmedin diye mi?"

"Tabii ki. Tek nedeni bu."

Onun bu hızlı anlaşması karşısında gözlerini kıstı ve bir an bile ona inanmadı. Ama elinin, sanki şimdi onu saklamaya çalışıyormuş gibi, vurduğu düz şeyin üzerine bastırdığını fark etti. Birden rengini tanıdı.

Nefes nefese kaldı. "O benim *şapkam* mı?"

"Korkarım üzerine oturdum."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. Yüzünün kızarması gerekirdi ama kızarmamıştı. Aksine, savunmacı görünüyordu.

"Adamlardan biri masamı temizlemiş ve sandalyemin üzerine düşürmüş, sonra da yerine koymayı unutmuş olmalı."

"Ve yeterince düz olmadığına karar , bu yüzden de üzerine vurmak zorunda kaldınız?"

Beklediği kızarıklık ortaya çıkmıştı ama o kadar hafifti ki, adamın koyu ten renginin yanında fark etmedi bile. "Tabii ki hayır."

Yani farkına varmadan dikkati dağılmış bir şekilde şapkasına vuruyordu. Önemli değildi. Aptal bir şapka yüzünden onunla tartışacak değildi. Bunu kanıtlamak için gülümsedi ve şöyle dedi: "Zavallı şapka, en azından bir cenaze törenini hak ediyor. Şimdi derslerime geçelim mi?"

Aniden kızın dirseğinden tuttu ve onu orta koridora doğru götürdü. "Şaperonunuz nerede?"

"Arabayla gelirken atlarınız dikkatini çekti ve bazılarına daha yakından bakmak için sol sahaya doğru yürüdü."

Devin iç çekti. "Kardeşini getirmemen konusunda seni uyarmıştım." "Uyarmadım." Sırıtmayı kendine sakladı.

Ama refakatçisi koridora çıkıp onlara katıldığında Devin'in yüz ifadesine neredeyse gülecekti. Yanında bir erkek akrabasını getirmesini istemişti ama belli ki bunun Norford Dükü olmasını beklemiyordu.

Otuz Birinci Bölüm

DEVİN bu tür hoşlanmazdı ama Preston Locke'un arkadaş canlısı ve rahat tavırları sayesinde kendini çabuk toparladı. Ve adam atlardan konuşmak istiyordu! Bu Devin'i daha da rahatlattı. Yine de fingirdek kadının bunu onu rahatsız etmek için kasten yaptığından bir an bile şüphe etmedi. Böylesine önemli bir şahsiyeti binicilik dersi gibi önemsiz bir şeye sürüklemek? Hem de kendisinden daha düşük statüde bir sürü erkek akrabası varken?

Babası biraz uzaktaki parmaklıklara yaslanıp onları izlerken onu piste çıkardığında, "Çılgılık atmak yok, bayılmak yok ve madem ki saygıdeğer babanı izlemeye getirdin, bugün Sarah'dan düşmek de yok," dedi.

Onu eyerin üzerine fırlattı. "Peki bunun onunla ne ilgisi var?" diye sormak için ona baktı.

"Bu bana kötü yansıyacak, sana değil."

Nazikçe homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Kabadayılığına rağmen hâlâ gergin olduğunu hissedebiliyordu ama bu gerginlik geçen gün hissettiği kadar aşırı değildi. Bu yüzden kaba alaycılığının çoğu, korkularını uzak tutmasına yardımcı olmayı amaçlıyordu.

Dizginleri ona verirken, "Sarah'nın her gün egzersiz yapması için emir verdim, bu yüzden artık tempolu bir koşu için istekli değil. Hızını ayarlarsan o da uyum sağlayacaktır. Merak etme, parlayacaksın."

"O izlerken yapmak zorundayım."

Yani bugün babasını getirmesinin nedeni bu muydu? Başarılı olması için ona teşvik mi sağlıyordu? Devin, kızın nedeninin kendisiyle bir ilgisi olduğunu düşündüğü için kendini azarladı. Muhtemelen gözünün önünden kaybolduğunda kız onu hiç düşünmemişti. Neden düşünsün ki? Ona kalplerini vermeye hazır o kadar çok erkek vardı ki, hepsini takip edemiyordu - unvan sahibi ya da unvan sahibi olmak için sırada bekleyen ilk oğullar, hatta şanslarının yaver gitmesini uman ikinci ve üçüncü oğullar - ve hiçbiri gayrimeşru değildi.

Ama gözden kaybolduğunda onu unutmak gibi bir lüksü yoktu çünkü onun için bir işti. Onunla birlikte olmadığı zamanlarda düşüncelerini doldurmasının tek nedeninin bu olduğuna kendini inandırmıştı.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum," dedi alçak ve gizemli bir ses tonuyla. "Bir erkeğin beni yeterince çekici bulup bulmadığını anlamakta zorlanmıyorum, şey, bilirsin, ama hangileri hakkında aynı şeyi hissettiğimi belirlememe yardımcı olabilecek - onları gözlere hoş bulmak dışında - bilmem gereken açık bir şey var mı?"

Devin kaskatı kesildi. Ciddi miydi? Masum ve meraklı bakışları öyle olduğunu gösteriyordu.

"Kalbin hızlanıyor mu?" diye sordu.

"Şu anki gibi mi? Bu sadece gerginlik!"

"Çekici bulduğunuz bu erkeklerin yanındayken nasıl hissettiğinizden bahsediyorum. Onlara dokunacak kadar yaklaşmak istiyor musunuz? Onları tekrar görmeye hevesli misiniz? Sürekli onları düşünüyor musun?"

Gözlerini kocaman açarak, "Teşekkür ederim! Bu her şeyi biraz açıklığa kavuşturdu, peki neden kardeşim bana bunu söyleyemedi?"

Devin güldü. "Sen onun küçük kız kardeşisin. Seninle arzuları tartışmayacak."

Açık açık söylediği sözler Amanda'nın kızarmasına neden oldu. Başka bir kadın ona bu soruyu sormuş olsaydı, sadece çapkınlık yaptığını düşünürdü ama Amanda öyle değildi. Aslında şu anda onun hakkında gönüllü olduğundan daha fazla şey biliyordu ve şimdi listeye merakı da ekleyebilirdi. Amanda'nın ısrarcı ve inatçı olduğunu, kendini kaptırdığı bir konuyu asla bırakmayacağını biliyordu. Ve son derece cesurdu. Ama aynı zamanda asabiydi de, en azından ona karşı öyleydi. Hâlâ balık tutmayı seviyor *olabilirdi*. Emin olmak için onu balığa götürmeyi teklif edebilirdi. Kendisi de bu eğlenceden hoşlanırdı. Atlarla kumar oynamayı severdi ama iskambil oynamayı sevmezdi. Bütün bunları aklında tutması gerekiyordu.

Seans son derece iyi geçti. Belli ki Amanda da öyle düşünüyordu, çünkü ahıra geri dönerlerken durmadan gevezelik ediyor, babasıyla gülüyor, coşku fişkırıyor, yine Küçük Bayan Güneş Işığı.

Babasıyla birlikte ayrılmadan önce Devin'e şöyle dedi: "Sanırım birkaç ders daha aldıktan sonra, kendi bineğime sahip olmayı gerektirecek kadar ciddi bir şekilde biniciliğe başlayıp başlamayacağıma karar vermem gerekecek. İş o noktaya gelirse beyaz bir kısırak isteyeceğim. Satın alabileceğim bir tane var mı?"

"Neden beyaz?"

"Çünkü tekrar ata binmeyi düşündüğüm tek an, beyaz bir atın üzerindeki bir tanıdığımı hayran olduğum andı. Bir daha ata binecek olursam, bunun onun gibi muhteşem bir hayvanın üzerinde olması gerektiğine karar verdim."

"O kadar yaygın değiller, biliyorsun. Ve elimdeki birkaç tanesi de senin için kesinlikle çok hızlı. Onlara bindiğiniz anda dörtnala koşmanızı isteyeceklerdir. Buna hazır olacağın gün gelmeyecek demiyorum ama şu anda kesinlikle tavsiye etmem."

Dudakları sevimli bir surat ifadesiyle aşağı doğru kıvrıldı. "Bu hayal kırıklığı yarattı." Preston, "canım," dedi ve onun çenesine vurdu. "Sen de senin öğrendiğin gibi nazik bir hayvan istiyorum. Kolayca idare edemeyeceğin bir at alarak beni bu çaba konusunda endişelendirme."

"O zaman bana bir tane bulmana izin vereceğim," dedi babasına sırtarak. "Ama beyaz olmalı!"

Her iki adam da ona bakarak gözlerini devirdi ama Devin arabayla uzaklaşan arabanın ardından bakakaldı. Aslında Preston'ın önerisi ve Amanda'nın reddetmesi arasındaki o kısa an için, Amanda'ya derslerini bitirdiğinde Sarah'yı hediye etme fikri gelmişti aklına. Ama Sarah'dan ayrılmak istemediğine göre, neden böyle bir düşünceye kapıldığını merak ediyordu! Sadece onun bu jesti takdir edebileceğini düşündüğü için mi? Onu memnun etmek için tasarlanmış bir fikir miydi? Lanet olsun, onun nesi vardı?

Bu yakın gaftan sonra ruh hali bozuldu, gerçi bunu itiraf ettiyse de, bunun nedeni kısmen Amanda'nın istediği türden bir bineğe sahip olmamasıydı. Ama morali bozukken, William'ın tefecisini ziyaret edip arkadaşının o pis işini halletmek muhtemelen mükemmel bir zamandı.

Yine de Will'i kontrol etmek, evde hâlâ iyileşmekte olduğundan emin olmak ve Will'in borcunu silmek için iade edeceği parayı almak istiyordu. Eğer Blythe'ın hâlâ çeyize ihtiyacı varsa, Devin hiç kullanmadığı o kasaba evini ve Will'e bundan hiç söz etmeyecekti. Ama buna gerek kalacağını sanmıyordu, özellikle de Lord Oliver gözlerini açıp Blythe'ın nasıl bir cevher olduğunu görürse. Devin onları iki kez sosyal etkinliklerde derin sohbet ve kahkahalar içinde yakalamıştı, bu yüzden bunun çoktan gerçekteştiğini hissediyordu. Çok geçmeden şehrin daha sefil tarafına doğru yola çıktı. Borç verenin adı Nathaniel Gator ve adresi vardı. Yine de bulması biraz zaman aldı. çünkü Devin daha önce Londra'nın o bölgesine hiç gitmemişti.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde girdiği yerin özel bir konut olduğunu fark etmemişti. Kapıyı çalmak uygun olabilirdi ama o zaman uygun olmak için orada değildi. Ama geniş fuayede konuşmakta olan birkaç adamın sözünü kesti.

İki adamdan daha iri olanı aşağılayıcı bir bakışla, "Yine mi lanet olası bir züppe?" dedi. "Siz beyler ne yapıyorsunuz? Süslü partilerinizde patronumun adını mı dolaştırıyorsunuz?"

Uzun boylu, zayıf ve iyi giyimli diğer adam arkasını döndü ve Devin onun gözleriyle karşılaştığında biraz sarsılmış görünüyordu. Şüphesiz, tanıdığı biri tarafından böyle iğrenç bir yerde bulunmaktan utanmıştı.

Devin onu tanımamış gibi davranmayacaktı. Genç adama başıyla selam verdi. "Lord Trask."

"Senin de mi borcun var, eski dostum?" John Trask sordu, ses tonu gerçekten de umutluydu.

Devin ikisinin de aynı zor durumda olmasının adamın daha az utanmasını sağlayacağını düşündü. Devin, Trask'ın kumar borcu olduğunu duymuştu; bu borçları ödetmek için böyle bir tefeciye gelmek zorunda kaldığına göre belli ki çok fazla borcu vardı. Devin onu burada dönen el altından işler konusunda uyarmalıydı ve muhtemelen uyaracaktı da -görevini tamamladıktan sonra.

Devin iki adama yaklaşıırken, "Hayır, buraya farklı bir tür intikam için geldim," dedi. Bruiser'a da, "Sen Gator'un güçlü kolu musun?" diye sordu.

"Ya öyleyse?"

Devin, "Patronun derslerinden biri için yanlış adamı seçti, benim bir arkadaşımı," diye açıkladı. "Bunun bir daha asla olmamasını sağlamak için buradayım."

Yumruğunu adamın yanağına indirdi ama bu kaba adamı zorlukla hareket ettirdi. Devin sırtıttı, şimdi iyi bir antrenman bekliyordu. Okulundaki zorunlu olmayan derslerden biri de yumruk dövüşüydü. Adab-ı muaşeret derslerindeki performansının aksine, ringde kaba kuvvetle değil, kendisine öğretilen becerilerle başarılı olmuştu. Bu yüzden Gator'ın güçlü kolu gibi bir çürük bile eninde sonunda yenilecekti. Yine de yaklaşık on dakika sürdü.

Trask izlemek için etrafta dolaşmadı. Devin, kendisi birkaç kaburga kemiğini zedelemekle meşgulken lordun dışarı çıktığını fark etmedi bile.

Yaralı yerde zar zor kendine gelirken Devin eğilip yanaklarını okşadı. "Patronun nerede?"

Adam koridorun aşağısını işaret etti. Devin o tarafa yöneldi ve Gator'ı bir kapının arkasında bulmadan önce birkaç kapı açtı. Uyuyordu. Masanın arkasındaki sandalyede. Devin buna inanamadı.

"Gerçekten mi? Bu gürültüde uyuyormuş gibi mi yapıyorsun?"

Adam hiç kıpırdamadı. Orta yaşlı, neredeyse kel ve şişman bir adamdı. Masanın üzerinde, içinde boş tabaklar bulunan oldukça büyük bir tepsi duruyordu. Devin ağır bir yemeğin adamı uyutmuş olabileceğini düşündü. Bunun bir önemi yoktu. Masayı Gator'a doğru iterek göğsüne çarptırdı. Bu sonuç verdi.

"Ne?" Nathaniel Gator halsizce konuştu, sonra Devin'i görünce uyanmış bir halde sandalyesinde doğruldu. "Sen de kimsin ve nasıl-?"

"Zaman kaybetmeyelim," dedi Devin, para dolu çantayı masanın üzerine atarak. "Bu William Pace'in borcunu ödemek için." Cebinden notu çıkarıp yırttı, sonra parçalarını da masanın üzerine attı. "Şartlarını ona açıkça belirtmeliydin. İzin verin ben de benimkileri size açıklayayım. Bir daha asla onun evine kimseyi göndermeyeceksin. Eğer ona bir daha elini sürersen, seni öldürürüm."

Borcunu henüz ödemiş olan borç veren bu tehdidi ciddiye almaya niyetli görünmüyordu. "Ben sadece ödemelerini arttırması gerektiğini söyledim. Aynı adama iki kez kredi vermek riskli, biliyorsunuz."

"Tek yaptığın bu değil."

Adam gerçekten de omuz silkti. "Bu yüzden adamım onu biraz dövdü. Benim cömertliğimi alanların bana zamanında geri ödeme yapmasını sağlamak onun görevi."

"Pace yatalak. Neredeyse ölüyordu!"

Gator'ın rengi soldu. "Bu nasıl olabilir? Deli olduğumu mu sanıyorsun? Bu paramı yakmak gibi bir şey olur!"

"O zaman belki de yeni bir güçlü kol bulmalısın. Sırtta iki bıçak yarısı cinayete teşebbüstür."

"Hayır!" Gator ayağa fırladı. "Yemin ederim Pace sadece biraz dayak yedi ve dışarı atıldı, dersini aldı. Adamım bunu söylemek için hemen yanıma geldi ve gecenin geri kalanında benimle birlikteydi. Eğer biri arkadaşınıza bıçak çektiyse, bu burada olmadı. Lanet olası hırsızlar! Artık gücüm yettiğine göre şehrin daha iyi bir yerine taşınmam gerektiğini biliyordum."

"Unutma, Lord Pace'ten uzak dur." Devin tehditkâr bir ifadeyle borç verene baktı. Tatsız inden çıkarken düşünceleri hızla ilerliyordu. Devin, Gator'ın müşterilerinden birini öldürecek kadar aptal olabileceğini hiç düşünmemişti. Devin ve Will'in vardıgı sonuca göre, sokak hırsızları Will'e saldırmış olmalıydı. Diğer tek olasılık, William'ı kasten öldürmeye çalışan bir düşman olabilirdi ama arkadaşının düşmanı yoktu ve o gece koçu tanınmış olabilecek Donald'ın da yoktu. Hayır, Devin çaresiz hırsızlar olduğundan emindi.

Otuz İkinci Bölüm

GENÇ ADAM, büyük oturma odasındaki aşırı doldurulmuş sandalyeye yığıldı. Annesi Marianne gözlerini kucağındaki kitaptan kaldırdı. Başını kaldırmadı. Böyle yapmasından nefret ederdi. Ona tüm dikkatini verme zahmetine katlanamadığı izlenimini veriyordu.

Her zamanki gibi mücevherlerle ışıldıyordu. Atalarının konağındaki süit odasından çıkmadığı zamanlarda bile süslenirdi. Elbette bu mücevherler onu borçlular hapishanesinden uzak tutan tek şeydi. Ama bunları ona vermekten hoşlanmıyordu ve yıllar geçtikçe, borçlarını ödemek için değerli mücevherlerinden birini vermek zorunda kaldığı her seferinde daha da sinirlenmişti - ta ki bir gün sinirlenip ona gerçeği ve bundan nasıl faydalanabileceğini söyleyene kadar.

Gerçek onu yıkmıştı. Yine de sanki sıra dışı bir şeymiş gibi utanmadan bu konuyu tartışmıştı.

O gün ona, "Kardeşin doğduktan on yıl sonra bir patavatsızlık yaptım," demişti.

"Kardeşimden on yaş küçüğüm" demekten başka bir şey gelmedi aklına, o kadar şaşırmıştı ki.

"Aynen öyle. Ama bu artık senin yararına olabilir. Yakın zamanda gerçek babanın ölmek üzere olduğunu öğrendim. Benden daha genç! Ama çok ahlaksız bir yaşam sürdü ve şimdi bunun bedelini ödüyor. İronik bir şekilde, sen hariç tüm ailesinden daha uzun yaşadı."

"Bunu nasıl yaparsın!"

Sadece omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Baban, yani kont, patavatsızlığımı biliyordu elbette ve beni affetti."

Bir kerede kabul edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Hayatı boyunca babası olduğuna inandığı adam gerçekten babası değil miydi? Taparcasına sevdiği ve hiçbir şeyi esirgemediği ağabeyi sadece üvey kardeşi miydi? Ve Marianne'in kocası Kont başından beri bunu biliyor muydu? Kontun yıllar boyunca ona hiç sert davranmamış olması bir mucizeydi. Ya da annesini kovmamış olması. Ama anlaşılan Kont, Marianne'i yatağında o kadar çok sevmişti ki, bu kadar ileri gitmemişti.

Zengin ve soylu bir ailenin sağlayabileceği tüm ayrıcalıklar ve avantajlarla büyümüş, aslında oraya ait olmadığından hiç şüphelenmemişti. Kardeşi Justin'in ilk çocuk olduğu için babalarından tüm övgüleri ve sevgiyi almasının doğal olduğunu düşünmüştü. Ama kısa bir süre önce annesi, Kont'un ölmeden önce ona kötü bir şey yaptığını açıklamıştı: meşru oğlunun, karısının patavatsızlığını bilmesini sağlamıştı. Ve Justin'in kardeşiyle olan ilişkisi bundan sonra tamamen değişmişti.

Yine de Justin ona sevgisinin neden küçümsemeye dönüştüğünü hiç söylememişti. İlk başta bunun Justin'in öfkelenip ödemeyi reddettiği kumar borçları yüzünden olduğunu düşünmüştü. Yine de Justin genç adamın iki iyi evlilik şansını da mahvetmiş, genç kadınların babalarına küçük kardeşinin beş parasız ve gelecek vaat biri olduğunu ve evlenirse artık kendi evinde hoş karşılanmayacağını bildirmişti. Bu kindarlıktı. Bu, içine düştüğü çukurun daha da derinleşmesini sağlamaktı. Justin'in onu çoktan evinden kovmamış olması bir mucizeydi ve yapmadığı için annelerine teşekkür etmeliydi.

Şimdi, içinde büyüdüğü, lüksle dolup taşan ve hiçbiri kendisine ait olmayan bu evden nefret ediyordu. Bir zamanlar taptığı ağabeyinden nefret ediyordu. Ve annesinden de nefret etmeye başlamıştı. Eğer annesi ona gerçeği söylememiş ve gerçek babasının gözüne girmesi için onu zorlamamış olsaydı, zenginliğin hala onun olabileceğine dair umutları asla yeşermezdi, ama bu umutlar adamın onu küçümsemesiyle yerle bir olurdu. Kendini asla bu kadar borca batırmaz, kurtuluşunun tek yolunun kumar olduğundan emin olmazdı. Gerçek babasının tüm servetini ve unvanını ona bırakacak kadar gurur duyduğu başka bir üvey kardeşi olduğunu asla öğrenemezdi. Lanet şans kendi cebinden başka her yere gidiyordu.

Annesinin bu diğer piçten haberi yoktu. Tek yapması gerekenin babasının kapısında belirmek olduğundan ve her şeyin onun için güzel bir şekilde yerine oturacağından o kadar emindi ki. Adam onunla gayrimeşru bir ilişki yaşayacak kadar bıkkınsa, elbette İngiltere'nin her tarafına yayılmış piçleri olacağını fark etmeliydi. Başkaları varsa da bilmiyordu ve bunun bir önemi yoktu. Babasının saygı duyduğu *bu* kişi, Marianne'in ona garanti ettiği servete ulaşmasına engel oluyordu.

O piçi mahvederek paçayı kurtarabileceğini, böylece babalarının da onu aşağılayabileceğini düşünmüştü ama bu pek işe yaramamıştı. Onu öldürmek de o kadar kolay olmamıştı. Adam şansla kutsanmıştı.

-Ya da beceriksiz haydutlarla lanetlenmişti ki bu oldukça doğru olabilirdi. Sokaktan haydut kiralamak muhtemelen rakiplerinden kurtulmak için ideal bir yol değildi.

Diğer tek seçeneği Justin'i öldürmekti, ama şimdi kardeşinden nefret etse de, durum her zaman böyle değildi, bu yüzden annesine "Neden diğer oğlunu öldürmüyorum?" dediğinde gerçekten ciddi değildi.

Aniden ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve yanağına el izini bıraktı. "Ve yeğenlerin de mi? Torunlarım? *Bu* unvan senin olmayacak ve sakın bir daha böyle bir düşünceye kapılma."

"Öyle demek istemedim," diye mırıldandı. "Hâlâ elimde bir koz var." " zaman kullan. Zamanın tükeniyor. Baban her an ölebilir. Şimdi."

"Ama benden hoşlanmıyor bile! Beni araştırdığını söylemişim. Bana ezik diyor. Bana hiçbir şey bırakmayacağını, sadece kumarda kaybedeceğimi söyledi."

Marianne dudak büktü. "Sadece seni hayal kırıklığına uğrattı ama tüm o serveti bırakabileceği başka kimsesi yok. Sen üzerine titrediğin sürece o da kendine gelecektir."

Ona babasının diğer varisinden bahsetmeliydi. Ama öğrenirse onun da kendisiyle ilişkisini keseceğinden korkuyordu. Çünkü gerçek babasının servetinin ona miras kalmasına güveniyordu, böylece değerli mücevherleri için ona yalvarmayı bırakacaktı.

Otuz Üçüncü Bölüm

AMANDA, müzikli bir gece için Durrant'ların kasaba evine giderken arabada otururken kendi kendine gülebilirdi. Daha üç hafta önce şehirdeyken can sıkıntısını hafifletmek için günlerini nasıl dolduracağını düşünmüştü. Son birkaç hafta sadece balolar, partiler ve yeni elbise provaları yüzünden değil, neredeyse her gün aldığı binicilik dersleri ve Norford Hall'daki ev partisi için Ophelia'ya yardım etmesi yüzünden de onun için tam bir kasırğa olmuştu. Ve Kendall sonunda çaya gelmişti!

Geçen hafta oldukça heyecanlı bir gün olmuştu. Kendall hatırladığı kadar yakışıklıydı ve sürekli olmasa da onu çok düşünüyordu ama bunun nedeni onu haftalardır görmemiş olması ve çok meşgul olması olabilirdi. Ophelia'nın uşağını Lord Goswick'in kapıdan geçmesine izin vermesi için uyarmak aklına bile gelmemişti. Neyse ki Ophelia'yı sormuştu, çünkü Amanda'nın şu anda kardeşinin evinde kaldığından habersizdi, bu yüzden doğrudan salona götürüldü, orada Ophelia ile çay içerken mevcut konuk listesini gözden geçiriyorlardı.

Kendall, Amanda'ya tatlı bir gülümseme gönderdikten sonra, "Daha önce aramadığım için beni affedin hanımlar. Fransa'dan yeni döndüm."

"Evet, Devin seyahatinizden bahsetti," dedi Amanda. "Başarılı mıydı?"

"Kesinlikle! Safkan biz konuşurken ahırına doğru yola çıktı." "Nereye?"

Ophelia kibarca sordu.

"Kent'in batısı."

"Norford kasabasına yakın bir yere benziyor."

"Yarım gün, belki," diye kabul etti.

Amanda, "Ophelia sana önümüzdeki hafta Norford Hall'da vereceğimiz ev partisine bir davetiye gönderdi," dedi.

Kendall, "Eğer orada olacaksanız, katılmaktan memnuniyet duyarım," diyerek onu temin etti. "O zamana kadar dönmüş olurum."

"Geri mi?"

"Evet, Fransa'ya yaptığım yolculuk oldukça heyecan vericiydi çünkü satın aldığım aygırın bir kardeşi olduğunu öğrendim, aynı aileden gelen bir kısırak, ancak İskoçyalı bir adama satılmış. Ama adresi bende var!"

Amanda ve Ophelia güldüler. Belli ki Kendall başka bir ata binmek için yola çıkmıştı ama İskoçya o kadar da uzakta değildi. Ayrılmakta gecikmediği sürece partiye yetiGecek kadar zamanı olacaktı. Ve en azından bu yeni yolculuk, onu Hyde Park'ta bir gezintiye davet etmesi için zaman bırakmıyordu. Devin bir kez bile yan eyeri tekrar denemeye hazır olduğunu söylemediği için hâlâ buna tam olarak hazır değildi.

Amanda, Durrant'ların kasaba evine adımını attığında, müzikli bir suare için bu kadar büyük bir topluluğu görünce şaşırdı. Ama evin arka tarafında bir balo salonu vardı ve Durrant'lar akşam yemeği için burayı birkaç düzine masayla doldurarak neredeyse bir restorana benzetecek kadar savurgan davranmışlardı! Şu anda masalarda sadece birkaç yaşlı konuk oturuyordu. Pırıltılı, iyi giyimli kalabalık, odanın arka yarısındaki içecek masalarının yanında toplanıyordu.

Amanda babasıyla birlikte tam zamanında gelmişti. Hammond'ların balosuna geç gelme konusunda dersini almıştı, suarede dans edilmeyecekti. Ve burada hiçbir genç beyefendi onun yanına koşmadı. Ama bunun tek nedeni refakatçisinin kim olduğuydu. Preston Locke'a yaklaşmak kız kardeşi Julie'den bile daha ürkütücüydü!

Siyah ceketi ve gevşek bağlanmış kravatıyla şık görünen Devin'in bu gece orada olduğunu hemen fark etti. Odadaki diğer tüm erkeklerden daha uzun boylu olduğu için onu fark etmemek imkânsızdı. Onu gördüğünde kendisine doğru baktığı için de başıyla selam verdi. küstah tavırlarını onaylamasa da, sırf binicilik hocası olduğu için şu anda dostça denebilecek bir ilişki içindeydiler. Uygun olmayan şey ise kehribar rengi gözlerinin onu bir kez daha süzmesiydi. Neredeyse hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için aşağıya bakmasına neden olacaktı. Ama o direndi. Mercan ipeğinden gece elbisesi, boynunda annesinin yakutları ve saçını bir arada tutan küçük, yakut uçlu iğnelerle çekici görüldüğünü *biliyordu*.

Fark ettiği ikinci şey, diğer birçok uygun bekâr varken Robert Brigston'ın *orada olmamasıydı*. Nedenini merak etmekten kendini alamadı, ama bu gece sadece evlilik pazarındaki gençleri değil, bu kadar geniş bir yelpazedeki insanları davet etmişken ev sahiplerine sormak uygunsuz olurdu. Ayrıca, adam yine de gelebilirdi.

"Seni eski bir dostumla tanıştırayım," diye önerdi Preston onlar geldikten hemen sonra.

"Elbette."

Onu kalabalığın arasından geçirmeye başladı. Ama Amanda onu kime götürdüğünü görünce adımlarını yavaşlattı, *tonun* en tanınmış çöpçatanlarından ikisine.

Onun tereddüdünü anlayan adam, kolundaki elini okşadı. "Seçeneklerin hakkında ne söyleyeceklerini duymaktan zarar gelmez, değil mi?"

"Ama aslında bu yıl beklentilerim var."

"Biri hâlâ hassas bir konu, diğeri ise yoğun seyahat programı nedeniyle sizi sadece bir kez arayabildi. İkisini de birine aşık olacak kadar iyi tanıyor musun?"

Bunu söyleme biçimine kıkırdadı. ", ne demek istediğini anlıyorum. Elbette, yaşlı kadınların söyleyeceklerini dinleyelim. Belki de daha önce tanışmadığım bazı erkekleri gerçekten tanıyorlardır."

Ancak durum pek de öyle olmadı. Ayrılmaz ikiliden daha açık sözlü olan Mabel Collicott, Amanda için mükemmel eş olarak üç erkeği açıkladı. Oliver Norse ve Carlton Webb'i çoktan gözden çıkarmıştı ama şaşırtıcı bir şekilde Mabel'in üçüncü tercihi Farrell Exter oldu.

Amanda, "Lord Farrell?" diyecek kadar eğlenmişti. Gerçekten ciddi olamazsınız. Onun kumar sorunu yok mu? Seviyor ama bu konuda iyi değil mi?"

"Hangi genç lord kumar oynamayı sevmez ki? Bu genç adamların çoğu gibi o da sıkılıyor. Evlendiğinde, çizgiyi aşmamasını sağlayacağınızı biliyorum."

Bunu yapmak zorunda kalmamalıydı ve yaşlı kadına, "Evlenmek için bir servet arıyor. Bunu hiç saklamıyor."

Mabel alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Evlilik pazarındaki herkes cebi dolu biriyle evlenmeyi umar. Sen, kızım, bu kriter ihtiyaç duymayan nadir bir istisnasın, bu yüzden aslında Farrell senin için mükemmel."

"Belki de bunu tersine çevirmeli ve benim *onun* için mükemmel olduğumu söylemelisiniz." Amanda kibarlığını korumak için ekledi: "Önerileriniz için teşekkür ederim. Onları usulünce aklımda tutacağım."

Ama Mabel bu üç genci överken, daha yumuşak dilli olan Gertrude, Preston'a fısıldıyordu. Amanda, çiftin yanından ayrılırken, "Gertrude Allen'ın bizim için arkadaşının bilmesini istemediği başka bir ismi mi vardı?" diye soracak kadar meraklıydı.

"Görünüşe göre fikir ayrılığına düştükleri şaşırtıcı biri çünkü Mabel ondan hemen hoşlanmadı. Bu yüzden belki de bahsetmeye değmez."

"Ama bu ikisinden hangisi *senin* arkadaşın? Mabel bana üç seçeneği hakkında zaten bilmediğim tek bir şey bile söylemedi, bu arada onları zaten birkaç yıldır tanıyorum ve onlara bir şans daha vermeye karar vermiştim. Ama dürüst olmak gerekirse, ben onları sadece arkadaş olarak görüyorum.

"Gertrude benim tanıdığım kişi." "O zaman kimi önerdiğini duyalım."

"Bu bir tavsiye değil, bir öneriydi. Sen ve Devin Baldwin birbirinize yakın olduğunuzda çıkan kıvılcımlara dikkat etmem gerektiğini söyledi."

Amanda'nın nefesi kesildi.

Onu dinleyen babası, "Ben de aynen öyle düşünüyorum. Gertrude, ikiniz birbirinizden hoşlanmadığınız için mi seni Baldwin'den uzak tutmam gerektiğini söylüyor, yoksa bir şekilde aranızdaki çekimi kıvılcımlarla mı ilişkilendiriyor, tam olarak anlayamıyorum."

Amanda kızarıyordu. "Yakışıklı olduğunu inkâr edemem ama benim için fazla kibirli ve basit görgü kurallarından tamamen yoksun."

Preston ona sert bir bakış attı. "O zaman ondan binicilik dersleri mi almalısın?"

Utangaç bir şekilde sıırttı. "Evet, savaş alanının ötesine geçtik ve sözlü olmayan bir ateşkes yaptık. Ve hakkını teslim etmeliyim. Atları tanıyor. Geçen hafta epey ilerleme kaydettim. Sırayla bana eşlik eden Alice ve Becky bile fark etti. Binicilik korkumu nasıl yenebileceğimi bulan kişi de Devin'di. Bunun için ona minnettarım, o yüzden artık beni kızdırdığında dilimi ısııyorum."

Preston güldü. "Sen mi? Geri mi duruyorsun? Bu savaşı tam olarak ne başlattı?" Cık cık etti. "Beni çileden çıkaran, istemediğim tavsiyeler verdi.

Ama o

Ne de olsa Aşk Tanrısı ve huysuz bir nedenden ötürü *beni* de iyi işlerinden biri yapmaya karar verdi. Bu yüzden de iyi bir atçı olmam için bana yardım etmek istiyor."

"Ah, anlamaya başladım. Sanırım sizin at tutkununuzu tavsiye ediyor, Lord Goswick?"

"Gerçekten de, ancak biniciliği gerçekten sevmeye başlarsam, tabii ki ustalaştıktan sonra."

Preston aniden durdu. "Ciddi değil misiniz? Onu aptal yerine koymazdım ama bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca evlilik fikri. Bu aptalca fikri ondan mı aldın?"

"Hayır, yanlış anladınız. O sadece Kendall Goswick'ten *hoşlandığımı* gördü. Sadece ata binmeyi sevmeysem iyi bir eşleşme *olmayacağını* düşünüyor. Atların Kendall'ın tutkusu olduğunu size daha önce de söylemiştim. Sanırım bu sağlam bir mantık."

"Peki ya ilgilediğin diğer çocuk? Brigston'ı mı tercih edersiniz? Eğer onu tercih ederseniz, toplum içindeki ilk gergin adımlarını görmezden gelebiliriz."

"Bunu söylemek için çok erken baba. Onunla daha yeni konuştum. Ama hem onun hem de Kendall'ın Ophelia'nın partisine geleceğini umuyorum."

"Evet, de onlarla konuşmak için sabırsızlanıyorum."

Sırıttı ve "Onları korkutup , değil mi?" diye takıldı.

"Tabii ki hayır. Eğer onları istediğinizi söylemezseniz, bunu seve yaparım."

"Ophelia'nın Norford'daki toplantısı için büyük umutlarım var. Eğer ikisi de gelirse, ev partisinin sonuna kadar hangisini tercih edeceğimi bilirim. Düşünsenize, belki de evlenebilirim!"

"Evet, hayal ettim," dedi çok daha az coşkuyla, ama sonra onun omzuna sarıldı. "Seni özleyeceğim, canım. Şu ikisinden hangisi Norford'a daha yakın yaşıyorsa onu seç."

Güldü. "Merak etme, o kadar sık ziyaret edeceğim ki, 'Yine mi buradasın?' diyeceksin! Şimdi yemek servis edilmeden önce birkaç arkadaşım la sohbet edeyim. Phoebe Gibbs'in burada olduğunu fark ettim. Hangi masanın bizim olduğunu bulmayı sana bırakıyorum, böylece her masadaki isim kartlarını okumak yerine sadece seni aramak zorunda kalacağım. Bu resmi bir yemek olmadığı halde ev sahibemizin isim kartları kullanmasına şaşırdım."

"Tüm bu masalar da yeni bir fikir değil mi?"

"Evet, ama sanırım her masada sohbeti canlı tutmasıyla tanınan en az bir kişi olmasını ve böylece gecenin başarılı geçmesini sağlamak istedi."

"Senin gibi gevezeleri mi kastediyorsun?" Amanda kıkırdadı.

"Aynen öyle!"

Otuz Dördüncü Bölüm

AMANDA, yanında babası olmadan kısa bir süreliğine Phoebe'nin yanına gittiğini fark etmeden önce hızla Phoebe'nin yanına gitti. Phoebe'nin Lord Robert hakkında ona söyleyecek daha çok şeyi olmasını umuyordu ama Larissa'nın notunda bahsettiği şeyleri neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlamaktan başka bir şey yapmadı, yani muhtemelen bu bilgileri de Larissa'dan almıştı. Yine de ilginç bir yeni bilgi edinmişti.

"Leydi Anne'in kızı Jacinda Brown'a dikkat edin, yoksa onunla çoktan tanıştınız mı?"

"Bırakın kızını, Anne Brown'la tanıştığımı bile sanmıyorum." "O zaman size şunu söyleyeyim, Jacinda tam bir fındırdek olduğunu kanıtlıyor. O çok Flörtlerinde çok ileri gidiyor, hatta uygunsuz bir şekilde." Phoebe fısıldamak için yaklaştı, "Tecrübeli olsa şaşırmazdım."

Amanda kaşlarını çatı. "Kanıt olmadan bunu etrafa yaymamalısın, Phoebe."

Phoebe yaralı bir ses tonuyla, "Elbette yapmayacağım," dedi. "Ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve ben sadece ondan uzak durman gerektiği konusunda seni uyarmak istedim. Ne kadar cesur olursa olsun, başını belaya sokması kaçınılmaz. Ve Devin Baldwin'le konuşurken görülen genç kızlardan herhangi birine oldukça kötü davranıyor."

Amanda sertleşti. "Neden?"

"Aslında bunu söylemedi, ama onun için bir hedef belirlediği çok açık. Yine de bu yönde umutlu olan tek kişi o değil, bu yüzden öfkeler alevleniyor, kesinlikle düşmanlar ediniliyor ve bu nedenle er ya da geç tatsız bir olay yaşanması kaçınılmaz."

Yani kıskançlık *Devin*'in üzerinde mi dolaşıyordu? O biliyor muydu? Bu sezon bir eş arıyor muydu? Eğer öyle olsaydı, şimdiye kadar birileri bundan bahsetmez miydi? Hâlâ dedikodulara konu oluyordu.

Şimdi oldukça meraklı bir şekilde Phoebe'ye sordu, "Bu gece burada mı? Jacinda?" "Orada, çoktan Baldwin'e yapıştı. Eğer bu gece Bu gece onunla birlikte oturduğundan emin olmak için isim kartlarını gizlice değiştirdi."

Amanda o yöne doğru baktı. Phoebe abartmayı alışkanlık haline mi getirmişti? Amanda aslında Jacinda'yı daha önce geçerken fark etmişti. O

Bu sezonun en güzel kızlarından biriydi, sarışın, koyu kahverengi gözlü, normalden biraz daha uzun, normalden çok daha düzgün vücutlu. Aslında hiç tanışmamışlardı ama Amanda bir gece Carlton Webb'in kızın göğüslerini süzdüğünü gördüğünde kendi kendine kıkırdadığını hatırlıyordu. Ama genç sosyete kızı, Phoebe'nin ima ettiği gibi Devin'le konuşmuyordu bile. Arkadaşı Blythe Pace ile sohbet ediyordu. Hayır, aslında onların konuşmalarına dikkat ediyordu. Bu kızın ona attığı ateşli bir bakış mıydı?

Amanda dişlerini gıcırdattığının ve Jacinda'nın alnında öfkeli bakışlarla bir delik açtığının farkında değildi. Ancak Devin iki genç kızın yanından uzaklaştığında Amanda'nın gözlerindeki sıcaklık kayboldu. Belli ki Blythe'ın Jacinda'yla konuşmakla şimdilik meşgul olduğunu düşünerek John Trask'la konuşmak için birkaç grup uzaklaştı. Ancak o gider gitmez Jacinda da gitti ve zavallı Blythe tek başına kaldı ve bu yüzden aniden rahatsız görünmeye başladı.

Amanda kızı kurtarmaya karar verdi ve Phoebe'ye yakında Norford'da görüşeceklerini söyleyerek Blythe'ın yanına gitmek üzere odadan çıktı. Amanda'nın, kendisini durdurmak için hızla ilerleyen Farrell Exter'ı vazgeçirmek için başını sertçe sallaması yeterli oldu.

"Tekrar karşılaştık Bayan Pace," dedi dostane bir tavırla. "Sezonun tadını nasıl çıkarıyorsunuz?"

Blythe ona sıcak bir gülümseme verdi. "Harika."

"Görünüşe göre kardeşin seni hala Devin Baldwin'in bakımına emanet ediyor?"

"İsteyerek değil. William kısa süre önce bir kaza geçirdi ve bir süre yatakta kalacak."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama iyi olacak mı?"

Blythe sırıttı. "Oh, gerçekten de, şimdiden bundan şikayet ediyor. Tembellikten yakınıyor."

"Umalım da çabuk iyileşsin, çünkü şu anki refakatçiniz olması gerekenden biraz daha az ilgili, değil mi, sizi bu şekilde yalnız bırakıyor?"

Blythe Devin'i savunmak için, "Aslında çok dikkatli biri," dedi ve sonra fısıldadı, "Jacinda Brown'dan hoşlandığını sanmıyorum. Sürekli bize katılıyor, benimle arkadaşmış gibi davranıyor, oysa yalnız olduğumuzda hiç de arkadaş canlısı değil. Onun başka bir yere gittiğini fark eder etmez hemen geri döneceğinden şüphem yok."

Amanda buna inanmak isterdi ama muhtemelen Blythe'a vermek istediği izlenim buydu. Jacinda Brown'u nasıl çekici bulmazdı ve ona olan ilgisi nasıl gururunu okşamazdı? Bu kız çok güzeldi. Sonra aklına geldi. Yüce Tanrım, ilk sezonunda Ophelia hakkında böyle hissetmişti! Kıskançlık mı? Sırf Devin onun binicilik eğitmeni olduğu için mi? Dersleri sırasında Devin'in verdiği mücadeleden hoşlanıyordu, peki arkadaşı ve sırdaşı olarak görmeye başladığı bir adama karşı biraz sahiplenici mi hissediyordu?

"Onu iyi , değil mi?" diye sordu Blythe.

"Oh, evet, kafam çok güzel olduğundan beri." Blythe göğüslerinden daha yükseğe çıkmayan bir el kaldırdı. "Ağabeyim onu her yıl birkaç haftalığına okuldan eve getirirdi ve iki kez bütün yazı bizimle geçirdi. Eskiden ona aşık olduğumu düşünürdüm," diye ekledi Blythe kızarak.

Amanda dudaklarını büzdü. Tahminine göre hâlâ da öyleydi ama kız belli ki bunu kabul etmek istemiyordu. Ama Amanda "Eskiden mi?" dediğini duyunca kendi de biraz kızardı. Bu onu hiç ilgilendirmezdi!

"Belli ki onun evlenmeye niyeti yok, benim ise var. Ve ağabeyim çok zengin biriyle evlenmemi tercih eder ki Devin öyle biri değil. Baldwin'ler hiçbir şekilde fakir değiller, ama kardeşlerin nasıl olabileceğini bilirsiniz."

Ve bu Amanda'nın merakını giderdi. Kendisi eş avına çıkmamıştı. Biraz fazla meraklı olduğu için konuyu tekrar Blythe'a çevirdi. "Bu sezon ortak hedefimize doğru bir ilerleme kaydedebildik mi?"

"Evliliğe doğru mu demek istiyorsun?" Amanda'nın başını sallaması üzerine Blythe, "Oliver Norse'dan oldukça etkilendim," dedi.

Amanda gülümsedi. "Sanırım ikiniz de gelecek hafta Norford'a davetlisiniz. Oliver'ı daha iyi tanımak için iyi bir zaman. Görünüşe göre Devin size dönüyor, ben de gidip babamı ve masamızı bulayım. Gecenin geri kalanının tadını çıkar, Blythe."

Amanda yeterince hızlı gidemedi. Bu gece Devin'le konuşmak istemiyordu. Onu böyle kibar ortamlarda görmek hâlâ sinirlerini bozuyordu, iri yarı ve kaslı haliyle hiç uygun görünmüyordu. Ve az önce yaşadığı aptalca kıskançlık krizinden sonra, her ne sebeple olursa olsun, öfkesinin biraz fazla kabarmış olmasından korkuyordu ve Devin bunu denemeden bile kıskırtabilecek tek adamdı, bu yüzden bu gece ne kadar az konuşurlarsa o kadar iyiydi.

Babasının çoktan masalarına oturmuş olduğunu gördü ve ona katıldı. Ve tam zamanında. Gecenin eğlencesi başlamıştı, güzel sesli genç bir kadın piyano eşliğinde yemek boyunca şarkı söyleyecekti. Bu herkesin yerini bulması için bir işaretti. Çoğu isim kartlarını çoktan not etmişti, ancak bazıları edip not etmemişti, bu da bir süre karışıklığa yol açtı ve son koltuk dolana kadar akşam yemeği servis edilmeyecekti.

Amanda, Leydi Durrant'ın Norford Dükü'nü masasında istemesine pek şaşırmamıştı. Ama altı sandalye vardı ve Amanda, ev sahibi ve ev sahibesiyle birlikte oturmaktan onur duyan başka kimler olduğunu görmek için döndüğünde, çok aşına olduğu kehribar rengi gözlerle karşılaştı.

Amanda hızla gözlerini kaçırdı. Tahmin etmeliydi. Odadaki en yüce unvan ve adı hâlâ herkesin dilinde olan adam ev sahiplerinin masasında oturuyordu. Durrant'lar için büyük bir başarı. Ve Amanda için de büyük bir sıkıntı. Elbette onu görmezden gelecekti ve bunun ne kadar kaba görüneceği umurunda değildi. Gözlerini ondan uzak tutmak kolaydı. Ama onu görmezden gelemezdi, hele de onun yüzünden tedirginlikten titrerken. Daha önce hiç bu kadar yakınındaki birinin *farkında olmamıştı*. Ondan gelen baharatlı bir şeyin kokusunu alabiliyordu ve Tanrı aşkına, nefes alışını bile duyabiliyordu! Ama onun kendisini görmezden gelip masalarındaki diğerleriyle konuşmasını dilemek için fazla umutluydu.

Leydi Durrant, Preston'ın tüm dikkatini Amanda'nın diğer tarafına vermesini bekler gibi görünerek ona sessizce, "Yarın her zamanki saatte çiftliğe gelecek misiniz? Geç kalmadığınız sürece, öğleden sonra yarış pistindeki randevuma yetişmek için zamanım olacak."

"Evet, zamanında orada olacağım ve her zaman öğleden önce giderim," diye hatırlattı ona bakmadan.

"Biliyorum ama yarın oltanı da yanında getirmeni istiyorum."

"Pardon?"

"Hâlâ balık tutmayı sevip sevmediğini öğreneceğiz."

Gözleri onunkilere kaydı. "Hâlâ benim ilgi alanlarımla mı ilgileniyorsun? Şu anda ihtiyacım olan tek şeyin ata binmek olduğunu söylediğine yemin edebilirim. Babamın evlilik için saçma bir şart olduğunu düşündüğünü de belirtmeliyim."

"Yine de devam edecek misiniz?"

"Evet," diye mırıldandı. "Ama kendim için. Ortak paydaya gelince, kardeşimin mutlu bir evliliği olduğunu ve hiçbir şeyini paylaşmadığını bilmenizi isterim."

ne karısının ne de kendisinin çıkarları için. Onlar sadece birbirlerini deli gibi seviyorlar."

Kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak için gizlice masanın etrafına bakmadan önce onun omuz silkişini yakaladı. Neyse ki, diğer iki konuşma, alçak seslerinin duyulmayacağı kadar yüksek sesle ilerliyordu.

"Bu nadir görülen bir durum," dedi Devin. "Daha sık olarak, eğer çiftin ilk çiçekten başka hiçbir ortak noktası yoksa, bir evlilik rehavete kapılır."

"'Bozulmak' mı?"

"Kocasını daha yeşil otlaklar aramaya başlayacaktır."

Patavatsızlığı yüzünden sık sık yaptığı gibi kızardı. "Bu bir akşam yemeği partisi için uygun bir konuşma konusu değil," diye azarladı.

Sırtışı hiç pişmanlık duymuyordu. "Aşk tanrısının oku bazen oldukça sivri olabiliyor."

Her zamanki gibi çok patavatsızdı ve şimdi sinirlenmişti çünkü tekrar balığa çıkmak istiyordu ama onunla değil! Bu yüzden kendine nispet yapacak ve bir sonraki dersine olta getirmeyecekti. Devin'e, *onun* iyiliği olmaya tahammül edemeyeceğini anlatması gerekiyordu.

Ama o daha bundan bahsedemeden babası Devin'e derslerinin nasıl gittiğini sordu, çünkü çiftliğe yaptığı son birkaç ziyarette ona eşlik etmemişti. Devin cevabında ona iltifat edince babası içini çekti: "O zaman sanırım beyaz kısırağını aramaya başlamalıyız."

Amanda babasının elini okşadı. "Korkum tamamen geçti." Sırıttı. "Tabii ki bir daha yan eyere *yaklaşmadım*."

"Ve belki de yapmamalısın. Nokta."

Güldü. "Hyde Park'ta ata binerken beni gerçekten hayal edebiliyor musun?"

"Hayır, ama ata binmeyi özel mülklerle sınırlandırdığını hayal edebiliyorum."

Norford'daki evimiz gibi ya da müstakbel kocanızın hatırı için yapıyorsanız, onun malikanesinde. Endişelerim de dahil olmak üzere tüm noktalar güzelce tatmin edildi. Sen ne düşünüyorsun, Devin?"

"Ben de bu mekanizmaların hayranı değilim lordum. Size tüm kalbimle katılıyorum."

Ama bu, derslerinin hemen hemen sona erdiği anlamına geliyordu. Bu düşünce onu heyecanlandırmalıydı ama heyecanlandırmadı, hem de hiç.

Leydi Durrant yemeğin geri kalanında Devin'in dikkatini çekti, soruları biraz fazla sivriydi, ama ikisini de etmeden dinleyen Amanda, o ana kadar zaten bilmediği bir şey duymamıştı

Bayan babasını sordu. Kendi merakı da uyanmıştı ve adamın soruyu kabul etmeden konuyu açıkça değiştirdiğini duyunca hayal kırıklığına uğradı.

Babası Durrant'larla sohbet ederek masada oyalanırken o tatlıyı es geçti ve birkaç dakikalığına terasa kaçtı. Birkaç konuk daha gece havası almak için aynı fikre kapılmıştı ama o hiçbir gruba katılmadı ve efsanevi bir tanrıçanın uzun, dar bir heykelinin yanında durup yıldızları seyretti. Hava biraz serin olsa da, gökyüzünde yıldızların parıldadığı böyle açık geceleri seviyordu.

"Demek sen de yıldızları izlemeyi seviyorsun?"

Bir şekilde ona yaklaşanın Devin olduğunu biliyordu ama gözlerini gökyüzünden ayırmadı. "Çok güzeller."

"Reed ve ben çocukken ahırın arkasında uzanır ve tüm takımyıldızlarını bulmaya çalışırdık." Kız gülecek kadar şaşırmıştı, bu da Reed'in "Bunu eğlenceli mi buluyorsun?" diye sormasına neden oldu.

gözlerine baktı, gözlerinde bir pırıltı vardı. "Hayır, Becky ve ben de aynı şeyi yapardık!"

Adam o kadar yakın duruyordu ki, kız o kadar üşümüyordu ama yine de titriyordu. Adam fark etmiş olmalı. Hemen paltosunu çıkarıp kızın omuzlarına attı. Adamın kokusu etrafını sarmıştı, derin bir nefes aldığı hoş bir kokuydu bu. Adamın cesur anları da vardı.

"Takımyıldızlara aşına olmana şaşırdım." O da gökyüzüne baktı. "Çoğu kadın bilmez."

"Benim eğitimim biraz daha yuvarlaktı." "Ve dikkatini verdin mi?" Sırıttı.

Kıkırdadı. "Tabii ki! Babam tam rapor istediği mecbur kaldım!" "Kaç tane sayabilirsin?"

"Üç tane görüyorum."

"Dördüncüsü var."

Solunu işaret ediyordu ama yine de ona bakıyordu. Adamın bakışlarındaki ani yoğunluk, gözlerindeki kehribarın ne kadar parlak görüldüğü ve "Yıldızlar kadar güzeller," derken neredeyse bir okşayış gibi olan boğuk ses tonuyla tutuklandı.

"Neymiş o?" diye fısıldadığını duydu.

"Gözlerin."

Amanda nefesini içine çekti.

Devin aniden onun koluna girdi ama bu onu tekrar içeri götürmek içindi! Onu doğruca masalarını terk etmiş olan ama ev sahipleriyle birkaç kelime daha konuşmaya devam eden babasının yanına götürdü. Devin onlara akşam için teşekkür etti, iyi geceler diledi ve Amanda onun kendisine başka bir söylemeyeceğinden emindi, Blythe'ı alıp oradan çıkmak için çok hevesli görünüyordu.

Yine de söyledi, sadece iki kelime: "Olta." Bu da onun dişlerini sıkmasına neden oldu. Gerçekten de romantik bir anı paylaşmışlar mıydı? Hayır, romantik değil. Bu adam *nasıl* romantik olunacağını bilmezdi. Ama hoş bir andı. Yine de bunu mahvetmek için kaba bir hayvanı çağıracağına güveniyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

Spontane bir şey yapmak DEVİN'in huyu değildi. Ama dün gece Amanda'ya onu balığa götüreceğini söylediğinde tam da bunu yapmıştı. Ya yine babasını da yanında getirirse? Bir dükten onlarla balığa çıkmasını isteyemezdi! Bu, neden hiçbir şeyi kendiliğinden yapmadığının iyi bir örneği.

Ama kendine gülmek zorundaydı. Çiftliğinin yakınında bir gölet vardı ama içinde balık olup olmadığını bile bilmiyordu. Öğrenmek için hiç zamanı olmamıştı. Bir oltası da yoktu. Eski oltası Lancashire'daki çiftlikteydi ama Amanda'nın teklifini kabul etmesi ihtimaline karşı amcasınınkini bir günlüğüne ödünç alabilmişti.

Ama bugün çiftliğe geç kalacaktı. Trafik yüzünden değil. Konutların bulunduğu cadde sabahın o erken saatlerinde her zaman olduğu gibi bomboştu. Ama olmasını beklediği en son şey, o sessiz sokakta arabasından inmekte olan babasının yanından geçmek olduğu için. Wolseley'i ilk başta tanıyamadı. Yine de o arabayı, üzerindeki armayı ve kaç gece penceresinden ona baktığını asla unutmayacaktı.

Annesinin sevgisini alıp karşılığında çok az şey veren ve Devin'e kendinden hiçbir şey vermeyen bu adama karşı öyle derin bir öfke besliyordu ki. Öfkesi öylesine kabarmıştı ki atından nasıl indiğini bile bilmiyordu, Lawrence Wolseley'nin suratına yumruğunu indirdiğini bile fark etmemişti - ta ki Wolseley'nin kaldırırma yığılmış haline bakana ve Wolseley'nin şoförü arabadan atlayıp onu patronuna daha fazla zarar vermekten alıkoymaya çalışana kadar.

Ama onu zapt etmek imkânsızdı. Devin adamı üzerinden attı. Lawrence'a, "Bana annemin hayatının son aylarına mal oldun!" diye hırlarken üzerindeki delice sis bulutunun bir kısmı dağılmaya başlamıştı.

Lawrence şaşkın ve kızgın görünüyordu, tahrik edilmeden saldırıya uğradığını düşünmüş. Devin'in onu son gördüğünden bu yana geçen on dokuz yılda pek değişmemişti. Saçları aynı koyuluktaydı, hâlâ aynı kusursuzlukta giyiniyordu. Ellili yaşlarındaysa bile öyle görünmüyordu.

"Sen kimsin ve neden bahsediyorsun?" Lawrence talep etti.

"Elaine Baldwin mi?" Devin adama hatırlattı. "Tanrım, onu hatırlamıyorum musun bile?"

"Tabii ki ben-Devin? Sen misin?"

Ancak o zaman Lawrence Wolseley'nin onu tanıyamayacağı aklına geldi. Elbette tanımayacaktı, birbirlerini son gördüklerinde Devin henüz bir çocuktı. Bunun farkına varması öfkesini yatıştırmaya yetmedi ama en azından artık gözleri kör değildi.

Lawrence şoförünü Devin'i zapt etmeye çalışmaktan vazgeçirdi ama Devin, "Seni öldürmeyi kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin," dediğinde bunu yapmamış olmayı diledi.

Adamın rengi soldu. "Niyetiniz bu mu?"

"Hayatım boyunca beni neden görmezden geldiğini bilmek istiyorum. Söyle bana. Bana lanet olası bir bahane ver, herhangi bir şey, böylece bir adamın nasıl
_"

"Sanırım bir yanılgı içerisindesiniz."

"Cehennem gibiyim!" Devin hırladı. "Senin yüzünden beni gönderdi!"

"Hayır, seni gönderdi çünkü sana sorduğunu düşündüğü soruları soruyordun. cevaplarını duymak için çok gençtik."

"Benim bir piç olduğumu mu? Gerçekten bunu anlayamayacağımı mı ?"

"Evet, ama benim değil."

Akılsız öfke neredeyse geri dönüyordu. Devin bu noktada adamın bunu inkâr edeceğini sanmıyordu. Wolseley'den gerçeği öğrenme isteğinin içinde yükseldiğini hissedebiliyordu.

Sonra yavaşça ayağa kalkan Wolseley ekledi, "Birkaç tane var ama sen onlardan biri değilsin. Aslında öyle olmanı isterdim. Ama babanı tanıyorum. Uzun yıllar onun arkadaşıydım."

Devin ona inanmadı. " 'Öyleydi' mi? Sanırım bana onun öldüğünü söyleyeceksin?"

"Artık değil" anlamında. Bana içini döktü ve benden sana ve Elaine'e göz kulak olmamı istedi. O zamana kadar annenle hiç tanışmamıştım. Bunu benden istedi çünkü kendisi yapmak istemiyordu. Bunun onu cesaretlendireceğini düşündü ve muhtemelen de öyle oldu. Hayatına devam edeceğini ve onu unutacağını umuyordu. İster inanın ister inanmayın, Elaine'e düşküncü, kendi tarzında. Ve Elaine onunla ilişkiye girdiğinde onun zaten bir karısı olduğunu bilmiyordu, yoksa bilmeyebilirdi-"

"Bana sahip miydin?" Devin buz gibi araya girdi.

Lawrence üzüntüyle başını salladı. "Onu senin için güzelleştirmeyeceğim, Devin. Baban en kötü türden bir şehvet düşkünüydü. Evli olduğunu, hatta evliliğinden çocukları olduğunu, bir sonraki cinsel fethe geçmeye hazır olana kadar bu kişisel bilgilerin hiçbirini asla gönüllü olarak söylemezdi. Olağanüstü yakışıklı olduğu için ülkenin her yerinde kadınlar ona aşık oluyordu ve o da bundan sonuna kadar yararlanıyordu. Ama iyi ailelerden gelen genç kızları mahvetmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Anneniz birkaç istisnadan biriydi."

Lawrence'ın sesi samimi gelebilirdi, hatta öyle görünüyordu ama Devin duyduklarına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Hayatı boyunca *bu* adamın babası olduğunu düşünmüştü.

"Senin ev sahibimiz olduğunu iddia etti ama bunun yalan olduğunu o lanet ev bana kaldığında anladım. *Buna* inanmamı nasıl beklersin?"

"Çünkü derinlerde bir yerde bunun doğru olduğunu biliyorsun. Tanrım, *gerçekten* benim olsaydın seni görmezden gelebileceğimi mi düşünüyorsun? Seni her gördüğümde onu görüyordum ve o zamana kadar ondan nefret etmiştim. Ona benziyorsun, biliyorsun. Belli ki bilmiyorsun ama benziyorsun. Onun gözlerine, onun boyuna sahipsin. Onun tıpatıp aynısı değilsin ama yine de onun genç bir adam olduğu zamanlardaki benzerliği görüyorum."

"Bunu doğrulayabilecek tek kişi ölmüşken tüm bunları söylemek senin için çok kolay, yine de onun sevgilisi olduğunu *biliyorum*."

"Ah, demek öyle, evet, tabii ki öyle. Baban olduğumu düşünmene şaşmamalı. Pekala, görüyorum ki biraz daha itiraf etmeliyim."

"Bu noktada gerçekler hoş karşılanacaktır."

Wolseley'nin sesi aslında sinirli geliyordu, "Sana gerçeği söylüyorum, elimden geldiğince. Annene aşık olmak istememiştim. Onu kontrol edebileceğimi ve bunu yaparken mesafemi koruyabileceğimi düşündüm. Ama o çok zarif, çok güzeldi ve talihsiz durumu yüzünden ailesinden uzak kaldığı için çok yalnız olduğu belliydi. Olması gerekenden daha sık uğradım. Arkadaş olduk ve ..."

"Aşıklar."

"Hemen değil. Ancak bir yıl sonra beni sevmeye başladığını itiraf etti. Onu en başından beri seviyordum, ama bu itirafa kadar bir kez bile teklifte bulunmadım. Ona o evi vermişti. Metreslerini tuttuğu evdi. Ona başka bir şey vermemişti. İlk yıl zar zor geçiniyordu. gibi yaşayabilmesi için ona aylık bir burs ayarladım. Ona benden geldiğini söylemedim. Bir süre için

ondan geldiğini düşündü. Ama sonunda anladı. Belki de başlangıçta bana karşı olan hislerini aşka dönüştüren şey minnettarlıktı. Bilmiyorum. Ama sonunda benim onu sevdiğim kadar o da beni sevmeye başladı. Bundan eminim."

"Kim o?"

"Bunu size söyleyemem. Söylememeye iki kez yemin ettim. Ve beni dövmek bunu değiştirmeyecek!" Devin yumruğunu ovuşturmaya başlayınca Lawrence sertçe ekledi.

"Sana bir daha vurmayacağım."

Lawrence rahatlamış görünerek devam etti: "Annen öldükten sonra sana göz kulak olmayı bıraktım. Babanın bu iş için başka birini görevlendirip görevlendirmedini bilmiyorum. Annen ölmeden çok önce ondan nefret etmeye başlamıştım."

"Kime iki kez yemin
ettin?" "Her iki
ebeveyninize de."

"Biri öldü ve diğerinden nefret ettiğinizi söylüyorsunuz, peki bana onun adını vermeyerek tam olarak kimi koruyorsunuz?"

"Ben kimseyi korumuyorum. Benim sözüm verildi. Sözüm benim namusumdur. Ama Elaine size söyleyecekti. Söyleyeceğine söz vermişti. Öleceğini bilse bile söyleyeceğini söyledi."

"Nereden biliyorsun?"

Lawrence, "Son günlerinde onun yanındaydım," dedi. "Onun yanından hiç ayrılmadım."

Devin'in adama vurma dürtüsü sırf bu yüzden geri döndü. "Beni gönderdiği günden beri onu bir daha görmedim. Bana hiçbir şey söylemedi!"

"Anlamıyorum. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlayacak yaşa geldiğinde onun kimliği hakkında bilgilendirilmen konusunda kararlıydı. Hâlâ çocukken öğrenmeni istemedi."

"Peki yetişkinliğe ulaştığımda bunu bana nasıl söyleyecekti? Mezardan mı?! Hayatımın bu döneminde bilmemi istediğini biliyorsan, o zaman söyle bana! Ben artık bir çocuk değilim!"

"Üzgünüm, yapamam. Ama kabul ediyorum, şimdiye kadar bilmen gerekirdi, benden olamaz. Ne tür düzenlemeler yaptığını bilmiyorum. Belli bir yaşa geldiğinizde konuyu bir avukata bırakmış olabilir. Sadece bilmiyorum."

"Hâlâ hayatta mı? En azından bunu bana söyleyebilirsin."

"Aksini duymadım ama ben buraya yakın bir yerde yaşamıyorum. Bu şehre on yıldır ilk gelişim. Elaine beni Londra'da tutan tek şeydi. O öldükten sonra kendimi işime adanmak için taşradaki malikaneme döndüm."

kendi ailem. Babanı yirmi yılı aşkın süredir ne gördüm ne de konuştum. Ama dürüst olmak gerekirse, umarım ölmüştür. Kızıma yaptıkları yüzünden ondan o kadar nefret ediyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

Lord Robert'ın araması için iyi bir zaman değildi. Amanda muhtemelen uşağa, eğer ararlarsa onu ve Lord Kendall'ı kabul edeceğini söylememeliydi. Bu, zaten onları görmeyi beklediği kır toplantısından sonraya kalabilirdi. Ayrıca, son birkaç haftadır ortadan kaybolduğu için ona biraz kızgındı. Kendall'ın yokluğu anlaşılabilirdi, ülkede bir kez dışında ziyaret edecek kadar uzun süre kalmamıştı. Ama Robert'ın son sosyal etkinliklere bile katılmamak için ne gibi bir mazereti vardı?

Ama işte oradaydı, salona girdiğinde babasıyla birlikte oturuyordu. Başka bir zaman olsa onu çağırdığı için heyecanlanabilirdi ama bu sabah kesinlikle heyecanlanmamıştı.

Binicilik dersi için giyinmişti ve ailesi ve binicilik eğitmeni dışında kimsenin onu o tuhaf eteği giyerken görmemesi gerekiyordu! Bu yüzden hemen utandı ve şüphesiz Robert'a karşı pek samimi olmamasının nedeni de buydu.

Ama babası öyleydi. İsmi tanımıştı ve genç lordu kendisi ve ailesi hakkında rahatça sorguya çekiyordu. Sorguya çekmek, Preston Locke'un bilgi istediği zamanki konuşma tarzını tanımlamak için uygun bir yoldu, ancak bunu o kadar ustalıkla yapıyordu ki, kimse onun sorgulandığını hissedemezdi!

Robert onun girişiyle hemen ayağa fırladı, muhtemelen babasından kurtulduğuna sevinmişti. Sarı saçları biraz dağınıktı - elini gergin bir şekilde saçlarının arasında mı gezdiriyordu? Ama onun dışında koyu gri bir takım elbise içinde kusursuz bir şekilde giyinmişti ve tıpkı hatırladığı kadar yakışıklı görünüyordu.

Kıyafetinden dolayı hâlâ oldukça mahcup olan kadın, hızlı adımlarla odayı geçerek lordun yanına gitti ve selamlamak için elini uzattı, ancak ses tonu oldukça kısaydı. "Sizi tekrar görmek ne güzel lordum, ama zamanlamanız pek uygun değil. Babam ve ben bu sabah dışarı çıkıyoruz."

Robert sırtarak, "Madem öyle," dedi ve kızın beklediği gibi parmaklarına dokunmak yerine elini öpmek için eğildi. "Seninle geçirdiğim birkaç dakika bile günümü aydınlattı."

"Henüz gitmiyoruz," dedi Preston ona. "Julie bize katılmak istediğine dair bir not gönderdi. O gelene kadar rahatınıza bakın."

Bu beklenmedik bir şeydi ve Amanda'nın "Nereye gittiğimizi biliyor mu?" diye sormasına neden oldu.

"Gerçekten de beni bir yarışa davet etti," dedi kıkırdayarak. "Bunu yapmayalı birkaç yıl olmuştu ama sıra dışı bir şey değildi. Ve bu fırsatı kaçırmak istemedi, erişim-"

Yarış pisti diyecekti! Babasının Robert'ın nereye gittiklerini öğrenmesini istemediğini anlamasına yetecek kadar hızlı bir şekilde başını salladı. Ata binmeyi daha yeni öğrendiğinin etrafa yayılmasını istemiyordu. Bunca yıl boyunca ata binmeyi içeren tüm önerileri ve etkinlikleri reddetmek için şu ya da bu şekilde bahaneler bulmuştu. Yakın arkadaşları bile onun çocukluğundan beri ata binmediğini ya da neden binmediğini bilmiyordu.

O da babasının bu düşüncesini bitirmesine yardım ederek, "Londra'ya nadiren geldiğin için sana erişim. Anlıyorum, baba."

O da biliyordu. Aile geçmişinin bu kısmını oldukça iyi biliyordu. En büyükleri olan Esmerelda hariç tüm teyzeleri kardeşleriyle at sırtında yarışlardı. Preston'u yenme şansları olduğunu düşündükleri tek spor, hobi ya da oyundu bu; Preston'un kendileriyle sürekli dalga geçmesinin acısını çıkarmak için bunu yapmayı çok istiyorlardı. Preston hâlâ onlarla dalga geçiyordu ama o, yarışların geçmişte kaldığını sanıyordu.

Robert sadece onları dinliyordu. Merak ediyor olabilirdi ama bunu dile getirmesi kibarlık olmazdı. Amanda da babasının önerisini kabul edip oturamazdı. Robert ayakta dururken şalvar giydiğini fark etmeyebilirdi ama oturursa fark ederdi çünkü o zaman şalvar bacaklarını sıkardı. Kıyafeti yüzünden yanakları hâlâ renkliyen, teyzesinin gelişini izlemek için pencereye doğru ilerledi ve aslında Robert Brigston'a sırtını verdi. Onu küçümsüyormuş gibi görünebileceğinin farkında bile değildi.

Ama o ısrarcıydı. "İlk tanıştığımız akşam için özür dilemek istiyorum," dedi Robert, onu pencereye kadar takip ederek. "Kendimde değildim."

"Evet, duyduk. Talihsiz bir durum, ancak hiçbir şekilde benzersiz bir olay değil."

"Tüm bayanlar arasında senin bunu bana karşı kullanacağından çok endişelendim.

Anlayışınız için teşekkür ederim."

Hafifçe omuz silkti. "Diğerlerinin yaptığı kadar çok şey yapmadım. Ama kardeşimin seni vurmasına gerek olmadığına karar verdiğini bilmek seni daha da rahatlatabilir." Robert kızardı. Onun yüzünden katlanmak zorunda kaldığı tüm dersler için bunun yeterli bir ceza olduğunu kabul etti, bu yüzden ekleyecek kadar rahatladı, "Sadece takılıyordum - aslında değil, ama şimdi endişelenmene gerek yok."

"Rahatladım. Keşke daha erken öğrenebilseydim ama o hafta ayağımı incitmek çok kötü bir zamanlamaydı."

Sözünü ettiği ayağını uzattı. Amanda aşağıya baktı ve yanlış bir şey göremedi, ancak doğal sempatisi ön plana çıktı. "Sezonun en parlak döneminde sakatlanmak ne korkunç! Kırdınız mı?"

"Hayır, o kadar ciddi bir şey değil. Ama burkulma o kadar kötüydü ki Londra'da topallayarak dolaşmaktansa eve gidip iyileşmeye çalıştım. Şişmişken ayakkabılarıma sığamıyordum zaten ama gördüğünüz gibi iyileştim."

Sonunda ona bahsettiği gülümseme onu rahatlatmış görünüyordu. Baloda tanıştığı bazı erkekler hakkında konuşmaya ve kurnazca onlar hakkında ne düşündüğünü sormaya başladı. Onun asıl sormak istediği sorunun, özellikle herhangi biriyle ilgilenip ilgilenmediği olduğunu biliyordu. Ama Julie'nin ilk sezonunda ona verdiği bir öğüdü hatırladı -bir erkeğin rakibi *olmadığını* bilmesine asla izin verme- bu yüzden cevapları biraz kaçamaktı.

Julie Teyze sonunda geldi ve aceleyle yapılan tanışma ve vedalaşmaların ardından, Julie'nin ve Preston'ın atlarının arkasına bağlandığı Locke arabasına binerek şehirden ayrıldılar.

Babasının Robert'ın kısa ziyareti hakkında söyleyecek tek bir şeyi vardı. "Sen

O çocuktan hoşlandığına *emin* misin? Pek öyle görünmüyordu."

Amanda iç çekti. "Evet, biliyorum. Sadece bu kıyafetle görünmekten utandım, en iyi halimle bile zor görünüyordum."

Soluk mavi yırtmaçlı eteği ve ona uygun ceketini gösterdikten sonra Julie kendi eteğinin kapağını kaldırıp aynı tasarımı gösterince kahkahayı bastı ve "İtiraf etmeliyim ki bu fikir o kadar hoşuma gitti ki kendim için de bir tane yaptırırım" dedi.

"Bunu yıllar önce yapmadığına şaşırdım," diye araya girdi Preston. "Eteklerinin altına pantolon giymek yerine."

"Biliyorum! Ben olsaydım muhtemelen hiçbir yarış kazanamazdın!"

"Robert'a gelince," diye ekledi Amanda sırtarak, "eğer bu skandal yüzünden ona karşı en azından biraz soğuk davranmazsam, pişmanlık duymayacaktır."

bir daha asla yaşanmamasını sağlamak."

Preston, "Sanırım mantıklı," diye izin verdi.

"Mükemmel bir mantık," diye kabul etti Julie, sonra konuyu aniden değiştirdi. "Cupid'in çiftliğini görmek için sabırsızlanıyorum. Eğer çöpçatanlıkta söylendiği kadar iyiye onu ciddi bir at yetiştiricisi olarak hayal etmek zor."

"Ben de yarışımıza sadece kendini davet ettiğini sanıyordum." Preston güldü.

Julie homurdandı. "Sen ve ben her yerde yarışabiliriz, yine de seni gerçek bir pistte yenme fırsatı beni motive etti."

Preston güldü. "Bize Devin'i sorabilirdin. O kesinlikle ciddi bir yetiştirici. Hatırlat da gitmişken sana Rafe'in doğum günü hediyesini göstereyim. Gelecek haftaki partiye kadar teslim edilmeyecek. Muhteşem bir hayvan."

Julie kaşlarını kaldırdı. "Bu iyi saklanmış bir sır, sanırım?"

Amanda güldü. "Sadece Rafe'den."

"Ah, pekala." Julie kolunu yanında oturan Preston'ın kolunun arasından geçirdi. "Bugün yine de babanı yeneceğim, bu yolculuğa degecek."

Geldiklerinde Devin çiftlikte değildi. Reed Dutton kızı Amelia'yla birlikte büyük evin merdivenlerinde oturuyordu ve yanlarına gelip onlara haber verdi: "Devin henüz gelmedi. Hiç bu kadar geç kalmazdı, o yüzden bugün gelemeyebilir."

Amanda hemen hayal kırıklığına uğradığını hissetti, ancak bunun sadece bu hafta sonu ailesiyle birlikte Norford'a dönmeden önce daha fazla ders için vakti olacağını düşünmediği için olduğuna kendini ikna etti. Ata binemediği için hayal kırıklığına mı uğramıştı? Bu düşünceye neredeyse gülecekti. Yine de üzüntüsünün nedeni bu olmalıydı. Yoksa Devin'le vakit geçirmeye alıştığı için miydi? Bugünlerde onun yanında kendini rahat hissediyordu, muhtemelen Devin ona diğer genç erkeklerden çok farklı davranıyordu, potansiyel bir evlilik ödülü olarak değil, bir insan olarak.

Amelia onun hayal kırıklığını fark etmiş olmalı ki, "İstersen bugün midillime binebilirsin," diye teklif etti.

Amanda çocuğun hatırı için kıkırdayarak, "Sorun değil. Sanırım ayaklarım yerde sürünürdü!"

Zaten orada oldukları sürece, Preston ve Julie yarışlarını yapmak için bineklerini küçük yarış pistine götürmeye devam ettiler. Amanda onları yaya olarak takip etti, sonra dirseklerini çitlere dayayarak onları izledi. Babasının kazanacağından hiç şüphesi - gerçi düşününce, her zaman kazanmıyordu.

Daha önce Julie de dahil olmak üzere en az iki teyzesinin onu dövdüğünü duymuştu.

Amanda arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda dönmedi ama hayal kırıklığı kayboldu. Gelenin Devin olduğunu tahmin etti ve beklentiyle gerildi. Artık ondan ne bekleyeceğini hiç bilemiyordu. Dün geceki iltifatı onu şaşkına çevirmişti ama partiden hızla ayrılışının, ona bu tatlı yönünü göstermek istemediği anlamına geldiğinden şüpheleniyordu. Ağzından kaçmış ve pişman olmuş olmalıydı. Yine de samimi konuşmalara doğru ilerlemişlerdi - çoğunlukla. Denemeden bile onu güldürebiliyordu. Ama kadın onun için sadece bir müşteri idi. Paylaştıkları o tek öpücük bir daha asla tekrarlanmamıştı. Muhtemelen o öpücüğü çoktan unutmuştu.

-İşte! Tekrar hatırlıyordu!

"Oltanızı arabada mı unuttunuz?" ona söylediği ilk şey oldu.

Kollarını çitin üzerine koymak için de biraz eğilmek zorunda kaldı. Ona o kadar yakın duruyordu ki omuzları birbirine değiyordu ve garip bir nedenden ötürü bu durum kadının kolundan aşağı tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Ona bakmamıştı bile, bakmayacaktı da ama yine de onun varlığıyla kuşatıldığını hissetti.

Ama o ne demişti? Telaşlı halini yatıştırıp onun sorusuna odaklanırken kendi kendine oflayıp pufladı.

"Yapmaktan hoşlandığımı bildiğim bir şeyi test etmeme gerek yok. Bu gerçeği hatırladıktan sonra, önümüzdeki hafta evdeyken biraz balık tutmaya niyetliyim, oltam da orada, dolabımda saklı, unutulmuş durumda - şimdiye kadar."

"Az önce duyduğum bir teşekkür müydü?"

Bir kahkaha patlattı. "Sanırım öyleydi."

Birkaç dakika sonra onun akrabalarını fark etti. "Ne yapıyorlar?" "Yarış yapıyoruz." Gözlerini dörtlüye koşan Preston ve Julie'den ayırmıyordu. pistte. "Babamın kız kardeşlerinin çoğu zaman zaman ona meydan okur."

"Ve kasten mi kaybediyor?"

Şimdi Devin'e baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Geride duruyor. Bineği açık bir şekilde ikisinden daha hızlı, ancak teyzeni toz içinde bırakmak yerine onu takip ediyor."

İri atının üzerindeki babasına baktı ve Devin'in haklı olduğunu anlayınca kıkırdadı. "Demek öyle. Sanırım kazanmalarına izin verecek

Ara sıra, sırf onları sevdiği için. İçimden bir ses bunu daha önce de yaptığını söylüyor."

Preston bugün bunu yapmadı, gerçi muhtemelen yapmaya niyetliydi. Ama Devin onu izlerken, son anda Preston öne geçti ve kazandı. Amanda bunun Devin'in hatası olduğunu tahmin etti. Babası Devin'in kasıtlı olarak kaybediyormuş gibi görüldüğünden bahsetmesini istemezdi, ki Devin her zamanki gibi patavatsız olduğu ve koşulları bilmediği için bunu yapmış olabilirdi.

Ama bu Julie'nin canını sıktı, bu yüzden Preston'la birlikte Amanda'nın beklediği çitin yanına gittiklerinde ses tonu olabildiğince hırçındı ve Julie Devin'e, "Seninle bir derdim var Aşk Tanrısı," dedi.

Devin bir kahkaha patlattı. "Başka bir kemik toplayıcı mı?"

Julie bunu görmezden geldi. "Mantıklı bir adama benziyorsun, ama *gerçekten* de yeğenimin ilgilendiği o genç delikanlıyı kazanmasının tek yolunun onunla ata binmek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, hanımefendi." Devin Julie'ye sırtıttı. "Eminim onu birçok nedenden dolayı kazanabilir. Güzel, cesur ve hatta bazen eğlenceli. Benim endişem evlendikten sonrası içindi, çünkü atlar onun tutkusu ama kesinlikle onun değil. En azından ara sıra, en çok yapmayı sevdiği şeyden zevk almazsa yaşayacağı hayal kırıklığını bir düşünün."

Julie homurdandı ve kel bir sesle, "Az önce bir *adamın* bunu söylediğini duyduğuma inanamıyorum. Jöleye bak. Her erkeği mutlu eder, bu at aşığını bile, neredeyse hiç çaba harcamadan. Ama onu tekrar ata bindirdin, bu kötü bir şey değil."

Julie bir hışımla bir işçinin açmakta olduğu kapıya doğru atını sürdü. Preston onu takip etmeden önce Devin'e şöyle dedi: "O benim kız kardeşim Julie Locke St. John'du, kardeşlerim arasında en açık sözlü olanı."

"Hanımefendiyle tanıştım, bu yüzden tavırlarına zaten aşinayım."

"Öyle mi?" Preston şaşkınlık içinde konuştu. "Bunu bana bir ara anlatmak zorunda kalacaksın. Biniciliğiyle bir koca kazanma konusunda Julie ile aynı fikirde olduğumu bilmek seni şaşırtmayacaktır ama Mandy bu derslerin müstakbel kocası için değil kendisi için olduğunu söyledi. Ayrıca, her ne sebeple başlamış olursa olsun, onun korkularını yenmesine yardımcı oldunuz ve bunun için size yürekten teşekkür ediyorum. İşiniz bitmeden önce bu konuda çok başarılı olacağına eminim."

Amanda, Devin'den az önce duyduğu iltifatlar karşısında hâlâ şaşkıındı ama aynı zamanda teyzesinin hatırı için Kendall'ı kazanma yeteneği hakkındaki fikrini değiştirmesine de sinirlenmişti.

Amanda yarış pistine doğru döndüğünde Devin'in atını piste getirdiğini ve bir seyisin Sarah'yı eyerlenmiş halde onlara teslim etmekte olduğunu gördü.

Devin, Amanda'nın üzerine basması için avuçladığı ellerini uzatırken Amanda ona, "Onunla gitmezsem Kendall'ı kaybedeceğimi söylemiştin," diye hatırlattı.

"Hayır, demek istediğim, ata binmeyeceğini bilirse seni başından *savabilirdi*."

"Bir 'olabilirdi' için mi bu cehennemi yaşadım?!"

"Hayır, kendinize bir şeyi kanıtladınız - doğru teşvikle her şeyin, kendi korkularınızın bile üstesinden gelebileceğinizi. Bunun keşfetmeye değmediğini mi düşünüyorsun?" Kadın cevap vermeye başladı ama adam ekledi: "Lanet olsun, şimdi de bu işte başarılı olmanı sağlamak zorunda mıyım?"

Babasının emrinden duyduğu bariz kızgınlık, kendi öfkesini tamamen bastırdı. "Eminim bir şekilde üstesinden gelirsin," dedi sırtarak.

"Hayır, idare etsen iyi olur. Kendall ile bir gezintiye hazır olduğunu söyleyecektim ama şimdi o kadar emin değilim."

"Gerçekten hazır olduğumu mu düşündün?"

"Sınırlamalarla birlikte, bir tanesi yavaş tutmanız. Bunu, ata binerken onunla konuşabilmek istediğin bahanesini kullanarak yapabilirsin. Diğer sınırlama ise - babana katılıyorum, yan eyeri unutmalısın. Hyde Park'ta o etekle görünmekten utanacaksan, bunun yerine Kendall'la Norford'da ata binmeni öneririm. Yan eyerden hoşlanmadığını ve nedenini bile söyleyebilirsin. Ya da derslerine Norford'da devam edebiliriz."

Görünüşe bakılırsa yine iş konuşmaya başlamıştı, ona şöyle dedi: "Bu öğleden sonra son provalara gidiyorum, çünkü bir hafta sürecek parti için yeni elbiselere ihtiyacım vardı ve bu hafta sonu hazırlıklara başlamak üzere eve gidiyoruz. Konuklar hafta başında gelmeye başlayacak ama erken gelmek istersen Norford Hall'da birkaç ders daha alabiliriz sanırım." Sırıttı. "Fena fikir değil, çünkü bu size evde bir oda garanti edecek. Herkes gelmeye başladığında bunlar hızla tükenecektir."

"Bir dükün evinin çok büyük olacağını düşünmüştüm. Öyle değil mi?"

"Elbette öyle ama Norford Hall'da hiç böyle bir parti olmamıştı, en azından son teyzem de taşındıktan sonra. Konuk listesi şimdiden birkaç yüze yaklaşıyor! Taşkınlığı karşılamak için bazı komşularımızla düzenlemeler yapmamız gerekecek."

Atına bindi, Sarah oraya vardığı andan beri onu izliyordu. "Bugün arazinin etrafında bir tur atacağız. Kendall'ın her zamanki bineği bir aygır. Senin bir aygırın yanında nasıl sürdüğünü görmemiz gerekiyor. Atını kontrol etmek onun görevi olacak ve bunu yapacağından hiç şüphem yok ama bu test, aygır çok yaklaştığında tek yapman gerekenin sinirlenmemek olduğunu görmek için."

Bu kulağa yeterince kolay geliyordu ama değildi. Devin bugün kendi aygırını hiç kontrol edememişti ve Amanda iki hayvanın da kendisine ve Sarah'ya kaç kez fazla yaklaştığının sayısını unutmuştu. İğrenç adam, bunu kasten yaptı!

Otuz Yedinci Bölüm

GÜZELDİR, CESURDUR ve hatta bazen eğlendiricidir. Amanda bu ifadeyi aklından çıkaramıyordu. Devin'den iltifat mı? Sanki ondan hoşlanıyormuş gibi konuşmuştu!

Babası bile o gün kasabaya dönerken Devin'in kendisi hakkında söylediklerine dikkat çekmiş ve sırtarak, "Ara sıra eğlenceli' mi?" demişti.

Julie bir kahkaha patlattı ve kardeşine, "Bunu da mı fark ettin?" dedi. Sanki bu kısmı isteksizce kabul etmiş gibiydi. Elbette senin eğlenceli ve keyifli olabileceğini biliyoruz, Amanda." Sonra Julie ona dikkatle, "Ondan hoşlandığın için mi kendini tutuyorsun?" diye sordu.

Amanda o zamana kadar kızarmıştı ve mırıldandı, "Genellikle ona çok kızdığım için başka bir şey fark edemiyorum. O iyi bir eğitmen. Korkularımın üstesinden gelmeme yardım etti. Ama tanıdığım en sinir bozucu adam, küstah, çok açık sözlü, kibirli, kışkırtıcı-"

Julie araya girdi, "Bence çok fazla protesto ediyor ve onun ne kadar yakışıklı olduğunu söylemeyi unutuyor."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye ısrar etmişti Amanda. "Ona sadece tahammül ediyorum."

Ama onu büyüleyici buluyordu, nasıl bulmasındı ki? Daha önce tanıştığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Ve ailesiyle birlikte Norford'a döndüğünden beri onu aklından çıkarmakta çok zorlanıyordu, hatta Ophelia onu misafirlerin gelişinden önce yapılması gereken uzun görev listesiyle oldukça meşgul ediyordu.

Ama bu öğleden sonra kendine biraz zaman ayıracağını biliyordu ve önceden plan yapmış, dün ahırdaki çocuklardan biriyle ona biraz solucan bulması için anlaşmıştı. Çocuk, bir kadının balığa çıkmak istemesine bile şaşırmıştı. Yılın bu zamanının caydırıcı olduğundan bahsetmemişti ama daha geçen hafta balığa çıktığını söyleyip övünürken ve tuttuğu balıkların ne kadar büyük olduğunu göstermek için kollarını uzatırken neden bahsetsin ki?

Ve hava da muhteşem bir şekilde işbirliği yaptı. Hafif bir esinti vardı, güneş parlamaya karar vermişti, bu yüzden daha derin bir kışa doğru ilerlemek yerine neredeyse erken bir bahar günü gibi hissediyordu. Derede, arkasındaki yamaçta esintiyi uzak tutacak bir çukur buldu. Gece henüz derenin kenarlarının donmasına yetecek kadar soğuk olmamıştı. Aslında

Fazla giyinmişti ve güneş doğrudan vurduğu için biraz fazla sıcaktı, öyle ki paltosunu ve eldivenlerini çıkarıp çıkarmamayı düşünüyordu.

Belki de sadece ceketini vardı, onu da omuz silkerek çıkardı. Küçük solucan kabına baktı ve eldivenleri üzerindeyken oltasına yem atıp atamayacağını ya da bunun için çok mu hantal olduklarını merak etti. Muhtemelen bunu yapması için seyisi de davet etmeliydi ama Devin'e kendi kancasına yem atabildiği için övünmek istediğini fark etti. Şimdi bunu yapacak cesareti toplayabilseydi.

"İtiraf etmeliyim ki sizi burada bulmayı beklemiyordum."

Nefes nefese kaldı ve arkasına baktı. Küçük yamacın tepesinde duran ve arkasında güneş olan bir adamın silüetini seçebiliyordu sadece. Ama o derin sesi her yerde tanıyabilirdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Devin yamaçtan aşağı indi ve oturmak için yanında getirdiği kalın yün battaniyenin yanında durdu. Gözlerine güneş vurmadığı için onun da bir olta taşıdığını ve omzunun üzerinden bir parmağıyla tuttuğu ceketini çoktan çıkardığını gördü. "Çocukken balık tuttuğunu söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Bu yüzden yakınlarda iyi bir dere ya da gölet olması gerektiğini biliyordum. Sordum ve bu yönü işaret ettiler."

"Evet, ama aslında Norford'a direğinizi getirdiniz? Yani bunu önceden planladın mı?" Sonra da kaşlarını çatı, adamın yine eli açıklığına mı döndüğünü merak ediyordu. "Yoksa beni buraya sürüklemeye mi niyetliydin?"

Kıkırdadı. "Hayır, sadece geçen gün seninle balık tutmayı dört gözle bekliyordum çünkü eskiden bundan ne kadar keyif aldığımı hatırladım. Bana katılmayı reddetmen tekrar balık tutma isteğimi değiştirmede. Ve burada genellikle evde sahip olmadığım boş saatlerim olacağını düşündüm, bu yüzden şimdi mükemmel bir zaman olacaktı."

Aniden ortaya çıkması onu telaşlandırmış olabilirdi ama bu yanlış sonuçlara varması için bir mazeret olamazdı. Telafi etmek için sırıttı. "Kışın mı?"

Kıkırdadı. "Solucanlar durduracakmış gibi görünse de sizi durdurmadığını fark ettim."

Adam küçük kabın içine dikkatle bakınca kadın irkildi. "Eldivenlerimle deneyecektim."

"Artık bunu yapmak zorunda değilsin." Tek bir solucan çıkarmak için eğildi ve diğer elini kucağındaki kancaya doğru uzattı. Kadın

coşkulu bir "Teşekkürler!" ile teslim etti ve korkunç süreci izlemek zorunda kalmamak için hızla ayağa kalktı.

"İşte böyle, Mandy. Şimdi bana o şeyi nasıl kullanacağını bilip bilmediğini göster."

"Tabii ki biliyorum. Ağabeyim iyi bir öğretmendi." Bunu kanıtlamak için oltayı suya attı, sonra tekrar . "Solucanlarımdan biraz al, çok var."

Öyle yaptı ve bir süre sonra onun oltası da suyun içindeydi, ancak oltasını tutmak yerine yakınlardaki kayaların arasına demirledi ve ardından "Battaniyeni de paylaşmayı teklif edecek misin?" diye sordu.

Amanda bunu beklemiyordu. Battaniyeyi tam olarak yaymamıştı, daha kalın olması için katlamıştı. Ama adam bu kadar samimi davrandığı sürece, ona yer açmak için kenara çekildi. Bir hata! Adam onun yanına bağdaş kurarak oturduğunda, dizlerinden biri hemen hemen onun kucagını geçti ve kolu sıkıca onunkine dayandı. Şu anda ne kadar yakın olduklarını düzeltmek için hiçbir çaba sarf etmedi, ancak muhtemelen battaniyenin onun tarafında boş yer olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Ama adam fark etmemiş gibi görünüyordu, bu yüzden kadın dilini tuttu. Adam, gevşek bir dille kışkırttığı öpüşme konusunda ona bir ders vermek için neredeyse iki insanın olabileceği kadar yakın bir şekilde üzerine uzanmışken daha fazla yer istemek *onun* için çok iffetli olurdu. Lanet olası viski.

Bunu neden şimdi hatırlamak zorundaydı ki? Bu dersi aklından iyice çıkarmak için, "Yani bugün balık tutabilmek için ilk gelen misafir olmaya mı karar ? Yoksa Lord Kendall buradayken onunla birlikte ata binmeye hazır olabilmem için bana daha fazla binicilik dersi vermek üzere mi erken geldin?"

"İkisi de değil. Kendall'la birlikte gelmek zorunda da değilsin. Bu bir sosyal toplantı, bu yüzden evde kalman istediğin kadar bahane bulabilirsin."

"Yani sen buradayken başka ders yapmayacak mıyız?" Sesindeki hayal kırıklığını duyunca dehşete kapıldı ve adamın bunu fark etmemesini umdu.

Ama görünüşe göre bunu fark etmemişti çünkü sadece omuz silkti. "Burada daha fazla ders için erken kalkmak istersen, eminim bunu onun fark etmesini engelleyebiliriz. *Ton* aşırı geç saatlere kadar uyuma eğilimindedir."

Sırıttı. "Gerçekten de öyle. Ve bu harika bir fikir. Ama balık tutmak ya da ekstra ders almak için değilse, neden erkenden geldin o zaman?"

"Buradan sadece birkaç saat uzaklıktaki bir yetiştiriciyi ziyaret etmem gerekiyordu. Ayrıca kardeşinizin hediyesinin yarın için hazır olduğundan emin olmak istedim. Sürprizi garantilemek için aygır Norford Kasabası'nda ahırda tutuluyor."

"Bu kadar çok atınız varken hala başka yetiştiricilerden mi satın alıyorsunuz?" "Sadece bir müşterinin istediği şey bende olmadığında."

Bunu biraz sinirli bir şekilde söyleyince, "Tüm müşterilerinizi memnun etmek sizin için önemli mi?" diye tahmin etti.

"Hayır, sadece bu özel. İzini sürdüğüm yetiştirici beyazlar konusunda uzman. Tüm gereklilikleri karşılamayacaklarından endişeliydim ama birkaç tanesi karşıladı. Yeni kısrağınız Norford Hall'da ahırda."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Bana bir beyaz mı buldun?!"

Yan tarafa baktı ve ona sırıttı. "İsteyebileceğin kadar nazik."

Sevinçle çılgılık attı ve hiç düşünmeden kollarını adamın boynuna dolayarak oltasını serbest bıraktı. Oltaya suya kaydı. Devin gülerek dereye doğru koştu ve oltayı onun için geri aldı. Oturduğu yere yakın bir kaya yığına demirledikten sonra yerine oturdu. Ona sarılmaması gerektiğini geç de olsa fark ettiği için yüzünün kızarmasından kurtulması biraz zaman aldı. Ama adam bu konuda hiçbir şey düşünmemiş gibi görüldüğünden, sadece direğini kaybetmesine neden olduğu eğlendiğinden, bunu aklından çıkardı.

Ayrıca, adamın kendisi için böyle bir şey yapmasına o kadar inanamıyordu ki, içi kıpır kıpır olmuştu ve bunu paylaşabileceği kimsesi yoktu! Bu adam hakkında çok karışık duygular içindeydi ve bu konuda konuşabileceği kimse yoktu. Bu durum, böyle özel bir anı paylaşabileceği tek kişi olan annesini daha da çok özlemesine neden oldu.

"Bunu benimle paylaşıyorsun."

Gözlerini kırptırdı. Eminim bu düşüncelerin hiçbirini yüksek sesle söylememişti! "Sadece, dışarı çıktığımdan beri onu çok özleyorum."

"Nasıl biriydi?"

"Güzel, yumuşak sözlü. En çok hatırladığım şey her zaman gülümsüyor olmasıydı. Her zaman, sanki harika sırlar saklıyormuş gibi."

"Öyle mi yaptı?"

"Hayır, o sadece çok mutluydu ve babama çok aşıktı."

Devin nazikçe gülümsedi. "Neden daha azıyla yetinmeyeceğini şimdi anlıyorum, sen de anlamamalısın."

"Evet, onların mutluluğu bende büyük bir etki bıraktı. Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim. Teyzelerimi ve Ophelia'yı takdir ediyorum ama

Bana tavsiyelerde bulunacak ve kendime daha fazla güvenmemi sağlayacak bir annem olmasıyla aynı Şey değil. Ona her Şeyi anlatabilirdim ve bundan utanmazdım. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Anne özleminin nasıl bir Şey olduğunu bilirim, evet." Gözlerini kaçırdı, küçük bir çakıl taşı aldı ve öfkeyle suya fırlatır gibi yaptı.

Tereddütle, "Seninkine yakın mıydın?" diye sordu.

"Öyleydim, ta ki çok fazla soru sormaya başlayana ve beni kardeşiyle yaşamaya gönderene kadar. Sonra da öldü."

Duyduğu kesinlikle acıydı, ama bunu annesinin ölümüyle terk edilmiş hissetmesine bağlıyordu, tıpkı annesi öldüğünde hissettiği gibi. "Babanın sen daha bebekken öldüğünü söylüyorlar. Büyürken ebeveynlerinden birine sahip olmamak senin için ne kadar kötü olmuştur."

Ona keskin bir bakış fırlattı. "Bu annemin düşüncesizliğini gizlemek için bir yalandı. Gerçek babam ölmedi. O piç benimle hiçbir Şey yapmak istemedi. Kim olduğunu bile bilmiyorum!"

Otuz Sekizinci Bölüm

DEVİN GAYRİMEŞRU MUYDU? Ve görünüşe bakılırsa, bu konuda acı çekiyordu. Ama Amanda'nın kalbini en derinden etkileyen şey, onun anne ve baba sevgisinden yoksun büyümüş olmasıydı. En azından onun bir babası, bunu kendi yöntemleriyle telafi eden bir erkek kardeşi ve teyzeler, amcalar ve kuzenlerden oluşan kocaman bir geniş ailesi vardı. Devin'in neyi vardı?

Birden onun için ağlamak istedi ve gözyaşlarına engel olmak zorunda kaldı. Onun bu sert tavrı, sandığı gibi kibar bir terbiye almamış olmasından değil, hayatında onun için en önemli olan şeyi çok erken kaybetmiş olmasından kaynaklanıyordu. Bu yüzden kimsenin ona yaklaşmasına izin vermek istemiyor muydu?

Ona bakarken yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Neden benim için üzgün görünüyorsun? Sırrımı ağzımdan kaçırmak istememiştım ama neden bundan iğrenmiyorsun?"

Farkında olmadan ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Kimden doğacağımızı ayarlayamayız, Devin. Annenin patavatsızlığı sonucu bu hale gelmen *senin* suçun değil. Yaptığı şeyi önlemek için hiçbir şey yoktu, o zaman neden bunun için suçu üstleniyorsun? Bunun senin olduğun adamla hiçbir ilgisi yok."

"Elbette öyle," dedi sert bir sesle. "Akranlarım tarafından kabul edilemez olarak damgalandım. Bu yüzden eşim olarak iyi doğum yapmış bir hanımdan mahrum bırakıldım."

"Neden? Akranlarının haberi bile yok."

"Karım olmasını istediğim bir kadından ya da onun ailesinden böyle bir şeyi saklayabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Ona hafifçe sırıttı. "Ah, anlıyorum, iyi bir vicdan, mükemmel bir nitelik. Bugün birbiri ardına sürprizler yapıyorsun."

"Ve her zamanki gibi sinir bozucu olduğunu kanıtlıyorsun. Ben bir *piçim*. Neden omuz silkiyor gibi görünüyorsun? Senin başka hiç kimse bunu yapmaz."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum. Evet, bazı babalar bunu bilselerdi sizi kızlarından mahrum edebilirlerdi ama bazıları da etmeyebilirdi. Kaç tane kaliteli ailenin atalarının dolaplarında aynı sırrın saklı olduğunu bilseniz şaşırırsınız. Bunun bir sır bile olmadığı birkaç aile sayabilirim. Battaniyenin ters tarafında doğan krallarımız bile oldu!"

Kraliyet ailesine yaptığı atıf karşısında homurdandı. "Tahtın varisine ihtiyaç duyulduğunda, istisnalar çok çabuk yapılır. Durum böyle değil-"

"Oh, dur. Bunu bilmiyor olsaydın, senin için bir sorun olmazdı, değil mi? Bu sırrı sana kim söylediye Allah belasını versin."

"Kimse bana söylemedi," diye acı acı cevap verdi. "Bunu kendi kendime anladım." "Yani emin bile değilsin?"

"Artık öyleyim. Amcam biliyordu ve sonunda onunla bu konuda yüzleştiğimde bana itiraf etti."

Ve Devin'in tüm hayatını bunun yönetmesine izin verdiğini tahmin etti. Bu yüzden kendini değersiz hissettiği çok açıktı. Yine onun için ağlayacak gibi hissetti. Kimse daha doğmadan önce olan bir şey yüzünden böyle hissetmemeliydi, ama o - neden onun için acı çekiyordu? Ve acıdı da. Bunun kendisini ne kadar olumsuz etkilemesine izin verdiğini görmek acı vericiydi.

Merhameti onu hiç düşünmeden, hâlâ kucağının yarısına kadar eğilmiş olan dizine yatıştırıcı bir el koymaya itti. Ama hatasını hemen fark etti ve nefesi kesildi. Bir erkeğin bacağına herhangi bir nedenle dokunmak haddini aşmaktı. Nefesini bir öksürükle bastırmaya çalıştı ama adam bunu duymuştu. Onun dokunuşu da fark edilmemiş değildi. Gerçekten de onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Anlayışına teşekkür etmek için mi?

"Empati yeteneğin beni hayrete düşürüyor Mandy," dedi yumuşak bir sesle. "Beklenmedik şeyleri ortaya çıkarmaya devam ediyorsun."

Ve o yapmadı mı? Ama sırrını onunla paylaştıktan sonra bir şekilde kendini ona daha yakın hissetmişti. Belki de arkadaş bile oluyorlardı. . . .

"Gözyaşlarıyla battaniyeyi ıslatmadığına sevindim," diye ekledi.

Sonunda ona bakma riskini göze aldı ve gözlerindeki alaycı ışığı görünce kıkırdadı. "Ben sadece iyi bir etki yaratmak için ağlarım. Kardeşime sorun, sizi bu konuda temin edecektir."

"Küçük yalancı. En azından benim duyduğum üzüntüyü giderebilirim."

Adam aniden ona öyle hararetle bakıyordu ki eriyebileceğini düşündü. Henüz bırakmadığı eliyle onu kendine çekmeden önce, ne yapacağını biliyordu ve bu kesinlikle tüm üzücü düşüncelerini kovacaktı. Bunu durdurmak için zamanı vardı. Ama yoktu. Gerçekten istese bile muhtemelen durduramazdı. Bunun yerine, adam onu yavaşça kucağına çekip kollarının arasına alıncaya kadar hayranlıkla izledi. Sonra yavaşça eğilerek yanaklarından birini, sonra diğerini, hatta kaşlarını öptü.

Sadece hafifçe geri çekilerek boğuk bir ses tonuyla, "Bu, anlayışınız için teşekkür etmek içindi. Ancak bu sadece benim için."

Bu beklediği öpücüktü, dudaklarının onunkilere son dokunuşundan beri beklediği öpücük. Tutkunun içinde bu kadar çabuk canlanmasının nedeni bu olmalıydı. Devin'i öpmeyi o kadar sık düşünmüştü ki, bunu bir daha yaşayıp yaşamayacağını merak etmişti ve şimdi yaşıyordu, boynuna sıkıca sarılmış, onun tadını tekrar almanın keyfini çıkarıyordu.

Parmakları önce yanağına, sonra boynuna hafifçe dokundu ama eli aşağıya inip aniden göğüslerinden birinin üzerinde hafifçe durduğunda gerçekten alev aldı. Giysilerinin kalınlığı yüzünden elini neredeyse hiç hissetmese de, adamın ona dokunduğu fikri bile onu alevlendirdi ve bir inilti çıkardı. Bunu duyan adam öpücüğü derinleştirdi, dili kızınkiyle dans etmeye başladı, eli kızın göğsünün üzerinde daha sıkı hareket etti. Kadın tekrar inledi, kendini tutamıyor ya da heyecanına engel olamıyordu. Adamın içinde uyandırdığı duygular inanılmazdı! Titriyor, kanının çekirdeğine doğru hızla aktığını *hissediyor*, kalbinin heyecanla çarptığını *duyabiliyordu*.

Sonra battaniyenin üzerinde öylece yatıyordu, aslında şok olmuştu, adam o kadar çabuk ayağa kalkmıştı ki. Bir elini saçlarında gezdirerek onun üzerinde durdu. Nefes nefese kalmıştı. Yüzü kızarmıştı. Sonunda onun gözleriyle karşılaştığında, gözlerindeki pişmanlığı gördü. Onu ya da kendisini bu şekilde tahrik etmek istememişti.

"Olanları unutacağız" dediğinde bu daha da açık bir şekilde ortaya çıktı.

Telaşlanmıştı, inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramıştı ama bir şekilde bunu saklamayı başardı ve "Tabii ki, çoktan unuttum" diye cevap verdi. Yine de bunu *asla* unutamayacağını biliyordu.

Adam ona şüpheli bir bakış attı. O da ona gülümsedi. Eğer bu onu öldürecekse, az önce olanlardan ne kadar etkilendiğini ona belli etmeyecekti. Bu yüzden ekledi, "Bunu Aşk Tanrısı'ndan bir başka ders olarak kabul edeceğim."

"Amanda, bu yüzden değil..."

Her ne söyleyecekse fikrini değiştirdi ve sustu. Kendisi bu konuda daha fazla araştırma yapamayacak ya da bir şey söyleyemeyecek kadar rahatsızdı. Ama birdenbire bunu aklından çıkarmasına yardım eden bir şey oldu, şimdilik. Ayağa kalkarak ona neyin eksik olduğunu gösterdi ve gülebildi.

"Görünüşe göre bir balık yakalamışsınız ve oltanızı alıp kaçmış."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Bir insanın bir balığa minnettar olabileceğini kim düşünebilirdi ki, ama Amanda bugün kesinlikle minnettardı. Önce Devin'in oltasının görünürde olmadığını fark ettiğinde yüzünde beliren şaşkın ifadeye, sonra da oltayı için dere kenarında koşturmasına gülmekten kendini alamadı. Oltayı bulduğunda neredeyse gözden kaybolmuştu.

Ama bu birazcık mizah, kendini toparlamasına ve az önce onunla paylaştığı inanılmaz tutkulu karşılaşmanın son kalıntılarını da bir kenara itmesine yardımcı oldu. Bir erkeği bu kadar çok isteyebileceğini hiç düşünmemişti ve Devin gibi dünyevi, erkeksi bir adamla kendini yalnız bulmaya devam muhtemelen bunu bilmeden sonsuza dek yaşamaya devam edebilirdi. Kendall'ın bu şekilde kendini kaybettiğini hayal bile edemiyordu. Robert'ın, hayır, aslında onun bile. Balodaki aşk dolu davranışları içkiyle körüklenmişti. İçki olmasaydı muhtemelen centilmenliğini koruyacak, öpücük çalmayı ya da evlenmeden önce uygunsuz bir tutkuyu açığa vurmaya dışlayacaktı.

Artık tutkuları *olduğunun* farkındaydı - iki kez teyit edilmişti!- bu tutkuları uygun bir şekilde daha fazla yaşayabilmek için bir an önce evlenmek konusunda yeniden bir aciliyet hissetti. Yine de, kocalarının kendileriyle aynı yatakta bile yatmadıklarını ve yatak örtüleriyle seviştiklerini itiraf eden birkaç evli arkadaşı sayesinde şimdi başka bir endişesi daha vardı! Bugünden sonra böyle bir evliliği kabul *etmeyeceğini* biliyordu ama evlendikten sonra seçimlerinin bu kadar tutucu olup olmayacağını önceden nasıl bilebilirdi ki? Bu konuda Devin hakkında tahmin yürütmesine kesinlikle gerek yoktu. Onları doğdukları günkü kadar çıplak isterdi. Onun her santimine dokunmasına aldırılmazdı. Muhtemelen bunu teşvik ederdi!

Bir an için kendini yelpazeledi, bu düşünceyle oldukça buharlı hissetti, sonra kendine güldü çünkü güneş bir bulutun arkasına geçtiği için şimdi biraz üşümüş hissediyordu.

Devin döndüğünde yüzündeki ifadeye tekrar güldü. "Tüm bunlardan sonra, lanet balık kaçtı."

"Sanırım bugünlük yeterince balık tuttum." Ayağa kalktı ve gitmeye hazırlanmak için battaniyeyi silkeledi. "Ve itiraf ediyorum, bana getirdiğin kısrakla tanışmak için sabırsızlanıyorum, bu yüzden ahıra gidiyorum."

Başını salladı ve battaniyeyi taşımak için ondan aldı ve sırtını yakaladı. Sadece solucan kabını devirecek kadar durakladı, böylece güvenli bir yere sürünerek geri dönebildiler. Devin'i ona gözlerini devirirken yakaladı.

"Ve gerçekten de kendi oltanıza yem atabileceğinizi mi düşündünüz?" diye kıkırdadı. "Eskiden yapardım!"

"Bir çocuğun ne yapacağı, yetişkinin ne yapacağının bir yansıması değildir, çünkü bir çocuk yetişkin olarak büyüyeceği ya da geliştireceği tüm nitelikleri henüz edinmemiştir. *Sen* çok yumuşak kalpli çıktın, minx."

"Bu kötü bir şey değil" diye homurdandı.

"Bir kadın için, hayır, değil." Kolunu ona uzattı.

Fark etmemiş gibi yaptı ve hızla onun önünden ilerledi. Şu anda ona fazla yaklaşımdan korkuyordu çünkü paylaştıkları tutku zihninde hâlâ çok tazeydi. Uzun adımlarıyla ona yetişti ama ormanda ona rehberlik etmekte ısrar etmedi, sadece aralarında saygın bir mesafe bırakarak yanında yürüdü.

Bakımlı araziye dönmek yaklaşık on beş dakika sürdü. Evin tam görüntüsü karşısında, "İki yüz misafir bu binaya rahatlıkla sığar," dedi.

Güldü. "Pek sayılmaz. Odaların hepsi büyük ve genç misafirlerin çoğu bir arada kalırken, daha yaşlı olanların çoğu özel odalarda ısrar edecek. Odanız *aldınız* mı? Kaç kişinin geldiğine bağlı olarak, sizden de paylaşmanız istenebilir."

"Henüz eve gitmedim. Atlarımızı ahıra koydum ve balık tutmaya gittim."

Şimdi onun yapmamış olmasını diliyordu. Bazı şeyleri hayal gücüne bırakmak en iyisiydi. Devin'i öpmekten hoşlandığını biliyordu ama şimdi çok fazla hoşlandığını da biliyordu.

"Bir adı var mı?"

Doğruca ahıra gitmişler ve yeni atını inceleyebilmesi için ahırını açmıştı. Kısrak çok güzeldi, bazı beyazların sahip olduğu albino görünümüne sahip değildi. Rengi düzgündü, gözleri maviydi. İlk görüşte aşktı!

"Ona istediğin ismi verebilirsin," dedi.

"Sanırım ben ona Sarahtoo diyeceğim."

"Başka bir Sarah mı?"

"Hayır, Sarahtoo." Onun için heceledi.

Yaşlı Herbert onlara yaklaşarak, "Leydi Amanda, arabanızın bağlanmasını ister miydiniz?" diye sordu.

"Bugün değil." Yaşlı seyisi Devin'e tanıtmak için biraz zaman ayırdı. "Yeni kısırağımı ziyarete geldim."

"memnun değil misin?" Herbert merakla sordu.

Amanda güldü. "Hayır, buna ben bineceğim." Herbert'in kaşları şaşkınlıkla havalanınca ekledi: "Devin korkumu yenmeme yardım etti. Birkaç haftadır ata biniyorum."

Hayretler içinde kalan Herbert başını sallayarak uzaklaştı ve "Bu adam bir sihirbaz!" diye mırıldandı.

Devin kıkırdarken o kızardı. "Buradaki herkes senin ata binme konusundaki isteksizliğini biliyor mu?"

"Hayır, sadece ailem ve Herbert. Ben çocukken ilk eğitimcim oydu."

Devin anlayışla başını salladı, sonra koridorun karşısına baktı. "Bu güzel görünümlü Safkan kısrağı kime ait? Buraya geldiğimde onu hemen fark ettim."

Amanda'nın hangi attan bahsettiğini anlamak için bakmasına gerek yoktu. "Ben. İki yarış kazandı. Sahibi onu yenilmezlik rekoruyla emekli etti, böylece onun için fahiş bir fiyat talep edebilecekti! Teyzem onun satılacağını duydu ve ben de babamı onu benim için satın almaya ikna ettim. Bu dört yıl önceydi."

"Ama ata binmekten korkuyordunuz, neden bir at istediniz ki?" "Arabam için! Norford Kasabası'na gidip gelirken onunla yarışmayı seviyorum."

Devin ona kuşkuyla bir bakış attı. "Baban buna itiraz etmiyor mu?" Kadın sırtıttı. "Şşş, o bilmiyor."

"Başka ne yap-"

Sözünü aniden kesti ve gözlerini ondan ayırdı. Kızardı. Ses tonu şehvetliydi! Ama belli ki bunu kastetmemişti ya da ikinci öpüşme derslerini ima etmek istememişti, ki bunu düşündüğünden şüphesi yoktu.

Boğazını temizledi ve rahat bir ses tonu kullanmaya zorladı. "Yani onunla bir daha hiç yarışmadın mı?"

"Hayır, yenilmemiş bir şampiyona sahip olmak hoşuma gidiyordu. Bir ya da iki kez onu yarışa sokmak istememe rağmen, bu isteğime direndim çünkü

unvanını kaybetme ihtimali yok."

"Hiç doğurdu mu?"

"Hayır."

"Onu yetiştirmek ister misiniz?"

Amanda omuz silkti. "Bunu hiç düşünmemiştim çünkü bu onu araba atım olarak kullanmama engel olurdu, ama bundan sonra Sarahtoo ile şehre gidebilirim, yani bu artık bir olasılık olabilir. Aygırlarından birini mi öneriyorsun? Ortak bir girişim gibi mi?"

"Bir şampiyon üretebilir. Benimle bir atı paylaşmanın ve yarışlara katılmasının sakıncası var mı?"

Ne heyecan verici bir fikir! Aslında sahibi olduğu bir at yarışıyor ve kazanıyor! Yani, yarı sahip olduğu. Ama Devin'le böyle bir şeyi paylaşma fikri daha da hoşuna gitmişti. Bu, evlendikten sonra onunla bağlantısını kaybetmeyeceği anlamına geliyordu. Hay aksi. Az önce evlilik düşüncesi karşısında sönük mü kalmıştı?!

Duyguları yüzünden kafası iyice karışan kadın sadece "Kesinlikle düşünülmesi gereken bir şey" demekle yetindi.

"Bu arada, başka bir ders için hazır mısınız?"

Bu sözler üzerine midesi bulandı! Çünkü onunla aldığı "dersler" biniciliğin ötesine geçmişti. Ama elbette *sadece* kısırağa binmeyi kastetmişti ve ahırdan çıkarak, "Önce kıyafetlerimi değiştirmem gerek, senin de eve yerleşmen lazım. Bir saat içinde burada buluşuruz." Ve adam onun kızardığını fark etmeden aceleyle uzaklaştı.

Kırkınıc Bölüm

AMANDA o öğleden sonra Devin'le birlikte malikâne arazisinde dolaşmanın keyfini çıkardı. Sarahtoo, adaşı kadar nazık olduğunu kanıtladı ve Amanda'ya biniciliğı gerçekten sevmeye başladığını fark etti. Babası, derslerini yan eyerle tamamlama fikrinden vazgeçmesini istemişti, o da bunu seve seve kabul etmişti, çünkü *bu* derslerden korkuyordu. Yani artık ata binmekle ilgili herhangi bir endişesi yoktu.

Devin'e çocukken Rafe ya da arkadaşı Rebecca'yla oynadığı yerleri göstererek, "Rebecca'yla baloda tanışmıştın, kuzenim Rupert'le de yeni evlendi. Onları bu akşam yemekte göreceksin. Julie Teyze bu sabah ailesiyle birlikte geldi."

"Bir aile yemeğini bölmek istemem."

"Saçmalama. Sen bizim misafirimizsin. Reddetmek kabalık olur."

Ona eğlenen bir bakış attı. "Peki bunun beni ilgilendireceğini nereden çıkardınız?"

"Tabii ki." Cık cık etti. "Kabalığın senin uzmanlık alanın olduğunu unutmuşum."

Kıkırdadı ve çapkın bir sırıtışla, "Birkaç tane var ama bu onlardan biri değil," dedi.

Sadece takılıyordu. O da bunu biliyordu. Yine de bu söz yanaklarının aydınlanmasına neden oldu çünkü onun kendisi için iki kez sergilediğı öpüşme becerisine bir gönderme yaptığından şüphe duymuyordu - ya da belki de onun kendisi için sergilediğini hayal ettiği *daha* da samimi bir şeye.

Ama bu iç gıcıklayıcı düşünceyi ona atlar konusundaki becerisinin de kalelerinden biri olduğunu hatırlatarak sildi ve ekledi: "Buradayken kırsağınızı eğiteceğim. Size zorluk çıkarmayacağından emin olmak istiyorum."

"Teşekkür ederim."

Neredeyse gelmeyeceğinden emin olduğu halde o gece yemeğe gelmişti. Ophelia ve Raphael oradaydı, ikisi de odaya girdiğinde onu selamladılar, ancak Rafe'in ifadesi Ophelia'nınkinden biraz daha az samimiydi. Preston'ın en büyük kız kardeşi Esmerelda da Rafe'in doğum günü için erkenden gelmişti. Akşam yemeğine bir bornoz getirmişti ve üzerinde bir palto vardı.

Üzerinde tutmaya niyetli olduğu kalın brokar elbisesi, onu almaya çalışan uşağı kovduğunda zaten toplanmış olanlardan birkaçının sırtıtmasına neden oldu. Bu gece odanın biraz sıcak olmasının nedeni onun varlığıydı. Neredeyse annesi Agatha kadar soğuktan şikâyetçiydi. Agatha Locke bugünlerde bu nedenle genellikle odasından çıkmayı reddediyordu ve bu gece de bir istisna değildi, ancak yarın gece Preston ortaya çıkması için ısrar edecekti.

Julie Devin'i tekrar gördüğüne çok sevindi ve onu coşkulu bir şekilde selamladı. Devin'i kendi huysuzluğuna karşı mükemmel bir denge unsuru olarak görüyordu çünkü Devin gözünü bile kırpmıyordu ve Rupert'ın kıyafeti sayesinde bu gece bu konuda iyi bir formdaydı. Rupert çok yakışıklıydı. Kadınsı bir havaya büründüğünde kadınlar ona güzel bile , ki parlak satenlerini giydiğinde bunu kasten yapıyordu. Bunları sadece annesi için, onu kızdırmak için giyerdi. Her zaman işe yarardı.

Julie yıllar önce, oğulları henüz çok küçükken her iki ebeveynin de rolünü için kendi yumuşak tarafını feda etmişti. Çoğunlukla aileyi eğlendiren aşırı bir dönüşümle kendini bir tür kabadayıya dönüştürdü. Rupert böyle modası geçmiş kıyafetler giydiğinde annesine sadece bir amaç vermiş oluyordu; annesine onu azarlayabileceği bir şey veriyordu, böylece oğullarının kendisine ihtiyacı olduğunu düşünmeye devam edecekti. Aslında o şık kıyafetleri toplum içinde giymiyordu, sadece annesinin öyle düşünmesine izin veriyordu. Ayrıca, artık nadiren modaya uygun giyiniyordu çünkü sonunda bir eşle yuva kurduğu çok memnun olan annesinden bu konuda tepki almak daha zordu.

Yine de bu gece iyi bir deneme yapıyordu ve her iki manşetinden dantel damlayan parlak limon saten paltosu hemen Julie'nin gözlerini ve "Bugünlerde bu iğrenç kıyafetleri nereye sakladığınızı bulacağım ve onlardan yastık yapacağım" şeklindeki iğneleyici sözlerini çekti.

Rupert ona melek gibi bir gülümseme verdi. "Terzim beni seviyor." Julie homurdandı. "Terzin vurulmalı."

"Merak etme anne. Misafirler gelmeye başladığında Preston Amca'yı utandırmayacağım."

Preston daha otoriter bir ses tonuyla, "Yapmayacağını biliyorum," demek için başını yemekten kaldırmadı bile.

Ancak Julie doğrudan Devin'i işaret ederek "Zaten bir misafirimiz var" dedi.

Rupert Devin'e de baktı, sırtıttı, sonra annesine, "Aşk tanrısı sayılmaz, çünkü etrafta çıırılçılak dolaşıp ateş etmeyi tercih ederler.

küçük yaylar." Ve Devin'e: "Oh, derim ki, yaşlı adam, bir çift olurduk, değil mi?"

Julie kaşlarını çattı. Diğer herkes Preston'ı izledi ve yemeğine daldı, Devin hariç, o hala bu alışılmadık tek taraflı atışmayı ilgiyle izliyordu.

"Adam böyle bir şey yapmadığında meşhur *imgeyi* kullanmak mı?" Julie oğluna şöyle dedi. "Bu *seni* paçayı kurtarmana izin vermez, oğlum."

Nedense Julie bu gece her zamanki gibi birkaç hoşnutsuz sözden sonra konuyu kapatmıyordu, muhtemelen bir misafirleri olduğu için büyük oğlunun tavus kuşu gibi görünmesinden her zamankinden daha fazla utanıyordu. Ancak Rebecca araya girerek kocasına bir şeyler fısıldadı. Adam kıkırdadı ama kadının ifadesi sertleşince adam iç çekerek ayağa kalktı.

Çoğunun yapmacık olduğunu anlayabileceği mağdur bir ifadeyle, "Sonunda kazandın anne. Artık karım senin tarafında."

Rupert makul bir şeyler giymek için odadan çıkarken Julie, "Tam zamanında," diye mırıldandı.

Rebecca kayınvalidesine "*Yeter*" der gibi bir bakış attı ve Julie hemen dikkatini Devin'e çevirdi. Nadiren sözünü sakınmadan, kendisi için bile cesur bir soru yöneltti. "Peki genç adam, merak ediyoruz, Aşk Tanrısı kiminle ilgileniyor?"

Devin, kendisine yöneltilen böylesine kişisel bir soruyla ilgi odağı haline gelmesine şaşırdıysa da bunu iyi sakladı ve sadece, "Böyle bir hanımefendi var olsaydı, yemekte ondan bahsetmezdim, hanımefendi," demekle yetindi.

"Ama sanırım birimizden fazlası oldukça ilgili," diye devam etti

Julie. "Gerçekten mi? Neden?"

"Başkaları için mutlu evlilikler yapan adamın kendisi mutlu bir evlilik yapmazsa nasıl görünür?"

Bu Julie'nin açık sözlülüğü için bile fazla kişiseldi ve Preston'ın sonunda müdahale etmesine neden oldu. "Julie, tatlım, eğer bu gece rahat durmazsan, *sana* bir eş bulması için Devin'i tutacağım."

Julie'nin iki oğlu da dahil olmak üzere en az dört akrabası, "Bu hiç de fena bir fikir değil," dedi.

Bu Julie'yi bir süreliğine susturdu ve sonrasında ayrı ayrı konuşmalar başladı. Devin'in yanında oturan Raphael, ahırda gördüğü yeni güzel kısraktan bahsetti. Amanda Devin'in cevabını duymadı çünkü

akşam yemeğinden hemen önce babasına kısrakın fiyatını sorduğunda ve Devin'in atı ona hediye ettiğini öğrendiğinde yaşadığı şaşkınlığı hatırladı.

Preston, "Birkaç kez ısrar etmeme rağmen onun için ödeme almadı," diye cevap vermişti. "Cesaretin ve azmin için hak edilmiş bir hediye olduğunu söyledi. Bilmiyor muydun?"

"Hayır, sanırım jestinden utandı ve bana bundan bahsetmek istemedi" diyebildi.

Ona söylemeliydi. Babasına verdiği sebep yeterince basitti, o halde bunu ona neden söylemedi? Ama bu gece onun yanında oturmuyordu, bu yüzden soramadı. Keşke onun oturuyor olsaydı. Masada onun karşısında otururken gözlerini ondan ayırmakta zorlandı ve gözlerinin kaç kez buluştuğunun sayısını unuttu. Onun bu gizli bakışları fark etmiş olabileceğini düşündüğü her seferinde yüzünün kızardığını hissetti. Rebecca fark etti ve ona sırtıtmaya devam etti. Erkek kardeşi fark etti ve birkaç kez kaşlarını çatı.

Ne yazık ki babası da fark etmişti ve yemekten sonra onu bir kenara çekti. "Devin'le niyetleri hakkında konuşmalı mıyım?"

Nefes nefese kaldı. "Hayır, tabii ki değil. Onun tek niyeti beni hevesli bir at kadınına dönüştürmek."

Preston kaşlarını kaldırdı. "Yine de gözlerini adamdan uzak tutmakta zorlanıyorsun."

İçten içe inledi. "Devin çok yakışıklı. Bunu fark etmemek elde değil." Hemen ekledi, "Lord Kendall ve Lord Robert da öyle."

Preston ona şüpheli bir bakış attı. "Seni Brigston'la gördüm canım. Seninle aynı odada olduğu süre boyunca ona neredeyse hiç bakmadın."

İç çekti. "Kafam karıştı, hepsi bu. İkisi arasında karar vermek *çok* zor ve bu zorluğun üstesinden gelmeyi umuyor ve bunun için dua ediyordum ama şimdi bu zorluğa sahibim ve bundan hiç hoşlanmıyorum!"

Bu şikâyeti üzerine kıkırdadı ama birdenbire ilk sorusunun neyi ima ettiğini anladı. Şaşkınlıkla, "Devin'in benim için bir koca olmasına gerçekten itiraz etmez miydin?" diye sordu.

"Neden yapayım ki?"

"Onu ilk gördüğümde vahşi biri olduğunu düşünmüştüm. Bu izlenimi verip vermediğini umursamıyor, biliyorsunuz. Deyim yerindeyse, tam bir cevher, kesinlikle tipik bir soylu değil. Gözünü kırpmadan sizi aşağılayabilir, kibar olmak için kıvırmaya bile çalışmaz."

Preston onun pek de övgü dolu olmayan tanımına güldü. "Yine de iyi bir aileden geliyor ve açık sözlü tavırları hoşuma gidiyor. Londra'nın ciddiyetsizliğinden kaçınmayı tercih eden pek çok taşralı lord gibi ayakları yere basan biri. Ayrıca, beni ilgilendiren senin mutluluğun. Bir skandala karışmış ya da gerçek bir suçlu hariç, aşık olduğun herhangi bir adama itiraz edeceğimi sanmıyorum. Bu konuda kalbinize güveniyorum."

Kalbi. Kalbi ne tarafa doğru eğiliyordu? Tanrım, bunun şimdiye kadar belli olması gerekmez miydi?

Kırk Birinci Bölüm

"O GELDİ!"

Amanda, Phoebe'nin kimden bahsettiğini görmek için aceleyle yatak odasının penceresine koştu. Lord Robert arabasından yeni çıkmıştı. Ülke toplantısının ilk resmi günü olan bugün herkes gelmeyecekti. Ama Robert'ın erken gelmesi, onu tekrar görmeye hevesli olduğuna dair iyi bir işaretti.

"Çok gösterişli ve yakışıklı," diye devam etti Phoebe, sonra iç çekerek ekledi, "Neredeyse keşke geçen sezon bir kocaya razı olmak yerine senin gibi bekleseydim diyeceğim."

Amanda arkadaşının sözleri karşısında şok olmuştu. "Archibald'ını sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum, tabii ki seviyorum, ama çiçekleri kesinlikle soldu. Hâlâ her zamanki gibi özenli ama artık evden fazla uzak kalıyor ve" diye ekledi fısıltıyla, "iyi ki de öyle yapıyor."

"Çok üzgünüm, Phoebe!"

Phoebe gönülsüz bir gülümseme verdi. "Saçmalama, canım. Sanırım hala sağlam bir evliliğimiz var. Onda gerçekten bir kusur bulmuyorum. Yine de ironik olan şu ki, Cupid'in felsefesi dedikodu değirmeninde ortaya çıkmasaydı, ortak paydaya bu kadar önem vermeseydi, birbirimizden uzaklaştığımızı hiç fark etmeyebilirdim."

Amanda alay etti, "Eros'un yaklaşımının mutluluğa giden *tek* yol olmadığını anlamak için kardeşimin evliliğine bakmanız yeterli."

"Hayır, ama kesinlikle yardımcı oldu. Kocam ve benim partilere gitmek dışında ortak bir ilgi alanımızın olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını fark etmemi sağladı. İkimiz de bundan hala keyif alıyoruz."

"Bunu Archibald ile konuşmayı denediniz mi? Belki de henüz keşfetmediğiniz, birlikte yapmaktan hoşlanabileceğiniz başka bir şey vardır?"

"Tanrım, hayır! Kişisel konular hakkında nadiren konuşuruz."

Bu çok üzücüydü. Bir yatağı paylaşan iki insan... Amanda bu düşünce karşısında irkildi ve Phoebe'nin kocasıyla ayrı yatak odaları olduğunu söyleyen arkadaşlarından biri olduğunu hatırladı. Yine de üzücüydü. Koca ve

Eşler her şeyi tartışabilmeli, bunu evliliğe taşıyacak kadar "uygun" bir şekilde sarılmamalıdır.

Amanda arkadaşı için iyi bir yan bulmaya çalıştı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bir zampara olabilir ve bunu saklamaya bile çalışmayabilir. Bir kumarbaz olabilir ve seni fakirhaneye kadar yarıştırabilir. Başından beri bir şeyler olduğunu biliyorsun, yoksa ona asla evet demezdin. O yüzden henüz pes etme! Aranızdaki o çiçeği yeniden keşfedin."

Phoebe ona sarıldı. "Seni dinliyorum, başhemşireye öğüt veren genç kız. Umudumu yitirmedim, sadece evliliğin rahat kısmına beklediğimden biraz daha erken geçtim sanırım. Ama haklısın, kıvılcımı yeniden ateşlemememiz için hiçbir neden yok."

Bir sonraki araba yanaştığında hâlâ pencerenin önünde duruyorlardı ve Phoebe, "Bu Lord Culley mi? Onu çocukluğumdan beri görmemiştim. Sosyalleşmek için çok yaşlandığını sanıyordum."

Amanda kıkırdadı. "Hiç kimse bunun için fazla yaşlanmaz mı? Ama Owen Culley Esmerelda teyzemin eski bir arkadaşı. Onun okul arkadaşlarından biriyle evlendi."

Parti sadece gençler için değildi. Ailenin eski dostları da davet edilmişti, bu yüzden davetli listesi bu kadar uzamıştı. Ama asıl fikir, Amanda'nın en çok ilgilendiği iki erkeğin partiye katılmasıydı, böylece hangisini tercih edeceğine karar vermek için bir hafta boyunca onlara erişebilecekti.

Şu anda daha da büyüleyici bulduğu üçüncü bir adamın orada olması, amacından sapmasına neden olabilirdi. Özellikle de şimdi sırrından dolayı ona karşı empati hissediyordu. Bunu onunla paylaşmak istememiş olabilirdi ama paylaşmıştı ve nasıl bakarsa baksın, bu onları daha da yakınlaştırmıştı, en azından kesinlikle arkadaş yapmışlardı.

Şimdi aşağı inip Robert'a hoş geldin demek için iyi bir zaman olabilirdi, hatta belki ona evi gezdirebilirdi. Tam bunu söyleyecekti ki kapı çalındı.

Larissa kafasını etrafından dolaştırdı. "İşte buradasın." Ne yazık ki Jacinda Brown da peşinden gelmiş ve Larissa'yı takip ederek odaya girmişti. "Sanırım odanızı paylaşıyorsunuz?"

Amanda sırttı. Belli ki Larissa bu süre boyunca kocasından ayrı kalacağı için canı sıkılmıştı. "Hâlâ burada yaşadığım için, hayır, evin kızı olma ayrıcalığını talep ediyorum. Kaç kişiyle paylaşıyorsun?"

"O odada *altı* karyola var, ancak şu ana kadar sadece üçü talep edildi."

"Eğlenceli olacak," diye araya girdi Phoebe. "İlk Sezon Summer's Glade'e gittiğimizde ve hep birlikte bir odaya tıklandığımızda da eğlenceliydi."

"O zamanlar evli değildik," diye yanıtladı Larissa. "Kocamı şimdiden özledim!"

Phoebe, "Şşşt, Jacinda'nın evliliğın sevilecek bir yanı olduğunu düşünmesine neden olacaksın," diye takıldı.

Jacinda odanın içinde dolaşıp eşyaları incelerken, "Nesini seveceğimi biliyorum," diye mırıldandı.

Görünüşe göre Phoebe bu konuda haklıydı. Jacinda "deneyim" sahibi olmadıkça böyle bir yorumda bulunamazdı. Ve bunu kimin bildiğı umurunda değil miydi?

Sosyeteye takdim edilecek kız Amanda'nın yatak odasında bile olmamalıydı. Arkadaşları kızla tanışmış olabilirdi ama Jacinda ve Amanda hiç tanıştırılmamışlardı bile. Larissa geç de olsa görgü kurallarını hatırlayarak bunu halletti. "Leydi Brown'un kızı Jacinda'yla tanışmıştınız, değil mi?"

Amanda bunu güzel bir şekilde süslemeye çalışmadı, sadece "Hayır, süslemedim" dedi, sonra Larissa bundan utanmış göründüğünde pişman oldu.

"Özür dilerim, ," dedi Larissa ve tanışma faslını başlattı.

Jacinda Amanda'ya bakmadı bile, tanışma faslını kabul etmedi, sadece bariz bir şekilde sıkılmış bir ses tonuyla, "Güzel ev sanırım," dedi.

Muhteşem bir evdi! Amanda'nın yatak odası o kadar büyüktü ki, içinde tam bir salon takımı için yer vardı, kanepeler ve sandalyeler krem ve lavanta ipek brokarla ince bir şekilde döşenmişti, halı o kadar gürdü ki üzerinde yürümek bir zevkti.

Ama Jacinda'nın sözleriyle sınırlar çizilmişti. Amanda'nın arkadaşları bile alınmıştı; Larissa kuşkuyla bakıyor, Phoebe kaşlarını çatmaya başlıyordu. Eğer Jacinda'nın arkadaşça davranmaya niyeti yoksa neden Larissa'nın peşine takılmıştı ki? Sonra neden davetsiz geldiğı anlaşıldı. Kimin üzerinde hak iddia ettiğini diğer tüm genç kızlara bildirmişti. Bunu Amanda'ya henüz açıkça söylememişti.

"Aşağıda Devin'i gördüm," dedi Jacinda gelişigüzel. "Ondan binicilik dersleri aldığını duydum. Seni yaramaz kız, ata binmeyi bilmiyormuş gibi davranıyorsun. Bunu düşünmeliydim!"

Amanda'nın yüzü kızardı ama herkesin düşündüğü nedenden dolayı değil. Arkadaşları aslında Jacinda'da aynı şeyi düşündüğünü, ata bindiğini

dersleri onunla vakit geçirmek için bir bahane olarak görüyorlardı ama Jacinda'nın aksine onun için heyecanlanmışlardı.

"Neden ondan hoşlandığını söylemedin Mandy?" Larissa sevinçle söyledi.

"Bir vahşi, ha?" Phoebe, Amanda'nın onun hakkında söylediği son şey üzerine güldü.

Amanda gerçeği itiraf etmek yerine kaçamak bir cevap verdi: "Dersler düşüncesizce ortaya atılmış bir fikirdi. Başlangıçta sadece onu merak ediyordum." Ama Jacinda'nın kısa süreli bakışını yakalayınca, "Ama itiraf ediyorum, onu büyüleyici buluyorum," diye ekledi. Aman Tanrım, *gerçekten* de kıskançlık yine sinsice yaklaşıyor muydu?

"Can sıkıntısını hafifletiyor, değil mi?" Jacinda öyle bir mırıldandı ki, sanki yakınlaştıklarını ima ediyordu! "Eğer o katılmasaydı burada bir hafta boyunca zamanımı boşa harcamazdım."

Phoebe öfkeyle, "Bence nerede olun zamanınız boşa gidiyor ve bu yüzden herkesin zamanı boşa gidiyor," dedi ve odadan çıktı.

Bu kabalık karşısında dehşete kapılan Larissa, Jacinda'yı kolundan tutarak odadan dışarı sürükledi ve çıkarken, "*Hiç bilmiyordum* Mandy. Seni böyle hırçın bir kediye maruz bıraktığım için beni affet."

"Bu senin hatan değil!" Amanda arkadaşını ikna etmeye çalıştı.

Ama kapı çoktan kapanmıştı ve kızgınlık dolu bir tıslama çıkarmak için dönüp durdu. KeÇke Ophelia'nın davetli listesine bir göz atmış olsaydı da o ismi listeden silebilseydi. Jacinda Brown onun binicilik derslerinden nasıl haberdar olmuştu? Ama o biliyordu. Kız, Devin'in çiftliğine bir açık randevusu için gitmiş ve o binicilik derslerinden birini bitirene kadar beklemek zorunda kalmış olmalıydı. Şimdi de bunun ortalıkta dolaşmasından endişelenmesi gerekiyordu. Kendall bunu duyabilirdi bile!

Kırk İkinci Bölüm

Jacinda Brown'ın şehvetli vücudunu ona sürmesi için hiç de iyi bir zaman değildi. Koridorda ona çarpma bahanesiyle mi? Devin onu kendisinden o kadar hızlı uzaklaştırdı ki, başı geriye düştü. Bir kadına ihtiyacı vardı. Amanda geçen gün arzusunu uyandırmıştı, o kadar ki iki gün sonra bile hâlâ onunla ne kadar sevişmek istediğini düşünmeden edemiyordu, her ne kadar bu imkânsız olsa da. Amanda ona kendini yine kontrolsüz bir çocuk gibi hissettirmişti. Ve bu hiç mantıklı değildi. Sadece öpüşmüşlerdi!

Ama şu anda kesinlikle bir kadına ihtiyacı olsa da, bu kadın yaşının izin verdiğinden daha sofistike olduğunu ima eden, önüne gelenle yatan bir sosyete kızı olmayacaktı. Ne yazık ki Jacinda'yla evin aynı kanadında oda tutmuşlardı ve Jacinda ilk kez odasına giderken karşısına çıkmıyordu. Jacinda'nın onu pusuya yatmış beklediğini düşünmeye başlamıştı. Aslında bundan emindi.

Annesiyle birlikte köpeklerini teyzesine getirdiklerinde onunla tanıştığı günden beri Jacinda'nın ondan hoşlandığını biliyordu. Çok cesurca flört ediyor, bakışlarıyla ve vücudunun şehvetli hareketleriyle ona müsait olduğunu söylüyordu. Ama dün geceye kadar bunu açıkça dile getirmemişti.

O zaman da koridorda yanından geçerken elini koluna götürmüş ve fısıldamıştı: "Taşra toplantıları buluşmalar için yapılır. Burada gizlice gidebileceğimiz ve fark edilmeyeceğimiz pek çok yer var."

Sanki onu duymamış gibi yoluna devam etmişti. Şimdi yine buradaydı ve başlattığı teması aniden bitirdiği için ona güzel bir surat . Adam onun etrafından dolaşmaya başladı ama kadın yine onu engellemek için hamle yaptı.

"Beni istediğini biliyorsun." Yanağını okşamak için uzandı.

Elini tuttu ve bırakmadan önce kendisinden uzaklaştırdı. "Sen bir koca arıyorsun, ben bir eş aramıyorum. İkimize de bir iyilik yap ve gözünü başka bir yere dik."

Baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Bu, bu arada eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor, değil mi?"

Açıkça cevap verdi, "Bu, geri çekil, bir şey olmayacak demek."

Biraz kızgın bir şekilde, "Senin neyin var böyle? Karşılıksız verileni kabul etmeyen tanıdığım ilk erkeksin."

"Ve bunu tecrübelerinize dayanarak mı söylüyorsunuz?" "I-"

Kız sözünü bitirmeyince alaycı bir şekilde güldü. "Belki de sorun budur? Belki de verilen şeyi o kadar kolay istemiyorumdur? Yoksa işin içinde dönen dolapları göremediğimi mi sanıyorsun?"

Kendini toparladı ve gülüp geçmeye çalıştı. "Saçmalama, Devin. Eğer benimle evlenmek istemiyorsan, tamam, ama yine de tadına bakmak isterim-"

Hâlâ ısrar mı ediyordu? Ateşle oynamak isteyen şımarık çocuklara tahammülü yoktu ama bu seferki, zaten harcanmamış tutkularla dolu bir barut fıçısıyken kendini ona atmak için yanlış zamanı seçmişti. Şaşırtıcı bir şekilde sesi sadece soğuktu, "Kendini sıkıntıya sokmayı bırak. Yoksa annenle ahlaksızlığın hakkında konuşmam mı gerekiyor?"

Hemen kenara çekildi ve hatta teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Yapma bunu! Eğer gerçekten benimle biraz eğlenmek istemiyorsan, başka bir yere bakacağım."

Peşini bırakması için onu yeterince korkuttuğundan memnun bir şekilde yoluna devam etti. Ne kadar gurur verici olsa da aptal değildi. Sosyeteye takdim edilen bir kızla, onunla evlenmeye niyetli değilsen sevişmezdin.

Ne gariptir ki, binici kıyafetlerini değiştirdikten sonra aşağıya indiğinde, evin oğlu neredeyse aynı konu için onu köşeye sıkıştırdı. Raphael elinde tabakla müzik odasının arka tarafında ona katıldı. Bu kadar çok misafirle oturarak yemek yenmezdi. Bu daha az kalabalık odada birkaç sandalye hâlâ boştu ama Devin hâlâ patlayıcı bir ruh halindeydi, bu yüzden onları görmezden geldi. Lanet olası tutkular. Bu öğleden sonra aygırını Norford Kasabası'na kadar birkaç kez koşturup geri dönmesi de sinirini yatıştırmamıştı ve Jacinda'yla karşılaşması durumu daha da kötüleştirmişti.

En azından Raphael aklından geçenlere hemen atlamadı. Ophelia'ya dün verilen doğum günü hediyesindeki rolü için Devin'e bir kez daha teşekkür ettikten *sonra* konuyu kişiselleştirdi.

"Kız kardeşime karşı niyetiniz nedir?"

"Bu konuyu en son açtığınızda da söylediğim gibi, bende hiç yok." "Neden yok?" Raphael merakla sordu. "O çok iyi bir av, çok güzel, Biraz fazla konuşuyor ama bu kolayca düzeltilebilir ve senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

Devin güldü. "Onunla en son konuştuğumuzda, sanırım bana ondan uzak durmamı söylemiştin."

Raphael'in bakışı biraz mahcuplaştı. "O zaman yleydi. Seni henüz tanı mıyorduk. Bu, onun başka bir erkeği kazanmasına yardım etmeyi kendine görev edinip özverili olduğunu kanıtlamandan önceydi. Ondan hoşlanmıyor musun?"

Devin kardeşiyle bu konuşmayı yaptığına inanamıyordu. "Mesele ondan hoşlanıp hoşlanmamam değil. Benden daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum."

"Doğru ya da değil, biz sadece onun mutlu olmasını istiyoruz. Bunu aklında tutabilirsin." Kahretsin, az önce ağabeyi Devin'in onunla mahkemeye çıkmasına izin mi verdi?

Amanda mı?

Raphael uzaklaştı. Devin'in bir ikiye ihtiyaı vardı. Aslında, tilki olmak kötü bir fikir değildi.

Ancak akşam için kurulan içecek masasının yerini giderken, müşterisi ve arkadaşı Lord Culley'i gördü ve doğruca ona yöneldi. Londra'da Lawrence Wolseley'le yaşadığı ve Wolseley'nin onu babası olmadığına ikna etmesiyle öfkesini dindiremediği o karşılaşmadan sonra, gerçek babasının kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğini anlamıştı. Ama yine de babasının kimliğini asla öğrenemeyeceğini kabullenmek istemiyordu. Ve Lawrence sayesinde buna gerek kalmayabilirdi.

Lawrence ona babası hakkında birkaç ipucu vermişti. Kahverengiden çok altın sarısı gözler o kadar da yaygın değildi. Lawrence ayrıca babasının siyah saçlı ve 1.80'den uzun boylu olduğunu da söylemişti. Bu tanıma uyan birini hatırlayan var mı diye yaşlılara sorması gerekiyordu, bu yüzden Cumartesi günü bütün gününü yarış pistinde geçirmişti. Ancak o gün orada bulunan yarım düzine yaşlı lordlardan sadece biri Devin'inkine benzer gözleri olan başka bir adamı hatırladığını söylemişti ama o kadar uzun zaman geçmişti ki adamın adını hatırlayamamıştı.

Culley de muhtemelen hatırlayamayacak kadar yaşlıydı. Adam yetmişli yaşlarında olmalıydı. Ama Devin yine de denemek zorundaydı. Yaşlı lord, evliliklerinin ilk yıllarında karısıyla birlikte Londra'da eğlenmeye gittiklerinden söz etmişti, ta ki karısı ölüp de kendisi taşraya emekli olana kadar.

Devin yaşlı adama katıldığında, doğal olarak önce atlardan konuştular. "şu yeni takım senin için çalışıyor mu?" Devin sordu.

"Hiç şüpheniz var mıydı? Güzel ve istikrarlı bir sürüş. Kemiklerim bunu takdir ediyor ve srcm hala hayranlık içinde. Bu kadar iyi eğitilmiş atlara alışık değil."

İkisi de güldü ama birkaç hoşbeşten sonra Devin, birkaç gün önce yarış pistinde kullandığı bahaneyi kullanarak aklındaki söyledi. "Amcam geçenlerde ailemizle ilgili anılarını anlatıyordu ve benim bilmediğim eski bir kolumuzdan bahsetti. Şimdi o koldan uzun süredir kayıp olan kuzenlerimin hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum."

"Daha fazla Baldwin mi?" Owen sordu. "Başka tanıdığım olduğunu söyleyemem."

"Hayır, sorun da bu zaten. Baldwin'in kızı evlendi ve Londra'dan taşındı, sonra da aile onunla irtibatı kaybetti. Aktarılan tek bilgi, benimki gibi altın-kahverengi gözleri ve siyah saçları olduğuydu. Çok az şey biliyorum ama yine de bu yaygın bir göz rengi değil."

Owen kaşlarını çattı ve uyardı, "Bu araştırmayı nasıl yaptığınıza dikkat etmek isteyebilirsiniz. Uzak aile üyelerini aradığınızı, sırf sizden faydalanmak için bir bağlantı hakkında yalan söyleyebilecek istenmeyen kişileri çekebilirsiniz."

Devin neredeyse ırkiliyordu. Az önce yalan söylediği için şimdi kendini suçlu hissediyordu. Owen, Devin'in kendisini vicdansız kişilerden koruması konusunda endişelerini dile getiriyordu. Ama ailede kayıp bir dal olmadığı için, aslında bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

"İyi bir nokta," diye kabul etti Devin, "ama madem bahsettim, benimki gibi gözleri olan başka bir erkek tanıyor musun?"

Owen kıkırdadı. "Açıkçası, erkeklerin göz rengi şimdiye kadar pek dikkat bir şey değil. Bir kadının gözleri, evet, ve açık kahverengi gözleri olan en az iki kişi düşünebilirim, sadece sizinki kadar parlak değil, ama onlar da soy ağaçlarını yüzyıllar öncesine kadar takip edebilirler, bu yüzden size yardımcı olabileceklerinden şüpheliyim."

Devin başıyla onayladı. Her ne kadar adını söyleme düşüncesinden bile nefret etse de, hikâyesini değiştirip annesini de işin içine katması ve soruşturmasını Londra'ya geldiği ve onu baştan çıkaran o çapkın piçle tanıştığı yıllarını sınırlaması gerekecekti. Ama Lord Owen'a "aile dalı" hikâyesini anlattıktan sonra ondan bahsetmek için artık çok geçti. Annesi Londraya geldiği yıl birçok insanla tanışmış olmalıydı, kendi yaşında olup da şimdi orta yaşlı olan insanlarla. Bir sponsora ve bir refakatçiye ihtiyacı olacaktı ve bu kişiler her kimse, muhtemelen onu altın gözlü adamla görmüşlerdi. onu baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Lanet olsun, amcası onun için bu isimleri biliyor olmalıydı. Bunca zaman Wolseley'nin babası olduğundan çok emin olduğu için hiç sormamıştı. Ama bu konuyu Donald'la konuşmak için Londra'ya dönene kadar beklemesi gerekecekti. Bu arada başka orta yaşlı çiftler de Norford Hall'u ziyaret ediyordu.

Bölüm Kırk Üç

AMANDA ev partisinin ilk resmi gecesi için aşağıya geç inmişti çünkü Alice akşam için kararlaştırdıkları elbiseyi getirmekte gecikmişti. "Baskı odasında başka hizmetçiler de olacağını tahmin ediyordum, bu yüzden erken gittim ama bu kadar çok olacaklarını ve koridorda bir kuyruk oluşacağını hiç düşünmemiştim!" Alice, Amanda'nın yatak odasına koşar adımlarla girdiği anda bunu söyledi.

"Her şey yolunda," diye Alice'e güvence verdi Amanda. "Öğle yemeğini geç yedim, bu yüzden akşam yemeği için henüz aç değilim. Ama o elbisenin mükemmel görünmesini istiyorum. Şimdi nasıl?"

"Gerçekten mükemmel." Alice onun içine girmesine yardım etti.

Mavi kadife gözlerini tamamlıyordu ve elbise biraz cüretkârdı çünkü o ve diğer tüm evli olmayan genç kadınların kısıtlandığı soluk pastel renklerden daha koyu bir tondur. Elbise kaşlarını kaldıracak kadar koyu değildi ama rengine o kadar uygundu ki, evli olsaydı ve istediği renge izin verilseydi bile onu seçerdi. Evliliğin getireceği *bu* avantajı dört gözle bekliyordu. Soluk renklerin parlamasına yardımcı olmuyordu ve bu gece Robert'in da katılımıyla kesinlikle parlamak istiyordu ve eğer henüz gelmediyse Kendall'ın da gece bitmeden gelmesini umuyordu.

Evin büyük merdivenlerinden aşağı inerken, Blythe Pace'in yanında Devin olmayan refakatçisiyle salona girdiğini gördü! Amanda onlara yetişmek için acele etti.

"Norford Hall'a hoş geldin Blythe," dedi Amanda ve Blythe'in kardeşine gülümsedi. "Ve sen de William olmalısın!"

Amanda'nın uzattığı elin üzerine eğildi. "Tanışmıştık, Leydi Amanda."

"Evet, elbette, Devin bundan bahsetmişti. Sadece son birkaç yılda çok fazla insanla tanıştım."

William dramatik bir şekilde içini çekti. "Güzel kadınlar tarafından unutulmak benim felaketim!"

"Uzun değil." Amanda gülümsedi. "Seni şimdi hatırlıyorum. Geçirdiğin kazadan sonra bize katılmak için zamanında iyileşmiş olmana da çok sevindim."

Bunu bildiği için utandığı her halinden belli olan Oliver hafifçe kızardı ama Amanda hemen Blythe'a döndü ve sırtarak, "Henüz fark etmediysen Lord Oliver burada," dedi.

"Nereye?" Blythe heyecanla söyledi.

Amanda odaya göz gezdirdi ve Oliver'ın John Trask ile sohbet ettiğini görüp Blythe'a o yönü işaret etti. William kıkırdadı. "Sanırım kız kardeşimin başını döndüren bu adamla tanışmamın zamanı geldi. Onun hakkında kulağımı çınlatmaktan başka bir şey yapmadı-"

Blythe kardeşini susturmak için dürttü, yüzü kızarmıştı ama Oliver'ı karşılamaya o kadar hevesliydi ki Amanda, "Ben büfeye gidiyorum. İkinizle de sonra konuşurum."

Blythe gerçekten de kardeşini hemen Oliver'ın yanına sürükledi ve Amanda, Oliver'ın kendisine doğru gelen genç kıızı gördüğünde yüzünde beliren memnuniyet ifadesini bile yakaladı. Arkadaşı için ne kadar güzel!

Ama henüz açık büfeyle ilgilenmiyordu. Ayrıca Oliver'ı ararken Devin'in Lord ve Leydi Dowling'le sohbet ettiğini görmüştü ve Oliver'ın binicilik derslerinin herkes tarafından bilinmesi konusunda açıklama yapması gerekiyordu. Ona doğru yöneldi.

"Tanrım, Devin, yıllar boyunca o kadar çok insanla tanıştım ki, isimler aklıma gelmiyor. Lord Culley'e sorabilirsin. O ve karısı o zamanlar Londra'da yaşıyorlardı."

Amanda neredeyse ayağını yere vuracaktı, Devin'in Lord ve Leydi Dowling'le konuşmasını bitirmesini ve onunla konuşmak istediğini fark etmesini o kadar sabırsızlıkla bekliyordu ki. Araya girmeli miydi? Böyle kulak misafiri olmaktan iyidir. Onun yanında durduğunu nasıl *görememişti*?

Ama bilgi peşinde koşuyor gibi görünüyordu ve geçen gün ona annesini hatırlattığı için muhtemelen onun hatasıydı. Şimdi onun arkadaşlarını bulmaya çalışıyordu, en azından kulağa öyle geliyordu. Annesini çok gençken kaybettiği için onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye mi çalışıyordu? Ama sonra aklına daha olası bir neden geldi. Babasını bulmaya çalışıyor olabilirdi!

"Buradasın ve yalnız mısın? Bunu sadece benim için ayarladığını umabilir miyim?" Amanda arkasını döndü ve Robert'ın ilgi çekici sırtışıyla karşılaştı. Buna nasıl "yalnız" diyebilirdi ki? Salon şu anda o kadar kalabalıktı ki, birine çarpmadan arkanızı dönemezsiniz... Onun nesi vardı? Robert Brigston tarafından rahatsız edilmekten duyduğu rahatsızlık, onu kalabalık bir ortamda bulduğu için sevinçten mi kaynaklanıyordu?

Oda mı? Ama Jacinda'nın Amanda'nın binicilik derslerinden nasıl haberdar olduğunu öğrenmek olan şu anki amacından onu alıkoyuyordu, bu yüzden Devin'le konuşmayı tercih etti. . .

Kendi kendine iç geçirdi ve Robert'ın koluna girerek onu fuayeye götürdü. Devin'in beklemesi gerekecekti. Robert geldiğinden beri onunla konuşma fırsatı bulamamıştı. Daha önce onu aramak için aşağıya indiğinde, görünüşe göre çoktan bir odaya , ama sonra ortaya çıkmasını beklemesi gerekirken beklememişti. Gerçekten de önceliklerini gözden geçirmesi gerekiyordu ve Robert Brigston da bunlardan biriydi.

Fuaye de kalabalıktı, tabii ki öyle olacaktı. Evin büyüklüğüne ve zemin katta muhtemelen yarım düzine odanın tamamen boğ olmasına rağmen, insanlar yine de birbirlerine yakın yerlerde toplanacaktı ve Çu anda bu, misafirlerin çoğunun akÇam için toplandığı salonun yakınları anlamına geliyordu. Ophelia bu gece için görkemli bir akÇam yemeği dıÇında herhangi bir eğlence ayarlamamıştı. Konukların yarısından fazlası çoktan gelmişken balo salonunu bunun için açmış olmalıydı.

Robert koridorda yavaşça yürürken, daha az kalabalık olup olmadığını görmek için her odaya bakarak, "Katılabildiğinize ne kadar sevindiğimi söylememe izin verin-" diye başladı.

"Senin deyiminle 'yalnız' değildi Brigston ve kesinlikle seninle yalnız kalmayacak."

Amanda nefesini tuttu ve olduğu yerde durdu. Robert anında kolunu bıraktı ve kesinlikle onu suçlayamazdı. Devin'in sözleri sadece kaba değildi, ses tonu gerçekten de tehditkârdı! Yani Amanda'nın salonda onun yanında durduğunu biliyordu ve Robert'ın ona söylediklerini duymuştu.

Döndü ve Robert'ın kırgın göründüğünü gördü, haklı olarak. Devin'in elbette umurunda değildi. İnsanları aşağılamak onun alışkanlığıydı! Ama ses tonu yapmacık değildi. Gerçekten de kızgın görünüyordu.

Robert bu bariz düşmanlık karşısında kendini toparlamaya çalıştı ve "Biliyor musun eski dostum, bilmesem senin de ona ilgi duyduğunu düşünürdüm," diyerek olayı hafifletmeye çalıştı.

"Onun mutluluğuyla ilgileniyorum ama bu konuşmayı zaten yapmıştık, değil mi? Eğer tekrar yapmak istiyorsan, hemen şimdi yapabiliriz."

Robert sertleşti ama hemen geri adım attı. Aslında başka bir şey söylemeden yürüyüp gitti ve Amanda'yı Devin'in kaba davranışına inanamaz ve öfkeli bir halde bıraktı. Başını kaldırıp Devin'e baktı ama Robert'ın arkasından bakıyordu ve onu takip edeceğine dair bir his vardı içinde. Ona aklının bir parçasını vermeden önce değil!

"Benim adım Blythe değil," dedi şiddetle. "Sen benim refakatçim değilsin. Kendi evimdeyim. Lord Brigston'ı böyle korkutarak ne yaptığını sanıyorsun? O da neydi öyle?"

Koluna girdi ve onunla birlikte ana koridorda ilerlemeye devam etti. Bir an içinde kimsenin duyamayacağı bir yerdeydiler. Ancak o zaman şöyle dedi: "Sana onun sana göre olmadığını söyledim. Neden bu konuda bana güvenmiyorsun?"

"Bunu söyleme nedenin konusunda neden bana güvenmiyorsun?"

Gözleri kilitlendi. Bir an için onun kendisine sır vereceğini düşündü. Ama bunun yerine onu zor durumda bıraktı.

"Onu seviyor musun?" diye açıkça sordu.

"Hayır, sevmiyorum-"

"*Hayır* demek yeterliydi. O yüzden kendine bir iyilik yap ve onu sevmeye çalışma."

Uzun koridorun sonuna varmışlardı. Onlara özel olarak konuşmaya devam edebilecekleri boş bir oda bulmaya çalışmıyordu. Yanlarından geçip gittiklerine bile bakmamıştı. Sadece onları yavaşça da olsa kalabalığa doğru geri döndürdü.

Robert hakkında her ne biliyorsa, belli ki bunu onunla paylaşmayacaktı. Robert'ın onun için bir seçim olmadığından, Kendall'ın onun için bir seçim olduğundan daha fazlası olamazdı. Hayır, bu önemsiz bir sebep olurdu ve Devin kesinlikle öyle biri değildi. Ve her ne kadar *bu* ihtimal hoşuna gitse de, onun için yaptığı her şey onu Kendall Goswick'in karısı olmaya hazırlamak içinken, kıskançlık olamazdı.

Kendall'ı hatırlayınca eski öfkesi geri geldi ve değişiklik olsun diye onu zor durumda bıraktı. "Hayatımın bu geç döneminde ata binmeyi öğrenmem gizliydi. Bunu bildiğinizi sanıyordum. Peki bugün ilk kez tanıştığım Jacinda Brown'ın bu derslerden haberdar olması nasıl mümkün olabilir?"

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?" "Ona söylemedin mi?"

"Hayır. Sadece Blythe'a bahsetmiştim, sabahki bir etkinlikte ona eşlik etmemi istediğinde ve ona neden yapamayacağımı söylemek zorunda kaldığımda. Seni başka bir ders için bekliyordum. Son zamanlarda onunla samimi olmaya çalışan Bayan Brown'a bahsetmiş olmalı."

Aşıklar buluşması yok mu? Bu, Amanda'nın cevabının ateşini biraz düşürdü ama tamamını değil. "Neden ona bile söyledin ki?"

Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bunu bir sır olarak sakladığımı bilmiyordum." "Elbette !" diye fısıldadı öfkeyle. "Bu yeterince utanç verici Bu yaşımda ata binmeyi bilmiyorum ama şimdi Kendall bunu duyabilir!"

Ona sert bir bakış attı. "Sırf onun için öğrendiğin için gurur duyacakken bu seni neden utandırır ki?"

"*Bunu* bilmesine izin veremem! Bu ona evlendikten sonra söylenecek bir şey, evlenmeden önce değil."

"Neden?"

"Belli ki beni çoktan kazandığını düşünecek ve denemekten vazgeçecek."

Ona gözlerini devirdi. Görünüşe göre iyi niyeti geri dönmüştü çünkü onun aptalca bulacağı bir şey yüzünden kızgındı. Tepkisinin biraz abartılı olduğunun farkındaydı ama yine de öfkeden ya da kızgınlıktan patlayacakmış gibi hissediyordu ya da - ah, onu bu kadar kızdıran şeyin *ne olduğunu* bilmiyordu ama bir şey vardı ve o şey kaybolmak istemiyordu. Ve *ona* bu kadar yakın olmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

Devin aniden durdu. Bakışlarını takip etti ve Lord Kendall'ın az önce ön kapıdan içeri girdiğini ve paltosunu uşağa teslim etmekte olduğunu gördü. Geldiğinden bahsetmek için tekrar Devin'e baktı ama Devin'in kendisiyle boğuşuyor gibi görüldüğünü fark etti. Yüz hatlarından sayısız duygu geçiyordu, hepsi de kavranamayacak kadar kısa süreliydi ama sonunda bir elini saçlarında gezdirdi ve aniden arkasını dönerek giriş kapısına sırtını verdi.

Sonra ona baktı ve iç çekerek, "Kendall burada," dedi. "Evet, fark ettim," diye cevap verdi sertçe.

"Seni ona götürmeliyim."

"Bunu kendi başıma yeterince iyi yapabilirim, çok teşekkür ederim. Burası benim evim. Misafirlerin arasına karışmaya *ve onları* karşılamaya iznim var - yoksa Kendall'ı da listemden çıkarmam için bir neden mi var?"

Alaycı davranıyordu ama aslında nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu. Adam hemen cevap vermedi. Sonunda başını hayır anlamında salladığında, kız ondan uzaklaştı. Ağlayacak gibi hissediyordu. Paylaştıkları o son öpücükten sonra Kendall'ın peşinden gitmesine karşı çıkmasını gerçekten bekliyor muydu? Evet,

ona umursamadığını gösterecekti. Kendi evlilik beklentileriyle ilgilenebilirdi.

Kendall'a zarif bir gülümsemeyle yaklaştı. "İskoçya'dan bize katılmak için zamanında dönemeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım. Zamanında dönmene çok sevindim. Bu yolculuk da başarılı geçti mi?"

Elini öpmek için eğildi. "Gerçekten de, bu partiden sonra ahırımı büyütmeyi ya da yeni bir ahır inşa etmeyi düşünebilirim!"

Tek bir selamlama kelimesi ya da iltifat bile mi yok? Hayır, bu onun suçuydu! Konuyu seyahatine getirmişti, bu da elbette ona kalabalık ahırını düşündürmüştü. Eğer onu seçerse buna alışmak zorunda kalacaktı. Belki de onun eyersiz ata binmesi hakkında ne düşündüğünü öğrenmeliydi.

"Yarın sizinle birlikte ata binmek için sabırsızlanıyorum. Norford Hall Hyde Park değil ama buranın arazisi oldukça geniş."

Ona gülümsedi. "Ne muhteşem bir fikir! İtiraf ediyorum, ben de bunu önerecektim."

"O zaman bırakın uşak sizi yerleştirsin. Akşam yemeği için döndüğünüzde daha fazla konuşma fırsatımız olacak."

Mabel Collicott'un kendisine doğru geldiğini fark edince bunu çabucak sonlandırdı. . .

Kırk Dördüncü Bölüm

AMANDA KENDİNİ HAZIRLADI. Yaşlı kadın, her zamanki gibi yanında arkadaşı Gertrude olduğu halde, selam vermeye bile tenezzül etmedi, Amanda'nın koluna yapıştı ve onu salonun diğer ucuna, Farrell Exter'in önüne sürükledi. Kendisine katılmalarına GağırımıĞ görünmüyordu, bu da Amanda'nın Mabel'in Farrell'a sırf eski çöpçatan onu tavsiye ettiği için artık kendisi için aday olduğunu söyleyip söylemediğini merak etmesine neden oldu. Buna cesaret edemezdi! Yapar mıydı?

Farrell bu gece sanki kıyafetleriyle uyumuş gibi biraz dağınık görünüyordu. Dün gelmişti, yani bu mümkündü. Uşağını yanında getirmemiş miydi? Hizmetçiler kanadında konuklarla birlikte gelen hizmetçiler ve uşaklar için bolca yer vardı ama herkes yanında bir uşak getirmiyordu. Bu yüzden Ophelia fazladan bir sürü uşak ve hizmetçinin hazır bulunmasını sağlamıştı. Ne de olsa her şeyi düşünmüştü.

Amanda bundan bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşündü, ama muhtemelen Farrell'ı utandıracağı için bu düşünceden vazgeçti. O da kendisinde bir sorun olduğunu düşünmüyor gibiydi. Hemen Amanda'nın elini öpmek için tuttu.

"Ah, İngiltere'nin en güzel kadını, her zamanki gibi nefesimi kesiyorsun Amanda."

Farrell güzel bir iltifatı nasıl çevireceğini biliyordu, ama iyi yapmayı bildiği tek şey . Ama Mabel ona gülümsüyordu ve arkadaşı Gertrude'a yakındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Çok güzel bir çift oldular, değil mi?" dedi.

Amanda öksürecek kadar utanmıştı. Bu söz bir çöpçatan için bile haddini aşan bir sözdü. Mabel'in arkadaşı da öyle düşünmüş olmalıydı.

"Leydi Amanda'nın kim olursa olsun bunu söyleyebileceğime inanıyorum."

Bu anı kurtardı ama Amanda konuyu değiştirmek için Farrell'a, "Sanırım Ophelia yarın evin her yerinde whist masaları kurmayı planlıyor," dedi.

Tahmin ettiği gibi gözleri parlamıştı, bu yüzden "Kumarı bırakıyorum" dediğini duyunca şaşırdı.

"Eğlence için bile mi?"

"Gerçekten de sonunda kaybetmenin eğlenceli bir şey olmadığını anladım."

Bu sonuca varması beş yıl mı sürmüştü? Berbat bir kumarbazdı, yalan söylemekte de iyi değildi. Onun arzuladığı bir şeyden vazgeçeceğine bir an bile inanmamıştı. Mabel onu kendisiyle bir şansını olduğuna mı ikna etmişti? Bu yüzden mi onun duymak isteyeceğini düşündüğü şeyleri söylüyordu? Ona "altın küpü" için başka bir yere bakmasını söyleyecek kadar dürüst olmalıydı. Zaman zaman eğlenceli biri olabilirdi ama kesinlikle ona göre bir adam değildi.

John Trask, ya Amanda'yı da kazanmayı umduğu için kıskançlıktan ya da Farrell'ın kumar sevgisini paylaştığı için onu bu tatsız itirafı yapmak zorunda kalmaktan kurtarmıştı. Amanda bilmiyordu ve umurunda da değildi.

John Farrell'ı yakaladı ve ona heyecanla, "Bir dakika, eski . Girdiğimiz bir bahsin sonucunu belirleyebilecek tek kişi sensin," dedi ve Farrell'ı sürükleyerek götürdü.

Amanda bu fırsatı değerlendirerek Mabel'a şöyle dedi: "Onun duygularını incitmek istemiyorum ama ısrar edersen inciteceğim. Bana böyle uygunsuz birini tavsiye etmen için sana kim para ödüyor? Babam olduğunu ama şimdi Exter'in ailesi için çalıştığını düşünmeye başladım."

Mabel'ın nefesi kesildi. Ama Julie bunu duyacak kadar yakındaydı ve görünüşe göre Mabel'ın ne yapmaya çalıştığını zaten biliyordu. Küçük gruplarına katılan Julie hışımla, "Yüce Tanrım, Mabel, yaşlılıktan kafayı mı yedin sen? Ne cüretle yeğenimin başına ne idüğü belirsiz birini musallat etmeye çalışırsın?"

Mabel'ın yüzü kızarmış ve nutku tutulmuştu ama Julie bir cevap beklemiyor ya da istemiyordu. Küçümsediğini belli ettikten sonra, yaşlı kadına sırtını dönüp Amanda'yı da yanında götürerek hakarete hakaret kattı.

"Ben asla!" Mabel, Julie'nin duyamayacağı kadar kısa bir süre sonra ofladı.

Gertrude bir kez olsun dilini tutmadı. Tartışmayı sevmezdi, bu yüzden Mabel daha baskın yapısıyla yıllarca onu korkutmayı başarmıştı. Ama Mabel her zaman böyle değildi. Eskiden mantıklı biriydi. Çoğu Gertrude'un sağlam tavsiyelerine borçlu oldukları başarılarını fazla abartmıştı. Ama Mabel bu kez gerçekten çok ileri gitmişti.

"Bunun olacağını tahmin etmiştim," dedi Gertrude. "Locke'lar aptal değildir. Ailenin bu üyesi diğerlerinden daha açık sözlü. Ve Julie kesinlikle haklıydı. Sen bile onun haklı olduğunu biliyorsun. Eğer ben

Exter, vicdanen sen de yapamazsın. Ve bunu neden yaptığını bilmediğimi sanma. Çünkü annesi benden bile daha uzun süredir tanıdığınız, çok sevdiğiniz bir arkadaşınız."

Mabel, Gertrude'un kendisiyle açıkça aynı fikirde olmamasına biraz şaşırmişti. "Ama doğru bir eşle iyi bir koca olacaktır."

"Yani bir yığın borçtan başka bir şey yapamayacağı gerçeğini görmezden gelecek birini mi kastediyorsun? Seni uyarıyorum Mabel, eğer sırf eski bir arkadaşına yardım etmek için yıllardır kazanmaya çalıştığımız itibarı mahvetmekte ısrar edersen, sanırım seninle işimiz biter."

"Çocuk evlenmek *zorunda*, Gertrude. Annesini içmeye itiyor, onun için çok endişeleniyor."

"Bunun bizim sorunumuz olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Ne zamandan beri arkadaşlarımıza yardım etmiyoruz - eğer yapabilirsek?"

"*Diğer* arkadaşlarına zarar vereceği zaman. Ancak onlara gerçekten yardım etmek istiyorsanız, ailesinin bir üyesi olmaktan gurur duyacak birini arayın. Kumar alışkanlıklarını görmezden gelecek kadar bu birliktelikten heyecan duyacak en az bir sosyal tırmanışçı ve bu alışkanlıklarından gerçekten vazgeçerse heyecan duyacak iki kişi daha düşünebilirim. Eski bir dosta yardım etmek için en mantıklı yaklaşım *bu* olacaktır."

Mabel iç çekti. "Haklı olduğunu biliyorum. Bir dükün kızını elde etmek onun için büyük bir başarı olurdu. Sanırım kendimi . Haberi ona ben veririm." Sonra da uzlaştırmacı bir gülümsemeyle, "Hangi gelin onun bu kötü alışkanlığını görmezden gelebilir?" diye sordu.

Bölüm Kırk Beş

JULIE, AMANDA'yı salondan çıkarıp koridorun karşısındaki yemek odasına götürdü. Ev partisi süresince resmi masa kaldırılmış, yerine yarım düzine uzun servis masası konmuştu ve hizmetçiler konuklara yardımcı olmak ve gerektiğinde tabakları ve servis tabaklarını yeniden doldurmak için hazır bekliyorlardı. Amanda hâlâ yemek yiyecek kadar aç değildi ama Julie açtı ve bir tabak doldurmaya başladı. Ne yazık ki Devin de yemek salonundaydı, elinde bir içki, başka bir orta yaşlı çiftle konuşuyordu. Amanda'yı hemen fark etti, ona uzun uzun baktı ama konuşmasına ara vermedi.

Amanda ona doğru birkaç gizli bakış attıktan sonra, onun varlığını görmezden gelmeye çalıştı ve her tabaktan biraz yiyecek alarak bir masa boyunca ilerleyen Julie'ye ayak uydurdu. Belki de bir şeyler yemeliydi, diye düşündü Amanda. Belki de tek dürtüsünün Devin'in hâlâ orada olup olmadığını görmek için arkasına bakmak olduğu o odadan çıkmalıydı. Belki de sadece ağlamalı ve bu işi bitirmeliydi.

Hâlâ tabağıyla ilgilenen ve çeşitli örtülerin altından bakan Julie Teyze, "Sorun ne canım?" diye sordu. Seni o yaşlı kuştan kurtardıktan sonra rahatladığını sanmıştım."

"Öyleyim, teşekkür ederim."

"Rahatlamış görünmüyorsun."

"Kafam karıştı."

Julie ona sertçe baktı. "Elbette o sınırlayıcının üzerinde değil?!"

"Hayır, gerçekten." Amanda ona yarım bir sırıtış attı.

"O zaman seni rahatsız eden ne?"

"Sadece-bilmiyorum. Tahmin edebildiğim tek şey, bu kadar çok seçenekle mutlu olacağımı düşünmüştüm ama değilim."

"Gerçekten bu kadar çok mu var? Bana sadece bir tane varmış gibi geliyor." "Kimin?"

Julie, Amanda'nın bunu sormasına bile homurdandı. "Gözlerini bir dakikadan fazla ayıramadığın kişi."

Amanda kendi kendine yüzünü buruşturdu, teyzesinin Devin'den bahsettiğinden hiç şüphesi yoktu. Görünüşe göre gözlerinin ona ne kadar sık gittiğini fark eden tek kişi babası değildi. Ama bunu kabul etmek istemiyordu.

ya da evlenmekle ilgilenmediğini açıklamak zorunda kalacaktı. Yani o gerçekten bir seçenek değildi, değil mi?

İkisinin de aklını Devin'den uzaklaştırmak için, "Henüz Kendall'la tanışmadın bile. Tanıştığında nedenini anlayacaksın-"

"Onu gördüm. Yakışıklı bir çocuk, oldukça gösterişli, bunu inkâr edemem. Sanırım onunla mutlu *olabilirsin*."

Teyzesi bu kadar şüpheli konuşmak zorunda mıydı?

"Ayrıca," diye ekledi Julie, "eğer ondan bu kadar eminsen, kafanı karıştıran ne?"

"Sorun da bu zaten, Robert'ı da düşünmem gerekirken onun hakkında henüz emin değilim. İkisi de aynı evde ve ikisi de aynı anda ilgimi çekmek istiyor, hangisini tercih edeceğime gerçekten karar vermem gerekecek."

"Bu parti bitene kadar bunu yapmayı çoktan planladığını sanıyordum."

"Planımız buydu," diye kabul etti Amanda. "Ama bu, içlerinden birinin tüm dikkatimi ona vermezsem gücenip gidebileceğini fark etmemden önceydi."

"Saçmalama, üç sezondur senin için yarışan sevgililerin var. Bu işin nasıl yapıldığını biliyorlar."

Devin'in gözlerini neredeyse sırtında hissedebiliyordu. Bu konsantre olmasını çok zorlaştırıyordu. Julie ona bakıyor, bir cevap bekliyordu.

Sonunda, "Korkarım Kendall bir istisna olabilir, rekabet etmektense geri çekilir. Diğerlerinin aksine, Kendall kasabaya evlenmek için gelmedi, henüz evlenmeyi düşünmedi bile ve aslında sosyalleşmiyor, bu yüzden sadece beni görmek için burada."

Julie alay etti. "Kolay bir çözümü var. Sadece kaçacağını düşündüğünüze konsantre olun. Diğerleri muhtemelen çoğu gibi rekabetin tadını çıkaracak ve size seçiminizi yapmak için beklediğiniz zamanı verecektir.

-Ya da bakışlarını kaçırdığın kişiye konsantre olabilirsin."

Amanda gözlerini devirdi. "En mantıklı olan ilk tavsiyene uyacağım ve Kendall'a tüm dikkatimi vereceğim. Tabii yarın ata binmeye gittiğimizde skandala *yol açmazsa*."

Julie homurdandı. "Eğer öyleyse, ona kapıyı kendim gösteririm. Şimdi, eğer yemek yemeyecekseniz, gidin partinizin tadını çıkarın. Bu senin için, biliyorsun."

Amanda minnettar bir baş hareketiyle odadan aceleyle çıktı. Devin de aynısını yapmaya başladı, ama Julie onu durdurmak için ileri atıldı. "O gitmiyor

Onu daha sonra bulamayacağınız her yerde," dedi Julie bilerek. "Bir dakika, lütfen."

"Elbette, Leydi Julie."

"Amanda adına yaptığınız çöpçatanlık için mükemmel bir ödeme buldum."

"Bunun gerekli olmadığını söylemiştim. O seçimini çoktan yaptı." "Öyle mi? Ben pek emin değilim. Ve bana senin ilginden bahsetti-" "Ne yaptı?!"

Devin telaşla, "Ne yaptı?" dedi.

Julie güldü. "Benim önüme geçme. Şampiyon bir ağırla ilgileniyorsun. Bir arkadaşında satılık bir tane var."

Devin hafifçe kızardıktan sonra, "Muhtemelen aynı attan bahsediyoruz ama arkadaşın benim için fiyatını yükseltip duruyor," dedi.

"Evet, Mandy de bundan bahsetti, bu yüzden onu senin için sağlam ve makul bir fiyata indirdim. Aşk Tanrısı'nın yardımını için yaptığım ödeme gibi. Asıl soru, *sen* ne zaman yarışa katılacaksın?"

Devin bir kahkaha patlattı. Leydi Ophelia bir saat önce onu köşeye sıkıştırmış ve Aşk Tanrısı olarak yaptığı işten ne kadar memnun olduğunu söylemişti ve Amanda'nın sergilediği mutluluk sunağı kadar devam ederse büyük bir ikramiye kazanacaktı. Locke'ların bir çöpçatana ihtiyacı yoktu, evleri onlarla doluydu!

Kırk Altıncı Bölüm

Kendall'la birlikte ata binen, Devin'le sabah erken saatlerde ders almaya devam eden ve Ophelia'nın gün boyunca konukları eğlendirecek aktiviteler düzenlemesine yardım eden Amanda için HEKTİK bir iki gündü. Her zamanki salon oyunlarının yanı sıra, hanımlara goblen dikme işi de teklif edilmişti; bu da genellikle etrafta erkekler olmadan dedikodu yapma fırsatıydı. Ama Ophelia bu durum için özel bir duvar halısı çizdirmişti ama hanımlar bunun farkında değildi. Eğer farkında olsalardı, neden iğnelerini ince ince çizilmiş bir İskoç gaydası resmine batırdıklarını soracaklarına şüphe yoktu. İskoç müzisyenler henüz gelmemişti ve Ophelia'nın kocasının doğum günü balosu için sakladığı bir sırdı!

Ancak partinin şu ana kadarki en önemli olayı kapalı alan kroketiydi! Ophelia'ya yeni bir şey bulması için güvenin. Oyun, çim olmamasına rağmen dik duracak özel olarak hazırlanmış kalelerle balo salonunda kuruldu. Ancak çimin olmaması, herkesin sevdiği oyuna yeni bir kırıksıklık getirdi, çünkü toplar ahşap zeminde uçarken onları biraz yavaşlatabilecek veya yavaşlatamayacak stratejik olarak yerleştirilmiş halılardan başka durduracak hiçbir şey yoktu. Bu yüzden herkes kendi tokmak vuruşunu ayarlamak zorunda kaldı ve kısa sürede önce kilimlere, sonra da kalelere doğru nasıl nişan alacağını buldu. Amanda'nınki de dahil olmak üzere balo salonundan kahkahalar yükseldi.

Ophelia geç de olsa farkına vararak, "Herhalde o kadar uzağa gitmeyecek yastık gibi toplar yaptırmalıydım," demişti.

Amanda aynı fikirde değildi. "Bu daha eğlenceli! İnsanların bilekleri de dahil olmak üzere hiçbir şey kırılmadığı sürece!" Oldukça az sayıda konuk, hızlanan tahta topların önünden atlamak zorunda kaldı.

Kendall çok eğlendi ve hatta "Partilerin bu kadar eğlenceli olabileceğini bilmiyordum" dediği duyuldu.

Kendall'la ilk sürüşü için gergin olan Amanda, Kendall'ın onunla ata binmesi hakkındaki tek yorumunun "Her zamanki eyerinde olsaydın bunu önermezdim ama yarışmak ister misin?" olmasına şaşırılmıştı.

Amanda gülerek kibarca reddetti ve ona "Bu kısrağa henüz alışamadım, o daha yeni" dedi.

Kendall'ın ata binme şeklini kabul etmesinden daha çok memnun olmalıydı. Bunun için çok çalışmıştı ve ondan hoşlanıyordu. Onunla ilgili her şey doğrudu, ama-ama ne? Sadece Devin artık onu daha mı çok heyecanlandırıyordu? Muhtemelen öyleydi ama *bu* hiçbir yere gitmiyordu. Sanki ondan uzaklaşmaya ya da onu *kendi* seçimi olan Kendall'a doğru itmeye çalışıyormuş gibi, dersler sırasında ona karşı tamamen profesyonel ve oldukça kaba davranmaya bile başlamıştı.

Bu gece önu kapanan soluk lavanta rengi bir elbise giymişti çünkü İskoçyalı müzisyenler gelir gelmez hizmetkârların da bu geceki şenliklere davet edileceğini biliyordu ama Alice'i sürprizini bozmaktansa ona sadece izin almasını söylemişti.

Amanda'nın babası merdivenlerin dibinde onu bekliyordu ve balo salonuna kadar eşlik etmesi için koluna girdi ama yolda durakladı. "Devin'in yaptığı gibi ben de sana hak ettiğin bir hediye vermek istiyorum." Parmağından sarkan bileziği ona gösterdi. tek bir tılsım vardı, beyaz opal bir at.

"Ne kadar düşüncelisin!" diye haykırarak babasına sarıldı ve bileziği takabilmesi için bileğini uzattı. "Bu çok güzel baba. Teşekkür ederim."

"Başardığın şey için bunu hak ediyorsun. Şimdi, ilk dansı ben yapabilir miyim?"

Amanda güldü. İskoçlar çoktan çalmaya başlamıştı ve bu gece vals yoktu! Müzik canlıydı ve bu yüzden dans çok daha coşkuluydu. Soylulara nasıl dans edileceğini göstermek için hizmetkârlar gerekti!

"Bunu denemek istediğine emin misin?" Amanda babasına sordu.

"Zamanında İskoçya'ya birkaç kez gitmiştim. Bu anılarımı canlandırıyor."

Piste çıktılar. Amanda, Duncan MacTavish ve karısı Sabrina'nın Ophelia'nın yanında durduğunu gördü. Rafe'in eski arkadaşını partiye davet etmek, Ophelia'nın kocası için hazırladığı bir diğer sürprizdi. Onlara katıldığında Rafe'in yüzündeki şaşkınlık ve zevke bakılırsa Amanda, Ophelia'nın bunu da bir sır olarak saklamayı başardığını görebiliyordu. Rafe karısını aÇk dolu bir sarılmayla kucakladı ve daha da aÇk dolu bir öpücükle bitirdi. Birkaç kiÇi Rafe'in yeni bir doğum günü hediyesi aldığını tahmin ederek tezahürat yaptı.

Danstan sonra Amanda arkadaşlarını selamlamak için ağabeyinin grubuna doğru ilerledi, ancak en büyük teyzesi Esmerelda'yı balo salonunda görünce şaşırdı

ve bu konuda ona takılmaktan kendini alamadı. Ancak Esmerelda kız kardeşi Julie ile konuşuyordu ve Amanda onlar kendisini fark etmeden önce konuşmalarının sonunu yakaladı.

Esmerelda, Raphael ve Ophelia'ya bakarak, "Bu ikisi ellerini birbirlerinden asla uzak tutamazlar," dedi gülerek. "Evlenmeden önce benimle kaldıklarında evimde ne tür bir hanky-panky döndüğünü biliyordum."

Amanda yine de sözlerini kesmemeye karar verdi. Teyzesinin Rafe ve Ophelia'nın evlenmeden önce gerçekten yakınlaşıp yakınlaşmadığından emin değildi ama belli ki Phelia evlenmeden önce Rafe'le bir Geyler paylaşacak kadar cesurdu ve bu da birbirlerine ne kadar âşık olduklarına dair gözlerini açmış olabilir. Ya Devin'e karşı biraz daha açık sözlü, hatta baştan çıkarıcı olsaydı? En azından Devin'in ona karşı gerçekten ne hissettiğini bilmeden başka biriyle evlenebileceğinden emin olmadığı için denemeye değermi.

Onu bulmaya gitti. Babasından gelen bilezik ona Devin'e Sarahtoo'yu hediye ettiğ i için doğru düzgün teşekkür etmediğini hatırlattı. Onu tek başına ayakta dururken buldu, arkadaşı William yanından yeni ayrılmıştı.

Ona sıcak bir gülümseme verdi. "Sarahtoo şimdiye kadar aldığım en güzel hediyelerden biriydi. Onu benim için bulduğun için sana teşekkür ettiğ imi biliyorum ama bunu yapacağ ını bilmiyordum-"

"Bunu hak ettin," diye araya girdi, belli ki onun minnettarlığından rahatsız olmuştu. "Yapmak için yola çıktığın şeyi başardın. Aslında, eğer yan eyerle uğraşmayacaksan, daha fazla derse ihtiyacın yok."

"Hâlâ olabilir," dedi çabucak, parti bittikten sonra onu göremeyeceğ i düşüncesiyle telaşlanmıştı. "Henüz kararımı vermedim."

Kara kaşlarını kaldırdı. "Babanın bu konuda senin yerine karar verdiğ ine yemin edebilirim. Kendall da senin ata binme tarzını hiç umursamadı, değil mi?"

Kendall'dan, yan danslardan ya da artık heyecan duymadığı bir adamı kazanmak için ne kadar zahmete bahsetmek istemiyordu. Biraz daha iddialı olmak için çaba sarf ederek, "Benimle şu İskoç makaralarından birini dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Benim için fazla şamatacı, ben ."

Onun yerine terasta yıldızları seyretmeyi önerecekti ama adam doğrudan gözlerinin içine baktı ve kehribar rengi bakışlarında gördüğ ü sıcaklık nefesini kesti.

"Ama sen devam et ve dansın tadını çıkar," dedi ve sonra gerçekten de ondan uzaklaştı! Kadın yaşadığı büyük hayal kırıklığını gizlemek için gözlerini aşağıya ve uzağa dikti.

William Amanda'ya yaklaştı ve belli onun incinmiş ifadesini fark ederek, "Devin'in aceleciliği bazen aşağılayıcı görünebilir, ama bu kasıtlı değil. O iyi bir adam, sadece çocukken ailesiz büyümekten dolayı zor zamanlar geçirdi. İnsanlarla yakınlaşmaya direniyor. Acaba ailesi gibi onu da terk edeceklerini düşündüğü için mi böyle yapıyor diye merak ederdim."

William'ın içgörüsü onu şaşırtmıştı. Devin'in ebeveynsiz büyümüş olmasına üzülmüş ve Devin bunu ona anlattığında kendini *ona* daha yakın hissetmişti. Ama bu sıradışı çocukluk döneminin onu birini sevmeye riskini almaktan korkar hale getireceği aklına gelmemişti.

William'ı gördüğü kadar kırgın olmadığına ikna etmek isteyerek gülümseyerek, "Teşekkür ederim. Dans etmek ister misiniz?"

Genişçe sırttı. "Benim için onurdur."

Robert bir sonraki dans için onu buldu, ondan sonra da Kendall'ı. Gerçi Kendall makara dansında oldukça rahatsız görünüyordu. John Trask da dans etti, ancak Trask'tan çıkan dumandan bu gece kumar arkadaşlarıyla biraz fazla içki içtiğini anlayabiliyordu, bu yüzden onlara çelme takmaması bir mucizeydi. Ama gecenin geri kalanını Devin'i düşünmemeye çalışarak geçirdi ve yorucu da olsa eğlenceli vakit geçirmeyi başardı. Hatta uşakla bile dans etti!

Ancak İskoçyalılar vals yapabildiklerini kanıtladıklarında Amanda artık dans etmek istemiyordu. Saatin erken olmasına rağmen, babasına İskoçların onu çok yorduğunu ve bu gece biraz daha dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek kaçmaya karar verdi.

Odasında açık bırakılmış olan lamba yanmıştı ve şöminedeki ateş sadece köz halindeydi ama içeri süzülen ay ışığı, yatmaya hazırlanmak için daha fazla ışığa ihtiyaç duymayacağı kadar parlaktı.

Şöminenin önünde durdu ve elbisesini çıkardıktan sonra en yakındaki sandalyeye fırlattı. Çıplak omuzlarında cereyanı hissettiğinde kombinezonunun bağlarına uzanıyordu ve Alice'in ona yardım etmek için onu yukarı kadar takip ettiğini düşündü. Hizmetçisini azarlamak ve partiye geri göndermek için arkasını döndü ama onun yerine nefesini içine çekti. Kapısını açan Alice değildi. . .

Bölüm Kırk Yedi

"Bana sahip olamayacağını söylediler. Seni adil bir şekilde kazanmak için beklemeye hazırdım. Ama şimdi onun yerine beni zorlamak istiyorlar. Bunu kabul etmeyeceğim!"

Farrell Exter kapının hemen içinde duruyordu. Sesi o kadar tilkiliydi ki, muhtemelen kapının hâlâ açık olduğunu fark etmemişti. Eğer şimdi çığlık atarsa, sesi koridora kadar ulaşırды ama ailenin kişisel hizmetkârlarından hiçbiri bu gece kendi kanadında değildi, hepsi partideydi! Ve çığlıklarının alt kattaki yüzlerce konuşmanın gürültüsünden duyulma ihtimali yoktu. Bunun farkına varması yüzünün kızarmasına neden oldu.

Kararsızlıktan felç olmuştu. Çığlık atmak Farrell'ı harekete geçirecek miydi yoksa korkutup kaçırarak mıydı? Sesi de öfkeli çıkmazsa, muhtemelen onunla mantıklı bir şekilde konuşabilirdi. Ama sarhoşluk ve öfke ölümcül bir kombinasyondur. Bu ona odasına gelme aptalca cesaretini vermişti. Ne için? Onu kabul etmediği için şikâyet etmek için mi? Yine de üzerine çöken korku, ona asla isteyerek vermeyeceği bir şeyi istediği konusunda onu uyarıyordu. Çığlık atmak için ağzını açtı ama adam güldü.

"Devam edin ve sunağa ne kadar çabuk götürüleceğimizi öğrenin."

Tanrım, planı *bu muydu*? Titremeye başladı, artık o kadar korkmuştu ki sesi çatallaştı. "Çık dışarı."

"Hayır, sanmıyorum," dedi kendini beğenmiş bir . "Bana öyle geliyor ki burada kaybedemem. Fark edilirse, sen de açığa çıkarsın. Ben seni yatağa atarım, sen de açığa çıkarsın. Her iki durumda da ben kazanırım. Bu yüzden senin bir eşin olmasının nasıl bir şey olacağını tatmış olurum."

"Babam ne olursa olsun beni sana !"

"Hayır mı? O zaman bana ödeme yapmak zorunda kalacak, değil mi? Mahvolduğun için ağzımı kapalı tutmak için. Bana hala kazanıyorum gibi geliyor, seninle ya da sensiz

."

Farrell sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. Biri onu etrafında döndürdü ve Amanda, Farrell yere düşmeden önce kemik çatırtılarını duydu. Ama Farrell yerdeyken, onu kurtarmaya gelenin kim olduğunu net bir şekilde görebiliyordu. O kadar çabuk rahatlardı ki dizlerinin üzerine çöktü.

Devin, yumruğunu Farrell'in suratına iki kez daha indirmek için bir dizinin üzerine çökerken, "Bana kaybetmişsin gibi geliyor," diye hırladı. "Bir daha ona yaklaşırsan seni öldürürüm." Sonra Devin Farrell'ı ayağa kaldırdı ve koridora fırlattı. "Hâlâ yapabiliyorken bu evden hemen çık. Bu gece! Yarın çok geç olacak!"

Devin kapıda durmuş, Farrell'in kanattan ayrıldığından emin olmaya çalışıyordu. Yüzü hizmetkârların merdivenlerine dönüktü, muhtemelen Farrell da buraya bu şekilde gelmişti.

"Merdivenlerden yuvarlanmış gibi görünüyor, çok acelesi var. Güzel. Umarım lanet boynunu kırmıştır!" Devin odaya geri döndü, onu iç çamaşırlarıyla görünce nefesini sertçe içine çekti ve bir santim bile kıpırdamadı. O da en az kız kadar şaşkın görünüyordu.

Sonra Devin kapıyı arkasından iterek kapattı ve hızla ona yürüdü. Onu nazikçe kollarından tuttu ve ayağa kaldırdı.

Amanda titreyerek ona sarıldı. "Sarıl bana, lütfen, Devin. Gitmeme izin verme."

Kolları hemen onu sıkıca sardı. "Seni bırakmayacağım Mandy. Ben buradayım. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Uzun bir süre onu bu şekilde tuttu. Korkusu azalıyordu ama yine de onu bırakmasını istemiyordu, artık güvende olduğuna göre gitmesini de istemiyordu. Bu yüzden onun kendisinden uzaklaştığını sandığında itiraz edercesine ciyakladı ama bu sadece onu kollarına alıp yatağa götürmek içindi. Onu kucağına oturtmadan önce örtüyü arkaya attı, sonra da örtüyü üzerine çekti. Yüzünde bir kızarıklık belirdi. Kız, yetersiz kıyafetine hiç aldırmış etmemişti ama adam etmemişti. Ama en azından az önce olanlardan ve onun üzerindeki etkisinden dolayı hâlâ onu terk edemeyecek kadar endişeliydi.

Kollarının arasına aldığı kızın saçındaki iğneleri yavaşça çıkarmaya başladı. Bu şartlar altında onun için yapılması çok garip bir şeydi.

"Beni kurtardın," dedi küçük bir sesle.

"Bence bunu kendi başına da yapabilirdin, çok sinirlenmişti. Sabah bunu hatırlayacağından şüpheliyim."

Hatırlayacaktı ama yine Devin'in kollarında olduğunu ve olmak istediği tek yerin orası olduğunu da hatırlayacaktı. Ama Devin'in nazik dokunuşu ona biraz fazla şey hissettiriyordu... Tanrım, o tutkulu hisler yine ortaya mı çıkıyordu? Yakında kıvranmaya başlayacaktı ve Devin onu rahatsız ettiğini düşünüp gitmeye çalışacaktı!

"Evin aile kanadında ne yapıyordun?" diye sordu.

Parmaklarıyla kafa derisine masaj yapıyordu, şimdi saçları kolunun üzerine dökülmüştü. "Senin gittiğini gördüm ama hemen ardından Farrell'ın da gittiğini fark ettim. İçimde iyi bir şey yapmayacağına dair bir his vardı, bu yüzden her şeyin sessiz olduğundan emin olmak için buraya geldim ve öyle olmadığını gördüm."

İşte o zaman gözleri onunkilerle buluştu. Enfes bir yanma anı. Adamın onu yatıştırmak ve rahatlatmak istediğini biliyordu, bu yüzden onu örtmüştü. Ama şövalyece davranma arzusu, gerçek arzusu tarafından bastırılmış gibi görünüyordu - onunki tarafından ateşlenmişti.

Öpücük patlayıcıydı. Kızın kolu örtünün altından kayıp adamın boynuna dolandı. Daha önce iki kez yaptığı gibi bu kez de geri izin vermeyecekti. Tanrım, onu çılgına çeviren şey buydu, tekrar bunu bekliyordu, ona dokunmayı, onu tatmayı, tutkusunu hissetmeyi.

Onu tekrar yatağa yatırdı. Yavaşça ve dikkatlice, hâlâ üzerinde olan azıcık giysiyi çıkardı. Onu koruyan örtü artık hiçbir şeyi örtmüyordu, şimdi onun üzerine uzanmış, adamın kendi kıyafetleriyle kelimenin tam anlamıyla savaşmasını izliyordu, onları çok hızlı çıkarıyordu. Nefesini tutmuş, hevesle onu inceliyor, o muhteşem vücudunu ona daha fazla gösterdikçe büyüleniyordu. Önce kollarında daha önce de gördüğü kalın kaslar, sonra geniş göğsü, hiç esnemeyen gergin derisi. Pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında, genç kızlık duyguları kabardı ve gözlerini başka tarafa çevirip hızla adamın yakışıklı yüzüne baktı. Nefesi bir kez daha kesildi. Adamın onu ne kadar çok istediği gözlerinden okunuyordu. Hayır, bu sefer onu bırakmayacaktı. Daha önce onu durduran ne kadar vicdan azabı varsa hepsi yok olmuştu ve bu düşünce bile sevinçten ağlamak istemesine neden olmuştu.

Ama o tekrar kollarına dönene kadar ses çıkarmaya cesaret edemedi. Onun da kendisini ne kadar çok istediğini bilmesini istemiyordu. Hâlâ aklı başına gelebilirdi. . . .

Ama sonra onu tekrar öpüyordu ve ona o kadar yakın yatıyordu ki, etrafında kıvrılabilirdi ve yaptı, bir bacağını kalçalarının üzerine yerleştirdi, orada kilitledi, iki kolunu boynuna doladı, onları da kilitledi. O noktada kendini tutamadı, adamın tenini ve sıcaklığını o kadar çok hissetti ki, bir zevk iniltisi kaçı, ama bu onu korkutmadı, daha büyük bir cesarete teşvik etti.

Her ne kadar gitmesini dilese de, onun tereddütlerini ya da henüz yenemediği derin utangaçlığını paylaşmıyordu. Çaresiz bir ihtiyaç, çok daha fazlasını yapmak isterken ona bu kadar sıkı tutunmasına neden oldu.

Ama elleri üzerinde gezinmeye ve onu tensel zevkin daha da yükseklerine çıkarmaya başladığında, yaptığı her şeyin farkındaydı.

Adamın dokunduğu her yer karıncalanıyordu. Boynu, omzu, sırtının aşağısı ve yavaşça kalçasının üzerinden geçerek, onu sardığı uyluk boyunca devam . Ama ağzı da aynı yolu izlemeye başladığında, kendisine daha fazla erişim sağlamak için boynunu bırakmasını istiyor gibiydi. Kadın inledi, adama daha sıkı sarıldı ve adam bu savaşı kazanmadan hemen önce güldüğünü duydu; adam eğildi ve hemen başını indirerek göğüslerinden birini ağzına aldı. Sıcaklıkla emilen bedeni artık kontrolünde değildi ve ona doğru eğildi, onun melodisine göre oynadı ve bu harekete geçiriciydi, nefesleri şimdi küçük pantolonlarla geliyordu.

Uyandırdığı şey çok fazlaydı, içinde sürekli bir girdap vardı, neredeyse onu korkutacak kadar çok ilkel duygu vardı, çok yabancıydılar, ama en derin ve en ilkel olanı sele teslim olma dürtüsüydü.

Sonra tekrar gözlerini esir aldı. Zevkin üzerinden akıp gidişini izlemek istiyordu ve parmakları içine kaydığı anda olan da buydu. Gözleri parladı, sonra o lezzetli terk edilmişlikle kapandı, nefesi tutuldu, şaşkınlığı tamamlandı - hayır, hiç de tamamlanmadı. O hâlâ doruk noktasındayken içine girdi, kendi ödülünü almak için derinlere daldı ve onu yeni zirvelere çıkardı. Bu farklı bir zevkti, o kadar derindi ki, bunu iliklerine, ayak parmaklarının ucuna, kalbinin derinliklerine kadar hissetti.

Onu tekrar öpüyordu, durgun, şefkatli bir şekilde. Amanda bunun sadece belli belirsiz farkındaydı, kısa kahkahası onu sarsana kadar mutlu bir hoşnutluk içinde yüzüyordu. Ama adam arkasına yaslanıp Amanda'nın bacağına tekrar kendine doğru çektiği için bunu merak bile etmedi. Kolunu da göğsüne doğru çekti ve kendi kolunu omzuna dolayarak onu sıkıca kendi tarafına doğru tuttu. Daha da yakınına sokulurken kendi kendine gülümsedi.

"Genelde bu kadar çabuk olmaz" dediğinde, esprisinin kendisine yönelik olduğunu fark etti.

Konsantre olmak istemiyordu, sadece sarıldığı mutluluk kozasının tadını çıkarmak istiyordu ama en azından "Yani bizim için özel miydi?" demeyi başardı.

"Özel kelimesi bu kadar güzel bir şeyi anlatmaya yetmez."

Kabul ettiğini söyleyecekti ama bunun yerine uykuya daldı, artık yapabiliyordu, artık kargaşa gitmişti.

Kırk Sekizinci Bölüm

AMANDA, Alice'in sabah tepsisiyle odaya girdiğini duyduğunda yüzünü battaniyenin altına sakladı. Yoksa Devin mi gitmişti - hayır, gecenin bir yarısı uyanıp kendini yalnız bulduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Hâlâ gülümseyerek uykuya geri dönmüştü. Şimdi tekrar uyuyamazdı, yatağa bu kadar erken gitmişken olmazdı.

Ama yüzünü saklamaya devam etti çünkü yine gülümsüyordu, bunu durduramıyor gibiydi ve Alice'in görüp nedenini sormasını istemiyordu. Yüce Tanrım, böyle hissederek, bağırarak kadar mutlu olarak günü nasıl atlatacaktı?

"Hadi o zaman," dedi Alice yatağın diğer tarafından. "Bu kadar erken kalkmak istediğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Erken mi? Amanda battaniyeyi geriye itti ve odanın hâlâ karanlık olduğunu, perdelerin kenarlarında henüz sabah olduğunu gösteren bir ışık olmadığını gördü.

"Beni neden uyandırıyorsun?"

"Çünkü sen söyledin. Şafakta, misafirler kalkmadan önce bir binicilik dersi. Hatırlamıyor musun?"

Amanda güldü ve yataktan fırladı. Devin dün gece daha fazla derse ihtiyacı olmadığını söylemiş olabilirdi ve şimdi de yoktu. Onun için seçim yapılmıştı, bu oldukça mantıksız olabilirdi, ama işte oradaydı ve bu kadar doğru hissettiğinde buna karşı koyacak değildi. Ama dün gece paylaştıklarından sonra, adamın onu hâlâ ahırda bekliyor olacağından hiç şüphesi yoktu.

Alice, Amanda'nın bornozunu giymesine yardım ederken, "Bu sabah ne kadar da canlı görünüyorsun," dedi. "O kadar yorgunsun ki geceliğini bile giymedin? İyi bir uyku çekmiş olmalısın."

"Gerçekten de şimdiye kadar yediklerimin en iyisi gibi geliyor." Amanda hamur işi tepsisini incelemek için yanına gitti.

"Kararını , değil mi?" Alice tahmin etti.

Amanda sırtını hizmetçiye dönmüştü. Yine gülümsüyordu! Ama bunun nedenini kimseye söylemek istemiyordu, Alice'e bile. En azından Devin'le konuşup duygularını onunla paylaşmadan önce. Şaşıracak mıydı?

Hayır, muhtemelen o anlamadan önce kızın ona aşık olduğunu biliyordu! Dün gece teslim olmasına şaşmamalı.

"Eee?"

Amanda sırtarak Alice'e baktı. "Kendini açıklayana kadar söylemeyeceğim - ki bu bugün olabilir!"

Alice kendi sonuçlarını çıkararak güldü. Ama her sabah yaptığı gibi yatak takımını değiştirmek için yatağa doğru ilerliyordu. Amanda'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, Alice'in dün geceki hareketliliğin çok belirgin kanıtlarını bulmak üzere olduğunu fark ederek dehşete düşmüştü. Amanda bunu nasıl unutabilirdi?

, "Yatak takımı bekleyebilir. Dün gece çok erken yedim, sanırım mutfaktan biraz daha sağlam bir şeye ihtiyacım var. Ama acele et, dersime geç kalmak istemiyorum."

Alice başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. "Geç kalma konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Ben geldiğimde mutfakta bir telaş vardı, misafirlerden birinin arka merdivenleri kapatmasıyla ilgili bir şeydi. Kaybolmuş olmalı ve daha uzağa gidemeyecek kadar tilkileşmiş, bu yüzden orada uyudu! Ama uşak onu uyandırmaya çalışınca çirkinleşti. Sonra Cupid'iniz bir ısırık almak için geldi, yaygarayı duydu ve bununla ilgileneceğini söyledi. Şimdi genç lordun yatmasına yardım ediyor."

Alice bir cevap beklemedi, Amanda'nın aklına da bir cevap gelmemiştir. Devin Farrell'a yardım mı edecekti? Mülkün dışına çıkacağını tahmin ediyordu. Ama birkaç dakika yalnız kaldığında, hızlı bir durulama için lavaboya koştu, sonra yatak takımını kendisi değiştirdi ve eski çarşafı sakladı. Ama kanıtlar ortadan kaybolunca gülümsemesi geri gelmedi.

Exter dün geceyi çok kolay atlatmıştı. Devin'in onu yine alt edeceğini umuyordu. Aslında babasına Farrell'ın iğrenç planından bahsetmeliydi ama Devin'le konuşmadan bunu yapamayacağını fark etti. Preston, Devin'in onu neden bu kadar yakından izlediğini, hatta dün gece odasına gelip onu kontrol ettiğini ve kurtarmak için hazır olduğunu bilmek isteyecektir. Devin'in şimdi ona evlenme teklif edeceğinden şüphe duymasa da, bu harika haberi babasıyla paylaşmadan önce bunu gerçekten duymak istiyordu.

Dışarıda Devin, Farrell Exter'ı ahıra doğru götürüyordu. Zorluyordu desek daha doğru olur. Sanki arkadaşmışlar gibi kollarını diğer adamın omuzlarına dolayan Farrell, yeni bir dayağa ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Bağlayıcı

akıllıca dilini tuttu. Özür yok, mazeret yok. Hatırlıyor muydu ki? Ama Farrell sonunda nereye gittiklerini fark etti ve durmaya çalıştı.

Devin onları yürümeye devam ettirdi.

"Gidiyorsun." "Hayır, ben-"

"Şimdi gidiyorum. Ve hafızanı tazelememe izin ver, her ihtimale karşı halin seni unutman için kandırmış olabilir. Eğer bir daha Amanda Locke'un yanına yaklaşırsan, seni öldürürüm."

Farrell'in rengi soldu. "Sarhoştum dostum. Ne yaptığımı bilmiyordum."

"Önemli değil. Sözüm hala geçerli." Devin Farrell'ı son birkaç kez itti.

Ahırın kapısına doğru.

Farrell tüm numaraları bir kenara bıraktı ve "O evde benim de eşyalarım var!" diye hırlamaya başladı.

"Hizmetçilerden birine eşyalarınızı arka kapının dışına bıraktıracağım. Atınızı eyerleyin, eşyalarınızı alın ve gidin. Ve gelecekte benden uzak durmanı tavsiye ederim. Dün gece seni öldürmeye ne kadar yaklaştığımı bilmiyorsun."

Yüzünde korku, mavi gözlerinde aciz bir öfke olan Farrell döndü ve ahırda kayboldu. Zavallı adam, en az John Trask kadar kötüydü, ikisi de zayıflıklarına zincirlenmişti. Trask, Devin'e o kötü niyetli borç verene olan borcunun daha da derinleştüğinden kimseye bahsetmemesi için yalvarmıştı. Yine de Devin o zamandan beri Trask'ı yine kumar oynarken görmüştü! Ailesinin onu borç içinde bıraktığı William'ın aksine, bu iki kumarbazın hiçbir mazereti yoktu. Ailelerini borçlular hapishanesinde utandırmak yerine, çoğu ikinci evladın yaptığı gibi orduya katılıp kendilerini onurlu bir şekilde öne çıkarmak varken, bir kartın dönüşünde bedava bir yolculuk aradılar, ki bu ikisinin gittiği yer de orasıydı.

Devin, Exter'in eşyalarını aldırarak için eve döndü, sonra da Farrell'in evi terk ettiğinden emin olmak için evin köşesine geçerek etrafı gözlemeye başladı ve bu gerçekleşmeden önce Amanda dışarı çıkarsa onu durdurdu. Eğer engelleyebilecekse Amandanın adamla tekrar konuşmasına izin vermeyecekti.

Ama onun bu sabah geleceğini pek sanmıyordu. Eğer gelirse ona ne söyleyeceğinden de emin değildi. Tıpkı Farrell gibi vicdanı da onu kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmaya teşvik ediyordu. O da çok daha iyisini hak ediyordu.

Dün gece sahip olduğu tüm sağduyu kırıntılarını kaybetmişti. Farrell Exter'dan bunu harekete geçirdiği için, Farrell'in ona yapmaya çalıştığı şey için nefret ediyordu.

Amanda, adamın Amanda'ya yapmasına neden olduğu şey için. Devin ona olabileceklerden o kadar korkmuştı ki tüm kontrolünü kaybetmiş ve duygularının kendisini ele geçirmesine izin vermişti.

İnanılmaz bir geceydi. Onun kendisini sevebileceğine ve onunla bir hayat kurabileceğine inanmak için çok istekliydi. Ama o daha iyisini biliyordu. Şimdi Amanda Locke'a karşı koyacak iradeye sahip olmadığı için suçluluk içinde kıvranıyordu.

Bölüm Kırk Dokuz

AMANDA güneşin doğuşunu kaçırmıştı ama sadece birkaç dakikayla. Sabahın o erken , ne kadar soğuk olsa da kışın geldiğinden şüphe yoktu. Ama Alice ona göre en uzun ve en kalın paltosunu giymişti. Binicilik eteğini örtme gibi bir avantajı da vardı, en azından atına binene kadar örtecekti. Yolculuk onu ısıtacaktır. Yanında kimin at sürdüğü düşünülürken her zaman öyle olurdu.

Ahıra doğru aceleyle koştu, Devin'i tekrar görme hevesiyle neredeyse koşuyordu, heyecandan köpürüyordu. Kapı açıktı. Devin az önce atıyla birlikte içerideydi, atını eyerlemiş, kayışlarını sıkıyordu. Herbert, ona derslerinden bahsettiğinden beri kısırağını bu şafak vakti gezintileri için hazırlıyordu ama seyis muhtemelen dün geceki parti yüzünden bu sabah geç kalmıştı.

Devin onun geldiğini duydu, ona doğru baktı ama yüz ifadesi daha önce hiç görmediği kadar ciddiydi ve bu da dudaklarındaki gülümsemeyi sildi. Bir an için arkasındaki gün ışığının onun kim olduğunu görmesini engelliyor olabileceğini düşündü, ta ki "Bu sabah beklemiyordum" diyene kadar.

Kafası karışmış bir halde yavaşça ilerledi. "Bensiz mi ata binecektin?"

"Hayır, ben gidiyorum."

Ezilmişti, göğsünde bir acı kabarmıştı ama onu geri itmek için mücadele etti. Şimdi hemen bir sonuca varmanın zamanı değildi. Onun bir süreliğine ayrılmak zorunda kalmasına ve bu konuda çok ciddi görünmesine neden olacak, bilmediği bir şey olmuş olabilirdi.

"Neden?" diye sordu tereddütle.

"Dün gece olmamalıydı. İyi bir eşleşme yapmana yardım etmem gerekiyordu, yoluna çıkmamam değil. Ben buraya ait değilim Mandy, ve kesinlikle senin hayatına ait değilim. Senin için en fazla bir binicilik eğitmeni olabilirdim ve artık o dersler bitti."

Devin'in onu reddetmesi karşısında tek kelime edemeyecek kadar şok olmuş ve incinmişti. Tam eve doğru koşacaktı ki yaşlı Herbert'in kısırağıyla koridordan geldiğini gördü ve Devin'in yanından geçerek Sarahtoo'ya ulaştı.

Herbert ona destek vermeye başladı ama yırtık eteğiyle buna ihtiyacı yoktu. Kısrağı kapıya doğru itti, Devin yolu kapatmasaydı oradan koşarak çıkacaktı.

"Çekil!" diye bağırdı ona ulaştığında. "Seninle ya da sensiz ata bineceğim."

"Mandy-"

Öfke gelmişti ama ne yazık ki gözyaşları da gelmişti. Ama öfkesini kucakladı. "Merak etme, dün geceyi unutmamı istediğin derslerden biri olarak kabul edeceğim!"

"Ağlama!"

Onun hareket etmesini beklemedi, yanından geçip bahçeden dışarı fırladı, doğruca ormana ve kardeşinin açtığı binicilik yollarından birine doğru ilerledi. Sanki kırılan kalbindeki acıdan uzaklaşabilecekmiş gibi kısrağını mahmuzlayarak ondan alabileceği en hızlı tempoya çıkardı. Daha ne olduğunu anlamadan ormanın içindeydi ama Rafe'in patikaları genişti. Gözyaşları arasında pek bir şey göremiyordu. Umurunda da değildi.

Ama Devin onu takip etti! Ona bağıırıyor ve ona yaklaşıyordu. Aygırı daha hızlıydı. Ne kadar istese de, ondan burada, ormanda kaçamayacaktı. Bunu yapmak için eve dönmesi gerekiyordu. Tam bu düşünce aklına adamın aygırını yanında gördü ve kolunu belinde hissetti. Onu attan aşağı çekecekti! Ona bunun gerekli olmadığını söylemeye başladı ama silah sesi çok yakındı ve sözlerini bastırdı.

Onu kendine doğru çekti, ama orada durmadı. Onu da yanına alarak atından düştü! Hayır, ayaklarının üzerine düştü, onu yanında tuttu ve hemen ikisini de patikanın yanındaki çalılıkların arkasına indirdi.

"Yerde kal," diye tısladı ona.

"Bu bir-"

"Sessiz ol."

Bu uyarıyı yaptıktan sonra, onun çıkaracağından daha yüksek bir sesle ıslık çaldı. İki at da onlar olmadan yola devam etmişti ama onunki bir süre sonra tırıs geri geldi. Devin ayağa fırlayarak Amanda'nın eyerine takılı olduğunu bile fark etmediği tüfeği aldı, sonra tekrar kaçması için ata bir tokat vurdu ve Amanda'ya yerde yeniden katıldı.

Gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu, yüzündeki tüm rengi kaybetmesini açıklayacak kanı çılgınca ararken kalp acısını o an için unutmuştu. Ama tek görebildiği, ceketinin üst kolunda, çentikten başka bir şey olmayan bir yırtıktı. Yine de hangi kolu olduğunu ve eğer onu bineğinden yakalamak için yana eğilmeseydi, kurşunun göğsüne gireceğini fark ettiğinde, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titremesine şaşmamalıydı.

Emredildiği gibi sessiz kaldı, çünkü adam belli ki hareket seslerini dinliyordu. Yine de ateş eden her kimse görünüşe göre aynı şeyi yapıyordu, tabii ses duyulduğu kadar yakın olmadıysa ve kişi çoktan sıvışıp gitmediyse.

On dakika kadar sonra, etraflarında başka hiçbir ses yokken fısıldadı, "Yanında tüfek mi taşıyorsun? Neden?"

"Bana edilmeye başlandığından beri, evet, iyi bir fikir gibi göründü."

"Sana kim ateş ediyordu?"

"Bunu bilseydim, kurşunlardan kaçan ben olmazdım." "Farrell?"

Devin hafifçe homurdandı. "Aslında o sınırlayıcının olmasını isterdim ama hayır, bu Exter'in nasıl bir göt olduğunu göstermesinden çok önce de vardı."

"Düşmanlarınız mı

var?!" "En az bir tane."

"O zaman bu , kim peki?" "Tekrar ediyorum, bilmiyorum."

"Az önce dedin ki-"

Parmağını dudaklarına götürdü. "Bunu tartışmanın zamanı değil. O kurşun sana da isabet edebilirdi Mandy. Daha önce sadece önlem almıştım, şimdi kan istiyorum. Bana ulaşmak için hayatını kimin tehlikeye attığını bulacağım ama şu anda seni güvenli bir yere götürmem gerekiyor."

Bu yüzden mi rengi solmuştu? Onun için korktuğu için mi? Öyle de olmalıydı, diye düşündü öfkesi geri dönerken. Adam onun bir parçası olmak istemezken onun için risk almayacaktı.

Tekrar ısıklık çaldı. Atı bir kez daha tırıslla ona doğru döndü. Eğer acı ve öfkeyle dolu olmasaydı, ondan bunu nasıl yapacağını öğretmesini isteyebilirdi. Ama artık ondan herhangi bir ders almayacaktı.

Hâlâ işini şansa bırakmıyordu. Onu bineğinin üzerine fırlattı ve arkasından atladı. Ama onları ormanın dışına doğru koştururken daha fazla korunmak için onu aygırın boynuna yaslanmaya bile zorladı. Daha fazla

Yine de ateş edildi. Düşmanı ya saklanıyordu, ıskaladığını düşünüyordu ya da çoktan gitmişti, başarılı olduğunu düşünüyordu.

Onu ahıra değil, ön kapıya götürdü ve inmesine yardım etmeden önce attan indi. Yanağına dokunmaya başladı ama kız başını geri çekti.

"Artık gidebilirsiniz," dedi sert bir sesle.

"Seni doğru yolda tutmak beni öldürmüyor mu sanıyorsun? Benden daha iyisini hak ediyorsun. Kimse ne yaptığımızı bilmek zorunda değil. Kendall bunu anlayamayacak kadar masum. Muhtemelen kızlık zarının ne olduğunu bile bilmiyordur, bu yüzden bugün gecenizde kaybolduğunu anlamayacaktır."

Bunun için onu tokatladı. "Bileceğim! Ama haklısın, istediğini alan ve sonuçlarını umursamayan bir piçten daha iyisini yapabilirim. Kulağa baban gibi geliyor, değil mi?"

"Mandy-"

Çoktan eve girmiş, kapıyı arkasından çarparak kapatmıştı, yüzden sözlerinin Devin üzerindeki etkisini göremedi.

Bölüm Elli

BABASI. ANİDEN her şey anlam kazandı. Onu istemeyen, göz göze bile gelmek istemeyen adam, bir *hatayla* yüzleşmek istemezdi. Devin'in yollarının kesişebileceği Londra'ya taşınması muhtemelen hoşuna gitmemiştir. Hayvanlarla ilgili o kötü şans mı? Babası onu mahvetmeye çalışmış olabilirdi, böylece tekrar şehri terk edecekti. Bu işe yaramayınca, çiftlikte vurulmasını ayarlamıştı, sonuçta bir kaçak avcı değil, bir uyarıydı - ya da asla karşılaşmamalarını sağlamanın en kolay yolunun onu öldürmek olduğuna çoktan karar vermişti. Tanrım, William'a yapılan saldırı bile onun için yapılmış olabilirdi, çünkü Will o gece Devin'in kasabada ihtiyacı olduğunda kullandığı arabanın aynısını kullanıyordu. Ve şimdi Devin sorular soruyordu, bu da babasını şu anda gerçekten onu aradığı konusunda uyarabilirdi.

Adam panikliyor muydu? Devin'in evine gelmesinden ve ailesinin gençlik patavatsızlıklarını öğrenmesinden mi korkuyordu? Devin böyle bir zihnin nasıl çalıştığını tahmin bile edemezdi. Babasından ne nefret etse de onu öldürmeyi bir kez bile düşünmemişti. Tek istediği cevaplardı, neden bir babadan tamamen mahrum bırakıldığını bilmek.

Atına bindi ama bir süre daha kapalı kapıya baktı. Amanda'nın kızgın olmasından memnundu, gözlerinde gördüğü o acıdan daha iyiydi, oysa bu acıyı dindirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Amanda anlamıyordu ve bunu nasıl düzelteceğini de bilmiyordu, tabii Amanda'nın ona teşekkür etmeyeceği bir şekilde, onunla kalmasına izin vermek dışında. Ama şimdi bunu düşünemezdi. Önce onu koruması gerekiyordu. Amcasıyla konuşmak daha fazla bekleyemezdi. Doğruca Londra'ya ve cevaplarına doğru yola çıktı.

Amcasının evine vardığında, Donald'ın artık çalışma odası olmayan çalışma odasına yönlendirildi. Mobilyalar kaldırılmış, şövaleler odayı doldurmuştu; tuvallerin çoğu bitmişti ama bazı çalışmalar hâlâ devam ediyordu. Donald sabahlarını burada, şaşırtıcı derecede iyi olduğu hobisiyle geçiriyordu. Park manzaralarını tercih etse de birkaç portre yapmayı da denemiştir ve Lydia için portre şimdi salondaki şöminenin üzerinde asılıydı.

Donald'ın iki köpeği kapının dışında yatmış, onun dışarı çıkmasını bekliyordu. İkisi de Devin'in yaklaşmasıyla ayağa kalktı, muhtemelen efendileriyle birlikte olmak için içeri girmelerine izin vermesini umuyorlardı. Vermedi ama ikisi de onu takip etmeye çalışırken içeri girmek kolay olmadı.

"Köpeklerinizi neden dışarıda tutuyorsunuz?" diye sordu kapıyı tekrar kapatırken.

Odanın öbür ucundaki Donald güldü. "Çünkü resimlerimden saçlarını toplamaktan yoruldum, özellikle de üzerinde çalıştığım ve henüz kurumamış olanlardan. Bir haftalığına Norford'da olduğunu sanıyordum?"

"Bazı bilgiler almak için eve geldim." Devin Donald'a ulaşmak için şövalelerin etrafından dolandı. Ancak bir tanesi dikkatini dağıttı, Devin'in kendi portresi. "*Bunu* ne zaman yaptın?"

Donald yanına geldi ve yaptığı işe eleştirel bir bakış attı. "Son zamanlarda."

"Gerçekten o kadar mutsuz mu görünüyorum?"

"Hayır, tabii ki hayır, sen sadece-her zaman işle meşgulsün. Ve-" Donald kıkırdamak için durakladı. "Seni hiçbir zaman daha neşeli bir ruh halinde çizemedim. Hata bendeydi. Sen farkında değilken gizlice resmini çizmek yerine senden poz vermeni istemeliydim ki tabloyu sürpriz olarak sunabileyim."

"Bitmiş görünüyor. Neden hiç sunmadınız?"

"Az önce bahsettiğin nedenden dolayı, içinde çok ciddi görünüyorsun. Tekrar deneyecektim."

"Hatırlat da yakın bir zamanda senin için oturayım, ya da belki yakın bir zamanda değil. Aslında içimden bir ses beni bir süre daha neşeli göremeyeceğinizi söylüyor."

"Bir şey mi oldu?"

"Beklenenden çok daha fazlası." Devin hayatına yönelik girişimleri kısaca anlattı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bu artık 'bilinmemesi daha iyi' diyerek geçirilemez. Alçakça çılgınlığına bir son vermek için babamı bulmam gerekiyor."

"Ama sadece o olduğunu tahmin ediyorsun!"

"Gerçekten daha olası bir suçlu düşünebiliyor musunuz?"

"Gerçek babandan başka biri, Devin. Gerçekten, hayal edilebilecek en karanlık kalbe sahip olmalı-"

"Olmadığını kim söyledi?"

"Ama senin okul masraflarını o karşıladı! Bu kötü kalpli bir piçin yapacağı bir şey değil."

"Mektubun size isimsiz olarak geldiğini söylemiştiniz. Sadece ondan geldiğini düşünmüştünüz. Ama o zamandan beri anneme destek olan kişinin Wolseley olduğunu öğrendim. Londra'da geçirdiği onca yıl boyunca onu sevmiş ve cömert bir adammış. Wolseley'nin anneme son bir hediye olarak benim okul masraflarımı karşılamış olması çok daha muhtemel." Devin fırsatını bulmuşken bunu adama sormuş olmayı diledi. "Gerçek babam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Artık öğrenmemizin zamanı geldi. Bana bir isim lazım amca. Annemin avukatı kimdi? Londra'daki ilk yılında sponsoru kimdi? Hizmetçisinin adı. Bana üzerinde çalışabileceğim bir şey ver."

"Aramızda on yaş fark vardı, Devin. Onun ortaya çıkışıyla hiç ilgilenmedim. Annemiz ölmeden önce bunu ayarladı."

"Bana verebileceğin bir isim yok mu?"

"Hayır, üzgünüm. Ama tüm kişisel eşyalarını sakladım. Lancashire'daki tavan arasında saklanıyorlar, ondan gelen son mektup bile. Onunla birlikte gönderdiği heykelcik hâlâ sizde mi? Notta başka bir şey daha vardı, o zaman size söylemem uygun olmazdı, o heykelcikle ilgili bir şey."

"Ne?"

Donald bir an kaşlarını ovuşturdu, sonra içini çekti. "Lanet olası hafıza, kelimeleri hatırlayamıyorum. Ama 'Ölmek üzereyken neden lanet olası bir heykelcikle bu kadar ilgilensin ki?" diye düşündüğümü hatırlıyorum. "

"Neden 'endişeli' diyorsun?"

"Ölüm döşeginden yazdığı o mektup, o porselen at hakkındaydı. Hala sizde mi?"

Devin yere baktı ve onu mezarının yanına gömdüğü geceyi hatırladı. "Evet, o da Lancashire'da. Ve şimdi yola çıkarsam muhtemelen gece yarısından önce oraya varabilirim."

Donald homurdandı. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun. Yolculuğa biraz uykuyla ara verdiğinden emin olmak için ben de seninle geleceğim."

Devin sırtıttı. "Şaka yapıyordum ama yine de sıkı bir sürüş yapacağım. Geri döner dönmez ne öğrendiğimi size bildireceğim."

Devin hemen yola çıktı. Uzun bir yolculuktu, ama şimdiye kadar gittiği en hızlı yoldu ve Amanda aklından çıkmıyordu. Bir kadını bu kadar çok isteyeceğini, hayatının her gününü onunla geçirmek isteyeceğini hiç düşünmemişti. Ama bu imkânsızdı. Annesinin uzun zaman önce ona söylediği sözleri hatırladı: *Böyle sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Umarım asla .* Ama o tam da annesinin uyardığı şeyi yapmıştı.

Bir kadına aşık olmuştu ve ona sahip olamamak kalbini kırıyordu.

Lancashire'a koşmuyordu, düşüncelerinden kaçıyor ve yorgunluk onları uzak tutuyordu. Uyku zaten onu bulmak istemiyordu. İki gece boyunca belki toplam on saat uyuyabilmişti. Ve çiftliğe üçüncü bir gece duramayacak kadar yakındı, bu yüzden aslında gece yarısına doğru varmıştı. İronik. O heykelciği de aynı saatlerde gömmemiş miydi?

Hala ona ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu ama onu çıkardı ve eski odasına götürdü. Şöminenin üzerine koydu, sonra da ateşi yaktı. Bir daha bu evde yaşayacağından şüpheliydi ama hizmetkârlar yine de evi onun için hazır tutuyorlardı; şöminenin yanında kütükler, lavabonun üzerinde temiz havlular, temiz yatak takımları... Bu gece bunun değerini kesinlikle anlayacaktı. Ama her şeyin bir sırası vardı.

Lambaları yaktı ve birini yanına alarak tavan arasına çıktı. Elaine'in eşyaları kocaman odanın bir köşesindeydi; beş sandık dolusu giysi, iki küçük sandık. Bu gece hepsini gözden geçirecek değildi ama iki küçük sandığı açtı. Biri mücevherleriyle doluydu, diğeri ise yazışmalarını içeriyordu. İçine birkaç mektup ve not doldurulmuştu. Bunları okumak onu uyutabilirdi, bu yüzden sandığı odasına götürdü ve yatağının üzerine bıraktı, sonra da arkasına yaslanıp okumaya başladı.

Mektupların çoğu Lancashire'daki eski çocukluk arkadaşlarından geliyordu. İki tanesi Donald'dandı ama aralarının açıldığı dönemde yazılmış olan bu mektupları okumamaya karar verdi. Donald, Devin'e o zamanlar kız kardeşine söylediği şeylerden gurur duymadığını söylemişti. Lawrence Wolseley'den gelen sayısız not vardı, çoğu aptalca aşk notlarıydı. Adam yalan söylememişti, Devin'in annesini gerçekten seviyordu. Adını bilmediği bir adamdan henüz bir şey gelmemişti. Sonunda Donald'ın yığına eklediği Elaine tarafından yazılmış notu buldu.

Heykelciği Devin'e ver. Onu kaybetmemesi çok önemli. Şu anda anlayamayacak kadar küçük ama büyüdüğünde anlayacak ve onu ne kadar çok sevdiğimi anlayacak. Bir erkek olduğunda, ona atı hatırlat.

Bu muydu? Böyle şifreli kelimeler onu nasıl babasına götürebilirdi ki? Hâlâ kirlle kaplı olan heykelciğe dikkatle baktı. Acaba

Çocukken fark edemeyeceği kadar küçük bir isim porselenin üzerine kazınmış ya da boyanmış olabilir miydi? Atı gömmeden önce hiç incelemiş miydi? Hatırlayamıyordu ama bundan şüpheliydi.

Ayağa kalktı ve atı temizlemek için bir havlu aldı. Porselen yarımaların birleştirildiği alt kısımdaki ince bir dikiş yapışmış olanlar hariç tüm kiri temizledi. Atın üst kısmındaki dikiş pürüzsüz hale gelene kadar cilalanmıştı, ancak at sergilenirken görünmeyecek olan alt tarafa daha az özen gösterilmişti. Ancak atın üzerine boyanmış süslü ziynet eşyalarında hiçbir gizli kelime yazmıyordu.

Elaine'in şifreli sözlerini çözemeyecek kadar yorgundu. Heykelciğin üzerine kazınmış bir isim bulsa bile, bu muhtemelen onu yapan sanatçının adı olacaktı. Tanrım, hâlâ cevap yok mu? Öfkeyle, yıllar önce yapması gereken şeyi, atı şömineye fırlatmaya başladı. Bu sefer onu neyin durdurduğundan emin değildi ama dikiş yerindeki pisliği kazımak için bir bıçak bulmak üzere aşağıya, mutfığa indi. Önce heykelciğin her bir santimini incelemesi gerekiyordu, sonra onu tamamen kıracaktı.

Odasına döndüğünde atı aldı ve onunla birlikte yatağına, lambanın yanına oturdu. Ancak bıçağın ucuyla toprağı eşeler eşelemez heykelciğin içine itildi ve bıçak da onunla birlikte içeri kayd. Açık bir çatlak ve olması gerekenden daha geniş, sanki bu şekilde tasarlanmış gibi. Yani içine bir şey sokulabilir miydi?

Şimdi heyecanlı bir şekilde bıçağı gidebildiği yere kadar soktu ve bükte. Atı yerinden oynatmadı, sadece porselenden bir parça kopardı. O şeyi korumaya çalışmanın canı cehenneme. Atı havluya , şömineye gitti ve onu granit şömineye vurdu, sonra havluyu açtı ve kırık parçalardan katlanmış bir kağıt parçası çıkardı.

Sevgili Devin'im,

Umarım bunu anlayacak yaşa geldiğinde bulmuşsundur. Sen çocukken sana gerçeği söyleyemedim, oysa büyüdüğünde hep söylemeye niyetliydim. Benden duymak yerine okumak zorunda kaldığın üzgünüm ama kader böyle emretti. Kendim için hiçbir mazeretim yok. Babanı sevdim, sevmeye değmediğini anladıktan sonra bile. Kalp bu şekilde çok aptalca. Ama Lord Garth çekiciydi, yakışıklıydı ve o da beni sevdiğini iddia etti. Ona sorgusuz sualsiz inanacak kadar gençtim. Bu bir yalandı. Bütün kadınlarına bunu söylerdi,

Onları bu şekilde baştan çıkardı. Asla öyle olma, Devin. Ciddi olmadığını sürece o kelimeleri asla söyleme.

Benden istediğini aldıktan sonra beni takip etmeyi bırakmasına rağmen benimle evleneceğini düşündüm. Zaten evli olduğunu, hatta çocukları olduğunu bile bilmiyordum. Ben onu bulup senden bahsedinceye kadar bunu itiraf etmedi. Yıkılmışım. Gerçek doğası ortaya çıkmıştı. Kalpsiz bir çapkından başka bir şey değildi, gurur duyacağın bir baba değildi. Bana yaptıkları için özür bile dilemedi. Bana başımı sokacak bir ev vermenin beni mahvetmek için yeterli bir ödeme olduğunu düşündü. Seni bir yetimhaneye bırakmamı bile önerdi, kolay çözüm. Seni doğuran adam bu. Tabii ki seni doğurdum. Daha doğmamıştın bile ama seni çoktan sevmiştim.

Bunu size neden şimdi anlattığımı sorabilirsiniz. Şunu da itiraf etmeliyim ki, Garth Culley'i bana olan duygusuz davranışlarına rağmen sevmeye devam ettim, her ne kadar bu yüzden mutsuz olsam da. Yine de bir gün ailesini bırakıp bize geleceğine dair aptalca bir umut vardı. Sen doğduktan sonra seninle ilgili merakı bana umut verdi. Aslında seninle kendisi tanışmak istemedi ama seni kontrol etmesi için arkadaşı Lord Wolseley'i gönderdi. Bu benim için yaptığı tek güzel şeydi. Lord Wolseley sevgisine güvenebileceğim bir adamdı. Ama bu mektup Lawrence hakkında değil.

Sonunda babanıza karşı hak ettiği aşağılamadan başka bir şey hissetmemeye başladım. Bugün onun için hissettiğim tek şey bu. Artık bir erkeksin. Onun kim olduğunu bilmeye ve kendi fikrini oluşturmaya hakkın var. Seni daha önce bulmuş bile olabilir. Değişmiş ve eskiden olduğu adamdan pişmanlık duyuyor olabilir. Sanırım her şey mümkün ve eğer öyleyse, bunu size söylediğim için özür dilerim.

Son olarak, lütfen bil ki seni kardeşimle göndermek kalbimi kırdı ama sana yalan söylemek gittikçe zorlaşıyordu. Sen çok akıllı bir çocuktun. Her şeyi kendi başına çok erken çözüyordun. Ve sen gerçekten anlayacak yaşa gelmeden önce pes edip sana gerçeği söylemekten korkuyordum. En büyük korkum Garth'la tanışmak istemen ve ondan etkilenmen, hatta onun gibi olmak istemendi. Amacına uygun olduğunda çok karizmatik olabiliyordu. Bunun olacağı düşüncesine katlanamazdım. Ama seni süresiz olarak ülkede bırakamazdım. Seni çok özledim. Ve şimdi, seni eve getirmek için çok uzun süre bekledim.

Son kelimeleri okumadan önce Devin'in göğsünde bir düğüm oluştu. Bunca yıldır birlikte yaşamaktan acı duyduğu annesine duyduğu öfke, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yavaş yavaş kayboldu. Annesi onu terk etmemişti. Onu hor gördüğü bir adamdan, şimdi ölmesini isteyen bir adamdan korumaya çalışmıştı. Yine de, onun iyiliği için Garth Culley'nin daha iyiye doğru değişebileceğini ummuşken, onun yerine daha kötüye doğru değişmiş olması ironikti. Ama en azından Devin artık düşmanının kim olduğunu biliyordu.

Elli Birinci Bölüm

Devin, "Bir dakikan varsa seninle konuşmam gerek Raphael," dedi.

Amanda'nın kardeşi dışarı çıktı ve ön kapıyı kapattı.

Devin'in uşağı onu bulması için göndermesi anlaşılır bir şeydi.

Özellikle de bineğinin dizginleri Devin'in elinde olduğu için biraz kafası karışmıştı. "Anladığım kadarıyla içeri gelmek istemiyorsun?"

"Hayır, henüz Amanda'yı görmek istemiyorum."

"Peki neden? Sen ortadan kaybolduğundan beri son birkaç gündür çok garip davranıyor." Sonra Raphael sırttı. "Seni mi özlüyor?"

Devin söz konusu olduğunda Raphael'in tamamen geri döndüğünü düşünürsek

-Devin'in kız kardeşine kur yapması gerektiğini bile ima etmişti. Devin ona çifte darbe indirmek üzereydi. Bunu yapmanın en kolay yolu, "Babamla yüzleşmek için Londra'ya gidiyorum," demekti.

"Babanın öldüğünü sanıyordum."

"Gerçek babam."

Raphael'in gözleri önce genişledi, sonra aniden kısıldı. "Anlıyorum. Lanet olsun. Geçen gün seni Mandy'ye doğru iterken bundan bahsetmiş olamaz mıydın?"

"Benden daha iyisini yapabileceğini söylemiştim."

"Öyle ama bunun hiçbir anlamı yoktu.

Senin bir piç olduğunu çok iyi biliyor."

Devin yüzünü buruşturdu. "Bu haftaya kadar babamın kim olduğunu bile bilmiyordum." "Kimmiş o?"

"Söylememeyi tercih ederim."

Hayal kırıklığına uğrayan Raphael, "Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki?" diye sordu.

"Çünkü onun için yeterince iyi olmadığımı ve aileniz için sadece bir utanç kaynağı olacağımı bilsem de, bu ona aşık olmamı engellemedi."

Raphael homurdandı. "Sen ve Londra'nın yarısı. Ne istiyorsun?"

"Onunla uzlaştım. Eğer uygun görürseniz onunla evlenirim, ama şu konuda sizinle aynı fikirdeyim-"

Raphael'in darbesi Devin'in çenesine indi. Sadece kafasını yana savurdu. Ortasına inen bir sonraki darbe onu ikiye katladı ve nefessiz kalmasına neden oldu. Raphael Devin'in saçlarından bir avuç tutarak üçüncü darbe için başını kaldırdı ve yanağına çarptı.

Ama bir tanesinden sonra, "Neden karşılık vermiyorsun?" diye hırladı.

Devin'in doğrulması ve yeniden nefes almaya başlaması bir an aldı. "Çünkü buraya bunun için geldim. Yaşadığım suçluluk duygusunu hayal bile edemezsin."

Raphael geri çekildi. "Yani sana istediğini mi veriyorum? Canı cehennem!"

"Böyle olmaması gerekiyordu! Exter'i onun odasında buldum, zorla evlenme tehditleriyle onu korkutuyordu. Ondan kurtuldum ama olay yüzünden duygularımız kabarmıştı, bir anda oldu Rafe."

"Lanet detayları duymama gerek yoktu! Yüce Tanrım, seni şimdiye kadar öldürmediğime inanamıyorum. Git buradan, Baldwin, ve bir daha geri gelme."

"Sizi bu konuda zorlayamam. Onu incittim. Bu resimden çekilmeden önce bunu ."

" etme. Ona senin bir piç olduğunu söylerim."

"Bunu ona zaten söyledim. Bu onun merhametini ateşledi, bu yüzden o da bana aşık olduğunu düşünüyor olabilir. Aradaki farkı görmesi için ona yardım etmeliyim."

"Eğer buraya geri gelersen olacak tek şey seni vuracağım. Bir daha asla Amanda'nın yanına yaklaşma!"

Raphael konukların arasından geçerek kız kardeşini aradı. Yine aralarında değildi. Karısını gördü ve onun yanına gitti.

"Hâlâ odasında mı saklanıyor?"

"Mandy'yi kastediyorsanız, evet, öyle olduğuna inanıyorum. Peki neden bu konuda bu kadar ... kızgın görünüyorsunuz?"

İç çekti. "Bunu çok iyi sakladığımı sanıyordum."

Ophelia onun yanağını okşadı. "Öylesin ama benden değil. Peki neden?"

"Kıçını kaldırıp buraya gelmezse evlenemeyecek. Kendine neden barikat kurduğunu öğrendin mi?"

"Bu *konu* hakkında konuşmak istemiyor, her ne ise. Ama sen ona hepimizden daha yakınsın. Neden ona sormadın?"

Mırıldandı, "Çünkü dün denediğimde kafamı kopardı. Üzgün değil, öfkeli."
"Onu ağlarken bulduğum için bu sonuca katılmıyorum." Raphael inledi. "Bir duygu yumağı mı? Artık nedenini bildiğime göre-" "Bir dakika bekle.

Nedenini biliyorum da ne demek? Sen

Sadece nedenini soruyorum! Az önce zilini ne çaldı?"

"Baldwin yaptı. Mandy yanlış adama aşık olduğunu düşünüyor. Gidip ona neden aşık olmadığını söylemeliyim. Zihnini rahatlatmalıyım, vesaire."

"Sana iyi şanslar!" Ophelia arkasından seslendi.

Bu kadar eğlenmiş görünmek zorunda mıydı? Raphael dişlerini sıktı ve Mandy'nin kapısına vurmak için doğruca yukarı çıktı, ama içeriden duyduğu tek şey, son üç kez çaldığında söylediklerinin aynısıydı: "Defol git."

"Bu sefer olmaz, hayatım. Şimdi kapıyı aç, yoksa Baldwin'in bana söyledikleriyle babama gitmek zorunda kalacağım."

Kapı ardına kadar açıldı. "Devin geri mi döndü?"

Adamı bulmak için onu geçmeye çalıştı. Raphael onu geri çekti ve kapıyı arkasından kapattı. "Aşağıda bir düzine adam 'Nerede o? Nerede o? Nerede o?' diye bağıyorlar ve ben Cupid'den bahsediyorum ve sen aşağıya uçmak mı istiyorsun? Neden?"

Çenesi huysuzca dışarı doğru çıkıktı. "Onu tartışmak istemiyorum. Şimdi beni buradan çıkarın."

"Yani gidip onunla konuşabilir misin? Üzgünüm, ama o kalmadı, o-Tanrım, ağlama!"

"Ağlamıyorum!" Amanda öfkeyle konuştu ama saklanmak için arkasını döndü

o.

Raphael yüzünü buruşturdu. Gözyaşlarına tahammül edemezdi, onu tamamen çözerlerdi, ama

Amanda'nın kiler genelde sahteydi. Bunlar değildi. Ellerini Amanda'nın omuzlarına koymaya başladı ama burnunu çektiğini duyunca tekrar irkildi ve iç çekerek geri çekildi.

"Eğer onu seviyorsan, o zaman-"

"Sevmiyorum, ondan nefret ediyorum."

Raphael kaşlarını kaldırdı, duyduğunda bir palavra olduğunu anlamıştı. "Bana seninle uzlaştığını söyledi." Kadının nefesini tuttuğunu duydu. "Bana bunun benden farklı bir tanımı olduğunu söyle."

Ona tekrar bakmadan önce hızla gözlerini sildi. "Yani sadece benim odamda görüldü ve başka bir şey olmadı mı?"

"Evet!"

"Hayır." Ona bakmak için arkasını döndü. "Kontrolden çıkmış bir şeydi. Bir hataydı. Tekrarlanmayacak. Başka kimsenin bunu bilmesine gerek yok. Beni istemeyen bir adamla evlenmeyeceğim."

"Bundan emin misin?"

"Onu şu anda vurabilirim. Evet, eminim."

"Hayır, demek istediğim seni istemiyor mu? Bana öyle geliyor."

Nefesini içine çekti. "Sana tam olarak ne söyledi de böyle bir izlenim edindin?"

"Merhameti başka bir şeyle karıştırdığınızı düşünüyor. Bunu anlamana yardım etmek için geri döneceğini söyledi. Sadece Londra'ya giderken uğradı, babasıyla buluşmakla ilgili bir şeyler söyledi."

"Adamın kim olduğunu öğrendi mi?"

"Görünüşe göre. Kim olduğunu söylemedi, önemli de değil. Babası ister bir fakir ister bir lord olsun, o hala bir piç."

"Yani? Onu sevseydim bunun benim için önemli olacağını düşünmeye cüret etme."

"Ama bu onun için üzülme neden oluyor, değil mi? İtiraf et, ona acıyorsun-"

"Saçmalama. Bu sırrını öğrendiğimden beri onu daha iyi anlıyorum. Bunun tüm hayatını etkilemesine izin verdi. Kendini değersiz hissetmesine neden oldu. Bence bir insanın daha doğmadan önce yapılmış bir şeyin suçunu üstlenmesi çok saçma. Ve çok iyi biliyorsun ki, *eğer* onu sevseydim babam bu yüzden onu geri çevirmezdi."

Raphael sırtıttı. "Bunu çok fazla vurguluyorsun, canım. Ama neşelen biraz. Muhtemelen yarın dönecek ve onu vurabilir ya da onu sevdiğini söyleyebilirsin. O zamana kadar nasıl bir yol izleyeceğine karar vermek isteyebilirsin."

Parmağını kapıya doğru uzattı.

"Ben gidiyorum." Yine de duraklayarak ekledi: "Eğer onu istiyorsan, alabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Damadın mihraba sırtında bir silahla gelmesi ilk kez olmuyor."

Ona ters ters baktı. "Bir gelinin ters yöne doğru deli gibi kaçtığı ilk sefer de olmazdı. Beni sevmeyen bir adamla birlikte olmayacağım, Rafe. Sevmeyeceğim."

"Bunun onu öldürdüğünü söyledi. Aşık olmayan bir adama benzemiyor."

Raphael kapıyı arkasından kapattı. Kapıyı geri çekerek açtı ve koridorda ona doğru bağırdı, "Bunu o mu söyledi?!"

Durmadı, sadece mutlu bir melodi ıslık çalmaya başladı. Onun duymak istediği Ėeyi söylemeyecekti. Ophelia'nın kendisine âğık olduğunu bağka birinden duymak istemezdi. Amanda'nın bunu adamın kendisinden duyması gerekiyordu. Onu endişelendiren Baldwin hakkındaki duygularıydı ve buna verecek cevabı vardı.

Kadın hâlâ kapının önünde durmuş, adamın kendisine cevap vermesini bekliyordu. Merdivenlerin başında durdu ve ona bağırdı, "Her ihtimale karşı tabancamı sana göndereceğim."

Onun alay etmesinden hoşlanmamıştı. "Dikkat et de senin kullanmayayım!"

Elli İkinci Bölüm

BURASI BİR MALİKÂNEYDİ, Caswell'in şehrin en gözde semtindeki evi. Devin'in evi bulması günün yarısını almıştı, yüzden kapıyı çaldığında hava kararmak üzereydi. Gecikmişti çünkü ev aslında Culley ailesine ait değildi, Caswell tarafından miras kalmıştı ve özellikle son torunları Garth Culley'e bırakılmıştı.

Zengin olduğu belliydi, hatta antrede mermer bir zemin ve bundan öteye gidemeyen ziyaretçiler için ipek döşemeli bir bank bile vardı. Kusursuz giyimli uşak, Devin'e Lord Garth'ın kabul etmediğini bildirdiğinde nazik davrandı. Bu yüzden Devin adama, "Onu görene kadar gitmiyorum. Elaine Baldwin'in oğlunun onu görmek istediğini söyleyin." Oldukça sertti ama ne demek istediğini anlatıyordu.

Kâhya şaşırtıcı bir şekilde tedirgin olmamış ve sadece başını sallamakla yetinmişti. "Pekâlâ lordum, ben mesajınızı iletirken siz burada bekleyebilirsiniz." Adam koridorun ortasındaki büyük merdivenlere tırmanmak üzere koridorda ilerledi.

Şimdi Devin gerçekten buradaydı ve babasıyla ilk kez tanışmak üzereydi, biraz gerginliğin ortaya çıkabileceğini düşünebilirdi. Ama öyle olmadı. Öfke oradaydı, sadece yüzeyin biraz altındaydı. Hayatı boyunca ona musallat olan şeyin nihayet çözüme kavuşması için duyduğu heves de oradaydı. Ama adamı muhtemelen öldürmek zorunda kalacağını bilmesine rağmen ya da belki de bu yüzden garip bir sakinlik de hissediyordu. Bunu yapmak için cebinde bir tabanca vardı. Bu, aflı bir yarayı kesip atmak ya da kuduz bir köpeği uyutmak gibi bir şey olacaktı.

Merdivenlerin başında Garth yerine uşak belirdiğinde öfke ön plana çıktı. Yani onu görmeyi reddetmiş miydi? Yoksa kendi tabancasını mı dolduruyordu? Devin kendini hazırladı. Ama uşak onu ileriye doğru çağırdı ve Devin ona ulaştığında koridorun sonundaki kapıyı açması için onu aşağıya doğru yönlendirdi.

Yine de kendini hazırladı. Adam onu kendi evinde vuracak kadar delirmiş olabilirdi. Ve Devin onu hemen durduramazdı. Yatak odası iyi aydınlatılmış ve bir kadının zevklerine daha uygun, yüzyıl başı Fransız savurganlığıyla cömertçe döşenmişti. Sanki zihni okunmuş gibi, duydu,

"Bu evde hiçbir şeyi değiştirmedim. Burası anneannemin odasıydı."

Devin'in gözleri babasını bulmayı umduğu son yer olan yatağa kaydı. şu anda kendini dezavantajlı hissediyordu çünkü orada öylece durmuş, Garth'a ölçüsünü alması için zaman verirken, o da aynısını yapmak için büyük sayvanlı yatağa yaklaşmak zorunda kalmıştı.

Devin'in ilk fark ettiği şey, Garth Culley'nin ellili yaşlarından çok daha yaşlı göründüğü oldu. Saçları erken ağarmış ve . Gözleri eskiden kehribar rengindeyse bile şimdi donuk bir açık kahverengiydi, kan çanağı gibiydi, çöküktü. Yüzü zayıftı, derisi sanki çok kilo vermiş gibi gevşekti. Yorganın altındaki adamdan geriye pek bir şey kalmamıştı, ormanda koşturup Devin'e ateş edecek kadar sağlıklı biri olmadığı kesindi. Ama zengindi. İstediği kadar katil tutabilirdi.

Garth hâlâ oğlunun her santimetresini büyük bir hevesle inceliyordu. Devin sorusuyla doğrudan şahdamarına yöneldi. "Neden beni öldürmeye çalışıyorsun baba?"

Soru adamı şok etmişti, bu çok açıktı. şaşkınlık sadece yüz ifadesinde değil, bu kadar hasta görünen bir adam için şaşırtıcı bir şekilde hâlâ güçlü olan ses tonundaydı. "Neden varisimi öldüreyim ki?"

şimdi Devin şok olmuştu ama kendini daha çabuk toparladı. " gerçekten delisin, değil mi? Varisin mi? Beni hiç tanımadığın, tanımak istemediğin halde mi?!"

"Yanılıyorsun. Hayatın boyunca seni gözetleyen insanlar oldu. Okulunu bile ziyaret ettim, oğretmenlerinle konuştum, seni uzaktan izledim. Beni büyüledin. Hayatla büyük bir cesaretle yüzleştin."

"Yalancı," diye hırladı Devin. "Öyle olsaydı kendini tanıttırdın!"

"Hayır, bunun zamanı çoktan geçmişti. Kararı erken vermiştim. Seni nasıl bir adamın doğurduğunu bilmeni istemedim. Anladığım kadarıyla annen de bilmeni istemiyordu. Bunca yıl önce ölmüşken şimdi nasıl biliyorsun?"

Devin'in öfkesi artık o kadar güçlüydü ki onu boğuyordu. Duyduklarına inanamıyordu. Hiçbir anlamı yoktu. Eğer adam Devin'le gerçekten iddia ettiği kadar , bir noktada onunla tanışırdı, numara altında bile olsa, gerçekte kim olduğunu açıklamadan. Ama o bunu hiç yapmamıştı.

Devin, "Bana bir mektup bırakmış." diyecek kadar düzgün bir ses tonunu nasıl tutturabildiğinden emin değildi. Onu daha yeni buldum."

"Tatlı Elaine, bununla ne elde etmeyi düşünüyordu?" Garth gerçekten şaşkın bir ifadeyle konuştu.

"Bir gün değişebileceğinizi ve tanınmaya değer biri olabileceğinizi düşündü."

"Aptal kız, daha iyi bilmeliydi. Haksızlık ettiğim kadınların çoğunu hatırlamıyorum ama Elaine'i hiç unutmadım. Ona kendimce düşkündüm, sanırım bu yüzden seninle ilgileniyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, meşru çocuklarımdan daha fazla."

Bunu duymak gerçekten acı vericiydi. Ne yani, buna inanmak mı *istiyordu*? İçini kavuran duyguları kontrol altına almak için oturması gerekiyordu ama yatağın yanında sandalye yoktu. Adamı hiç kimse ziyaret etmiyor muydu? Yatalak gibi görünüyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu açık açık. "Sağlığınıla ilgili mi?"

Garth alaycı bir ifadeyle, "Daha iyi bir soru, benim neyim eksik olurdu," dedi. "Benim gibi bir hayat sürüp bedelini ödemedenden duramazsın."

"Ölüyor musun?"

"Aynen öyle. Neden hala son nefesimi vermediğimi merak ediyorlar. Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Çok fazla fahişe, çok fazla hastalık bana zarar verdi. Ama beni asıl öldürenin tüketim olduğu söyleniyor."

Tanrım, ölmekte olan bir adamdan nefret etmenin zevki neredeydi? Bu toplantı beklendiği gibi gitmiyordu. Umulduğu gibi değil. Hiç hayal edildiği gibi değil. Devin en azından kelimeleri söyleyebiliyordu.

"Hayatım boyunca senden nefret ettim, başka biri olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile."

"Neden?"

"Çünkü beni reddettin. Çünkü benim için orada değildin. Çünkü benim bir parçam olmak istemedin. Ve annemi mahvettiğin için!"

Garth başını salladı. Dudaklarını büken bir gülümseme bile olabilirdi. "Nefret etmek için iyi nedenler, sanırım. Ama beni tanımana izin verseydim benden çok daha fazla nefret ederdin. Yine de annen hayatını kurtarabilirdi, bir çocukla bile iyi bir evlilik yapabilirdi. O kadar güzeldi. Onun yerine ne yaptı?"

Devin'in yumrukları sıkıldı. "Evli bir adamdan diğerine aşık oldu, evet, biliyorum. Erkek zevki iğrençti."

"Saçmalık. Wolseley ona tapardı. Onun için ailesini bile terk ederdi, biliyorsun." Devin'in nefesini tutması üzerine Garth ekledi, "Bilmiyor muydun? Bu doğru. Ama onun kendisi için bir skandal yaratmasına izin vermezdi. O bir

seni koruyordum. Tıpkı hayatının bir parçası olma dürtüsüne boyun eğmeyerek seni koruduğum gibi."

"Sana inanmıyorum."

"Önemli değil. Boşanma ve Elaine ve seninle normal bir hayat yaşama fikrini düşünmek sadece kısa bir delilik anıydı. Bencilce bir düşünceydi. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. İnan bana, beni daha iyi bir ışık altında görmeni sağlamaya çalışmıyorum. Öyle bir şey yok."

"Güzel." Devin göğsüne vurdu. "Çünkü bu nefretle o kadar uzun süre yaşadım ki, yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey onu yok edemeyecek."

"O halde hayatımdaki herkesi, en ufak bir değer verdiğim herkesi kaybettiğimi bilmekten memnun olmalısınız. Karım benim için hiçbir şey ifade etmemesine rağmen uzun zaman önce öldü. Bana verdiği oğlu bir kazada öldü, gerçi o da benim kadar değersiz bir karaktere sahipti, tam da *kendimi* sana ulaşmaktan alıkoyarak senin böyle biri olmanı engellemeye çalıştım. Bana verdiği kızı doğumda öldü, ondan olan tek torunum. Annem ben yetişkinliğe ulaşamadan öldü. Babam uzun zaman önce beni reddetti ve haklı olarak reddetti. Sahip olduğum birkaç arkadaşım bile uzun zaman önce benden ellerini çektiler."

"Hak ettiğin gibi mi?"

Dudaklarında gülümsemeyi andıran o kıvrım yine belirdi. "Neden bunu bir soru haline getirdin? Elbette daha iyisini hak etmiyorum. Yine de anneannemden bana kalan tüm bu servete sahibim. Ben daha çocukken öldü, yoksa muhtemelen beni de evlatlıktan reddederdi. Bunun yerine onun ailesinden gelen muazzam serveti istediğim gibi kullanabiliyorum. Gerçi bunu babam beni hayatından kovana kadar öğrenememiştim. Bildiğinden bile emin değilim. Muhtemelen beni evlatlıktan reddetmesinin sandığı kadar canını yakmayacağını, ondan daha zengin olduğumu öğrenmek canını sıkmıştır."

"Bu şekilde önemsiz miydi?"

"Hayır. Öyle olmadıklarını bildiğim halde herkesi kendim gibi aşağılık sanmak benim zayıflığım, en başta da babamı. O iyi bir adam. Ben onun en büyük hayal kırıklığıyım."

"Hâlâ yaşıyor mu?" Ama Devin kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Owen Culley senin baban, değil mi? Gerçekten sevdiğim bir adam?"

"Ondan hoşlanmana şaşırmadım. Ve evet, o senin büyükbaban."

Devin bu evde hissetmeyi beklediği en son şey olan garip bir memnuniyet hissetti. "O zaman neden ona sorduğumda bana senden bahsetmedi?"

"Ona tam olarak ne sordun?"

"Ona benimki gibi gözleri olan uzak kuzenler aradığımı söyledim."

"Tabii ki beni düşünmez." "O zaman torunu olduğumu bilmiyor mu?"

"Eğer gözleri hala iyi görüyorsa şüphelenebilir. Ne de olsa genç halime biraz benziyorsun. Ve eminim İngiltere'nin her yerinde piçlerim olduğunu sanıyordur. Ama otuz yılı aşkın süredir benimle konuşmadı ya da beni görmedi."

"Neden ona oğlun olduğumu söylemedin? En azından hayatımın bir parçası olabilirdi!"

"Bu yapılacak en iyi şey olurdu, değil mi?" Garth sert bir şekilde söyledi.

"Ve sen hayatında hiç düzgün bir şey yapmadın mı?"

"Sadece bir tane. Benimle hiç tanışmadığından emin oldum. Bunu mahvettiği için annene yazıklar olsun. Ama aslında ona ölümümünden sonra iletmek üzere hazırladığım ve senden bahseden bir mektup var. Ben öldükten sonra öğrenmesi önemli değil. Ona daha önce söylemezdim. Bu seni bana yönlendirirdi ve asla tanışmamamız gerekiyordu. Ama artık tanıştığımıza göre, sanırım mektubu bu gece gönderebilirim. Ona ikinizin akraba olduğunu söyleme görevinin sana yüklenmesine gerek yok."

"Muhtemelen benden duymayı tercih edecektir."

"Yani? Başkalarının fikirlerini hiç dikkate almadım, neden şimdi başlayayım ki?"

"Tamam. Nasıl istersen öyle yap!"

"Bu sefil hayatı işte böyle yaşadım Devin, canımın istediği her şeyi yaptım, kimin canını yakarsa yaksın. Benden nefret etmek için her türlü nedene sahip olduğun ve affetmek için hiçbir nedenin olmadığı konusunda anlaşılmadı mı? Senin benim varisim olman sadece bir varsayım meselesi."

Devin kaşlarını çatı. Bu neden birdenbire gerçekmiş gibi gelmemişti? Babası Devin'in kendisinden nefret etmeye devam etmesini mi istiyordu? Hayatının son günlerinde kendini affettirmeye çalışıyor olabileceğini ne onun ne de bir başkasının bilmesini mi istemiyordu? Tanrım, bu adamda iyi bir şeyler görmeye çalışırsa yaşayan en büyük aptal olurdu.

Garth devam etti, "Ben öldükten sonra babamı memnun edecek bir şey yapmamın ironik olduğunu düşündüm ve senden memnun olacağından hiç şüphem yok. Benim olmadığım her şeye dönüştün. Sert olmaya, uzak durmaya çalıştın ve şimdi nedenini anlıyorum, ama-

"Beni tanıımıyorsun!"

"Tam tersine, hizmetçilerinizden, annenizin hizmetçilerinden -hayır, üzölmeyin, arkadaşlarınız ve aileniz size asla ihanet etmez- hakkınızda raporlarla dolu sandıklar var. Hayatındaki herkesi önemsediğın çok açık. Sen iyi bir adamsın, Devin. Hayatını lekelemediğimden emin olarak, her babanın gurur duyacağı bir adam oldun. İşte bu yüzden sen benim varisimsin. Diğer seçeneklerimden bahsetmeye bile değmez."

"Biri beni öldürmeye çalışıyor. Eğer sen değilsen, senin yüzünden mi? Beni varisin ilan ettiğın için mi?"

Garth şaşırmış görünüyordu. "Buna cesaret edemez!" "Kim?"

"Bunun araştırılması gerek-"

"Kim?"

"Ölü bir adamın gözünü korkutamazsın, Devin. Bunu senin için yapacağım, son iyiliğım."

"Senden hiçbir şey istemiyorum, ne miras, ne de iyilik. Sadece bana onun lanet adını ver! Gölgelerden bana ateş etmek için yalnız kalmamı beklemiyor. Amanda'ya zarar verebilirdi!"

"Yani onu seviyorsun? Emin değildim. İşte yine şaşırmış görünüyorsun. Casuslarım çok iyidir, sadece senin aklını okuyamazlar."

"O zaman onu *neden* öldürmem gerektiğini biliyorsun!"

"Hayır, sefil hayatımda öğrendiğım bir şey varsa, o da bunun vicdanını sıplatmasına gerek olmadığıdır. Eğer düşündüğüm kişiye, intikamımdan kurtulamayacağına emin ol."

Devin o anda pişman olacağı bir şey yapmadan önce oradan uzaklaştı. Hâlâ geldiğı zamanki kadar öfkeliydi. O toplantı ne kadar da tatminsiz geçmişti. O piçin ölmesine sevinmesi gerekirdi ama bunu beklemiyordu. Adamın kendisini öldürmeye çalıştığını düşünmeden önce ne bekliyordu? Ondan önce ne ummuştı? Babasının hayatından uzak durması için asil bir neden mi? Babası onları ayrı tutmak için asil bir şey yaptığını düşünüyordu. Öyle miydi? Devin bu adamı tanıyarak büyüeydi şimdi farklı olur muydu? Her halükarda ondan nefret etmez miydi?

Jermyn Sokağı'ndaki evine gitti. Aklını o kadar çok şey dolduruyordu ki, teyzesi dikkatini çekmek için ona bağırmak zorunda kaldı. Teyzesi endişeyle kaşlarını çatarak ona bir not uzattı. "Bu mühürlü değildi, açıklamak ister misin?"

"*Senden nefret ediyor ama ben seni vurursam o da beni vuracak*" diye okudu.

Norford'a geri dön, konuşmamız gerek. Rafe.

Devin bir kahkaha patlattı. Raphael Locke'un kelimelerle arası kesinlikle iyiydi ama bu kelimeler Devin'in suçluluk duygusunu ve onu rahatsız eden diğer tüm kötü duyguları silip süpürdü.

Devin sırtarak, "Hanımefendinin beni sevdiğine inanıyorum," dedi.

"Bunu senden nefret mi anlıyorsun?" Lydia ofladı pufladı. "İnanılmaz."

Elli Üçüncü Bölüm

"Sandalyemi yatağının yanından kaldırıp duruyorsun."

Mızımız ses tonu çok tipikti. Garth her zamanki gibi iğrenmişti. En azından bu zavallı adamın bu hale gelmesinden kendisini sorumlu tutmuyordu. Çocuğun annesi onu kurtarılamayacak kadar şımartmış, her zor durumdan para ödeyerek kurtulmasını sağlamış, yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmesine asla izin vermemişti. Kocasını aldattığında ikisine de kapıyı göstermemiş olması çok kötü. Ama Garth onun ilk patavatsızlığı değildi ve Marianne'in kocası da hiçbir zaman sadık olmadığı halde onu boşamakla ikiyüzlülük etmiş olurdu.

"Muhtemelen senin arkadaşlığını istemediğim içindir?" Çocuk yatağının yanında durunca Garth, "Ama sen ipucunu anlamayacak kadar aptalsın," dedi. "Ama sen ipucunu alamayacak kadar aptalsın."

Farrell bunu duymamış gibi davranarak ona "Beni sen çağırdın" diye hatırlattı.

"Bu seferlik, evet, yaptım. Ama burada rahat edecek kadar uzun kalmayacaksınız, bu yüzden mobilyalarımın düzeninin bir önemi yok."

"Aslında, sakıncası yoksa bir süre burada sizinle kalabileceğimi düşünmüştüm. Peşimde lanet olası bir dükün oğlu var. Kendimi kız kardeşine zorla kabul ettirmeye çalıştığımı düşünüyor. Kardeşimin evinde ortaya çıktı. Zar zor kaçmayı başardım."

"Evet, biliyorum."

"Biliyor musun? Nasıl-?"

"Bu sabah annenden bir mektup aldım. Locke'un varisi sorunlarınızın en küçüğü. Ailen artık senden resmen elini eteğini çekti."

Farrell'in rengi soldu. "Annem beni terk etmeyecek!"

"Tabii ki yapacak. Neden seni bana kendini sevdirmen için gönderdi sanıyorsun? Çünkü senin zayıflıklarının bedelini ödemekten bıkmıştı. Ama bu sefer kendini aştın, değil mi? Locke malikanesindeki aptallığın annene sonunda ihtiyacı olan şeyi verdi, seninle işinin tamamen bitmesi için bir bahane. Ama ona seninle ilgileneceğime dair güvence verdim."

Farrell rahatlayarak güldü. "Sana karşı büyüdüm, değil mi? Yaşlı ağaçtan bir çip, ha?"

"Bu senin ilk hatandı, kendini benimle kıyaslamak. Gurur duyacak hiçbir şeyin olmadığı bir hayat yaşamak mı? Gerçekten bunu mu arzuluyordun?"

"Yaptığın şey bu değil mi?"

"Gerçekten de, ama gördüğünüz gibi, günah işlemeyi göze alabiliyorum ve her zaman da aldım. Deyim yerindeyse sefih bir lüks. Öte yandan sen, annene elini uzatıp günahlarının bedelini ödemesini *beklemekten* başka bir şey yapmadın. Gerçekte ne kadar borçlu olduğunu bilmemesi senin için büyük şans, yoksa çoktan sana sırtını dönerdi."

"Ama şimdi borçlarımı mı ödeyeceksiniz? Bu senin için önemsiz bir miktar. Senden daha önce isterdim ama ..."

"Evet, neden yapmadığınızı biliyoruz. Kapımdan içeri girdiğiniz anda elinizi uzatmış gibi görünmek istemediniz."

"Ben senin oğlunum, lanet olsun! Beni sen büyütmedin diye senin sorumluluğundan kurtulmuş sayılmam. Her şeyi o diğer piçine bırakamazsın. En azından yarısını hak ediyorum."

"Yarısını değil, hepsini istedin. Ne yaptığını, neye kalkıştığını öğrenmeyeceğimi mi sandın? Ne cüretle varisimi öldürmeye çalışırsın!"

"Çünkü sen yanlış seçim yapan yaşlı bir piçsin!" Farrell ona hırladı. "O benden daha iyi değil. O gidince her şeyi bana bırakmaktan başka çaren kalmayacak."

"Aptalların akılları beni hâlâ şaşırtmayı başarıyor. Bu asla gerçekleşmeyecekti, evlat. Kendimin acınası bir taklidini ödüllendirmek mi? Mümkün değil. Ama sen gerçeği duyduğunda anlayamayacak kadar aptalsın. Yine de onu öldürmeye çalışırdın, değil mi? Sana hiçbir şey kazandırmayacak olsa bile."

"Ondan nefret ediyorum çünkü sen onu kayırıyorsun! Tıpkı Kont'un Justin'i bana tercih ettiği gibi!"

"Kıskançlık, haset, tembellik... Yapacağım şey için en ufak bir pişmanlığım varsa bile, sen onu da yok ettin. Sanırım o tefeciye baban olduğumu söyleyerek övünmene sevinmeliyim. Bir süre önce bana gelmiş olması bu işi güzelce hızlandırıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsanız, borçlarınıza çoktan sahip olduğum anlamına gelir."

Farrell gülmeye başladı. "Ha! Kendi kanından ve canından vazgeçemeyeceğini biliyordum. Teşekkür ederim, baba. Ama bilmelisin ki, o herif hâlâ benden borcumu alıyor. Bunu ondan geri almam gerekecek."

"Gerçekten, bu aptallık sana benden miras kalmadı. Annenin ıvır zıvırlarını ben söylediğim için kabul ediyor. Seninle eğlenmeyi bitirene kadar özgürlüğünün benim ellerimde olduğunu bilmeyecektin. O gün geldi. Borcunu bugün ödeyebilir misin, Farrell Exter?"

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Bunu duydunuz mu, yargıç?"

"Her kelimesini, lordum."

Farrell nefes nefese kaldı ve kapıyı kapatan iri yarı adamları görmek için arkasını döndü. Kaçmaya çalışırken bir itiş kakış oldu. Garth gözlerini kapadı, daha fazla ilgilenemeyecek kadar yorgundu. Ama bir koku onu henüz uyuyamayacağı konusunda uyardı, otuz yılı aşkın süredir koklamadığı bir kokuydu bu. Etrafını sardı, onu masumiyet zamanlarına geri götürdü. . . .

Garth gözlerini açmadan, "Benim gibi o da özlenmeyecek," dedi. "Ama buna tanık olmak zorunda kaldığınız için üzgünüm baba."

"Hatalarını bu kadar geç yaşta mı temizliyorsun?" Owen cevap verdi.

"Onlardan biri." Garth gözlerini açıp babasına baktı. Yaşlı adam iyi yaşlanmıştı. Garth bunca yıldır bunu daha erken öğrenme isteğine direnmişti. "Ne kadarına kulak misafiri oldun?"

"Borcunun uzun vadeyi garanti etmesini umacak kadar."

"Günlerini hapisanede geçirecek," dedi Garth gizemli bir şekilde. "Sanırım mektubumu aldınız?"

Owen öne çıkarken başını salladı. "Etkileyiciydi. Aslında ölmüşsün gibi geldi, ta ki hala hayatta olduğuna dair sonsöze gelene kadar."

"Dün gece yeniden yazamayacak kadar yorgundum. Ben gidene kadar gönderilmemesi gerekiyordu ama Devin beni buldu, artık gerçeği bildiği için yakında ondan haber alacağından şüpheleniyorum. Önceden uyarmak hoşuna gider diye düşündüm."

"Size herhangi bir şey için teşekkür etmek için bir nedenim olacağını hiç düşünmemiştim ama Devin için teşekkür ederim. Keşke daha önce öğrenebilseydim, ama onu neden sır olarak sakladığınızı açıkladınız ve ben bile gerekçenize katılıyorum. Bırakın piçlerini, meşru çocuklarını bile hiç önemsemedin."

"Tahmin ettiğiniz kadar çok arkadaşım yok. Keşke bunu da daha önce bilebilseydim ama merak etme, beni sevgiyle hatırlamayacağından emin oldum. İkiniz birlikte benden nefret edebilirsiniz."

"Senden asla nefret etmedim, oğlum. Kendine ve başkalarına yaptıklarından nefret ettim. Haksızlık ettiğin kişiler için asla pişmanlık duymadığından nefret ettim."

Garth yorgun bir sesle, "Kefareti istemek için ölmek - çok geç olduğunda," dedi.

"Af dilemek için asla geç değildir."

İnanılmaz bir şekilde Garth'ın gözleri doldu. Sormamalıydı. Cevabı . Çok geç, çok geçti. "Beni affedebilir misiniz, Peder?"

"Çoktan aldım."

Elli Dördüncü Bölüm

Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olan Amanda, Alice dışarıda kimsenin odasına girmesine izin vermiyordu. Yine de, Ophelia'nın kendisini soran konuklara söylediği mazeretin aynısını babasına da söylediği için kendini kötü hissediyordu. Preston, Rafe gibi kendi gözleriyle görmek için ısrar etmedi. Tek söylediği "Konuşmaya hazır olduğunda buradayım," olmuştu ki bu da onun gerçekten hasta olmadığını bildiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Rafe ağzından kaçırmış olmalıydı - Farrell Exter'i aramaktan döndükten önce mi sonra mı? Ophelia ona bunu ve Rafe'nin tecavüzcüyü yakalayamadığı için ne kadar kızgın olduğunu anlatmıştı. Ama en azından Exter'in ailesi Rafe'ye Farrell'in bir daha kendilerinden yardım alamayacağı konusunda güvence vermişti ve borçları çok yüksek olduğu için yakında borçlular hapisanesine girmesini bekliyorlardı. Hatta kardeşi Justin, bunun onlar için yapmaya kalkıştığı şeyle ilgili bir skandaldan daha az utanç verici olacağını söylemiş ve Rafe'nin onun uzun süre hapiste kalmasından memnun olacağını ummuştu.

Konukların çoğu çoktan evlerine gitmişti. Sadece birkaç kişi kalmıştı. Her şeye rağmen yaşlı bir kız kurusu olacağına karar veren Amanda, saklanmayı bırakma zamanının geldiğini biliyordu. Kalbi çoktan alınmışken, önceki seçimlerinden biriyle sırf evlenmiş olmak için evlenme düşüncesi artık ona iğrenç geliyordu. Ailesine haber vermek zorundaydı ve babasını bulmak için aşağı indi. İçlerinde hâlâ orada olanlar varsa, onlara da haber verecekti.

Büyük merdivenlerin dibine ulaştığında, kahyanın ön kapıyı açtığını ve diğer tarafında Devin'in olduğunu görünce şok oldu. Panikleyerek, Devin onu fark etmeden önce arkasını döndü ve hızlı bir kaçıışı engelleyen Kendall Goswick'le yüz yüze geldi. Şimdi olmaz!

"Görünüştünüzün kendinizi daha iyi hissettiğiniz anlamına geldiğine inanıyorum?" Kendall'ın ses tonu biraz sert gibiydi ama bu şaşırtıcı değildi. Buraya sadece onu görmeye gelmişti ama partinin son birkaç günü ortalıkta yoktu!

"Evet, ben-"

"Geçen sabah seni Devin'le ata binerken gördüm. İtiraf etmeliyim ki benim yerime onunla vakit geçirmeyi tercih ettiğin için kıskançlığa kapıldım."

Sanki hâlâ kıskanıyormuş gibi konuşuyordu. Bu konuyu burada bırakmalıydı ama yapamadı. Neden yaşlı bir hizmetçi olacağını bilmeyi hak ediyordu.

"Seninle birlikte ata binebilmem için bana ata binmeyi öğretiyordu, en azından böyle başladı."

"Yüce Tanrım, gerçeği söylemek daha iyi olurdu!"

"Gerçek buydu, ama haklısın, ona aşık oldum. Özür dilerim Kendall. Bu olmadan önce gerçekten ilk tercihim sendin."

"Ben artık gidiyorum." Sert bir şekilde eğildi. "Eminim siz ikiniz çok mutlu olacaksınız."

"Kendall-"

Durmadı. Eşyalarını toplamak için hızla merdivenlerden yukarı koştu. Kadın onu durdurmayı tekrar denemedi. *Onun* umutlarını kırdığı için kendini çok kötü hissediyordu.

Sonra arkasında kalbini hızlandıracak bir ses duydu. Genellikle. Ama şimdi ağlamak istiyordu.

"Kimin mutlu olmasını diliyordu?" Devin sordu.

Derin bir nefes aldı. Gözlerindeki yaşları geri kırıptı. Yine de onunla yüzleşmek için dönmedi. "Sen ve ben. Ona asla evlenmemeye karar verdiğimi söylememe fırsat vermedi."

"Asla uzun bir zaman değil, Mandy."

Onun ses tonundaki eğlenceyi duydu, sadece duyduğundan şüphe etti. Bunu eğlenceli bulmaya cesaret edemezdi!

"Başka ne seçeneğim var ki?" dedi kasvetli bir şekilde. "Beni başka bir erkek için mahvettin."

Başını iki yana salladı. "Sen mahvolmadın, hem de ."

"Yaptığımız şey yüzünden demek istemedim. Boş ver. Eğer benimle neden evlenmeyeceğinizi anlatmaya geldiyseniz, nefesinizi boşa harcamayın. Beni sevmediğini söylemen yeterli olurdu. Başka *hiçbir şey* buna değmez-"

"Siz ikiniz buraya gelin."

Amanda babasının çalışma odasının kapısında durduğunu gördüğünde yüzündeki sert ifade ve ses tonuyla irkildi. Onu odaya kadar takip etti. Devin'in bunu yapmayacağını, öylece çekip gideceğini umuyordu. Ama Devin onun arkasından içeri girdi ve kapıyı kapattı. Preston masasına oturdu ve önündeki sandalyeleri işaret etti. Amanda başını iki yana salladı. Her an gözyaşlarına boğulacağını ve daha hiçbir şey söylenmeden dışarı fırlayacağını hissediyordu.

"İkinize de olması gerekenden daha fazla serbestlik tanıdım, çünkü güvenilir bir kaynaktan birbirinize aşık olduğunuzu öğrendim."

Ama henüz farkına varmamıştık," diyor Preston. "Kendi gözlemlerim de bu gerçeği destekliyor. Peki, söyleyin bakalım, ikiniz de neyi bekliyorsunuz? Neden onu istemedin Devin?"

Amanda'nın nefesi kesildi. "Baba!"

"Sessiz ol, canım. Hizmetçini köşeye sıkıştırdım. Ortadan kaybolduğundan beri bu adam için ne kadar ağladığını çok iyi biliyorum. Seni sevdiği herkes tarafından bilinirken, nedenini bilmek istiyorum."

Utanç içinde kaçtı. Ama Devin onun kapıya ulaşmasına izin vermedi, kollarını ona doladı ve kurtulma çabasını görmezden geldi.

Başının üstünden Preston'a şöyle dedi. "Kızınla evlenmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama hakkımdaki gerçeği öğrendiğinizde buna izin vermeyeceğinizi biliyordum. Bu yüzden onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyemedim. Ne kadar düşüncesiz ve cesur olsa da, yine de sana karşı gelir ve benimle evlenirdi. Bunu ona yapamazdım. Seni incittiği için pişman olurdu."

Amanda çırpınmayı bırakmış ve kollarını Devin'e dolamıştı. Devin bunu hissetti ve ona baktı, yanaklarını avuçlarının içine almak için bıraktı. "Kardeşine tüm gerçeği anlattım, kendim ve yaptıklarımız hakkında. Kalbimi onun ellerine bırakıyordum. Eğer gayrimeşru olmamın bir önemi olmadığını söyleyebilseydi, o zaman bu dünyada hiçbir şey beni seninle evlenmekten alıkoyamazdı - senden başka. Ama kararı ona ya da babana bırakmak fikrimi değiştirdim. Mandy, ne olursa olsun seni istiyorum ve eğer beni kabul edersen, ailenin onayını almasak bile seninle evlenirim. Seni o kadar mutlu edeceğim ki, pişmanlık duymayacaksın ve ailen bunu gördüğünde belki yola gelir ve beni affederler-"

Preston öksürdü. "Bunu duymadan da yapabilirdim. Ama seni savunmak için söyleyebilirim ki bu aileyi henüz yeterince tanımıyorsun."

Amanda, "Bununla *kastettiği* ve benim de sana daha önce söylemeye çalıştığım şey, bir adamı yapmadığı bir şey yüzünden yargılayamayız," dedi. "Sensiz yaşamak istemememi sağlamaktan başka bir şey yapmadın. Evet, seninle evleneceğim. Seni seviyorum! Yeterince güçlü olsaydım, *seni* mihraba sürüklerdim."

Devin biraz şaşırmış görünüyordu. Ama bunun babası tarafından onaylandığını duymak istiyordu. "Gayrimeşru olmam gerçekten de beni geri çevirmenize neden olmaz mıydı?"

"Hayır, olmazdı. Mandy'nin mutluluğu benim için böyle önemsiz şeylerden daha önemli. Ama senin yüzünden bir daha ağladığını duymasam iyi olur."

Devin güldü ve kızdan bir inilti kopardı, ona sıkıca sarılmıştı. "Sizi temin ederim lordum, bir daha bana asla kusur bulamayacak." Sonra başını eğerek kulağına fısıldadı, "Emin değilsen, bu söz senin içindi. Her türlü engeli aşabileceğimize güvenmek yerine, senin için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışarak ikimizi de incittim. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım. Seni çok seviyorum."

Preston boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Bu düşündüğümünden çok daha hızlı oldu. Şimdi gidip Ophelia'ya planlaması gereken bir düğünü olduğunu söyleyerek delicesine mutlu edeceğim." Onları biraz yalnız bırakmak için kapıya yöneldi, ama arkasından kapatmadan önce ekledi, "Ve kızımın yatak odasından uzak durun - düğünden sonraya kadar."

Amanda, babasının *çok* şey bildiğinin farkına vararak yüzünü Devin'in göğsüne sakladı. Kardeşini öldürecek!

Devin ona, "Eğer yapabilirsen bunu onurlandırabilirim," dedi.

Ona doğru baktı. "Bana hissettirdiğin bu tutku biraz bunaltıcı. Yapabileceğimden emin değilim."

İnledi. "Başka odalar da var." Onu öpmeye başladı. "Bu da dahil."

Ne demek istediğini anlamadan önce onun tadının, şefkatli dokunuşunun tadını çıkarmak için bir an bekledi ve ayrıldı. "Babamın çalışma odasında olmaz!"

Güldü. "Takılıyordum. Babanın isteklerine saygı duyacağım. Omuzlarımdan bu suçluluğu kaldıran adam için yapabileceğim en az şey bu. Seninle zaten evlenecektim Mandy, ama babanın onayını almamak mutluluğumuzun tamamlanmasını engelleyecekti. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Bunun sizi endişelendirdiğini anlıyorum. Benim aklıma bile gelmedi. Ama sen!" Ona bir parmak salladı. "Sen ve ben onunla paylaşabileceğimden çok daha fazla ilgi alanını paylaşıırken -balık tutmak, at yarışı ve ister inan ister inanma, binicilikten bile zevk almaya başladım- hâlâ Kendall'ı bana dayatmaya çalışıyorsun."

"Seninle bir şansım olmadığından emin olmasaydım, bunu daha önce belirtirdim."

Sırıttı. "Yani Aşk Tanrısı kendini mi tavsiye ederdi?"

"Kendi okumla vurulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin." Bir elini kızın yanağına koydu. "Kuşkularımı sana değil de kardeşine anlattığım için özür dilerim. Benim lehime karar vermeyeceklerinden bu kadar eminken, kararı ailene bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi."

Ama buraya dönerken, bunu yapamayacağımı biliyordum. *Evimizi* terk edemezdim.

mutluluğu böyle şansa bırakmamalıyız."

"Keşke yatağımı gözyaşlarıyla ıslatmadan önce aklın başına gelseydi." Sadece şaka yapıyordu. Mutluluğu o kalp ağrısını çoktan silmişti. Ama yüzünü buruşturdu. Kollarını onun boynuna doladı. "Sorun değil, seni affediyorum! Seni çok sevdiğim ve anlamadığım için ağladım. Şimdi anlıyorum. Ama bir daha asla duygularını saklama Devin, lütfen."

"Asla. Bugünden her şeyi ve her şeyi paylaşacağım."

"Ben de söz veriyorum. Şimdi gel." Onu odadan çıkarmak için elinden tuttu. "Bu mutluluğu ailemle paylaşmak istiyorum. Sanırım teyzelerimden bazıları hâlâ burada. Oh! Nasıl unutabilirim." Durdu ve dönüp sordu: "Babana ne oldu?"

"Gerçekten bahsetmeye değmez, Mandy." "Kes .

Bana daha fazla sır vermeyeceğine söz vermiştin."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu anı lekelemek istemedim. Ölmeden önce onunla en azından bir kez görüşebildiğim için memnun olduğumu söyleyebilirim, sadece hayatımdan uzak durmasının bir iyilik olduğunu, muhtemelen yaptığı tek iyilik olduğunu anlamak için bile olsa. Böylece cevaplarımı aldım, ki ondan tek istediğim de buydu."

"Kasıtlı mıydı? Kendi iyiliğiniz için mi?"

"Evet, ama o senin düşüncelerinin tek bir tanesine bile değmez." "Umdüğün gibi biri olmadığı için üzgünüm."

Kadının çenesine vurarak ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Çünkü çok sempatisin! Bu kusur üzerinde çalışmamız gerekecek."

Ne yaptığını anladı ve homurdanarak devam etti. "Bu bir kusur değil. Ve seni bana verdiği için babana minnettar olacağım, çok teşekkür ederim."

"İronik olan şu ki, beklenmedik bir hediye için ona minnettar olmak için de nedenim var - hala hayatta olan ve şimdiden arkadaşım olan bir büyükbaba. Sizi Owen Culley ile tanıştırmaktan gurur duyacağım."

"Owen?" Gülümsedi. "Ailem onu yıllardır tanır. Büyükanнемle tanışana kadar bekle! Artık hiçbir şey , hatta sana kendi adın dışında her adla hitap edecek ama sen ona bayılacaksın."

"Ailen yakında benim olacak. Onlar söz konusu olduğunda benim duygularımın da seninkileri yansıtacağını umuyorum." Sonra onu duvara doğru itti, kehribar rengi gözlerinde alaycı bir ışık vardı. "Gerçekten de yaşlı bir hizmetçi mi olacaktın? Gerçekten mi?"

"Sen erkek versiyonu olmayacak mıydın?"

Güldü. "Hayır, sadece aşkın hayatıma girmesine asla izin vermemeye kararlıydım çünkü ne kadar acı verebileceğini biliyordum. Bunun yerine ne kadar harika olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu - ta ki seninle tanışana kadar."

Onun gözlerinin içine bakarken kalbini çok zengin duygular doldurdu. Bu bir gecede olmamıştı. Herkesin beklediğinden çok daha uzun sürmüştü. Ama aşk sonunda onu bulmuştu ve beklediğine değmişti.

Sonsöz

TÜM LOCKE AİLESİ bahar düğünü istemişti. Devin istekliydi, yeni kayınvalidesini memnun etmek istiyordu. Ama Amanda ayak diremişti. Babasının fermanı kulaklarında çınlarken ve Devin Preston'ın isteklerine saygı duymaya kararlıyken, en fazla bir ay geciktirebilirdi, böylece düğün resepsiyonu, mevcut Sezonu bitirmek için olduğu gibi son bir parti olacaktı. O ay içinde kaç tane nişan ilan edildiği şaşırtıcıydı, gerçi bunların çoğu onun damatlar sürüsünden geliyordu, yani belli ki başından beri ikinci seçenekleri vardı. Amanda bunun komik olduğunu düşündü. John Trask bile bir varis bulmuştu.

Devin'in karısı olduğu gün Robert Brigston'ın tebrikleri çok içtendi ve Robert'ın onun adına bu kadar içten sevinmesi Amanda'yı şaşırtmıştı. Ama Devin tebrikleri kabul ederken onun yanındaydı ve Robert uzaklaştıktan sonra Amanda'nın kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını görünce, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Fısıldadı, "Düğüne davet edilmemişti. Sadece bizim için mutlu olduğunu söylemek için mi düğünü bastı?"

Devin güldü. "Bana güvenmeni, onun sana göre olmadığını söylemiştim. Aslında, onun yerine benimle evlendiğin için muhtemelen bizden sonra en çok o mutlu olmuştur."

Ona kaşlarını kaldırdı. "Bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğinin farkında mısın?" "Bu konuda söyleyeceğim tek şey bu," diye alay etti.

"Ne hakkında?" William, Blythe ile birlikte kendi iyi dileklerini sunmak için yanlarına gelirken sordu.

"Eski sevgilileri hakkında," dedi Devin.

"Ah, şu zavallılar, ve hayır, artık kendimi o gruptaymışım gibi hissetmiyorum." William kıkırdadı. "Saygıdeğer Margery Jenkin konusunda haklıydın, Devin. Yemin ederim şimdiden aşık oldum, en azından öyle hissediyorum. O harika biri!"

"Bana aşıkmiş gibi geldi!" Blythe sırtarak ekledi, sonra Amanda'ya kendi nişan yüzüğünü göstermek için yaklaştı.

"Lord Oliver mı?" Amanda tahmin etti. "Evet!"

Amanda bu sırrı zaten biliyordu ama Oliver'ın onu arkadaşı olarak gördüğünü ve ev partisinde ona Blythe'a evlenme teklif edeceğini söylediğini belli etmemişti. Bu onların sırrıydı ama Blythe'ın onun teklifini kabul ettiğini bilmekten memnundu. Havada kesinlikle aşk vardı ve henüz bahara bile yaklaşılmamıştı!

Norford'da özel bir düğün olmuştu, sadece aile ve arkadaşlar vardı, ama yine de resepsiyon için oldukça kalabalıktı, komşularının çoğu için davet edilmişti. Amelia Dutton da babası ve annesiyle birlikte oradaydı. Amanda çiçekçi kız olmasını istediğinde çocuğu çok sevindirmişti. Owen Culley de oradaydı ve Devin'in teyzesi ve amcasıyla birlikte bir masada oturuyordu. Owen, Devin'in Amanda'yı kendisiyle tanıştırmaya götürdüğü ve onu büyükbabası olarak tanıttığı gün ağlamıştı. Kocasının bir daha hiçbir konuda endişelenmesini istemiyordu ve eğer Devin ve Owen yakın akraba olduklarını öğrenmeden önce arkadaş olmasalardı, bu zor bir buluşma olabilirdi.

Yeni evli çift balayı için Fransa'nın güneyine, biraz daha sıcak havaya ve balık tutmaya gidiyorlardı! Daha sonra nerede yaşayacaklarına henüz karar vermemişlerdi, ancak Amanda tahmin ettiğinden daha fazla seçenek karşısında şaşırmıştı. Devin'in Londra'da bir şehir evi bile vardı! Lancashire'daki çiftlikten de bahsetmiş olmasına rağmen, onun yerine yeni çiftliği seçerse, oradaki evi nihayet yeniden düzenlemek için bir bahane olacağını söyledi. En çok bu fikir hoşuna gitmişti, çünkü bazı tadilat kararları kendisine ait olabilirdi.

Ayrılma saati yaklaşırken Amanda gelinliğini değiştirmek için üst kata çıktı. Onun gidişini izleyen Devin, ondan o kadar uzun süre ayrı kalmak bile istemedi ve onu takip etmeye başladı. Ama sonra Ophelia Julie ona doğru yaklaştılar. Birlikte gelmemişlerdi, sadece aynı anda gelmişlerdi ve ikisinin de elinde bozuk para cüzdanları vardı.

Onlara gözlerini devirdi. "Cupid'e kendi düğününü ayarlaması için para ödemeyi düşünmüyordunuz, değil mi?"

İkisi de kızardı, ama Julie homurdandı, "Tabii ki hayır."

Ophelia, "Sadece küçük bir düğün hediyesi," dedi ve onu işe aldığı gün yaptığı gibi çantasını adamın göğsüne vurdu.

Ve tıpkı o gün yaptığı gibi, parayı karısının ellerine geri itti. "Şunu açıklığa kavuşturalım, karıma istediğin her şeyi yapabilirsin ama bugün hayatımın en mutlu günüyken onu benim yaptığım için bana ödeme yapmayacaksın."

Karısını üst kata kadar takip etmek için yanlarından ayrıldı. Julie gözlerini Ophelia'ya dikti. "Yani bu işte parmağın mı var?"

Ophelia sırtıttı. "Sadece doğru yönde küçük bir dürtme, hepsi bu. Onunla ilk göz göze geldiği gece ona ne kadar çok bakış fırlattığını fark etmiştim."

"Humph. Bu sizi onu ondan uzak tutmanız konusunda uyarmalıydı." "Diğer sevgililerine kaşını bile kaldırmamışken mi?" Üst katta, Devin kapıyı çalmasına gerek olmadığını fark edince gülümsedi.

Amanda'nın kapısı artık yoktu ve açtı. Ama yalnız değildi. Hizmetçisine baktı ve "Gidebilirsin. Ben karımın elbisesini çıkarmasına yardım edeceğim."

Alice'in üzerine kapıyı kapatıp Amanda'ya öfkeli bir bakış fırlattığında, Alice sırtıttı. "Öyle mi?" diye alay etti.

Yavaşça odayı geçip ona doğru gitmeye başladı. "İçimden bir ses bunu çok sık yapacağımı söylüyor - artık yapabiliyorum."

Adam onları yatağın üzerine yuvarladığında güldü ve onunla evlilik hayatının nasıl olacağına dair bir önizleme yaptı. Düğünden önce ellerini ondan ayırmamıştı. Birkaç kez aşk dolu kucaklaşmalarda yakalanmışlardı. Her fırsatta onu boş odalara sürüklemişti. Ama babasının isteklerini yerine getirerek onunla sevişmekten hep kaçınmıştı. Bu yüzden ikisi için de oldukça sinir bozucu bir dönemdi. Ta ki bugüne kadar.

Yakın zamanda odadan çıkacaklarını sanmıyordu, adam onu öyle tutkuyla öpüyordu ki. Adam kızın elbisesini çıkardı ve kız haklıydı, yataktan çıkmadılar.

Gülümsemesini engelleyemiyordu ama aynı anda hem gülümseyip hem de öpüşmek zordu.

Fark etti. "Hoş düşünceler mi?"

"Bundan daha fazlası. Bugün ne kadar mutlu olduğumu biliyor musun?" "Üç sezon sonra-" diye alay etmeye başladı.

Bir kahkaha atarak onu susturmak için dürttü. "Bunun senden başka hiçbir şeyle ilgisi yok. Aşk gerçekten de her şeyi değiştiriyor, değil mi? Seni beklediğim için çok mutluyum!"

Onu derinden öptü ama sataşması bitmemişti. "Ben de öyle. Yaşlı hizmetçiler daha çok benim tarzım."

"Oh!"

Kız başka bir şey söyleyemeden onu ters çevirdi ve tek bir akıcı hareketle içine girdi, onu doldurdu ve diğer tüm düşünceleri aklından çıkardı. Tanrım, adam ilk gün düşündüğü kadar erkeksiydi.

onu g6rd6. Sadece o anda *tam* da istediği Şeyin bu olduğunu bilmiyordu!

Rafe'in kapının diğer tarafından, "Gemini kaçıracaksın!" diye bağırdığını duyduklarında nefesini zor tutmuŐtu ve Devin'i hâla sıkıca tutuyordu.

Devin sırtıttı ve y6z6n6 bir an Amanda'nın g6đ6slerinin arasına soktuktan sonra eğilerek "Başka bir gemiyi yakalarsınız!" diye bağırdı.

Rafe uzaklaşırken, balaylarına çok erken baŐlamakla ilgili bir Şeyler mırıldandı. Amanda kızarıyordu.

Devin kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Burada ne yaptığınızı bilmesi seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu merakla.

"Hayır, neredeyse ona doğum g6n6 balosunun olduğu gece ne yaptığınızı anlatacaktım, senden 6nce! Sanırım bunu benden duyması onu Şok ederdi."

"Senin artık sadece onun k66k kız kardeşi olmadığın fikrine alıŐacak. Artık benimsin, sahip olmak ve tutmak için-" Durakladı, ifadesi ciddileŐti. "Benim için bir yemin daha et, Mandy. Beni asla terk etmeyeceğine s6z ver."

Onun annesini d6Ő6nd6đ6n6 biliyordu. Onun için neredeyse g6zyaŐlarına boğulacaktı. Ona sıkıca sarılarak fısıldadı, "S6z veriyorum! Ama Şimdi senden bir tane alacağım."

"Herhangi bir Şey."

"Asla ayrı yatak odalarında uyumayacağımıza yemin ederim!"

İnanamayarak arkasına yaslandı. "Aklını mı kaçırdın sen? Benim yatağım senin yatağındır ve aksini s6yleyen t6m kapıları kırarım."

Onun da 6yle yapacağını hissediyordu. Ne de olsa harika bir vahşi ile evlenmişti. Bu d6Ő6nce onu g6ld6rd6!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

